

WINDSOR AİLESİ #1

Oteki GELİN

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

CATHARINA MAURA

OLIMPOS

Çeviren: Onat Özyılmaz

Öteki GELİN

Ablası kendi düğün gününde ortadan kaybolduğunda, Raven'in onun yerini almaktan başka çaresi kalmamıştı ama Ares Windsor'la evlenmek onun için işkenceden farksız olacaktı.

Raven yıllardır Ares'e âşıktı. Ama halk arasında münzevi bir hayat sürüyormuş gibi davranan milyarder medya patronu Ares'in gözü bugüne dek Raven'in ablasından başkasını görmemişti.

En nihayetinde onunla evlenen Raven, Ares'in kalbini kazanmaya kararlıydı.

Sonuçta aşkta ve savaşta her şey mübahtı.

Peki bu neydi?

Bu savaştı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-95681-5-7

OLIMPOS

www.olimposdukkani.com

@/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

CATHARINA MAURA

Öteki GELİN

Ares ve Raven'in Hikâyesi

Çeviren: Onat Özyılmaz

Öteki Gelin

Catharina Maura

Düzenleme
Ny.özlem

RAVEN

“*Ş*u göt herife katlanamıyorum,” dedi Sierra, ofisime hışımla girerek. Kalemimi masamın üzerine bıraktım ve gönülsüzce bakışlarımı tasarladığım gece elbisesinden kaldırıp ona çevirdim.

Zorlu geçen birkaç haftanın ardından bu sabaha gözlerimi açtığımda uçup giden yaratıcılığımın aniden geri döndüğünü fark etmiştim. Hazırladığım moda koleksiyonum için aklımda net bir fikir vardı ama en yakın arkadaşım karşımdayken kafamdaki elbiseyi kâğıda dökmem mümkün değildi.

Gülümsememi bastırarak, “Sana da günaydın, bebeğim,” dedim Sierra’ya. Dünya üzerinde onu böyle küplere bindirebilecek tek bir insan vardı ve anlatacağı hikâye her neyse *akıllmaz* bir şey olduğundan adım gibi emindim.

“Xavier Kingston fikrimi çalıp sanki kendisininmiş gibi sundu ve *aylardır* hazırlandığım projeyi *benim fikirlerimi* kullanarak kazandı!”

Arkama yaslanıp bakışlarımı Sierra’nın dağınık, uzun ve dalgalı kahverengi saçlarında gezdirdim. En yakın arkadaşım her daim iki dirhem bir çekirdek görünürdü ancak bugün farklıydı. Görünüşe göre Xavier bu kez onu ciddi ciddi zıvanadan çıkarmıştı.

“Geçen sefer de sen onun işini baltalamamış mıydın? Müşterilerin hoş karşılamayacağı tek şeyin bu olduğunu bile bile toplantıya geç kalsın diye lastiklerini patlatmıştın sanki?”

Bunu hatırlayan Sierra'nın dudaklarına kötücül bir gülümseme yayıldı ve yeşil gözleri zevkle parladı. “Bunu yapmasaydım şirketi tatil köyü anlaşmasını pekâlâ kapabilirdi. Milyon dolarlık bir anlaşmadan bahsediyoruz. Açıkçası bu kadar kolay kazanmak beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Genelde bu kadar aptal değildir.”

Başımı iki yana sallayıp masama yaslanarak bütün dikkatimi ona verdim. En büyük rakibi Xavier Kingston hakkında yeterince söylenene kadar yakamı bırakmayacaktı. King Enterprises ve Windsor Gayrimenkul arasındaki ticari rekabet kendimi bildim bileli devam ederdi ama Xavier ve Sierra bunu şüphesiz bambaşka bir seviyeye taşımıştı.

“Sana bir karşılık vermesini beklemen gerekmez miydi?”

Sierra ona ihanet ediyormuşum gibi bana sert bir bakış attı ama haklı olduğumu o da biliyordu. Birbirlerinin işlerine taş koymaya devam etmekten yılmasalar da ikisi de karşılarına çıkan fırsatları hemen hemen eşit şekilde kapıyor, emlak sektörüne birlikte hükmediyorlardı.

“İntikam istiyorum,” diye çıkıştı. “*Piç kurusuna* bak! Yaptığı şeye inanamıyorum. Bana yardım etmek *zorundasın*, Raven.”

Kalemimi tekrar elime alıp başımı iki yana salladım. “Kusura bakma. Aranıza girmem.” Xavier Kingston gibi dengesiz ve tehlikeli bir milyarder kızıdıracak kadar delirmemiştim. Sierra bu dünya üzerinde bunu yapıp paçayı sıyrabilen tek kadındı ve Xavier'ın buna *kasten* göz yumduğunun farkında bile değildi.

Telefonum çaldığında dalgın dalgın elime aldım ve kimin aradığını görünce donakaldım. *Ares*. Yanıp sönen ekranıma öylece bakarken kalbim sıkıştı.

“Raven?” dedi Sierra, bu kez daha yumuşak, endişeli bir sesle.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp başımı kaldırdım ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Ne zamandır ekrana dalıp gitmiştim? “Abin arıyor,” deyip telefonu açtım.

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime rağmen bütün sakinliğimle, “Selam, Ares,” dedim.

Kıkırtısını duyduğumda içim bir özlem duygusuyla dolup taşıtı. “Telefonu açmana ne kadar şaşırdım bir bilsen, Raven. Bu aralar sesini duyan cennetlik. Benden bile daha meşgulsün.”

Arkama yaslanıp gülümsedim. Adımı onun ağzından duyamayalı uzun zaman olmuştu. Aramasının nedeninin canımı yakacağını bile bile, “Ne haber?” diye sordum. Ares bir türlü kurtulamadığım bir alışkanlık, utanç verici bir bağımlılık, yasak bir sır gibiydi.

“Benimle alışverişe çıkmak ister misin? Hannah’ya doğum günü için bir şeyler almam gerek ve sen dururken başka kimden yardım isteyebilirim ki diye düşündüm.”

Teklifini geri çevirmeliydim. Ares’le alışverişe çıkıp ablama hediye almasına yardım etmek yapmak isteyeceğim *son* şeydi. Ondan bahsettiğini duymaya, gözlerindeki sevgi ve bağlılığı görmeye katlanamıyordum. Fakat Ares’i hiç görmemektense ablam için ölüp bittiğine dair yaptığı konuşmaları dinlemeyi tercih ederdim.

“Olur tabii,” dedim. Kendimi bile isteye ateşe attığımın farkındaydım.

Telefonu kapatırken Sierra kıstığı gözleriyle bana baktı. “Ne istiyormuş?” dedi sertçe.

Dudaklarıma gergin bir gülümseme yayıldı. Duyacaklarından hoşlanmayacağını biliyordum. “Hannah’ya doğum günü hediyesi alacakmış.”

Sierra dişlerini sıkıp başını çevirdi. “Gitme,” dedi usulca. “Bırak kendi başına gitsin, Rave. Ne alacağına kendisi karar verebilir. Neden *senin* yardımına ihtiyacı varmış?”

“Sorun değil,” dedim, içten içe ben bile sorun olup olmadığından emin değildim. Aradan yıllar geçmesine rağmen Ares’e hayır diyemiyordum.

“Bal gidi de sorun,” dedi Sierra. “Abimi seviyorum ama sen de benim için en az onun kadar değerlisin. Seni bu kadar kolay etkilemesine izin verme artık, onu her gördüğünde kalbinin kırıldığını biliyorsun.”

Başımı iki yana sallayarak sözlerini reddettim. “Beni etkilemesine izin falan vermiyorum, Sierra. Ares’le sadece arkadaşız. Hep öyle olduk. Kendi kendine kafanda olmayan şeyler kuruyorsun.”

Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini benimkilere kilitledi. “Kendini kandırmaya devam et, Rave ama ben bu numaraları yutmam.”

Bakışlarımı kaçırdım, bana böyle dik dik bakarken rol yapmaya devam edemezdim. Gençliğimizde yaşananları ve –her ne kadar bunu inkâr etsem de– Ares Windsor’a hâlâ o günlerdeki kadar âşık olduğumu bilen tek kişi oydu.

“Rave, o gecenin ardından ona karşı hislerini itiraf etseydin ne olurdu hiç merak–”

Elimi kaldırarak onu susturdum ve başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey değişmezdi. Başından beri kalbinde Hannah vardı. Hayatına girdiği andan beri gözü ondan başkasını görmedi. Hislerimi ona açmam aramızı bozmaktan başka bir şeye yaramazdı. Arkadaşlığımızdan olurdu.”

Üzerime diktiği bakışları içimi parçalayan bir kalp kırıklığıyla doluydu. “Gerçekten öylece durup Ares’in ablanla evlenmesini mi izleyeceksin?”

Başımı pencereye çevirip titrek bir nefes aldım. “Başka ne yapacağım ki? Beş yıldır birlikteler, Sierra. Bir zamanlar onunla bir şansım olmuşsa bile iş işten geçti artık. Birlikte çok mutlular ve öyle kalmalarını istiyorum. İçlerinden biri duygularımı öğrenecek olursa bu hem Ares’le arkadaşlığıma mal olur hem

de ablam aramdaki pamuk ipliğine bağlı ilişkiyi mahveder. Beni hiçbir zaman bir dosttan –o da en iyi ihtimalle– fazlası olarak görmedi, asla da görmeyecek.”

Sierra başını iki yana salladı. “Biliyor musun, ben aynı fikirde değilim. Ne Ares’in görüldüğü kadar mutlu olduğunu ne de seni sadece bir arkadaş olarak gördüğünü düşünüyorum, Rave. Bunu kendine itiraf edemiyor olabilir ama aranızda her zaman bir şeyler vardı. Geçmişiniz, Hannah’nın Ares’in hayatına girmeden öncesine dayanıyor ve ablan senden kalan izleri hiçbir zaman tam anlamıyla silemedi. Belki denemiştir ama senin bıraktığın boşluğu asla dolduramadı.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden bakışlarımı ellerime çevirdim. Bana hiç istemediğim umutlar vermesinden nefret ediyordum. Ares müstakbel eniştemdi ve düğünlerini sağ salım atlatmak istiyorsam aramızdaki sınırı korumam gerekiyordu.

“Bence ayrılmamalarının tek nedeni başka seçenekleri olmadığını düşünmeleri, Raven. Tıpkı benim gibi Ares de büyükannemizin seçtiği biriyle evlenmesi gerektiğini biliyor ama... büyükannemizin ilk seçimi Hannah değil, *sendin*.”

Bana bunu hatırlatması kalbimi sızlattı. Ailemin bana emekli olmak istediklerini ve bağımsız filmle uğraşan yapım şirketleri Dreamessence’ı Windsor Medya’yla birleştirmeye karar verdiklerini söyledikleri günü hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Windsorlar ve Du Pontlar o güne kadar birbirlerine rakip iki aileydi ancak bu birleşme teklifi yalnızca annemle babam için değil, herkes için köklü bir değişim olacaktı.

Çok sevdikleri şirketlerini aile içinde tutmak istiyorlardı. Windsorlar vârislerinin evliliklerini bir tür yatırım olarak görmeleriyle bilindiklerinden herkes için mükemmel bir çözüm bulmuşlardı. Windsorlar ve Du Pontlar arasında bir evlilik bağı kurarak hem şirketi aile içinde tutacaklar hem de her iki aile yönetiminde kalacaktı.

O sıralar gözlerine kestirdikleri kişi Hannah değil, bendim. Sierra'yla arkadaş olduğumdan aileye benim katılmamın daha uygun olacağını düşünmüşlerdi. Anlaşma yapıldığında henüz yirmi yaşımdaydım ama gelişmelerden mutluydum, üstelik Ares de buna karşıymış gibi durmuyordu.

Fakat her şey Sierra'nın yirmi birinci yaşını kutladığı doğum günü partisine Hannah'yı da götürmemle değişmişti. Ares'i ilk ben görmüştüm ama onun gözleri ablamdan başkasını görmemişti.

RAVEN

O fisimden çıktım ve binanın önünde arabasına yaslanmış, beni bekleyen Ares'i görünce kalbim tekledi.

Bir an duraksayıp onu inceledim. Bakışlarımı koyu renkli saçlarında, sivri çenesinde ve Sierra'ninkilerin tıpatıp aynısı yeşil gözlerinde gezdirdim. Aldığı her yaşla daha da yakışıklı bir adam olup çıkması hiç adil değildi. Onu her görüşümde daha da ulaşılmaz hâle geliyordu. Ares binanın girişinde durduğumu fark edince başını kaldırıp doğruldu ve güzel yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Arabanın kapısını benim için açarken, "Selam!" dedim. Ares sırtınca ben de gülümsedim. Muhtemelen bunu yaptığıma daha sonra pişman olacaktım ama o vakit gelip çatana kadar onunla birlikte olduğum her saniyenin tadını çıkarmaya niyetliydim.

Şoför koltuğuna oturup direksiyonu kavradığında, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Ares başını koltuğuna dayayıp yüzünü bana çevirdi. "*Raven*," dedi hararetle. Adımı ne zaman böyle söylese kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlıyordu. İstemsizce ona doğru döndüm. "Neden seni artık hiç doğru düzgün göremiyorum?"

Gerçekten de beni çok özlemiş gibi görünüyordu. Söndürmeye çalıştığım o ateş bir kez daha körüklendi.

“Meşguldüm.” Sesim sanki ona yalan söylemeye çekiniyor-muşum gibi zayıf çıkmıştı. “Sabahtan akşama kadar çalışıyorum. Aynı anda hem modellikle hem de kendi moda markamı büyütmeyle uğraşıyorum. Açıkçası bazen yemek yiyecek ya da uyuyacak vaktim bile olmuyor.”

Sözlerimi başıyla onaylayıp tekrar önüne döndü. Motoru çalıştırırken yüzünde belli belirsiz bir endişe vardı. “Kendini bu kadar yorma, Rave. Kendini ihmal etme, tamam mı? Yedi yirmi dört çalışamazsın. Sosyal hayatın da olmalı. Ailenle en son ne zaman görüştün?”

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup kollarımı göğsümde kavuşturdum. Büyüdükçe ailemi daha az görür olmuştum. Bütün dünyaları Hannah’nın etrafında dönüyordu, ben de hoş karşılanmadığım yerde durmaktan nefret ediyordum. Kendi evimde dışlanmış hissetmemeliydim ama hissediyordum işte. “Sierra az önce ofisimdeydi,” dedim. “O kadar da münzevi değilim.”

Bana zaman zaman attığı, sanki bütün yalanlarımın ve aldatmacalarımın ardındaki gerçeği görebiliyormuş gibi hissettiren o bakışını atsa da başıyla onayladı.

“Bu sene aklında nasıl bir hediye var?” dedim neşeli ve cana yakın bir sesle.

Gülümseyerek tekrar bana döndü. “Mücevhere ne dersin?”

Olur dercesine başımı salladım. “Şöyle yepyeni, taktığında kıyafetini patlatacak bir şey mi?”

Bir kez daha bana döndüğünde yüzünde öyle boş bir ifade vardı ki boğazımdan yükselen kahkahaya engel olamadım. Onun da dudaklarına bir tebessüm yayıldı. “O kadar uzun zamandır güldüğünü duymamıştım ki, Raven. Bu sesi özlemişim.”

Gülümsemem solup giderken bakışlarımı kucağıma diktim. Kalbim sızlıyordu. Böyle şeyler söylemesini istemiyordum. Beni eski bir dostu ve müstakbel baldızı olarak gördüğünü biliyordum ama beni özlediğini her duyuşumda kendimi kaptırmadan edemiyordum. Çantamı sıkıca kavrayıp derin bir nefes aldım.

“Patlatacak derken zarif bir parça yerine, göze çarpacak, ilgi odağı olacak bir şey yani.”

Ares sırıttı. “Seçimi sana bıraksam olmaz mı?”

Ona bıkkın bir bakış attım. “Her sene yaptığın gibi mi?”

Sırıtmaya devam ederek Windsor alışveriş merkezlerinden birine yanaştı ve kapımı açmak için dışarı fırlayıp koşar adımlarla yolcu tarafına dolaştı. Elini bana uzattığında gözlerimi onunkilere dikip inmeme yardım etmesine izin verdim.

Gözümüzü alan bir parıltıyla ikimiz de irkildik ve başımı çevirdiğimde son zamanlarda peşimden ayrılmayan paparazinin pişmiş kelle gibi sırtan yüzüyle karşılaştım. Dişlerimi sıkıp ona doğru bir adım attım ama adam ben ağzımı bile açmaya fırsat bulamadan topukladı.

Ares elini belime koyduğunda ona döndüm. “Seni böyle halka açık bir yere getirmenin hata olacağını akıl etmeliydim. Özür dilerim, Raven. Hiç endişelenme, ben icabına bakacağım. O fotoğraf asla gün yüzüne çıkmayacak.”

Başımı iki yana sallayarak alışveriş merkezine yöneldim. “Sorun değil. Alıştım artık. Sırf ansızın fotoğrafımı çekecekler diye hayatımı yaşamayı bırakamam. Eskiden insanlar ne düşünecek diye endişelenirdim. Şimdiyse bunu sadece işimin eksilerden biri olarak görüyorum.”

Alışveriş merkezine girerken Ares sessiz kaldı. “Belki de sana birkaç koruma tutmalıyım.” Sesinde belli belirsiz bir öfke saklıydı. Şaşkınlıkla ona döndüm.

“Hayatta olmaz. Tehlikede falan değilim, Ares. Zaten özel hayatım istediğim kadar mahrem değil, üzerine bir de dibimden ayrılmayacak bir koruma istemiyorum.”

Bana konuyu uzatacağını düşündüren bir bakış atsa da Hannah’nın en sevdiği mücevher mağazalarından birine girerken sessizliğini korudu.

Mağaza müdürü Ares’i görür görmez gerildi ve endişeli bir gülümsemeyle doğruca yanımıza geldi. Yaşlı bir adamdı,

kırılmış saçları ona yakışıyordu. Gerginliğini bu kadar belli etmese mağazaya yaraşır, zarif bir havası bile olabilirdi. “Bay Windsor,” dedi ve fal taşı gibi açılmış gözlerini bana çevirdi. “*Raven*.” Bakışlarını her erkek gibi vücudumda gezdirdi. Bir zamanlar, bana bakıp muhtemelen modellik yaptığım iç çamaşırı çekimlerinden birini düşündüklerini bilmek midemi bulandırdı ama artık buna da alışmıştım. “*Raven, vay canına*. Seninle tanışmak ne büyük bir onur. Adım Andy, size yardımcı olmak için buradayım.”

Ares gerildi ama sonra kolunu omzuma attı. Şaşkınlıkla döndüm ve onun saklamaya pek de zahmet etmediği bir öfkeyle mağaza müdürüne bakmakla meşgul olduğunu fark ettim. “İhtiyacımız olduğunda seni çağırırız,” dedi sertçe. Gergin vücuduyla beni vitrinlere doğru sürükledi.

Adamla aramıza bizi duyamayacağı kadar mesafe koyar koymaz, “Ne oldu?” diye sordum.

Ares kolunu çekip başını iki yana salladı. “Yaptığı profesyonelliğe sığmıyor. Az önce sana nasıl baktığını fark etmedin mi? Neyin nesiydi bu böyle? Önce arabadan iner inmez fotoğrafımız çekildi, şimdi de *bu*!”

Tezgâha yaslanırken dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. “Ares,” dire mırıldandım. “Artık bir zamanlar tanıdığın o küçük kız değilim. Bu yılın en çok kazanan modeliyim ve etrafındaki mağazalarda satılan birçok ürünün yüzüyüm. Tabii ki beni tanıyacak. Hatta bana kalırsa nispeten sakın bile davrandı. Yüzümün alışveriş merkezinin reklamını yapan kocaman bir panoda olduğuna emindim.”

“Sakin mi davrandı?” diye çıkıştı Ares. “*Sakin* mi? Neredeyse seni gözleriyle yedi.”

Koluna tutup ona gülümsedim. “Hannah’nın yanındayken ne yapıyorsun? Tanınan biri olabilirim ama Hannah benden çok daha meşhur. Modeller genelde film yıldızlarının yakınından

bile geçemez. *Bu* bile seni rahatsız ettiyse ona gösterilen ilgiyle nasıl başa çıkıyorsun?”

Ares iç çekerek elini saçlarının arasında geçirdi. “Bence ne kadar ünlü olduğunu hafife alıyorsun. Ayrıca ablanın etrafı sürekli korumalarla çevrili, dolayısıyla onun için endişelenmem gerekmiyor. Ya sen? Dediğim dediksin.”

Ofladım ve vitrindeki mücevherlere göz atmak için arkamı döndüm. Bakışlarımı nişan yüzüklerinde gezdirdim. Günün birinde nişanlandığımı, Ares dışında biriyle evlenmek isteyeceğimi hayal bile edemiyordum. İçlerinden biri gözüme takıldığında bir an için parmağımda nasıl duracağını hayal etmeye çalıştım.

İç geçirip Ares’i kolyelerin sergilendiği kısma sürükledim. Gözüme elmas bir tasma kolye ilişti. “Böyle bir şeye ne dersin?”

Ares, Andy’yi çağırdı ve adam kolyeyi bana uzatıp arkamdaki aynayı işaret etti. Nasıl görüneceğine bakmak için kolyeyi boynuma tuttum ve Ares saçlarımı nazikçe kaldırıp omuzumun üzerine bırakarak bana yardımcı oldu.

“Denesene,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Olmaz. Hannah’ya bakıyoruz. Zaten denememe gerek bile yok, görür görmez bayılacağını biliyorum.”

Ares başını iki yana sallayarak ellerini uzatıp kolyeyi boynuma taktı. Tenime değen parmaklarının omurgamdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden olduğundan haberi bile yoktu.

“Beğendiysen senin olabilir, Raven. Hannah’ya başka bir şey bakarız.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında aynadan gülümsedi. “Senin de doğum günün yaklaşıyor, unuttun mu?”

“Böyle büyük bir şeyi kabul edemem,” dedim, ensemdeki klipse uzanarak. “Ama teşekkür ederim. Ablamın kolyeye bayılacağından eminim. Bunu kesinlikle ona almalısın.”

Ares sözlerimi başıyla onaylayarak kolyeyi elimden aldı. Bakışları hâlâ yüzümde geziniyordu. “Rave?” dedi usulca. “Bir

sorun mu var? Son zamanlarda benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum. Hannah'nın düğün konusundaki baskıları yüzünden mi? Onun yapması gereken hazırlıkların çoğuyla senin ilgilendiğini biliyorum. Çok yoruluyorsan haberim olsun, tamam mı? Birden sus pus olmandan nefret ettiğimi biliyorsun.”

Kolunu tutup ona gülümsedim. “Aramız gayet iyi, Ares. Sadece işim başımdan aşkın, hepsi bu.”

Ona yalan söylediğimi bildiği yüzünden okunsa da daha fazla diretmedi. Sadece Hannah'yla evleneceği düşüncesinin bile her şeyin sonu olacakmış gibi geldiğini ona nasıl söyleyebilirdim ki? Artık onu gerçekten kaybediyordum ve umudumun son kırıntıları da yok olup gidiyordu. Kalbimin hiç olmadığı kadar kırıldığını ve tuzla buz olmuş parçaların tekrar bir araya gelip gelemeyeceğinden bile emin olmadığımı ona nasıl söyleyebilirdim?

Üç

RAVEN

"Astorları Ares'in erkek kardeşleriyle bu kadar yakın oturtamayız," dedi annem. "Onları düğüne davet etmememiz de söz konusu olamaz. Sonuçta aileleri Windsorlara denk ama... birbirlerine bu kadar yakın olmamalılar. Yanlış hatırlamıyorsam Adrian Astor, Ares'in kardeşi Lexington'dan hiç hazzetmiyor."

Kaşlarımı çatarak başımı maketten kaldırdım. "Adrian, Lex'ten hoşlanmıyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu nasıl olabilirdi? Lexington dünya üzerinde en sevdiğim insanlardan biriydi ve Leia'yla Astor Koleji'nde okumuştı. Beni Leia ve Adrian'la tanıştıran da o olmuştu.

"Evet, kulağıma öyle geldi. Anladığım kadarıyla Adrian, Lexington'ın *maskaralıklarından* hoşlanmıyormuş."

Ah. Dudaklarım manidar bir gülümsemeyle kıvrıldı. Lex, Leia'yla flört ediyormuş gibi yaparak Adrian'ı kızdırmış olmalıydı. Evet, bu tam da onun yapacağı bir şeydi. Adrian insanları bir kalemde silerdi ve şu anda Lex'e kin güttüğüne de adım gibi emindim.

"Peki, biz de onları birbirlerinden uzak oturturuz o zaman."

Annem başıyla onayladı ve Hannah'nın birilerine yaptırdığı küçük maketin üzerindeki isim kartlarını yeniden düzenledi.

“Her şey mükemmel olmalı,” diye mırıldandı. “Hannah çok uzun zamandır bugünü bekliyor.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Düğünü üç kez erteledi, anne. Bence o kadar da sabırsızlanmıyor.”

Annem hışımla başını kaldırdı, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Çünkü emek isteyen bir işi var, Raven. Bir aktris olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın. Senin tek yapman gereken bütün gün poz verip güzel görünmek. Ama Hannah öyle mi? Senin aksine o kıytırık bir fotoğraf çekiminden sonra evine dönmüyor. Haftalarca yuvasından uzakta, zerre kadar rahat olmayan setlerde çalışıp didiniyor. Sence o düğününü ertelemek *ister* miydi? Başka çaresi olmadığı için yaptı. Dediğim gibi, yaşadıklarını hayatta anlayamazsın ama hiç değilse söyleyecek iyi bir şeyin yoksa çeneni kapalı tutabilirsin.”

Ona karşılık vermemek için dudağımı sertçe ısırđım. Bazı fotoğrafçıların bitmek bilmeyen taleplerini ve ne kadar yoğun çalıştđđımı biliyordu. Daha birkaç hafta önce karın ortasında bir reklam çekimi yapmaya zorlandđđım için hipotermi geçirdiđđimi de. Kendimi Hannah’yla kıyaslamamam gerektiđđini biliyordum ama işimi sadece *poz verip güzel görünmekten* ibaret görmemesini isterdim.

Gerçi işimin ne önemi vardı ki? Hannah’nın aksine onun izinden gitmemem dışında hiçbir şeyi umursadıđđı yoktu. Annem benim yaşlarımdayken ünlü bir aktristti ve oyunculuğa doğru düzgün bir fırsat vermeden bunu istemediđđimi söylememden nefret ediyordu. Ne kadar sıkı çalışırsam çalışayım yaptđđım hiçbir şey gözünde yeterli olamayacaktı.

Düğün siparişlerimizi gözden geçirirken ellerim titriyordu. Neden kendime bunu yapmaya devam ediyordum? Neden sırf beni daima en gözde evladının gölgesinde yaşamaya mahkûm eden bir anneyle vakit geçirmek için parçası dahi olmak istemediđđim bir düğünün hazırlıđđına yardım etmeye eve geliyordum? Ondan bana Hannah’ya gösterdiđđi muameleyi göstermesini bile

istemiyordum. Tek istediğim bana da sevgisinden ufacık bir parça vermesiydi. Çok mu şey istiyordum?

“Özür dilerim,” dedi annem boğuk bir sesle. “Düğün yüzünden üzerimde çok fazla baskı var ve acısını senden çıkardım. Özür dilerim, Raven. Hâlimi anlıyorsun, değil mi? Bu düğün iki aile için de çok önemli. Yıllardır şirketleri birleştirmekten bahsediyoruz ve düğünü atlattığımızda kalan evrak işlerini de tamamlayıp her şeyi Hannah’yla Ares’e bırakacağız. Windsorlar düğün bitene kadar süreci tamamlamayı reddediyor ve ödenek için babanın onlara ihtiyacı var.”

Başımı kaldırmadan sözlerini onayladım. “Anlıyorum, anne.”

Gülümsedi. “Hep çok tatlı bir kız oldun, Raven. Hannah da ben de hayatımızda olduğun için çok şanslıyız. Sen olmasan bunların hiçbirini hayatta yapamazdım.”

Gülümsemesine karşılık verdim, bu işe harcadığım onca saati fark etmesine sevinmiştim. Hannah hazırlıklara neredeyse hiç dâhil olmamıştı ve peşinden koştuğum onca iş bana düğününün ne kadar yaklaştığını hatırlatıp canımı yaksa da elime annemle biraz zaman geçirme fırsatı geçmiş olmasından memnundum. Birlikte nadiren kaliteli zaman geçirirdik.

Annem Ares’le Hannah’nın dünyaevine gireceği üzüm bağı-
nın maketindeki çiçekleri düzenlerken, “Minik kızımın yakında bir adamın karısı olacağına inanamıyorum,” diye mırıldandı. “Ablan küçükken evleneceği günü göreceğinden bile şüpheliydim. Ben onca şeyi hiç yaşayamayacağını düşünürken o dünyanın en gözde milyarderlerinden biriyle evlenmeye hazırlanan uluslararası bir süperstar olup çıktı. Aynı zamanda da ne beni ne babanı ihmal etti. Şirketimizin güvenli ellerde olduğunu bilerek gönül rahatlığıyla nihayet emekli olmamıza olanak sağladı.”

Midem bir suçluluk duygusu ve huzursuzlukla kasıldı. Ablamı kıskanmamalı, annemin gözlerindeki gururu ona çok görmemeliydim. Sadece aynı sevginin bazen bana da gösterilmesini istiyordum.

“Çok güzel bir gelin olacak,” dedim.

Annem yüzündeki belli belirsiz endişeyle bana döndü. “Gelinlik ne alemde? Hannah’nın istediği değişiklikleri hallettin mi?”

Onu başımla onayladım. Hannah töreni her erteleyişinde hem düğününü hem de gelinliğini neredeyse sil baştan hazırlatmıştı. Dolayısıyla da gelinliğinin işi bir türlü bitmiyordu. “Elbette.”

Annem bir an tereddüt etti. “Gelinliğini senin dikmeni istemesi çok hoş, değil mi? Düğünde senin de parmağının olması için harika bir fırsat. Senin yerine daha ünlü bir markadan giyinmek isteyeceğini düşünmüştüm ama sanırım insanların ilgisini çekip adını duyurmana faydası olacak. Bütün dünya Hannah’ı tasarımlarından birinin içinde görünce, ünlü arkadaşları kapına dayanacak. Giydiği her şey moda oluveriyor.”

Dudağımı ısırdım. “Bir sürü moda ödülü kazandım, anne. İlk koleksiyonumu çıkardığımdan beri insanlar özel tasarım gelinliklerimden birini giymek için iki yıllık bir bekleme listesine giriyor. Dahası, o söz konusu liste Alanna Sinclair benim ellerimden çıkmış bir elbiseyle evlendiğinden beri daha da uzadı. Markam gayet iyi biliniyor ve prestij konusunda piyasadaki daha eski modaevlerinden aşağı kalır bir yanı yok.”

Annemin yüzünde sinirlerimi daha da bozan acıma dolu bir ifade belirdi. “Ah, elbette öyle,” dedi başını sallayarak. Ardından eline bir düğün davetiyesi alıp havaya kaldırdı. “Her neyse, davetiyelerin törenden üç gün önce elden teslim edildiğinden emin olmamız gerek. Düğüne dair her şey gizli kalmalı. Paparaziler çıkıp gelirse Hannah’nın en güzel günü mahvolur. Tuttuğumuz kuryeyi arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını bir kez daha kontrol eder misin?”

İç geçirerek ayağa kalktım. “Tabii,” deyip çantamı aldım. “Yarın hallederim.”

Annem kaşlarını çatarak bana döndü. “Akşam yemeğine kalmıyor musun?”

“Hayır. Yarın sabah erkenden çekimim var.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Ah, iyi bari. Baş nedime kıyafetinin içinde şişman görünmek istemezsin zaten.”

Göğsüm sızlarken arkamı dönüp uzaklaştım. Annemle her görüşmemin ardından kendimi berbat hissediyor, yanından kendimden nefret ederek ayrılıyordum. Hannah için mutlu olmalı, düğününde bana büyük bir sorumluluk emanet ettiği için onur duymalıydım... ama hepsinden nefret ediyordum. Eve döndüğümde olduğum kişiden nefret ediyordum. Hayatım boyunca birazcık ilgi görmek ya da onaylanmak için didinmemiş, Hannah'yı Ares'le birlikte görmek canımı yaksa da onun sevgisini kazandığı için ablama hiç kızmamıştım. Yine de ne zaman eve dönsem kafam korkunç düşüncelerle doluyordu.

Ya Ares benimle evlenseydi?

Ya onu Sierra'nın doğum günü partisine hiç götürmeseydim?

Ya düğün hazırlıklarına yardım etmeyi kabul etmeseydim?

Ya Ares'le şansımı deneyip onu elinden alsaydım?

Böyle bir insan değildim ama evin kapısından içeri adımımı attığım andan itibaren acınası birine dönüşüveriyordum.

“Bir tanem?”

Başımı kaldırdığımda karşımda babamı buldum. Manidar bir tavırla iç geçirdi. “Sana eşlik edeyim, canım.”

Başımı onaylarcasına sallayarak teklifini kabul ettim ve bana uzattığı koluna girdim. Ares'in seçmeme yardım ettiği Windsor Motors markalı spor arabaya yürürken ikimiz de konuşmadık.

Babam kapımı açtı ama bir an için durakladı. “Seni seviyorum, Raven,” dedi. “Annen de seviyor ama bunu göstermekte pek başarılı değil.”

“Hannah'ya sevgisini gayet iyi gösteriyor,” dedim sinirle.

Babam saçıma uzanıp bir tutamı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Hannah'nın küçükken çektiği zorluklar yüzünden bunu sık sık dile getirme ihtiyacı hissediyor. Hastayken çektiği bütün acıları onu sevgiye

boğarak telafi edebileceğini düşünüyor. Bunu ondan çok kendi için yapıyor ama bu, seni de en az onun kadar sevmediği anlamına gelmiyor.”

Konuyu daha fazla uzatmak istemediğimden sözlerini başımla onayladım. Babamın bana acımasını ya da sırf ihtiyacım olduğunu düşündüğü için beni teskin etmesini istemiyordum. Bir kez olsun yalanlarla avutulmak istemiyordum.

Parmak uçlarıma yükselip babamın yanağına bir öpücük kondurdum. “Seni seviyorum, baba.”

“Dikkatli sür, tamam mı? Eve vardığında bana mesaj at. Artık duyguları gösteren şu sarı şeyleri nasıl kullanacağımı bile öğrendim. Sana şu başparmağını kaldırmış elden gönderirim.”

“Emojileri mi diyorsun?” diye sordum kıkırdayarak.

“Neyse işte.”

“Ne güzel, baba. Ben de vardığımda sana ev şeklinde olanı atarım, olur mu?”

“Kendimize özel bir dilimiz olur.” Bana göz kırptı ve arabama binerken gülmemek için kendimi zor tuttum.

İşte. Annemin tavırlarına rağmen eve dönme nedenim buydu. Babam haklıydı. İçten içe beni seviyorlardı. Belki Hannah kadar değildi ama bunu uzun zaman önce kabullenmiştim zaten.

Asla ablama denk olamayacaktım. Ne ailemin ne de Ares’in gözünde.

Dört

ARES

Telefonu elimde sıkarak beni sakinleştireceğini umduğum derin bir nefes aldım. “Hannah, birlikte gideceğimize söz vermiştin. Ayın başından beri beni üçüncü ekişin bu. Hiç değilse önceden haber verseydin.”

Ahizenin öteki ucundan hışırtılar geldi ve Hannah iç geçirdi. “Özür dilerim, Ares. Bu gece orada olmayı ne kadar istediğimi sen de biliyorsun. Hem Raven’ın yanında olmak *hem de* seni görmek için sabırsızlanıyordum ama gelemiyorum. Birkaç sahneyi yeniden çekmemiz gerekiyor ve işler pek de yolunda gitmiyor.”

“Hep aynı bahane, Hannah. Sana elimden geldiğince destek olmaya çalışıyorum ama işimi epey zorlaştırıyorsun. Her seferinde taviz veren taraf ben olamam.”

“Biliyorum,” dedi usulca. “Telafi edeceğim.”

“Asıl nedeni benimle görülmek ya da fotoğraflanmak istememen mi? *Bir ay* içinde evleniyoruz, Hannah. Anlaşmayı unutma. O imzaları attığımız an ilişkimizi kamuoyuna açıklayacağız zaten, bu gece birlikte görülssek ne olacak ki?”

“Onunla alakası bile yok, Ares. İnan bana. Düğün için o kadar çok izin aldım ki yokluğumu telafi etmek uğruna daha sıkı çalışmak istiyorum. Benim yüzünden programın gerisinde kalalım istemiyorum.”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip tavana baktım. “Peki,” dedim bıkkınlıkla. Onu anlıyordum ama bir şeylerin değişeceğine dair umutlarımı kaybetmeye başlamıştım. Bir zamanlar kardeşlerimin en şanslısı olduğumu düşünürdüm. Dion nişanlısıyla hiç konuşmuyordu ve diğerlerinin kiminle evleneceği bile belli değildi. Ailemin benim için seçtiği kıza evlenmeden çok önce âşık olacak kadar şanslı olan tek kişi bendim.

Ne var ki son zamanlarda aramızdaki şeye aşk demeye bin şahit lazımdı ve kendimi o kadar da şanslı hissetmiyordum. Her şey yapmacık ve zoraki geliyor, yaklaşan düğünümüze dair hissetmemiz gereken heyecanın yerinde yeller esiyordu.

“Gelmiyor, değil mi?”

Başımı kaldırıp kardeşlerimden biri olan Lex'i kapı çerçevesine yaslanmış vaziyette buldum. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da gözleri kızgınlığını ele veriyordu. İlk düşüncem Hannah'yı savunmak olsa da şu an bunu yapacak takatim yoktu.

“Hayır.”

“Tek başına gitmen can sıkıcı olacak. Bu tarz etkinliklere katılan kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Bütün gece sana rahat vermeyecekler. Keşke gelebilseydim.”

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil. Uçağın sabah erkenden kalkmıyor muydu? Hem eğlence sektörünü hiç sevmezsin.”

Lex, Windsor Motors'un başındaydı ve yanılmıyorsa yakında en yeni elektrikli arabamızı tanıtacaktı. Her birimiz Windsor imparatorluğunun farklı bir kolundan sorumluyduk. Ben eğlence sektöründeki şirketlerimizle, Lexington motorlu araçlarımızla, Sierra gayrimenkulle, Zane otellerimizle, Luca varlık yönetimiyle ve Dion yurt dışındaki yatırımlarımızla ilgileniyordu. Altı kardeş el birliğiyle Windsor Holding'i çekip çeviriyor ve pazarlara insanların fark ettiğinden çok daha fazla hükmediyorduk.

“Takma kafana,” dedim. “Altı üstü bir defile. Kaçına sponsor olduğumu bilmiyorum bile. Sadece boy gösterip ortalıktan kaybolacağım.”

Lex gülümsedi. “Hiç değilse Raven orada olacak. Gecenin yıldızı o. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama her geçen gün daha da güzelleşiyor, değil mi? Keşke gelip onu görebilseydim.”

İstemsizce gerildim ve gözlerimi kısarak Lexington’a baktım. Ne zamandır Raven’ı güzel buluyordu? Raven daima küçük kız kardeşimiz gibi olmuştu. Artık onu öyle görmüyor muydu?

“Defilede olacağını nereden biliyorsun?”

Geçen gün birlikte bir sanat galerisine gittiklerini hatırladım. Baş başa. Aralarında bir şey mi vardı?

Lex sırtarak telefonunu havaya kaldırdı. “Sabah konuştuk.”

Ne? Benim aramalarımı neredeyse sürekli meşgule atıyor ama kardeşimle konuşacak vakit bulabiliyor muydu yani?

Lex yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle kıs kıs güldü. “Raven’a selamımı söylersin.”

Bunu yapmayacağımı bilsem de onu başımla onayladım. Lexington’ın Raven’la sevgili olma ihtimali canımı sıkıyordu ve bunun tek nedeni de bir türlü kurtulamadığım –hiç görmemem gereken– onunla ilgili rüyalarım değildi.

Erkinliğe giderken kendimi bok gibi hissetsem de tam olarak neye sinirli olduğumu bile bir türlü kestiremiyordum. Hannah’nın beni ekmesine çoktan alışmış olmalıydım ama bunu bir türlü kabullenemiyordum. Medyanın ilgisinden çekindiğimiz için ilişkimizi yıllardır saklıyorduk. Hannah herkes birlikte olduğumuzu öğrenirse insanların onu sektörde kayırılmakla suçlayacağından korkuyordu. Bu konuda onu anlıyordum. Ne kadar sıkı çalıştığının farkındaydım ve medyanın ilgisini bu şekilde üzerine çekmek karşısına sorundan başka bir şey çıkar-mazdı. İsteğini mantıklı bulsam da bundan bıkmıştım.

Uğultulu salona girip bir köşeye çekildim. Gözlerim pod-yumdaydı. Defileleri nadiren izlerdim. İnsan bir tanesini izledi

mi hepsini izlemiş kadar olurdu ve moda zerre kadar ilgimi çekmiyordu. Fakat bu gece gözlerimi podyuma hükmeden kaddından alamıyordum.

Raven üzerinde vücudunun bütün hatlarını gözler önüne seren daracık bir elbiseyle yürürken onu hayran hayran izledim. En az Hannah kadar –belki ondan bile fazla– çalışıyor ama sevdiği kimseyi yüzüstü bırakmıyordu. Kız kardeşimin de büyükannemin de ofisine sık sık çat kapı uğradığını biliyordum. Hannah’nın neden onun gibi olamadığını sorgulamadan edemiyordum. Kardeş olsalar da birbirlerinden çok farklıydılar.

Aklıma büyükannemin Windsorlarla Du Pontlar arasındaki evliliği ilk kez dillendirdiği zaman geldi. O zamanlar akıllarındaki kişi Raven’dı. Raven arkasını dönüp sahne arkasına yürürken iç geçirdim. İçim tuhaf bir kayıp duygusuyla dolup taşıyordu.

“Bay Windsor!”

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurarak gecenin organizatörüne döndüm ve gerekli hoşbeşi yapmaya koyuldum. Gösteri dünyası büyük ölçüde görmek ve görülmekten ibaretti ama bundan usanmıştım. Gösteriş, yapmacıklık ve sahtekârlıklarla dolu bir dünyada yaşamaktan yorulmuştum. Bir nebze olsun samimiyete, içtenliğe hasret kalmıştım.

“Podyumda bir sürü modeliniz yürüdü,” dedi Jonas gururla. “Windsor Medya gerçekten de sektörün en güçlü kuruluşlarından. Elinizi atmadığınız bir şey kaldı mı? Popüler dergileriniz ve bir gazeteniz var. Moda endüstrisi sizden soruluyor. Prodüksiyon şirketinizi de unutmayalım tabii. Hepsini aynı anda nasıl idare edebiliyorsunuz akıl sır erdiremiyorum. Değerli vaktinizi ayırıp defileme gelerek beni ne kadar onurlandırdığınızı tahmin bile edemezsiniz.”

Onu başımla onaylayıp sohbeti sürdürmek için elimden geleni yapsam da Lexington’ın sözlerini aklımdan atamıyordum. Raven’la arasında gerçekten bir şey mi vardı? Tam bir bahane

uydurup bitmek bilmez yalakalığına son vermek üzereydim ki dikkatim arkamdaki konuşmaya kaydı.

“Üzgünüm, olmaz.” Konuşanın Raven olduğunu fark etmemle gerildim ve arkamı döndüm. Üzgün olduğunu söylemesine rağmen karşısında duran adama kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Affedersiniz,” dedim Jonas’a. Sesimi elimden geldiğince kibar tutmaya çalışsam da sözlerime yansıyan öfkeye engel olamadım. Raven’i ne üzmüş olabilirdi?

“Tek bir randevu,” dedi adam. “Koca bir yılda kazandığın paranın daha fazlasını alacaksın.”

Çenem istemsizce gerilirken yumruklarımı öfkeyle sıktım. Bakışlarım Raven’inkilerle buluştuğunda kendimi sakinleşmeye zorladım. Yüzünden belli belirsiz bir rahatlama ifadesi geçti. Gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadan gülümsedim ve elimi beline dolayıp onu kendime çektim. “Demek buradasın, Raven,” diye mırıldandım ve karşımızdaki adama döndüm.

Yüzü bir an için öfkeyle dolup taşsa da çok geçmeden kim olduğumu anlayıp bakışlarını kaçırdı. Az öncekinden çok daha nazik bir sesle, “Bay Windsor,” dedi.

Kim olduğunu çok iyi bilsem de bunu belli etmeye hiç niyetim yoktu. Bir süre suratına boş boş bakıp tekrar Raven’a döndüm.

“Geçenlerde Windsor Medya’ya gönderdiğim bir senaryo hakkında görüşmüştük,” diye hatırlattı kendini. Ünlü bir yönetmendi ve Hannah’nın başrolünü çok istediği yeni filmine sponsor olmayı kabul etmek üzereydim. Artık üzerine bir bardak soğuk su içebilirdi.

Başparmağımla belinde daireler çizmeye başladığımda Raven iyice yaklaşarak vücudunu benimkine bastırdı. O tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi ve yanında olduğum için bu kadar rahatlama bana bu dallamanın onu ilk kez taciz etmediğini gösteriyordu.

“Görüşme falan hatırlamıyorum ama Raven’a sunduğun teklifi duydum.” Buz gibi bir tavırla güldüm. “Tek bir randevu için ona bir yılda kazandığı paranın fazlasını ödeyeceksin demek? Raven dünyanın en çok kazanan modeli. Peki ya sen? Eh, kim olduğunu bilmiyorum ama paranın ona birkaç metre yaklaşmaya bile yetmeyeceğinden eminim. Yaklaşacak olursan da... bunun bedelini sana bizzat *ben* ödetirim.”

Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve pişmanlık dolu bakışlarını Raven’a çevirdi. Ona bakmasına bile tahammülüm yoktu. Raven böyle saçmalıklardan çok daha iyisini hak ediyordu. Yüzüne kıskançlığa benzer bir ifade yayılırken, “Bilmiyordum,” dedi usulca.

Aramızdaki ilişkiyi yanlış anladığı açıktı ve yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde Raven’ı biraz daha yakınıma çekip gülümsedim. “Artık öğrendin. Şimdi ikile.”

Adam beni başıyla onaylayıp arkasını döndü, dişlerini sıktığı dikkatimden kaçmamıştı ama umurumda değildi. Umurumda olan tek şey Raven’ın yüzündeki gülümsemeydi.

“Hâlâ bir korumaya ihtiyacın olmadığını düşünüyor musun?”

Bıkkınlıkla bana döndü. “*Ares*. Sanki ölümden döndüm. Korumam olsa ne yapacaktı?”

Elimi belinden çekip başımı iki yana salladım. “Sürekli böyle dallamalarla mı uğraşıyorsun?”

“Sürekli değil” dese de kaçırdığı bakışları onu ele verdi. Onu tanıdığımdan beri ne zaman yalan söylese böyle yapardı.

“Böyle etkinliklerde bir başına olmamalısın. Sana eşlik eden biri yok mu?”

Son yıllarda onu sadece bir erkekle birlikte görmüştüm ama o da yakın zaman önce evlenerek içime su serpmişti. Silas Sinclair’de hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı ve nedeni elimin uzanamadığı tek tük insanlardan biri olması değildi. Büyükan-nemi onunki dışında başka bir güvenlik şirketi bulmaya ikna etmeye çalışmıştım ama bana mısın dememişti. Ondan neden

hazzetmediğimi anlayamasam da Raven'a attığı, daha doğrusu *atmadığı*, bakışlarla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Raven birinin dünyasının merkezi olmayı hak ederken o herif onu görmüyordu bile. Kalbinin başından beri başkasında olduğu gün gibi ortadaydı.

"Hayır. Bu gece yalnızım. Birazdan menajerim gelecek ama şimdilik hâlâ kuliste."

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim ve başımı iki yana salladım. "Akıl sır erdiremiyorum, biliyor musun? Şimdiye kadar nasıl tek bir ciddi bir ilişkin bile olmadı? Senin gibi bir kadın nasıl yalnız olabilir?"

Tepsiden bir şampanya alıp gülümsedi. "Aklımı başımdan alacak bir erkek bulamadım işte. Her şeyini bana adamayacak bir adamla ilişim olmaz. *Dillere destan* bir aşk istiyorum ve bunun için beklemeye razıyım."

Her şeyini ona adayacak bir adam demek? Evet, Raven tam da bunu hak ediyordu. Kalbini kazanacak kişinin nasıl biri olacağını merak ediyordum. Bir an için gözümün önünde Lexington'la görüntüsü belirlediğinde kanım dondu.

"Raven!"

Sesin geldiği yöne dönüp gülümsedikten sonra tekrar bana baktı. "Menajerim geliyor," dedi. "Sanırım yarınlar yokmuş gibi sosyalleşme vaktim geldi. Sonra görüşürüz."

Başımla onaylayıp uzaklaşmasını izledim. Ardından bakışlarım yanına gittiği adama kaydı. Menajeri hiç de profesyonel denmeyecek bakışlarla onu süzdü. Herif büyülenmiş gibi görünüyordu. Huzursuzca kıpırdanıp ağırlığımı bir ayağımdan ötekine verdim. Raven'ın mutlu olmasını her şeyden çok istesem de birine âşık olduğunu düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

Abiler böyle hissederdi herhâlde. Değil mi? Sierra'nın bir sevgilisi olduğunu düşünmek içimde böyle duygular uyandırmasa da nispeten benzer şeyler hissediyordum. Nedeni bu olmalıydı.

Beş

ARES

Raven'in markasıyla ilgili makaleye göz gezdirirken, "Şu habere daha geniş bir yer ayırın," dedim. Dün gece fark etmemiş olsam da podyuma çıkan markalar arasında onunki de vardı. Gördüğüm kadarıyla son tasarımları büyük beğeni toplamıştı ancak bu ilgiden daha fazlasını hak ediyordu.

Hem arkadaşlarımın yaptığı işleri desteklemeyceksem birkaç dedikodu ve moda dergisi sahibi olmanın ne anlamı vardı ki? Umarım markası büyümeye devam ederdi de vakit bulamadığı için modelliği bırakmak zorunda kalırdı.

Erkeklerin arzu nesnesi hâline gelmesinden nefret ediyordum. Kimse güzel yüzünün ardını, altında yatan komik ve nazik kızı görmüyordu. Sektörün ne kadar toksik olduğunu biliyordum ve buna maruz kalmasını istemiyordum. Onu parlak ışıkların altında değil, o ışıkların ardında, güvende görmek istiyordum.

Raven son günlerde farklı davranıyordu ve bu hâli beni endişelendirmeye başlamıştı. Modelliğin, sonu gelmez diyetlerin, fotoğrafçıların dayattığı sert koşulların, sık sık zorlu ortamlarda çekim yapmanın ona fazla gelmeye başladığından endişeleniyordum. Bunlara neden katlandığını hiç anlamıyordum zaten. Güzelliğini tarif etmeye kelimeler kifayetsiz kalsa da bu meslek ona hiç uymuyordu.

Peki ya moda markası? İşte bu onun için mükemmel bir uğraştı. Hem yaratıcılığını konuşturabiliyor hem de şöhretin kötü yanlarına maruz kalmadan içinde yetiştiği sektörün bir parçası olabiliyordu.

“Bradford Manson aradı,” dedi asistanım Dom. “Gönderdiği senaryoyu sordu. Notlarınız projesine sponsor olmayı kabul ettiğinizi söylüyor. Süreci başlatmamı ister misiniz?”

Başımı hışımla makaleden kaldırdım, çenem gerilmişti. Dün gece Raven’a sunduğu ahlaksız teklifi hatırlarken, “Hayır,” dedim. “O şerefsiz herif onun ayaklarının altına paspas olmaya bile layık olamaz.”

Kafası karışan Dom, “Ne dediniz?” diye sordu.

Umursamaz bir tavırla elimi sallayıp geçiştirdim. “Boş ver. O şerefsizin adını bir daha duymak istemiyorum. Onunla asla çalışmayacağız. Ayrıca ne onunla çalışan oyuncuların ne de filmlerine sponsor olanların Windsor Medya’yla *hiçbir* ilişkisi olmayacağını herkese bildir.”

Dom’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Zavallı adam Ölüm Öpücüğü’nü hak edecek ne yaptı? Yiyecek bir lokma ekmek bulamayacak.”

Bu aptal ifadeyi duyunca sıırıttım. İnsanlar Windsorların birini kara listeye almasına *Ölüm Öpücüğü* diyordu. Bu, usul usul tesir eden bir zehir gibiydi ve kurbanlar genelde iş işten geçene, bir zamanlar parlak olan kariyerlerini un ufak olmuş hâlde avuçlarında bulana dek hiçbir şeyin farkına bile varmazdı.

Başımı iki yana salladım. “Ne yiyeceği umurumda bile değil. Bunu ağzına geleni söylemeden önce düşünecekti. Bakalım piç kurusu götüne don alacak parayı nereden bulacak.”

Asistanım bariz şaşkınlığına rağmen sözlerimi başarıyla onayladı. Genelde son derece makul bir adamdım. Şişirilmiş ego-larla dolu bir sektörde insan öyle olmak zorundaydı. Fakat bu dallama... sabrım tükendiğinde olacakları öğrenmek üzereydi.

“Bir şey daha var,” dedim parmağımla masamda ritim tutarak. “Andy adında bir mağaza müdürü var. Alışveriş merkezimizdeki bir mücevher mağazasında çalışıyor. Derhâl kovulmasını istiyorum. Mağazanın adını hatırlamıyorum. Hannah’nın en sevdiği marka hangisiyse orada işte.”

Dom huzursuzca boğazını temizledi. “Mağaza alışveriş merkezlerinden biriye bu gayrimenkule, dolayısıyla Sierra’nın yetki alanına girer. İşine karışmanızdan hoşlanmadığını biliyorsunuz.”

Arkama yaslanıp bakışlarımı sekreterime diktim. Bir doksan boyuyla korumam zannedilecek kadar iri bir adam olsa da kız kardeşimden tırsıyordu. Gerçi onu suçlayabilir miydim? Küçük kardeşimin biraz dengesiz olduğunu herkes bilirdi. “Sierra’yı ara ve Andy’nin Raven’la mağazada olduğumuz süre boyunca ona sarkıntılık ettiğini ve derhâl şutlanmasını istediğimi söyle. Eminim o da en yakın arkadaşının, kadını nesneleştiren erkeklerle dolu bir alışveriş merkezinde gezmesini istemeyecektir.”

Dom’un gözleri fal taşı gibi açıldı ve öfkeyle parladı. “Şu Andy denen herif Raven’ın canını mı sıktı?” Dişlerini sıktı ve kararlilikla başını salladı. “Hemen hallediyorum.”

Odamdan çıkmasını izlerken gülümsememek için kendimi zor tuttum. Raven’ı sevenler sadece ben ve ailemden ibaret değildi. Onunla tanışan herkes ona hemen ısınırdı. Onu sevmenin işten bile olmadığını o hariç bütün dünya biliyordu.

Bir an şüpheye düşüp pencereden dışarı baktım. Etrafta yanında bir koruması olmadan dolaşması hiç hoşuma gitmiyordu. Dün gece orada olmasaydım ne olurdu? Ya Brad denen o adam hayırdan anlamasaydı?

Telefonumu alıp ekrana öylece baktım ve gururumu bir kenara bırakıp her zerremle *nefret ettiğim* o adamı aradım. Pisliğin teki olsa da işinde en iyisiydi.

“Silas Sinclair,” dedi.

Dişlerimi sıktım, sadece sesini duymak bile tepemin tasını attırmaya yetiyordu.

“Ben Ares Windsor.”

“Biliyorum. Aradığında adın gözüküyor. Telefonlar artık çok gelişti.”

Bu adama duyduğum nefret paha biçilemezdi. “İki korumaya daha ihtiyacım var. Elindeki en iyi adamları istiyorum ama bir şartım var.”

“Şartın mı?” diye sordu. Merakı kabarmıştı.

Raven’ın kollarındaki görüntüsü gözümün önüne geldiğinde çenem kasıldı. Yıllarca bir dargın bir barışık bir birliktelikleri olmuştu. Bu iyiliği o hariç herhangi birinden istemek için her şeyimi verirdim ama Silas işinde iyiden de öteydi.

“Gözden uzak olacaklar. Hiçbir şeyden haberi olmayan birini koruyacaklar. Ona yönelik tehditlerin hepsini daha ortaya bile çıkmadan ortadan kaldırmalarını istiyorum. Onu taciz eden ya da hayırdan anlamayan dallamalar da buna dâhil. Ne yaptıkları umurumda değil, en ufak bir rahatsızlık belirtisi gösterdiği an olaya müdahale edecekler.”

Usul usul güldü, çıkan ses sinirime dokunuyordu. “Korunmasını bu kadar istediğin şu kişi kimmiş? Nişanlın mı? Peşine birilerini taktın sanıyordum?”

Gözlerimi tavana diktim, üzerimde anlamlandıramadığım bir gerginlik vardı. “Raven Du Pont.”

Hattın öteki ucu bir süre sessizliğe gömüldü. “Onu gizli gizli korumak için bunca zahmete girmek istiyor musun gerçekten?”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. “İstiyorum.”

“İsteklerin sana pahalıya patlayacak.”

“Eminim patlayacaktır.”

“Bana borcun olacak. Canım ne zaman isterse seni arayacağım ve isteğimi sorgusuz sualsiz yerine getireceksin.”

Bir an tereddüt ettim. Lanet herif. Windsorların herhangi birine iyilik borçlu olmasının ne kadar değerli olduğunu iyi biliyordu.

“Başka bir şey iste.”

“Madem öyle başkasının kapısını çalacaksın, Windsor.”

Siktir. Piç kurusuna bak. “Onu biraz olsun umursadığın oldu mu?” diye çıkıştım.

Güldüğünde çatallı sesi kulağıma doldu. “Umursadım, hâlâ da umursuyorum. Karım da ben de Raven’i ailemizden biriymiş gibi seviyoruz ve hep seveceğiz.”

“Ama onu korumak için böyle uçuk bir karşılık istemekten geri durmuyorsun.”

“İşle özel hayatımı birbirine karıştırmayı sevmem.”

“Saçmalık. Şirketini sırf karını bulmak için kurdun.”

Bir kez daha güldü. Şimdiye dek birinin suratını dağıtmak için hiç bu denli yanıp tutuşmamıştım.

“Evet,” dedi. “Alanna tek istisnam.”

“Öyle olsun,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Sana iyilik borçluyum. Birine zarar vermemi gerektirecek ya da benimsediğim değerlere ters düşecek bir şey olmadığı müddetçe ne istersen yapacağım.”

“Anlaştık,” dedi. “Elimdeki en yetenekli ve acımasız adamlardan birkaçı günün her saati arkasını kollayacak ve Raven’in ruhu bile duymayacak.” Piç kurusu yine güldü. “Bu arada, Raven’i zaten yıllardır ona fark ettirmeden koruduğumu bilmek istersin belki. Bedavaya hem de. Sırf erkekleri ondan uzak tutacaksın –benim hiç önemsemediğim şeyi yapacaksın– diye kendinden büyük bir ödün verdin. Bence otur da bunu neden yaptığını bir düşün.”

Ardından, bu şeref yoksunu herif telefonu suratıma kapattı ve beni kulaklarımdan çıkan dumanlarla baş başa bıraktı.

Altı

ARES

Du Pont malikânesinin önüne yanaşırken endişeden içim içimi yiyordu. Hannah'nın doğum gününü kutlamayı dört gözle bekliyor olmalıydım ama aramız bir süredir eskisi gibi değildi ve bunu görmezden gelmem giderek zorlaşıyordu.

Düğünümüze haftalar kala aramızdaki her sorun katbekat büyümüş gibiydi. Ödleklik ettiğim de aklımdan geçmişti ama sorun bunun ötesinde bir şeydi. Bir yanım Hannah'yla sırf eninde sonunda anlaşmalı bir evlilik yapacağımı bildiğim için mi onunla çıkmaya başladığımı bile sorguluyordu.

Peki... birlikte olur muyduk? Ailemin evlenmemi istediği esas kadın *Raven'dı*. O gece... o gece hiç yaşanmasaydı müstakbel karım Raven olur muydu?

Elimi saçlarımin arasından geçirdim ve titrek bir nefes aldım. Artık ne önemi vardı ki? Zamanı geri almam mümkün değildi ve ödleklik ediyor olsam da olmasam da işimi ve mirasımı güvence altına almak istiyorsam Hannah'yla evlenmekten başka çarem yoktu.

Kafamdaki şüpheleri bir kenara bırakıp arabadan indim. Son zamanlarda hiç de kendimdeymişim gibi hissetmiyordum ve nedeninden emin olamıyordum. Sorun sadece düğün değildi. Başka mevzular da vardı.

“Ares!”

Başımı kaldırdığımda karşımda yüzünde kocaman bir sırıtışla kapının önünde duran Hannah'nın babasını buldum. Onu son görüşümün üzerinden uzun zaman geçmişti ve kaliteli bir şişe viskinin içeride bizi beklediğinden emindim. Müstakbel kayınpederimle turnayı gözünden vurmuştum. Son derece iyi bir adamdı, kısa sürede bana ikinci bir baba olarak kendi babamın yokluğunu biraz daha katlanılabilir kılmıştı. İnsan ebeveynlerini ansızın kaybetmenin acısını hiçbir zaman tam anlamıyla atlatamazdı ama sızı zamanla hafifliyordu.

“Arthur.” Elini sıktım ve birlikte içeri geçtik. Gelen kahkaha seslerini takip ederek arkadaki verandaya doğru ilerledik.

“İşler nasıl gidiyor, evlat? Yüzünü hiç göremez oldum. Geceyi burada mı geçireceksin?”

Başımla onayladım. “İşler yoğun ama hafta sonumu boşaltım.”

Elimde doğum günü hediyesiyle ona doğru yürürken Hannah başını kaldırıp bana baktı. Neyse ki bu akşam sadece birkaç yakın arkadaşı ve ailesiyle olacaktık. Büyük etkinlikler ikimizi de strese sokuyor ve son zamanlarda zaten gergin olan ilişkimizi daha da geriyordu. Tam da böyle sakin bir gece geçirmeye ihtiyacımız vardı.

Bir kolumu etrafına dolayıp eğildim ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. “Selam, Han,” diye mırıldandım ve geri çekilip hediyesini ona uzattım.

“Ares,” dedi sırıtarak. “Ne aldığını görmek için sabırsızlanıyorum!”

Kutuyu açarken en az onun kadar heyecanlı arkadaşları etrafına toplandı. Hannah'nın bütün arkadaşları da oyuncu olduğundan tepkilerinin gerçek olup olmadığını hiç anlayamıyordum.

“Çok güzelmiş,” dedi. “Takmama yardım eder misin?”

Başımla onayladım ve kolyeyi elinden alıp boynuna taktım. “Çok yakıştı,” diye mırıldandım, aklıma kolyenin Raven’in boynundaki duruşu gelse de.

Gözlerimin içine bakıp gülümsedi. “Ben de neden ortalıkla Raven’la paparazi fotoğraflarınız dolaşıyor diye merak ediyordum. Bir mücevher mağazasında birlikte görülmeniz bir sürü garip söylenti çıkardı. Meğer bu yüzdenmiş.”

Sözlerini başımla onayladım. Raven ünlü olduğundan beri eskisi kadar dışarı çıkmıyordu, artık nedenini anlıyordum. Onu dışarıda kısıtıran fotoğrafçılar deliye dönüyordu. Bir süredir onu sadece Windsor Malikânesi’nde ya da Hannah’yla birlikteyken görüyordum. Şöhret onu Hannah gibi değiştirmemiş, aksine daha içine kapanık biri hâline getirmişti.

Arkadaşları kolyesini gururla sergileyen Hannah’nın başına üşüştüğünde yanlarından uzaklaştım.

Kendime bir içki aldım ve köşedeki salıncağa doğru yürüdüm. Tabletine dalmış Raven’in çoktan oraya kurulduğunu gördüğümde hiç şaşırmadım. Markası için yeni tasarımlar çizdiğine emindim. Kendi kendime gülümsedim.

Yanına oturup salıncağı ağırlığımla salladığımda başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle buluştu.

“Ares.” Raven’in dudaklarından dökülen adım kulağıma hep farklı gelirdi. Bu tuhaf bir bağımlılıktı.

“Neden burada tek başına oturuyorsun, Kapkek?”

Ona taktığım lakabı duymasıyla güldü. Etrafımızı saran sahte kahkahalara tezat yumuşak sesini duymak iyi gelmişti. “Hayatımızın geri kalanı boyunca bana cidden böyle mi sesleneceksin?”

Sözlerini başımla onayladım. “Kapkek şekilli anahtarlığını, üzerinde bir kapkek olan tişörtünü ve çantadaki kapkek broşunu gayet net hatırlıyorum. Kafayı onlarla *bozmuştun*.”

Bana sert bir bakış atsa da yüzünden kızgın olmadığını anlayabiliyordum. “On dört yaşındaydım ve tuhaf bir dönemden geçiyordum, tamam mı?”

Gülümsedim ve çizdiği gece elbisesine bir bakış attım. Her seferinde yeteneği beni hayrete düşürüyordu. “Soruma cevap vermedin,” dedim. “Neden burada tek başına oturuyorsun? Ablanın yeni yaşını kutlaman gerekmiyor mu?”

Tabletinin ekranını kilitleyip bana döndü. “Denedim.” Sesi çatallandı ve dudaklarına sahte bir gülümseme yayıldı.

Muhtemelen elinden geleni yapmıştı. Raven hep öyle yapardı. Nedenini hiç anlamasam da ailesi daima Hannah’ı kayırmış, dünyalarının merkezine hep onu koymuştu. Raven’la ilk kez Sierra’yla aile tatilimize geldiğinde tanışmıştık. Ebeveynleri oyuncu seçmelerinde Hannah’ya eşlik etmek için kendi tatillerini iptal etmişti.

Hannah da aynıydı. Raven’in kıymetini bilmiyordu ve bana kalırsa bunun farkındaydı. Düğünümüzün neredeyse her detayıyla Raven ilgilenmişti ve sırf doğum gününe gelmezse Hannah’nın üzüleceğini bildiği için burada bir başına kös kös oturuyordu. Buna rağmen ablası Raven’i aralarına almak için hiçbir çaba sarfetmiyordu.

“Üzgünüm, Kapkek. Sanırım bu gece ikimiz de aynı dertten mustaribiz.”

Raven başını iki yana salladı. “Bizi ne zaman isterse görebiliyor ama bütün arkadaşlarıyla sürekli bir araya gelemiyor. Ona kızdığım yok.”

Raven hep böyleydi işte. Hannah’ı suçlamamak için ardı arkası kesilmez bahaneler üretiyordu. Yaptığının farkında mıydı?

“Bana ne çizdiğini göster.”

Başını sallayıp yanıma yaslandı. Usul usul esen rüzgâr tenimizi okşarken kolu benimkine değdi. “Farklı tonlarda ten rengi kumaşları bol bol boncukla süslemeyi düşünüyorum. Vücudu saracak ama şık görünecek bir şey.”

Tasarımları önümden hızlıca geçip giderken içim gururla doldu.

“Ne kadar harika olduğunun farkındasın, değil mi?”

Başını tableten kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. Ona her iltifat edişimde yanaklarının al al olmasına bayılıyordum. Bir süper modeldi, milyonlarca hayranı vardı ama basit bir iltifat bile onu utandırmaya yetiyordu.

“Sana da bir sürprizim var bu arada. Biraz erken biliyorum, doğum gününe daha bir ay var ama içindekini hemen isteyeceğini düşündüm.”

Yanımda getirdiğim küçük karton torbayı ona uzattığımda fal taşı gibi açılmış gözleriyle hediyesini kabul etti. Torbanın içindeki küçük kutuyu çıkarmasını pürdikkat izledim, gerginliğim nabzımı hızlandırıyordu. En son ne zaman birine hediye vermek gibi küçük bir şey yüzünden bu kadar gerilmiştim?

Raven’in dudaklarından şaşkınlık dolu bir ses döküldüğünde rahat bir nefes verdim. “Ares! Bu tablet daha satışa çıkmadı bile! Ön sipariş vermiştim ve altı ay bekleyecektim. Nasıl—” Tableti evirip çevirdi ve arka yüzeyine bastırdığım kapkeki görünce sırıttı. “Vay canına. Sen... Nasıl... Daha... Müşterilerine ürünlerini kişiselleştirmek gibi bir seçenek sunmuyorlar bile!”

Evet, bu Aria Callahan’dan bir iyilik istemesi için ona yalvardığımda Lexington’ın başımı ağrıtmamasına değmişti. Onu şahsen tanıyor olsaydım kardeşime dil dökmezdim ama hiç tanışmamıştık. Sadece Amara Grant’in eltisi olduğunu biliyordum ve Amara’yla Leia, Lex’in yakın arkadaşları olduğundan başımın etini yese de isteğimi yerine getirebileceğinden emindim. Callahanlar çoğu teknoloji firmasına ortaktı ve ortak olmadıkları bir firma varsa da benim elimin uzanamadığı yerlere uzanabiliyorlardı.

“Birini tanıyan birini ve onu tanıyan başka birini tanıyorum,” dedim bütün gizemimle. Bu zaferi Lex’e yedirmeye hiç niyetim yoktu. Raven’in gülümsemesini kazanan o değil, bendim.

“Bayıldım!” diye ciyakladı. Gözlerindeki bu saf mutluluğu en son ne zaman görmüştüm? “Benim için bunu yaptığına inanamıyorum. Hediye seçmekten *nefret* edersin!”

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun. Her sene hediyeni ellerimle seçiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Dom’a yaptırmıyor muydun?”

“Dom’a mı?” diye tekrarladım. Gücenmişim. “Yıllardır sana seçtiğim hediyelerin ekmeğini o şerefsiz mi yiyordu?”

Bir kahkaha attı ve elini koluma koyup hafifçe sıktı. “Hayır, sadece öyle varsaymıştım. Sürprizine bayıldım, Ares. Ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bu *şimdiye kadar* aldığım en harika hediye. Sonraki tasarımlarımı yepyeni tabletimde çizmek için sabırsızlanıyorum.”

Hemen tabletine gömülüp ayarlarını kurcalamaya başladığında gülümsedim. “Arada bir dinleniyor musun peki? Sürekli çalışıyorsun, Raven. Benim kadar işkolik pek fazla insan tanımadım ama sen kesinlikle onlardan birisin. Bu hiç sağlıklı değil.”

Omuzlarını silkti. “Bir şikâyetim yok. Çalışmak kafamı meşgul tutuyor. Hâlimden memnunum.”

Bir süre onu izledim. “Neyden kaçırıyorsun?”

Raven bir an için gerilse de hemen sonra dudaklarına kocaman bir gülümseme yayıldı. Ancak gözlerindeki hüznün dikkatimden kaçmadı. “Görünüşe göre kolyeye bayıldı. Dememiş miydin?”

Güldüm ve ayaklarımla salıncağı sallamaya başladım. Ona ne zaman cevaplamak istemediği bir soru sorsam konuyu ansızın değiştirmesi beni her seferinde çok eğlendirirdi.

“Evet, zevkli birisin. Teşekkür ederim.” Yüzümde bir gülümsemeyle ona baktım. Saçmalık derecesinde göz alıcı bir kadındı. Neden bu kadar ünlü olduğunu anlayabiliyordum. Hannah da güzeldi ama onun güzelliği daha çok komşu kızı ayarındaydı. Her türlü role uyacak bir yüzü vardı ve harika bir oyuncuydu. Yine de dürüst olmak gerekirse güzellik konusunda Raven’in yakınından bile geçemezdi.

“Ciddiyim, Raven. Arada bir mola vermelisin. Hatta yarın sabah seni sahile götüreceğim,” dedim. “Gün doğumunu izlemeyi hâlâ seviyor musun?”

Bakışlarını kucağına indirdi. “Burada mı kalıyorsun?”

Başımla onayladım. “Bir şeyler içeceğimden en iyisinin bu olacağını düşündüm.”

Başını uzaklara çevirdi, yan profilden bile büyüleyici görünüyordu.

“Sanırım ben kendi evime döneceğim. Hem böylece Hannah’nın arkadaşlarından biri benim odamda kalabilir.”

İçimi dolduran tuhaf hayal kırıklığıyla başımı salladım. Tam ona başka bir gün görüşmeyi teklif edecektim ki Hannah bana seslendi. Raven eliyle beni kış kışladı.

“Ares!” diye tekrarladı Hannah elini bana doğru uzatarak.

İç geçirerek ayağa kalktım. Raven’a son bir bakış attım ama çoktan yeni tabletini kurcalamaya dönmüştü.

Düğün tarihi yaklaştıkça Raven’ın benden kaçtığına dair şüphelerim daha da kuvvetleniyordu. Son zamanlarda benden neden uzaklaştığını anlayamasam da bundan nefret ediyordum.

RAVEN

Windsor Malikânesi'nin sımsıkı korunan kapıları sistemlerinde kayıtlı plakam sayesinde arabamın yaklaşmasıyla kendiliğinden ardına kadar açıldı. İçimdeki sıkıntıdan bir türlü kurtulamamıştım ve Sierra'nın biraz kafamı dağıtabileceğini umuyordum.

Bütün hafta Ares'ten başka bir şey düşünmemiştim. Yeni tabletimi bana verirken yüzünde beliren gülümsemeyi ve hediyesini beğendiğimde gözlerinde gördüğüm mutluluğu aklımdan atamıyordum. Farkında bile olmadan bana umut verip durmasından nefret ediyordum. Her düşünceli hareketi, paylaştığımız her an içimdeki bir türlü sönmeyen alevi körüklüyordu. İşkenceden farksız düşüncelerim son günlerde yakamı bırakmıyordu. Sürekli ailemin evinde Hannah'yla birlikte yeminlerinin üzerinden geçtiklerini, hemen yanı başımdaki yatak odasında onu öptüğünü hayal ediyordum. Zihnim bana eziyet etmeyi kendine görev edinmişti ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Sadece her şeyi unutmak istiyordum.

En son ne zaman Ares'le aynı anda evde kaldığımı bile hatırlamıyordum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip iç çektim. Kimi kandırıyordum? Hannah'nın yatak odasından gelen sesleri dün gibi anımsıyordum. Odalarımız dip dibeydi ve yataklarımız

aynı duvara yaslıydı. Çıkardıkları sesleri bütün gece dinlemek zorunda kalmıştım.

Üzerinden yıllar geçmiş olsa da hâlâ Ares'le ailemin evinde kalmayı içim almıyordu. Bunu yapmam mümkün değildi.

“Raven, bir tanem,” dedi Büyükanne Anne kapıdan girdiğimde.

Kollarını iki yana açtığında ona gülümsedim ve doğruca koynuna atıldım. Onu sıkıca kucaklayarak, “Büyükanne,” diye mırıldandım.

Sırtımı sakınleştirici bir tavırla sıvazladı ve ona has lavanta kokusunu içime çekerken gülümsedim. “Zor bir gün, ha?”

“Zor bir hafta,” dedim.

“Gel hadi. Söyleyeyim de sana hemen sabah pişirdiğim çikolatalı kurabiyelerden getirsinler.”

“Vay canına,” diye mırıldandım. “Gerçek sevgi bu işte. Beni seviyorsun, değil mi, büyükanne? Kimseye çaktırmasan da göz bebeğin olduğumu hep biliyordum.”

Birlikte oturma odasına doğru ilerlerken kıkırdadı. Niyetim dosdoğru Sierra'nın dairesine gitmekti ama Büyükanne Anne'nin kurabiyelerine hayır diyemezdim. Büyükanne diğer Windsorların dairelerine uzanan şaşaalı koridorları olan malikânenin ana kısmında yaşıyordu. Ne zaman ziyaretlerine gelsem arabamla doğruca Sierra'nın kapısının önüne yanaşmak yerine büyükanneye uğrardım.

Büyükanne oturup hafifçe kucağına vurdu. Usulca gülerek kanepeye uzandım ve başımı kucağına koydum. Şakaklarımı ovmaya başladığında gözlerim kapandı.

“Kalbin sızlıyor,” dedi usulca.

Gerildim, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ruhumu göreceğinden endişeleniyordum. Büyükanne Anne'in insanın içinden geçenleri şıp diye anlayıp sırlarını ortaya dökmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Kendiminkileri gizli tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

“Sadece yorgunum, büyükanne. Sanırım çok fazla çalışıyorum.”

“Kendinden çok fazla kaçırıyorsun,” diye düzeltti sözlerimi.

Sessiz kaldım, ağzımı açarsam kendimi ele vereceğimden korkuyordum. Büyükanne Anne’in ellerine odaklanıp derin bir nefes aldım. Her türlü endişemi daima kolayca yatıştırırdı. Bana hep kendi evimde eksikliğini çektiğim sevgiyi vermiş, karşılığında hiçbir şey istememişti.

Bir kez daha bu aileye gelin gelecek kardeş olmayı diledim. Ablamı sevsem de olanlara içermekten edemiyordum. Anne babamızın ve Ares’in sevgisini kazandığı yetmiyormuş gibi yakında... bütün Windsorların da kalbini çalacaktı. Sierra’nın yengesi, Ares’in karısı olacaktı. Evlerine gelmeme alışkın olsalar da asla Hannah gibi buraya *ait* olamayacaktım.

“Rave! Yine büyükanne mi çaldın?”

Sierra’nın sesini duymamla gülümsedim ve kollarımı Büyükanne Anne’e doladım. O kıkırdayıp bana masaj yapmaya devam ederken beline sarıldım.

“Beni görmeye geldin sanıyordum ama gözünü büyükanne dikmişsin meğer. Ne kabalık.”

Bir şeyler çiğnediğini duyduğumda şaşkınlıkla doğruldum. “Onlar benim!” diye bağırdım. “*Benim* kurabiyelerimi yiyorsun!”

Üzerine atıldığımda elindeki tabağı ulaşamayacağım bir yere çekti. “Sierra, sabrımı zorlama. O kurabiyeleri bana ver!”

Kıkırdayarak kalan üç kurabiyeyi de ağzına tıkıp geriye hiçbir şey bırakmadı. “Sen büyükanne mi çalarsan ben de kurabiyelerini yerim.”

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle Büyükanne Anne’e dönerek ondan yardım istedim. “Büyükanne!” diye sızlandım ama o sadece başını iki yana sallayıp güldü. Bakışları arkamızda bir yere kaydı.

Başımı çevirdiğimde köşede duran Ares’le karşılaştım. Telefonunu Sierra’yla bana doğrultmuştu. “Kurabiye için ortalığı

ayağa kaldıran bir süper modelin görüntülerini kaç paraya satarım sizce?”

Ona doğru ilerlerken, “Sen öyle san!” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Ares sırtıttı ve telefonunu başının üzerine kaldırdı. Boyum uzun olsa da neredeyse iki metrelik boyuna kafa tutamazdım. Bu beni durduramazdı elbette.

Zıplayıp telefonuna ulaşmaya çalıştım ve başaramadığımda sinirlendim. “Şu telefonu bana ver,” diye çıktım.

“Yoksa ne yaparsın?” dedi gülerek.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Hemen ardından omuzlarını tuttum ve kucağına zıplayıp bacaklarımı beline dolayarak telefonuna uzandım. Gafil avlanan Ares arkasını dönüp beni sertçe duvara yasladı. Gözleri benimkilere kenetlendi.

Az önce yaptıklarım kafama dank ettiğinde ağır ağır gözlerimi kırptım. “Aldım bile,” dedim ve sahte bir umursamazlıkla videoyu sildim. Galerisindeki bir sonraki fotoğraf önüme düştüğünde yüzümdeki gülümseme kaybolup gitti. Yatakta, vücudunun büyük bir kısmı yorgana sarılı vaziyette, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yatan Hannah ekrandan bana bakıyordu. Arka plandaki odayı hemen tanıdım. Evimizde, muhtemelen doğum gününde çekilmişti.

Kıpırdandığımda Ares beni dikkatlice yere indirdi. “Affedersin,” dedim telefonunu ona geri uzatırken.

Kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. “Ne oldu ki?”

Başımı iki yana salladım ve yanından geçip Sierra’nın daireesine yöneldim. Arkadaşım da sessizce peşime takıldı. Birkaç dakikalığına sanki çocukluğumuza, Hannah’yla Ares’in sevgili olmasından önceki günlerimize dönmüşüz gibi hissetmiştim. Her şey gözüme kolay ve karmaşık değilmiş gibi görünmüştü ama gerçek bundan çok uzaktı.

“Telefonunda ne gördün?” diye sordu Sierra usulca.

“Hannah’nın bir fotoğrafını. Yatakta yatarken.”

Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi. “Üzgünüm, bebeğim.”

Başımı iki yana salladım. “Benim hatamdı.”

“Neye ihtiyacın var biliyor musun?” dedi. “Zil zurna sarhoş olmaya. Dışarı çıkıyoruz ve kendini daha iyi hissedene kadar abimi bokluyoruz. Ne dersin?”

Onu başımla onaylayıp elini sıktım. Düğün tarihi hızla yaklaşırken belki de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu. Biraz gevşeyip kendimi her şeye bir nokta koymaya zorlayacağım bir gece.

ARES

Sierra arka koltuktan, “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı ve Raven’a döndü. “Sen de ediyorsun, değil mi?”

Raven onu başarıyla onayladı. “Evet,” dedi ve dalgın gözleriyle dikiz aynasından bana baktı. “Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Sesinin tınısı bir tokat gibi suratıma çarptı ve göğsümü belli belirsiz sızlattı. İkisinin de sarhoş olduğunun farkındaydım ama Raven’ın bana böyle baktığını hiç görmemiştim.

“Nedenmiş o, Kapkek?”

Raven gözlerini kaçırdı ve başını Sierra’nınkine yasladı. Arka koltukta sarmaş dolaş oturuyorlardı. İç geçirdim ve allak bullak olmuş kafama rağmen dikkatimi bizi eve götürecek yola verdim. Raven ve Sierra genelde akli başında insanlardı, onları en son sarhoş ya da akşamdan kalma gördüğümde üniversite-deydiler. Neden bu gece yarınlar yokmuşçasına içmişlerdi ki? Dahası, onları sabahın üçünde ağzımı bile açmadan almaya gelmişken nefretlerini hak edecek ne yapmıştım?

Dalgın dalgın dairemin önüne yanaştım ve kızlar telaşla arabadan fırlayıp ön kapıma doğru koştuğunda onları Sierra’nınkine götürmemekle hata yaptığımı fark ettim. Kahretsin.

“Aç şunu!” diye bağırdı Sierra. Gözleri hâlâ öfkeyle dolup taşıyordu.

“Açarsam bana kızmayı bırakacak mısın?” Küçük kardeşimin bana en son ne zaman öfkelendiğini bile hatırlamıyordum. Aramızda on yaş olmasına rağmen hep çok yakın olmuştuk. Bugün nesi vardı bilmiyorum.

Raven yanıma gelip elini koluma koydu. “Bizi neden içeri almıyorsun?” diye sordu. Sesinde küçük bir acı gizliydi. Siktir.

“Alacağım, bir tanem. Tabii ki alacağım.”

Kolumu beline dolayıp onu ön kapıya doğru yönlendirdim ve parmak izimle kilidi açtım. Sierra bana sert bir bakış atmayı ihmal etmeden hışımla içeri girdi ve topuklu ayakkabılarını bir kenara fırlatıp mutfığa koştu.

Raven’a dönüp, “Gel hadi,” dedim ama o başını iki yana salladı.

“Yürümek istemiyorum,” dedi. “Beni sen taşı.”

Tatlı sesi ve huysuz ifadesine şaşırıp gülmeden edemedim. Raven benden hiç yardım istemez, hiç böyle şımarıklıklar yapmazdı. Bu hâlini biraz sevimli bulmadığımı söylesem yalan olurdu.

“Öyle olsun, Kapkek.” Eğildim ve bir kolumu dizlerinin arkasından geçirip onu kucağıma aldım. Raven kıkırdadı ve onu kanepeye taşıırken başını göğsüme yasladı. Yüzüme diktiği gözlerinde öfke yoktu ama arabadayken gördüğüm şeyin bu olduğundan emindim.

“Bugün bana neden bu kadar öfkелisin?”

Onu dikkatlice kanepeye bıraktım. Raven başını iki yana salladı. “Bu bir sır.”

“Ne zamandan beri benden sır saklıyorsun?”

Güldüğünde çıkan ses karşısında kulaklarım bayram etti. “*Yıllardır.*”

“Demek öyle? Bir tanesini duymak isterim.”

Bakışları vücudumda gezindi ve altıma geçirdiğim gri eşofmanda duraksadı. “Ne zaman şu eşofmanları giysen aletin kalktığında nasıl görüneceğini merak ediyorum. Her bir detayını seçip seçemeyeceğimi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve gergince öksürdüm. Duymayı beklediğim şey bu *değildi*. “Ne?”

Raven omuzlarını silkti ve ayakkabılarını çıkarmak için öne eğilerek memelerini gözler önüne serdi. Sütyen gitmemişti. *Siktir*. Dışarı bu hâlde mi çıkmıştı? Tanrım, umarım Silas’ın korumaları işlerini iyi yapmıştır.

“Cevabını duymak istemediğin sorular sorma,” dedi sözcükleri uzatarak.

Bakışlarımı kaçırıp boğazımı temizledim. “Sierra’ya bir bakayım,” deyip dışarı kaçtım. Mutfığa giden yol boyunca kalbim yerinen çıkacakmış gibi attı. Şimdiye dek Raven’in bana karşı tek bir uygunsuz hareketini bile görmemiştim. O kadar ki beni bir erkek olarak gördüğünden bile şüphe ediyordum. Ne demişti öyle?

“Sierra?” diye seslendim.

Kız kardeşimi mutfak zemininde, elinde kocaman bir ısırik aldığı peynir kalıbıyla sızmış vaziyette bulduğumda iç geçirdim. Bu gece kızlarımın nesi vardı böyle?

Sierra’yı yatak odama taşırken zihnim dört dönüyordu. Uykusunda bile benden nefret ettiğini mırıldanıyordu. Bana böyle davranmalarını hak edecek ne yapmıştım? Son birkaç gün içinde yanlış bir şey yapıp yapmadığımı ya da ağzımdan kötü bir söz çıkıp düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

Sierra’yı dikkatlice yatağa bırakıp üzerini örttüm. Ardından temkinli adımlarla oturma odasına yöneldim. Kendimi Raven’in yanında daima rahat hissetsem de bu gece diken üstündeydim.

“Rave?”

Onu kanepede, bacak bacak üstüne atmış vaziyette otururken buldum. Sesimi duyar duymaz başını kaldırıp gülümsedi.

“Ares.” Dudaklarından dökülen adım kulağıma hep bir farklı gelmişti. Sesi her daim seksi olsa da bu gece daha bir etkileyiciydi.

Yanına oturmam için mindere hafifçe vurdu ama başımı iki yana salladım. “Yatman gerek, bir tanem.”

“Hayır,” dedi huysuzca. “Otur şuraya.”

İç geçirdim ve söylediğini yaptım. “Ne oldu, Rave? Bu gece neden bu kadar keyifsizsin? Sierra neden her zerresiyle benden nefret ediyor?”

Bakışlarını bana çevirip başını eğdi. Sarhoş olduğu her hâlden belliydi. “Nedenini mi bilmek istiyorsun?”

Onu başımla onayladığımda sırtıttı ve bacaklarını toplayıp bana döndü. Ben ne olduğunu bile anlayamadan ellerini omuzlarıma koydu ve bacaklarını iki yanıma atarak kucağıma çıkıttı.

Poposu kasıklarımın temas ettiğinde usulca inledim ve ellerimi beline doladım. “Ne yapıyorsun, Kapkek?”

“Burada oturmak istiyorum, Ares.”

“Oturamazsın.”

“Biliyorum ama yine de oturacağım.”

“Raven, bu gece kaç kadeh içtin?”

Daha da yakınımın sokulduğunda dişlerimi sıktım. Tam aletimin üzerinde oturuyordu ve başka şeylere odaklanmak için elimden geleni yapsam da düşünebildiğim tek şey buydu.

“Belli ki yeterince içmemişim,” dedi. “İhtiyaç duyduğum cesareti hiç bulamadım ve sanırım ömrümün sonuna kadar buna pişman olacağım.”

Onu hiç bu kadar acı içinde görmemiştim. Raven’i hep çok iyi tanıdığımı sanırdım ama şimdi hiç fark etmediğim bir yanı olduğunu görüyordum. “Neye pişman olacaksın?”

Kollarını boynuma dolayıp bakışlarını kaçırdı. “Sevdiğim adam için mücadele etmediğime. Yapsaydım her şey şu an çok farklı olur muydu? Daha mutlu olur muydum?”

Belini daha sıkı kavradım, yüreğim ağzımda atıyordu. “Kimmiş o adam? Silas Sinclair’den mi bahsediyorsun?” Alanna

hayatına döndüğünde ondan vazgeçtiği, onun uğruna savaşmadığı için mi pişmandı?

Raven güldü. “Ah, *Silas*,” dedi. Adını söyleyiş biçimi kulağa öyle samimi geliyordu ki. Bundan nefret ettim. O adama dair her şeyden nefret ediyordum. “Hayır. *Silas* ve *Alanna* hayatımın vazgeçilmez birer parçası oldu ve ikisini de canı gönülden seviyorum. Hatta sanırım *Alanna*’yı *Silas*’tan bile daha çok seviyorum, biliyor musun? Tam bir kaçık.”

Öylece yüzüne bakıp sözlerini anlamlandırmaya çalıştım. “Kim o adam peki?”

Gözlerimin içine bakıp başını iki yana salladı. “Söylesem bile inanmazsın.”

“Tanıdığım biri demek. Kardeşlerimden biri deme sakın. *Lexington* mı yoksa?”

Neşeli bir kahkaha koyverdi. “Kardeşini becermeli miyim, *Ares*?” diye sordu poposunu kasıklarına sürterek. *Siktir*.

“Hayatına sağ salım devam etmesini istiyorsan bunu aklından bile geçirmezsin.”

Onu durdurmak için belini kavrasam da iş işten geçmişti. Aletimin sertleştiğini hissedebiliyordum ve tek umudum beni tahrik ettiğini fark edemeyecek kadar sarhoş olmasıydı.

“Hadi ama, bir tanem,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Biraz uyuman gerek. Çok içmişsin ve sabah olduğunda yaptığın her şeye pişman olacaksın.”

“Olmayacağım,” dedi. “Sadece yapmadığım şeylerden pişmanım.”

Raven gözlerini üzerime dikti ve elini saçlarımın arasından geçirdi. Parmak uçları bir süre kafa derimde gezindikten sonra saçlarımı sıkıca kavradı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki biraz eğilsem onu öpebilirdim.

Başımı çevirdiğimde güldü. “Ne yapıyorsun, *Rave*?”

“Yapmamam gereken bir şeyi.”

Kucağımda kıpırdandığında aletim tam bacaklarının arasına yerleşti ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. “Buna bir son vermemiz gerek,” dedim. “Ne kadar sarhoş olursan ol, Rave. Bu doğru değil. Tanrı aşkına, ablanla nişanlıyım.”

“Evet,” dedi. “Ama *benim* olman gerekiyordu.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Evet. Hannah büyükanemle konuşmam için bana yalvarmasaydı evleneceğim kadın Raven olacaktı.

Gülümsedi ve parmaklarımı göğsümden aşağı indirerek tişörtümün eteğini kavradı. “Tişörtünü istiyorum, Ares. Benim olabilir mi?”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Ben... Ne? Neden?”

Raven sırttı ve sırtına uzanıp bir çırpıda elbisesinin fermuarını açtı. Elbiseyi çekip üstünden sıyırdığında kumaş belinde toplandı.

“Siktir, Raven,” dedim panikle. Sütyen giymemişti ve onu yarı çıplak *görmemeliydim*. Elbisesini kavrayıp vücudunu örttüm. “Bu gece gerçekten sabrımı sınıyorsun, Kapkek. Elimden geleni yapıyorum. Nazik ve sabırlı olmaya çalışıyorum ama çok ileri gidiyorsun.”

Bana gözlerini devirdi. “Ares. Kaç kişi beni çıplak gördü haberin var mı? Sakin ol biraz. Defilelerden önce ortalıkta sürekli ya çıplak ya da yarı çıplak geziniyorum. Sorun değil.”

Sözleri karşısında dişlerimi sıktım. “İnsanların kucaklarına da oturuyor musun, Raven? Ne yaptığını bal gibi biliyorsun.”

Gülümsedi. “Kucağına oturacak başka birini mi bulsaydım? Belki de eve John’la dönmeliydim.”

“John mu? Menajerin de mi sizinleydi?”

Sorumu başıyla onayladı. “Beni eve götürmesine izin vermemeliydim.”

“Öyle yapsaydın ne olacaktı, Rave?” dedim. Cevabını duymaya korkuyordum.

“Bilmem. Herhâlde beni bir güzel becerir, bana birkaç nefis orgazm yaşatırdı.”

Elbisesini bırakıp ellerimi saçlarına geçirdim ve tutamları sıkıca kavrayıp yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. Kumaş tekrar belinin etrafına düştü. “Derdin ne, Raven? Seni bildim bileli ağırbaşlı, edepli biriydin. Birdenbire biriyle yatmaya mı karar verdin? Ne oluyor?”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ellerini tişörtümün altına sokup karın kaslarımın üzerinde gezdirdi. “Tişörtünü istemiştin, Ares. Beni becermeni değil... gerçi bacaklarımın arasındaki sertliğe bakılırsa bence asıl istekli olan sensin.”

“Sana tişörtümü verirsem gidip yatacak mısın?”

Başıyla onayladı.

“Peki. Peki, Raven. Sana tişörtümü vereceğim ama hepsi bu kadar, tamam mı? Beni kışkırtmayı keseceksin. İçine ne kaçtı bilmiyorum ama bu yaptığımız son derece uygunsuz bir şey.”

Raven sırtıttı ve elbisesini kavrayıp başının üzerinden çıkararak yere düşmesine izin verdi.

“Siktir. Çırılçıplaksın. Neden iç çamaşırı giymiyorsun, Raven? Siktir. Bu... bu...” Her açıdan çok yanılttı. Nişanlımın kız kardeşi çırılçıplak vaziyette kucagımda oturuyordu. Ne bok yiyordum ben?

“İç çamaşırı giymeyi sevmiyorum,” dedi umursamazca.

Bakışlarım mükemmel vücudunda gezinirken dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti döküldü. Aletim zonkluyordu. Kafamdan geçen düşüncelere engel olmak için elimden geleni yapıyordum ama... *siktir*. O kadar güzeldi ki. Tenine taban tabana zıt koyu renkli meme uçları dimdikti. Her bir zerresi büyüleyiciydi. Kalçamın iki yanındaki o uzun bacakları bile. Bir de tüm görkemiyle aletimin tam üzerine oturması vardı tabii. Kahretsin.

Bakışlarımı güç bela üzerinden çektim ve tişörtümün eteğini kavrayıp tek hamlede üzerimden çıkardım. “Hadi,” dedim. “Giy şunu.”

Kollarını havaya kaldırdığında iç geçirip ona kazara dokunmamak için elimden geleni yaparak tişörtümü üzerine giydirdim.

“Yatak vakti,” dedim sertçe.

Hayal kırıklığına uğramış gibi dursa da beni başıyla onayladı. “Beni azıcık bile olsun istemiyor musun?” diye sordu usulca. Sesi yalvarır gibiydi ve gözleri tam olarak anlamlandıramadığım bir duyguyla doluydu.

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Evet, kasıklarına sürtündüğün için sertleştim ama seni istemiyorum, Raven. Asla istemeyeceğim de. Kafandan ne geçiyor bilmiyorum ama buna bir son vermek gerek. Bu yaptıklarını bilse ablanın canı ne kadar yanardı farkında mısın? *Benim* bile canım yanıyor, Rave.”

Raven birden donakaldı ve bakışlarını kaçırdı. Yanağına bir damla gözyaşı süzüldüğünde kalbim tekledi ve söylediklerime ânında pişman oldum.

Burnunu çekmesiyle kalbim paramparça oldu. “Siktir, özür dilerim. Çok özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

Dizlerinin üzerinde doğrularak, “Hayır,” dedi. “Ben özür dilerim, Ares. Ben sadece... düşündüm ki... Özür dilerim. B-ben... gitsem iyi olacak.”

Belini kavrayıp onu kendime çektim. Kollarını etrafıma dolayıp elimle başının arkasını kavrayarak yüzünü boynuma bastırdım. “Hiçbir yere gitmiyorsun, Kapkek. Bu gece kaçamazsın. Önemli değil, Rave. Hepimizin içip içip kendini kaybettiği olmuştur. Bu da onlardan biri. Özür dilerim.”

“Ben özür dilerim,” diye fısıldadı. “Bilmeliydim. Elbette beni istemiyorsun. Gözün Hannah’dan başka kimseyi görmedi ki.”

Onu sımsıkı kucaklarken kalbim bin parçaya ayrıldı. Kahretsin. Berbat bir gece olmuştu. Raven’a ne olmuştu bilmiyordum ama

buna hakkım olmasa da yanında ben olduğuma şükrediyordum. Ya başka birinin yanına böyle bir şeye kalkışsaydı ne olurdu?

“Gel hadi. Yatalım artık, tamam mı?”

Onu bırakmadan kanepeye uzanıp vücudunu kendime çektim. “Gözlerini kapat, Rave. Yarın bu gece hiç yaşanmamış gibi davranacağız, tamam mı? Gerçi bu kadar sarhoşken hiçbirini hatırlayacağını sanmıyorum ama. Uyuyalım artık, tamam mı?”

Sözlerimi başıyla onaylayıp bana sokuldu. Bu kadar yakınımda olmasına rağmen onu kaybediyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Ona o sözleri söylemekten başka çarem olmadığını bilsem de bunu yaptığımı pişmandım. Bu gecenin aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini umuyordum ama içten içe bunun mümkün olmadığını da farkındaydım.

Dokuz

RAVEN

“Raven?”

Büyükanne Anne’in sesi duymamla kaşlarımı çattım ama uyanmaya hiç niyetim olmadığından başımın altındaki yumuşaklığa sokuldum.

“Ares?”

Uyku sersemi aklım yavaş yavaş başıma gelirken donakaldım. Etrafıma sarılı güçlü kolu hissedebiliyordum. Dün gecenin anıları yavaş yavaş zihnime doluşurken midem kasıldı. Eyvah.

Kollarında kıpırdandığımda Ares de uyandı. Gözlerini ağır ağır kırpıştırdı ve dudaklarına tembel bir sırıtışla yayılırken bakışları benimkilerle buluştu. “Günaydın, ayyaş,” dedi.

Bakışlarının arkama kaymasıyla gülümsemesi kaybolup gitti. Utançla gözlerimi yumdum. “Büyükanne,” dedi Ares korkuyla. “Burada ne işin var?”

Beni de yanına alarak doğruldu. Tereddütle başımı kaldırdım, nasıl görüldüğümüzün farkındaydım. Elbisem yere atılmıştı, Ares’in altında sadece gri eşofmanı vardı ve tişörtü benim üzerimdeydi.

Büyükanne Anne’in yüzü ifadesizdi. “Zor bir gece miydi?” diye sorduğunda onu başımla onayladım.

“Sierra’yla... içkiyi biraz fazla kaçırmışız ve Ares arkamızı toplamak zorunda kaldı.”

Dün gece yaptıklarımın sonra ona bakacak yüzüm yoktu. Onu taciz etmeye kalkışmam kabul edilemezdi. Öfkeleneneğinden adım gibi emindim ve muhtemelen arkadaşlığımıza telafisi olmayan zararlar vermiştim. Hem de bir hiç uğruna.

“Sierra nerede?”

Ares boğazını temizledi. Kolunun hâlâ belimde durduğunun farkında mıydı? “Yatağımda. Bırak biraz daha uyusun. Dün gece çok sarhoştı.”

Büyükanne onu başıyla onayladı. “Siz de biraz daha dinlenin. İkiniz de... yorgun görünüyorsunuz. İlerleyen saatlerde size kahvaltılık bir şeyler gönderirim. Sierra uyandığında ısıtır yersiniz.”

Büyükanne Anne yüzünde tatlı bir gülümsemeyle oturma odasından çıkarken Ares de ben de kaskatı kesildik. Evin kapısı kapanır kapanmaz, “Ben de gitmeliyim,” dedim. Utanç içinde kanepeden kalkıp yere saçılmış kıyafetlerimi topladım.

“Bekle biraz,” dedi Ares. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimle ona döndüm. “Gel buraya, Raven,” dedi. Tereddütle ona doğru ilerleyip bacaklarının arasına girdim. Ares gözlerini benimkilerden ayırmadan arkasına yaslanıp kollarını kanepenin sırtına attı.

Onu yıllardır üstsüz, karın kasları ve göğsü ortada görmemiştim. Kafamda ne gibi görüntüler belirmesine neden olduğunun farkında mıydı?

“Nasılsın, Rave? Seni hiç dün geceki kadar sarhoş görmemiştim. Yaptıklarını hatırlıyor musun?”

Gözlerimi kapatıp onu başımla onayladım. “Ares,” diye fısıldadım. “Çok özür dilerim. Ne söylersem söyleyeyim dün gece yaptıklarımı telafi edemem. Utançtan yerin dibine girmiş durumdayım ve bana ne kadar kızgın olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok, çok özür dilerim. Aklımdan ne geçiyordu

bilmiyorum. Böyle bir şeye hiç kalkışmamalıydım. Kendime inanamıyorum.”

Elimi tutup beni kendine doğru çekti. “O özgüvenin nereye gitti? Dün gece kucağıma oturup tişörtümü isterken, önümde cırılçıplak soyunurken keyfin gayet yerindeydi.”

Yanına ilişip kollarımı kendime doladım. “Hepsini hatırlamak zorunda mısın?” dedim utançla.

Güldü. “Sorun değil, Rave. Kızgın değilim, sadece şaşkınım. Hiç böyle davrandığını görmemiştım. Hele de benim yanımda. Sana ne oluyor böyle?” Elini saçlarının arasından geçirip başını çevirdi. “Yani sarhoş olup eve yalnız dönmek istememeni, bu heyecanı tatmak istemeni anlıyorum. Ama sen böyle biri değilsin.”

Dudaklarımdan içi boş bir kıkırtı döküldü. Elime geçen fırsatı değerlendirerek, “Beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Ares,” dedim. “Uzun zamandır biriyle yatmadım ve canım sevişmek istedi. Kim olsa aynısını yapardım.”

Kıstığı gözleriyle beni süzdü. “Bunu sık sık yapıyor musun? Sarhoş olup karşına çıkan adamlarla yatıyor musun?”

Dudaklarımı büktüm. Ona hâlâ bakamıyordum. “Ne önemi var ki? Koca kadını, Ares. Ne yaptığımı biliyorum ve bana akıl vermene ihtiyacım yok.”

“Dikkatli olmalısın, Raven. Kendini elin adamlarına altın tepside sunamazsın. Tanımadığın herifin tekiyle eve gitmeyi aklından bile geçirme, duydun mu beni? Bu sıradan bir kadın için bile tehlikeliyken senin için daha bile beter. Kaç adamın hayallerini süslediğini bilmiyor musun? Fotoğraflarını biriktiren o sapıkların kafalarından kim bilir ne fanteziler geçiyor. Paylaştığın resimlere gelen yorumları gözlerimle gördüm. Bu hiç güvenli değil.”

Kollarımı etrafıma doladım, ne diyeceğimi bilmiyordum. “Olanları Hannah’ya anlatacak mısın?”

Ares iç geçirip arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. “Ne diyeceğim? Kardeşin soyunup kucağıma oturdu mu? Kötü bir niyetin olmadığını, sadece çok içtiğin için öyle davrandığını biliyorum ama Hannah böyle düşünmeyecektir. Hiçbir şey bilmemesi daha iyi. Ben de az sarhoş olup utanç verici şeylere kalkışmadım. Sen de aynılarını yaşayacaksın tabii. Sadece bunun tekrarlanmayacağına dair bana söz ver.”

“Özür dilerim,” dedim. “Söz veriyorum sana bir daha yan gözle bakmayacağım.” Sesim titriyordu. Kendimde hâlâ ona bakacak cesareti bulamıyordum. Gururum gibi kalbim de paramparça olmuştu. Midem kasılıyordu ve Ares’in titrediklerini fark etmemesi için ellerimi büktüm. “Yakınına bile gelmeyeceğim. Aramızdaki mesafeyi korumak en iyisi.”

“Hayır,” dedi panikle. “Öyle yap *demedim*. Sadece bir daha yaptıklarının ve söylediklerinin farkında olmayacak kadar sarhoş olmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Dün gece senden faydalanmak benim için ne kadar kolay olurdu biliyor musun? Kollarımda çırılçıplaktın, Rave. Eşofmanımı indirip içine girivermem işten bile sayılmazdı. Seni şu kanepeye yatırıp sabaha kadar becerebilirdim ve hiçbir şey yapamazdın. Sana saygı duymayan, sağlıklı düşünemediğin anlarda senden faydalanacak adamlarla baş başa kaldığını düşünmek bile beni geriyor. Lütfen dikkatli ol, tamam mı?”

Sözleri kafamın içinde yankılanırken yanaklarım kızardı. Beni bir anlığına bile olsa arzulamış mıydı? “Haklısın,” diye mırıldandım. “Özür dilerim, Ares. Bir daha yapmayacağım.”

“Yapmasan iyi olur. Ne bana ne de bir başkasına.”

Başımınla onayladım. “Söz veriyorum,” dedim. Böyle bir şeye kalkıştığıma inanamıyordum. Dün geceye kadar yıllardır ona duyduğum hisleri saklamayı başarmıştım. Neyse ki suçu alkole atıyordu yoksa yaptıklarımla arkadaşlığımızı sonsuza dek mahvetmiş olabilirdim. “Bütün samimiyetimle özür dilerim, Ares. Utançtan yerin dibine girmek istediğim ve yaptığım her

şey için pişman olduğum dışında sana başka ne söyleyebilirim bilemiyorum.”

Gülümsedi ve bana doğru eğilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Önemli değil, Rave. Her şeyi unutalım gitsin, tamam mı?”

Sözlerini başımla onayladım ve ayağa kalktım. “Gitmem gerek,” dedim. Bir süre kendimle baş başa kalmaya, paramparça olmuş kalbimi sarıp sarmalamaya ihtiyacım vardı. Dün gece söyledikleri hâlâ zihnimde çınlıyordu. *Seni istemiyorum, Raven. Asla istemeyeceğim de.*

Bunu başından beri biliyordum ancak ufacık bir parçam fikrini değiştirebileceğimi düşünmüştü. Böyle olacağını bil-meliydim.

“Kimdi?” diye sordu Ares.

Şaşkınlıkla ona döndüm, kafam karışmıştı.

“Dün gece bahsettiğin adam kimdi? Sevdiğin adam için mücadele etmediğine pişman olduğunu söyledin. Şimdi bile üzünrün yüzünden okunuyor. Kim o adam?”

Ona gülümseyip başımı iki yana salladım. “Sarhoş zırvallıkları işte, Ares. Öyle biri yok.”

“In vino veritas,” dedi. *Gerçek şarapta gizlidir.* Evet, durum benim için aynen öyleydi. İçkiyi fazla kaçırdım diye bütün sırlarımı ortaya dökmenin kıyısından dönmüştüm.

“Peki,” dedim. “Konuşmak istemiyorum.”

“Her kimse, başkalarıyla yatarak onu kalbinden atabileceğini sanma. Bu asla işe yaramaz. Hele de söz konusu sensen başına bela olur. Ünlüsün, adın bir çırpıda bir skandala karışır. Senin gibi bir kadının değerini bilmeyen pisliğin teki için bütün itibarını riske atma.”

Kıkırdayarak sözlerini başımla onayladım. “Evet,” dedim. “Buraya kadarmış. Artık umurumda bile değil. Günün birinde onunla bir şansım olmasını ummayı bırakıyorum. Önüme bakma vakti geldi.”

ÖTEKİ GELİN

Ares tereddütle başını salladığında küçücük bir yanının ondan bahsettiğimi anlayıp anlamadığını merak ettim. Dün gece yaptıklarımın sonrasa hiç değılse biraz şüphelenmiş olmalıydı, değıl mi?"

"Giyin hadi," dedi. "Seni ben bırakırım."

On

RAVEN

Ablamın gelinliğini askıdan çıkarırken kalbim sızladı. Çok güzel görünüyordu ve üzerinde harika duracaktı. Onu tasarlayıp dikerek geçirdiğim her saniye âdeta bir işkenceydi. Karşılıksız aşkımın bitmek üzere olduğunun daimi bir hatırlatıcısı gibiydi. Neyse ki Ares o gece yaptıklarımı Hannah'ya anlatmamıştı. Ben arkadaşlığımızın mahvolacağını düşünürken bana çok daha sık mesaj atmaya başlamıştı. Endişeleniyor gibi bir hâli vardı. İstirabımın kaynağının bu kadar üzerime düşmesi ne ironikti ama.

Parmak uçlarımı Hannah'nın gelinliğinin hatlarında gezdirdim. Göğsümde bir boşluk var gibiydi. Bel kısmına takılıp çıkarılabilen bir kuyruğu olan balık modelle ona ikisi bir arada bir gelinlik tasarlamıştım. Üzerinde bu kıyafetle mihraba doğru yürürken Ares'in ona atacağı bakışları şimdiden görür gibiydim. Gözlerini üzerinden alamayacaktı ve ben orada öylece durup ablama bana bakmasını istediğim şekilde bakmasını izlemek zorunda kalacaktım

"Raven!"

Ablamın sesini duymamla yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup başımı kapıya çevirdim. "Son provana hazır mısınız?"

Gözleri büyük bir keyifle gelinliğin üzerinde gezinirken beni başıyla onayladı. “Çok güzel görünüyor. Elinden gelmeyen bir şey var mı?”

İçim sızlasa da gülümsememden ödün vermedim. “Bakalım üzerine olacak mı? Üzerine tam oturduğundan emin olmak için son ayarlamaları düğünden bir önceki gece yapabilirim ama iki hafta içinde kilonun çok değişeceğini sanmıyorum.”

Başını sallayarak elbiseyi elimden aldı ve iki çalışanımın onu beklediği deneme kabinine girerek gözden kayboldu. Günün birinde ben de hayallerimdeki gelinliği deneyecek miyim diye düşünmeden edemedim. Ciddi ciddi evlenmek isteyeceğim birini bulabileceğimden bile şüpheliydim.

Hannah bütün göz alıcılığıyla dışarı çıktığında dudaklarıma bu kez içten bir gülümseme yayıldı. Harika görünüyordu ve onu en görkemli tasarımlarımdan birinin içinde görmek rüya gibiydi.

“Vay canına,” diye fısıldadım.

Hannah kıkırdayıp etrafında döndü. “Mükemmel olmuş, Rave. Bayıldım.”

Aynaya dönüp gelinliği dikkatlice incelemeye koyuldu. “Düğüne biriyle gelip gelmeyeceğine karar verdin mi? Gizlilik anlaşmasını sakın unutma. Düğün günü gelip çatana kadar kimse hangi etkinliğe katılacağını bilmemeli yoksa paparaziler üzerimize üşüşür.”

“Biliyorum,” dedim. “Endişelenme. Yalnız geliyorum. En özel gününde yanında olmak istiyorum. Yanımda birini getirsem bütün dikkatimi sana veremem. Görüştüğüm biri de yok zaten.”

Hannah’nın şöhreti yüzünden her şey bir sır gibi saklanıyordu. En yakın arkadaşlarına bile davet edildikleri partinin aslında *düğünü* olduğunu söylemeyecekti. Haberin basına sızma ihtimali çok yüksekti ve en büyük medya şirketlerinden birinin CEO’suyla ünlü bir aktristin dünya evine gireceğini öğrenen paparazileri koca bir güvenlik ordusu bile durduramazdı.

“Böylesi daha iyi sanırım,” dedi dalgın dalgın. “Şanslısın. Bekârlığın tadını çıkarabildiğin kadar çıkar. Benim böyle bir lüksüm olmadı.”

Lüks. Alaycı bir tavırla güldüm ve sırtımı dikleştirdim. Onun yerinde olmak için her şeyi yapardım. Nezaketimi ve sabrımı korumaya çalışarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordum. Son zamanlarda hüznüm o kadar büyüktü ki ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Bunu kimseye belli edemezdim elbette.

“Bilmiyorum,” dedi usulca. “Ares’le bu aralar sürekli didişiyoruz. Artık arkadaş bile değiliz ve evlenmek üzere olduğumuza inanamıyorum. Bazen Ares ilk erkek arkadaşım olmasaydı her şey daha farklı olur muydu diye düşünmeden edemiyorum. Daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadığından hep sonu gelmez bir öğrenme sürecindeymişiz gibi hissettik. Arada bir hayatımızdan birkaç kişi geçtikten sonra tanışsak nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Öğreneceklerimizi önceden öğrenmiş olsaydık her şey biraz daha kolay olur muydu?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ares ve Hannah gözüme hep kusursuz bir çift gibi görünmüştü. Aralarında bir sorun olduğunu hiç fark etmemiştim.

“Birlikte büyümenin kendine has bir güzelliği vardır, Han. Her şeyi birlikte başardığınızı bilmek... takdire şayan ve imrenilecek bir şey. Belki her şey farklı olabilirdi ama olmadı ve ikiniz de elinizden gelenin en iyisini yaptınız.”

Sözlerimi başıyla onayladı, yüzüne hüznü bir ifade çökmüştü. “Belki, Rave. Bilmiyorum. Her şey o kadar zor ki. Konu evlilik olunca Windsorların bir ton kuralı var. Evliliğimizin ilk üç yılı boyunca Ares’le üst üste üç gecedan fazla ayrı kalmamızın yasak olduğunu biliyor muydun? İnsan hayret ediyor ama kurallarını çiğnersek Ares mirasından olacak. Bizden o kadar farklılar ki. Gençken bunun harika olacağını düşünürdüm. Kraliyet ailesinden biriyle evleniyormuşum gibi hissederdim. Ama şimdi? Şimdi bu saçma kural hem Ares’le aramdaki ilişkiyi

hem de kariyerimi zora sokuyor. Ben tüm yıl boyunca çekimlere ara vermem, Ares de sürekli setlere gelemes. Üç gece kuralına nasıl uyacağız?”

Elini saçlarının arasından geçirip iç çekti. “Bunu anlamak senin için zor olmalı. Oyunculuk yapacak yetenekten yoksun olman ne büyük talihsizlik.” Duraksadı. “Gerçi öte yandan bir lütuf da. Hayatın... çok güzel. Modellikle uğraşıp beraberinde getirdiği prestijin tadını çıkarıyorsun ama kendi şirketini çekip çevirecek zamanın da oluyor. Benim böyle bir şeye ayıracak hiç vaktim yok. Annemle babama Dreamessence için bile yardım edemiyorum, biliyor musun? Sanırım anlaşmanın ardından şirketi Ares’le yönetmem gerekecek ama buna nasıl zaman bulacağım?”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ablama baktım. *Yetenekten yoksun...* Hannah benimle rekabet etmek zorunda kalacağını anlayıp endişelenmeye başladığında oyuncululuğu neredeyse başlar başlamaz bırakmıştı. Bana roller uğruna kavga etmek istemediğini ve oyuncululuğun *onun* olması gerektiğini söyleyerek bana bırakmam için yalvarmış, ben de isteğini kabul etmiştim. Konu hiçbir zaman yetenek olmamıştı.

“Bunu çözebileceğinizden eminim, Han,” dedim bıkkınca. Kendimi savunacak gücüm yoktu. “Büyükanne Anne’le konuşsana.”

Ellerini hışımla havaya kaldırıp iç geçirdi. “Denemedim mi sanıyorsun? Kadın nuh diyor peygamber demiyor. Ona kalsa hiç çalışmayayım istiyor. Düğün yaklaştıkça doğru bir karar verip vermediğimden daha çok şüpheleniyorum.”

Derin bir nefes aldım ve kendimi ablamın gözlerinin içine bakmaya zorladım. “Ares’i seviyorsun, değil mi?”

Beni başıyla onayladı. “Bütün kalbimle.”

“O zaman her şey yoluna girecektir, Han. Onunla birlikte olmak için kendinden fedakârlıklar yapman gerektiğini biliyorum ve aynısının onun için de geçerli olduğuna eminim. İşin yüzünden ilişkinizi yıllardır gizli tuttu. Bu onun için de kolay

olmamıştır, değil mi? Seninle yapmak isteyip de yapamadığı bir sürü şey olmuştur. Şimdi de biraz fedakârlık yapma sırası sende. Evlilik dediğin böyle olmalı, değil mi? Kendinden ödün verip ortak bir noktada buluşmak?”

Beni başıyla onaylayıp aynaya döndü ve bakışları gelinliğinin üzerinde gezindi. “Evet, sanırım öyle. En kötü yanı da Ares’in mükemmel biri olması. Bütün sorunlarımızın kaynağı *benim*. *Dünyaları* hak ettiğini bilsem de egomu ve arzularımı hâlâ bir kenara bırakamıyorum işte. Bir yıl ortadan kaybolsam kimse adımları hatırlamaz, biliyor musun? Üç yılda olacakları sen düşün.”

Kıkırdayıp başımı iki yana salladım. “Hannah Du Pont’sun sen. İnsanların kim olduğunu unutmaları mümkün değil. Kariyerine on yıl ara versen bile hiçbir şey değişmeyecek.”

Sözlerimin üzerine gülümsedi. “Teşekkür ederim, Rave,” dedi usulca. “Buna ihtiyacım vardı. Beni bencillikle suçlamayacak, kendime saklamam gereken düşüncelerim yüzünden yargılamayacak biriyle konuşmam gerekiyordu.”

Başımı iki yana sallayıp gülümsemesine karışık verdim. “Her şey yoluna girecek, abla. İki hafta içinde herkesin görüp göreceği en güzel gelin olacaksın ve kafadaki bütün şüpheler geçip gidecek.”

Gözlerindeki belli belirsiz şüpheyeye rağmen beni başıyla onayladı. “Yanı başımda olacaksın, değil mi?”

“Her zaman,” dedim. Bunu yapmak kalbimi tekrar tekrar paramparça edecek olsa bile daima yanında olacaktım.

Düzenleme
Ny.özlem

On Bir

ARES

Bana masum masum gülümsediğini, vücudunun benimkine dayandığını fark ettiğimde her şeyin bir rüya olduğunu anladım. Yıllardır aynı rüyayı görüyordum. Her seferinde üzerinde Sierra'nın yirmi birinci yaş gününde giydiği o kırmızı elbise oluyordu.

O kadar kısaydı ki onu bir yere yüzüstü yatıracak olsam vücudunu güç bela içinde tutan elbisenin eteği yukarı sıyrılıp sınıksız poposunu ortaya çıkarır, memeleri dışarı fırlayacak gibi olurdu.

“Ares,” dedi yalvarırcasına, “*lütfe*.”

Onu bu kadar utangaç görmeyeli yıllar olmuştu. “Ne istediğinin farkında değilsin, Raven,” diye fısıldadım. Saçlarını sınıksız kavradım ve çenemi sıkıp başını benimkine doğru kaldırdım.

Göğsü hızla inip kalkıyordu ve göz bebekleri hafifçe genişlemişti. Hızlı nefes alıp verişleri arzusunu ele veriyordu. Dudaklarına yapışıp sürdüğü pembe ruju dağıtmam için bana sessizce yalvarıyordu.

“Ne istediğimin *gayet* farkındayım, Ares.”

Yerlerimizi değiştirip onu duvara yasladım. Aletim kot pantolonumun içinde zonkluyordu. “Burada bile olmaman gere-

kirdi, küçük kız. Daha çok geçsin. Çok masumsun. Burada ne işin var?”

Gülümseyip ellerini ağır ağır göğsümde yukarı kaydırarak kollarını boynuma doladı. “Sandığın kadar masum değilim.”

Gözlerimi kısıp bir adım yaklaştım ve vücudumu onunkine bastırarak onu duvarla arama hapsettim. “Ne yani?” Parmak eklemlerimi yüzünde gezdirdim, dokunuşum sahipleniciydi. “Gecenin bir yarısı bir adamın yatak odasına ilk sızışın değil mi bu?”

Soluna bir bakış atıp sırtıttı. “Hayır.”

Gülümseyip elimi tekrar saçlarının arasına geçirdim. Ona duyduğum arzu akılalmazdı. Gecenin başından beri bana onu bir yere yatırıp becermemi istiyormuş gibi bakmıştı ama bakmaktan fazlasını yapacağını düşünmemiştim.

Yüzümü dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe kalana dek eğip, “Küçük yalancı,” diye fısıldadım. “İnsanların bana yalan söylemesinden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin, Raven. Beni seni cezalandırmak zorunda bırakma.”

Başını hafifçe yana eğdi ve dudaklarını bir an için tereddütle benimkilere değdirdi. “Cezalandır beni, Ares. Sana yalvarıyorum,” diye karşılık verdi fısıldayarak.

İnleyip sertçe dudaklarına yapıştım. Kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar uzun süredir onun tadına bakmak istiyordum ve bu öpücük hayallerimin bile ötesindeydi. Raven parmak uçlarına yükselip ellerini çekimser bir tavırla enleme kaydırdı ve çok geçmeden parmaklarını saçlarımın arasında hissettim. Ağzıma inlediğinde öpücüğümüzü derinleştirerek dudaklarını aralaması için onu zorladım.

Siktir. Tadı tıpkı viski ve karşı konulmaz bir günah gibiydi. Dilini benimkine dolayıp bana karşılık vermesiyle aletim seğirdi. Aletimi o küçük, sıcacık ağzına soktuğumda da dilinin bu kadar maharetli olup olmayacağını öğrenmem gerekiyordu.

“Raven,” diye inledim geri çekilerek. Başım dönüyordu, ikimiz de çok içmiştik. Daha fazlasının arzular hâlde alt dudaklarını dişlerken doğru düzgün düşünemiyordum bile. “Durmamız gerek,” diye fısıldadım. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunun farkında olacak kadar kendimdeydim.

Dudaklarım boynuna ilerledi ve kulağının hemen altına bir öpücük kondurduğumda nefesi kesildi. “Küçük kardeşimin en yakın arkadaşısn,” diye fısıldadım.

Gözlerini benimkilere dikti, az önceki arzusunun bir kısmı solup gitmişti. “Gözünde sadece bundan mı ibaretim?”

Onu daha sıkı kavrayıp başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Ama aramızda on yaş var. Bu... çok yanlış, bebeğim. Daha çok erken.”

“*Hayır,*” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. “Yanlış olsa böyle harika hissetmezdim, Ares.”

Ellerini vücudumdan aşağı doğru kaydırды ve birini kot pantolonumun belinden içeri soktuğunda gözlerim kapandı. Parmakları baksırımın üzerinden aletimi bulduğunda aklımı kaçıracakımı sandım. Onun içine girmeye nefes almaktan bile daha çok ihtiyacım vardı.

Hafifçe geri çekilip Raven’a baktığımda onun gözlerinin de beni yakıp kavuran tutkuyla dolup taşıtığını gördüm. O da bunu benim kadar istiyordu. Parmaklarım elbisesinin eteğini kavrayıp kumaşı yukarı çekerken dudaklarını ısırdı.

“Bunun geri dönüşü yok, Raven. Seni becerirsem benim olacaksın. *Sonsuza dek.*”

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi ve kollarını kaldırdı. Elbisesini çıkarıp atmamı bekliyordu. “Zaten seninim, Ares.”

Onu ağır ağır soyarken kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu. Onu hiç aşına olmadığım bir çaresizlikle arzulasam da her şeyi elime yüzüme bulaştırmaktan korkuyordum.

Bunu ciddi ciddi yapacaksan her şeyin onun için mükemmel olmasını istiyordum.

Elbisesini memelerinin üzerine çekip meme uçlarını ortaya çıkardığımda, “O kadar güzelsin ki,” diye inledim. “Fantezilerimi kaç kez süslediğini hayal bile edemezsin, bebeğim. Baktan bir şey olduğunu biliyorum ama kendimi bildim bileli seni istedim.”

Elbisesi yeri boyladığında karşımda sadece külotuyla kaldı. Raven kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Benden saklanmana gerek yok, bir tanem.” Eğilerek onu kollarıma aldım ve nazikçe yatağıma götürdüm. Vücudunu dikkatlice döşeğe bıraktıktan sonra kendi tişörtümü çıkarmak için bir adım geriledim.

Sadece bakışları bile aletimi zonklatmaya yetiyordu. Kahretsin. Şimdiden boşalmak üzereydim ve henüz onu öpmekten başka bir şey yapmamıştım.

Dizlerimi bacaklarının arasına yerleştirip üzerine eğilirken içimde tuhaf bir gerginlik vardı. “Söyle bana, bebeğim... daha önce tadına bakan oldu mu? Bana karşı dürüst olman gerek. İstedğim son şey canını yakmak, Rave.”

Bir anlık tereddüdün ardından başını iki yana salladı.

“Siktir,” diye inledim. Bu güzeller güzeli, nişanlım olması gereken kadın... Ne o ne de ben büyükannemle anne babası arasındaki anlaşmayı resmen konuşmamıştık ama ikimiz de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorduk. Birkaç yıl içinde karım olacaktı.

Raven titreyen ellerini kemerimin tokasına götürüp çözdü. “Tecrübesiz olabilirim ama seni istiyorum, Ares. *Lütfen.*”

Pantolonumu çıkarmak için üzerinden kalkarken ona gülümsedim. Raven hemen arkamdan dizlerinin üzerinde doğrulup elleriyle baksırımın lastiğini çekiştirirken bana sırıttı.

Ellerimi saçlarının arasına geçirirken güldüm. “Çıkarmamı mı istiyorsun? O hâlde bunu kendin yapacaksın.”

Saçlarını sıkıca kavrayıp yüzünü kendime doğru çektim. Ona duyduğum arzuyu güç bela dizginliyordum. Raven'a karşı koymak mümkün değildi.

Parmaklarını aletimin üzerinde gezdirip dudaklarını benimkilere sürterek, "Yapamayacağımı mı sanıyorsun?" dedi. Siktir. Ellerin arasında olmaya ihtiyacım vardı.

Parmaklarını iç çamaşırımın içine kaydırды ve aletimi sıkıca kavrayıp sıvazladığında gözlerim kapandı. "Ares," diye fısıldadı. "Bunun... bunun içime sığması imkânsız."

Yüzündeki gergin ifadeye gülmekten kendimi alamadım. "Sığacak, bebeğim. İnan bana. Seni öyle bir ıslatacağım ki canın bir an bile yanmayacak. Aletimi o güzel amına sokmam için bana yalvaracaksın."

Raven sırtıttı ve baksırımı aşağı çekerek aletimi özgür bıraktı. Gözlerindeki o bakış... Tanrım. O kadar büyüleyiciydi ki.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım dudaklarımızı buluştururken.

Raven ağzımın içine inledi. Onu yatağa yatırıp üzerine eğilirken neredeyse kendimi kaybedecektim. Başım döndüğünde inledim. Bu gece alkolün bokunu çıkarmıştım.

Dudaklarımızı gönülsüzce ayırarak, "Bebeğim," diye mırıldandım. "Belki de beklesek daha iyi olur. İkimiz de çok içtik. İlk seferinin sarhoşuz diye rezil bir şey olmasını istemiyorum."

Başını iki yana salladı, gözleri dolu dolu oldu. "Beni geri çevirme. Lütfen, Ares," diye fısıldadı. "Ben..."

Dudaklarına yapışarak onu susturdum ve aletimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Aramızdaki tek engel külotuydu. Ağzının içine inledim, kendimi daha fazla tutmayı reddediyordum. "Seni her şeyden çok istiyorum, Raven. Aksini bir an bile düşünme. Ne zaman aynı odada olsak senden uzak durmak için irademin her zerresini kullanıyorum. Seni daima isteyeceğim."

Gözlerimin içine bakıp gülümsese de bakışlarındaki şüpheyi görebiliyordum. Gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadan elimi vücudundan aşağı, külotunun içine doğru kaydardım.

“Pürüzsüz,” diye fısıldadım. “Benim için hazırlanmışsın.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “*Seni sandığından çok daha uzun süredir istiyorum.*”

Güldüm ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Bu gerçek olamazdı. Raven inleyip başını eğerek onu öpmemi istediğinde ona istediğini verdim.

İşaret parmağımı kolayca içine kaydardım ve ne kadar ıslak olduğunu fark ettiğimde inledim. Kahretsin.

Geri çekilip dizlerimin üzerinde doğruldum ve parmaklarımı iç çamaşırının lastiğine geçirdim. “Kıçını kaldır, bebeğim.”

Söylediğimi yaptığında kumaşı sabırsızca çekip çıkardım ve tekrar üzerine eğildim. “Seni görmem gerek,” dedim. “Benim için ilk kez boşalmanı sonsuza dek zihnime kazımak istiyorum.”

Dudaklarına öyle utangaç bir gülümseme belirdi ki zonklayan başıma rağmen kalbim tekledi. Evet, bu ânı sonsuza dek unutmayacaktım.

Elimi hızla bacaklarının arasına geri götürdüm ve başparmağımın klitorisinin üzerinde daireler çizerken iki parmağımı içine soktum. “Neyin hoşuna gittiğini bilmek istiyorum. Kendi başına nasıl boşaldığını anlat bana.”

Raven sırtıttı. “Genelde seni düşünerek.”

Siktir. Ağzımdan yüksek sesli bir inilti dökülürken dudaklarımı sertçe ısırdım. Benimle ilgili fanteziler kurarak kendine dokunduğunu düşünmek bile neredeyse şuracıkta boşalmama yetecekti. Kahretsin. İçine girmek için yanıp tutuşurken ilk seferini onun için nasıl keyifli hâle getirebilirdim?

Parmağımı G noktasına bastırıp onu inletirken, “İşleri ağırdan alma niyetindeydim,” diye mırıldandım, “ama aklımı başımdan alıyorsun ve bunun farkındasın, değil mi?”

Parmaklarımı hassas noktasından çekmeden başparmağımın klitorisini okşamaya devam ettim, dokunuşlarım sert ve acımasızdı.

“Ares,” diye inledi. “Tanrım, Ares.”

Dudaklarından dökülen inilti... kahretsin. Sadece sesini dinleyerek bile boşalabilirdim. Vücudu saf zevkle sarsılırken dudakları aralandı. “Ares,” diye inledi benim için boşalıp bana hayatımda gördüğüm en mükemmel manzarayı sunarken. Şimdiden ona bağımlı olmuşken hayatımızın geri kalanı boyunca benim olacağını bilmek aklımı başımdan alıyordu.

Yüzündeki tatlı mı tatlı gülümsemeyle zirveden inerken onu izledim. “Çok güzelsin,” diye fısıldadım. “Bugün içeri adımını atar atmaz beni büyülediğini biliyor musun?”

Raven’ın gözleri genişledi. Aletimi girişine yerleştirirken ona sııttım. “Gözlerime bak ve bana bunu istediğini söyle, Raven. Eğer... eğer kafanda ufak bir şüphe varsa ilk seferini benimle heba etmeni istemiyorum. Sen ve ben... hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz ama daha evli değiliz.” Benimle evlenmeden önce hayatını yaşamak isterse bunu anlayışla karşılayacağımı söylemeye çalışıyordum ama kelimeler dudaklarımdan dökülüyordu işte. Onun ilki ve sonu olmak istiyordum.

“Daima isteyeceğim tek kişi sen olacaksın,” dediğinde aletimi yavaşça içine ittim.

Raven inledi ve vücudu bana alırken gözleri fal taşı gibi açıldı. “Canım yanıyor,” diye fısıldadı. “Bir... bir an önce gir.”

Sertçe dudağımı ısırarak aletimi tamamen içine ittiğimden son raddesine kadar benimle dolarken Raven’ın dudaklarından acı dolu bir inilti kaçtı. “Mükemmelsin,” diye inledim alnımı onun kine yaslayarak. Aletimi kusursuz şekilde saran sıcak, yumuşacık bir mengene gibiydi. Büyüklüğüme alışabilmesi için elimden geldiğince hareketsiz duruyordum. Hareket etmekten, onu incitmekten ödüm kopuyordu.

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim. Bir elimle dengemi sağlarken öteki elimi yüzünde gezdirdim. “Evlen benimle,” diye fısıldadım. “Büyükanneyle ailenin çoktan buna karar verdiğini biliyorum ama konusunu hiç açmadık. Benimle evlenir misin, Raven?”

“Ares,” diye inledi. Sesi kilometrelerce öteden geliyormuş gibiydi. İnledim.

“Hayır,” dedim yalvarırcasına. Her şeyin sona ermesini istemesem de rüyada daha fazla kalmam mümkün değildi. “*Siktir!*”

“Ares?”

Şaşkınlıkla yatakta doğrulup bakışlarımı odamda gezdirdim. Bakışlarım büyükannelemlerle buluştu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette baş ucumda duruyordu.

“Söz verdiğin kahvaltıya geç kaldın,” dedi. “Hiç böyle bir huyun olmadığından iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.”

Telefonuma uzandım ve kaşlarımı çatıp ekrana baktım. Kurduğum alarmların hiçbirini duymamıştım. Nasıl olmuştu bu? Kahretsin. “Affedersin, büyükanne,” dedim. “Hemen hazırlanıyorum. Aşağıda buluşuruz.”

Bakışları bir süre üzerimde oyalansa da başıyla onaylayıp arkasını döndü. Kapı ardından kapandığında kendimi yatağa bırakıp yüzümü ovuşturdum.

Siktir.

Yine aynı rüyayı görmüştüm. Yıllardır yakamı bir türlü bırakmıyordu. Sierra’nın yirmi birinci yaş gününü pek hatırlamasam da ertesi sabahını hatırlıyordum. Uyandığımda koynumda Raven’i değil, Hannah’yı bulmuştum.

On İki

ARES

Telefonumu sıkıca kavradım, öfkemi bastırmak için elimden geleni yapıyordum. “Büyükanneimin her hafta yediğimiz yemekleri ne kadar önemseydiğini biliyorsun. Gelemeyeceğim de ne demek?” dedim Hannah’ya.

“Üzgünüm, Ares. Toplantı bitmek bilmiyor.” Sesi kulağa üzgünmüş gibi gelse de onu samimi bulmuyordum.

“Her hafta bir toplantı çıkıyor, Han. Senin için bahane uydurmaktan bıktım.” Büyükanneimin Hannah’nın son zamanki tavırlarından hoşlanmadığı gün gibi ortadaydı. Bu haftaki kahvaltımızda bunu açıkça dile getirmişti ve karım olacak kadını savunmaktan yorulmuştum.

Düğünümüz umurunda değildi ve büyükanneimle vakit geçirme fırsatlarını sürekli geri çeviriyordu. Ailem benim için önemliydi ve aynı fikirde olmamızı istediğim tek konu buydu. Ama değildik işte. Hannah için hiçbir şey kariyerinden daha önemli değildi ve bunun evlendiğimizde de değişmeyeceğinden korkuyordum.

“Ares, zaten seninle evlenerek çok büyük bir fedakârlık yapıyorum. Benimle dalga mı geçiyorsun? Sırf programlarımızı uyuşturamıyoruz diye kaç rol teklifini reddetmek zorunda

kaldığımdan haberin var mı? Neden bana destek değil köstek oluyorsun?”

Dişlerimi sıkıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Sana daha nasıl destek olabilirim? Meslektaşların seni torpil yapmakla suçlamasın ya da seni sen yapan rolleri benim sayemde kaptığına dair haberler dedikodu dergilerine manşet olmasın diye ilişkimizi *yıllardır* gizli tutmayı kabul ettim. Seni bir kenardan usul usul destekledim ve karşılığında istediğim tek şey aynısını senden de görmektir. İşimi desteklemene ihtiyacım yok ama burada, ailemin yanında olmana ihtiyacım var. Haftalık yemeklerimizde bana eşlik etmene ve arada bir düzenlediğimiz hayır amaçlı kahvaltıların bazılarına katılmanı istiyorum sadece. Bir *aileymişiz* gibi davranmanı.”

“*Ares*,” dedi sertçe. “Kariyerimi sana borçlu olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun? İstediğim rolleri almamı sağlamış olabilirsin ama yeteneksiz biri olsaydım bugün burada olmazdım. Emeklerimi böyle yabana atamazsın.”

Bakışlarımı tavana dikip titrek bir nefes aldım. “Beni dinlemiyorsun bile,” dedim usulca. “Ağzımdan öyle bir şey hiç çıkmadı, Hannah. Sadece seni diğerlerinin önüne geçirecek roller sunduğumu söyledim. Senin gibi yetenekli bir ton insan var ama hepsine bu fırsat tanınmıyor. Sırf gözüne bir rolü kestirdin diye kaç filme yatırım yaptım. Karşılığında senden tek bir şey istemedim ama artık istiyorum. Aileme ve bana öncelik vermeye başlamanı istiyorum.”

“Saçmalıyorsun, Ares. Neden biraz anlayışlı olamıyorsun? Hem neden her seferinde ilişkimizi gizlediğimizi suratıma vurup duruyorsun ki? Özel hayatımı *özel* tutmak istememe anlayış göstermek bu kadar zor mu?”

Neden onunla ne zaman beni nasıl yüzüstü bıraktığı hakkında konuşmaya çalışsam durum aleyhime dönüyor ve sonunda kötü adam ben oluyordum?

“Han, tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmak istemiyorum. Zaten gitmem gerek, yemeğe geç kalıyorum.”

“İyi!”

Aramayı sonlandırırken gözlerimi kapadım. Bu hâle nasıl geldiğimizi bir türlü anlamıyordum. Gençliğimizde ilişkimiz dört dörtlüktü. Raven’i değiştirmediğini gözlerimle görmüş olmasam suçu şöhrete atardım.

Büyükannemin yaşadığı ana eve uzanan koridorda yürürken kendimi bok gibi hissediyordum. Aile yemeklerimiz kendimi bildim bileli haftamın en önemli anları olmuştu ve Hannah da bir zamanlar buna en az benim kadar bayılırdı. Her şey ne zaman değişmişti? Bu ailenin bir parçası olmayı umursamayı ne zaman bırakmıştı?

Uzun masada, Sierra’yla Lex’in arasında oturan Raven’i görünce şaşkınlıkla duraksadım. Şakalaşıp gülüşmelerini izlerken göğsüm muazzam bir özlem duygusuyla sızladı.

Son zamanlarda beni görmezden geliyor, ona attığım mesajlara kısa kısa cevaplar veriyordu. Sorunun ne olduğundan emin olamasam da sarhoş kafayla yaptıklarından utandığını düşünüyordum. Keşke onu yaptığı hiçbir şeyi umursamadığıma, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedicine ikna edebilseydim.

Sierra ona bir şey söylediğinde Raven bir kahkaha koyuverdi. Onu orada, öylece otururken görmek içimi anlamlandıramadığım tuhaf bir kıskançlıkla dolduruyordu. *Bu*. Hannah’yla istediğim şey tam da buydu işte. Ailemin bir parçası olmasını, kardeşlerimle birlikte kahkahalar atmasını istiyordum.

“Ares. Gel de otur artık,” dedi Zane. Bakışlarımı Raven’dan çektim ve her zamanki yerime, Zane’le Luca’nın arasındaki sandalyeye yöneldim.

“Açlıktan öleceğim,” dedi Zane bana pis pis bakarak. “Neden bu kadar geciktin?” Hepimiz sofraya oturana kadar yemeğe başlamazdık, dolayısıyla herkesi bekletmiştim.

“Muhtemelen Hannah’yla kavga etmekle meşguldü,” dedi Luca.

“Çocuklar!” diye araya girdi büyükannem.

Ona bir bakış attım. Her zamanki gibi masanın başında oturuyordu. Büyükannem hepimizi bir araya getiren tutkal gibiydi ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Ebeveynlerimiz on beş yıl önce bir uçak kazasında öldüğünden beri bize hem anne hem de baba olmuştu. Bunun kolay olmadığını biliyordum ama elinden geleni yapıyor, her şeyini ayaklarımızın altına seriyordu. Karşılığında pek bir şey istememesine rağmen her seferinde onu yüzüstü bırakmaya devam ediyordum.

Büyükannem bana gülümsese de gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Yemeğin ardından Hannah’yla düğünle alakalı birkaç detay konuşmaya niyetlendiğini biliyordum ve aklıma, burada olmamasını mazur gösterecek, daha önce kullanmadığım bir bahane gelmiyordu.

“Geç kaldın, canım,” dedi büyükannem. Özür dilercesine başımı salladım.

Hannah’nın gelmeyeceğini anlayacaklarını umarak, “Başlayalım artık,” dedim. Büyükannem dudaklarını büzüp başıyla onayladı.

Kardeşlerim bir saniye bile kaybetmeden yemeklere saldırdı ama Lexington’ın her zamankinin aksine kendi tabağını doldurmadığını fark ettiğimde şaşkınlığıma engel olamadım. Hayır, Sierra’nın manidar bakışları eşliğinde *Raven’in* tabağını dolduruyordu. Bakışlarım üçü arasında gidip gelirken midem kasıldı. Aralarında kesinlikle bir şeyler dönüyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Büyükannem, “Ares,” dediğinde bakışlarımı Lex’le Raven’in üzerinden çektim. Beklediğimin aksine büyükannemin kızgın değil, meraklı bakışlarıyla karşılaştığımda şaşırmadan edemedim. “Hannah bize katılamayacak sanırım.”

Sözlerini başımla onayladım. Ailenin değeri ve artık gele-
nekselleşmiş akşam yemeklerimizin önemi hakkında bir nutuk
dinlemeye hazırdım.

“Önemi yok. Raven burada.”

Raven’a bir bakış atıp büyükannemi başımla onayladım.
Evet, buradaydı. Son birkaç yıldır aile yemeklerimize Han-
nah’nın hiç katılmadığı kadar çok kez katılmıştı. Lex’le de
böyle mi yakınlaşmışlardı? Buraya Sierra için değil, onun için
mi geliyordu?

“Bugün neden dut yemiş bülbül gibi suskunsun?” diye
sordu Zane. “Bizimle paylaşacak ünlü dedikoduların yok mu?”

“Evet,” diye katıldı Luca. “İşte karşılaştığın skandalları
duymak için yaşıyorum. Anlat hadi.”

Sinirle başımı iki yana salladım. İkisi de dedikodu merak-
lısıydı. Onları eğlendirecek havada değildim.

Sessizce yemeğimi yemeye koyuldum, bakışlarım birkaç
dakikada bir Raven’la Lex’e kayıyordu. Bana bir selam bile
vermemişti ve gözlerini sanki hiçbirimiz burada değilmişiz gibi
sadece Sierra ona bir şeyler söylediğinde Lex’ten ayırıyordu.

Yemek, yaklaşan düğümünün konusu açılmadan ve bü-
yükannemin öğütleri olmadan sorunsuzca bittiğinde rahat bir
nefes verdim.

Raven’ın yüzünde bir gülümsemeyle yerinden kalkıp veran-
daya çıkmasını izledim. Büyükannemin salıncağına gittiğinden
emindim.

Lexington şaşkınlıkla etrafına bakındı, onu aradığı orta-
daydı. Ne olduğunu bile anlamadan kendimi Raven’in peşinden
giderken buldum. Nedenini bilmesem de onu Lex’le baş başa
bırakmak istemiyordum.

Onu salıncakta oturmuş, büyükannemin sayısız bitkisini
izlerken buldum. Havadaki hafif esinti saçlarını uçuşturuyordu.
Ayak seslerimi duyduğunda başını kaldırdı ve gözleri şaşkın-
lıkla açıldı.

“Ah,” dedi. “Ares.”

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin.” Yanına oturduğumda salıncak ağırlığımla sallanmaya başladı. Üzerindeki ip askılı sarı elbiseyle büyüleyici görünüyordu. Bunu Lexington için mi giymişti?

“Sana öyle gelmiş.”

Elimde olmadan ona sert bir bakış attım. “Lex’i mi bekliyordun?” Gözleri biraz daha açıldığında başımı hafifçe yana eğerek ona bir cevap beklediğimi belli ettim. “Hı?”

“Ben... hayır.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Güzel. Kardeşimi severim ama sana layık biri değil. Büyükanнемin onun için seçtiği kadın dışında kimseyle ciddi bir ilişkisi olamaz.”

Raven bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Benim için mi endişeleniyor?”

Sorusunu başımla onayladım.

“Endişelenme. Hem benim ciddi bir ilişki peşinde olduğumu nereden çıkardın? Sierra’yla benim kazık kadar iki kadın olduğumuzu ne zaman kabulleneceksin?”

Dişlerimi sıkıp ona döndüm. Dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme belirdiğini görünce parmağımı çenesinin altına dayayıp yüzünü yukarı kaldırdım. “Aklından bile geçirme, Raven.”

Gülümsemesini bozmadan kaşını kaldırdı. “Ben bir yetişkinim, Ares. Lex de öyle.”

Raven’i Lex’in yatağında hayal etmek bile öfkeden gözümün dönmesine yetiyordu. Çenesini kavrayıp onu esir aldım. “Yetişkin olup olmaman sikimde değil, Raven. Kardeşimle yatmayacaksın, anladın mı?”

Bakışlarıyla bana meydan okuyordu. “Yoksa *ne yaparsın?* Benim değil, Sierra’nın abisisin. Seks hayatım seni zerre kadar ilgilendirmez.”

“İlgilendirmiyor da zaten. Kardeşlerimden biriyle yatmadığın sürece.”

Gözleri kısıldı. “Kiminle yattığım neden bu kadar umurunda?”

Elimi çekip bakışlarımı kaçırdım. Gafil avlanmıştım. Kiminle yattığı neden bu kadar *umurumdaydı*? “Ailem benim için önemlidir,” dedim en sonunda. “Büyükannem seni seviyor. Sierra da öyle. Sen de Hannah kadar, belki ondan bile fazla, bu ailenin bir parçasısın. Şehvet yüzünden kimsenin arası bozulsun istemiyorum. Her şey sona erdiğinde birbirinizin yanına tuhaf davranamaya başlayacaksınız ve bu hepimizi etkileyecek.”

Bakışları yüzümde gezindiğinde bir an için palavralarımı anlayacağından endişelendim.

“Ah,” dedi bir süre sonra. “Tabii.”

Sesi kulağa incinmiş, hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. *Hay sikeyim*. Neden koca ağzımı kapalı tutamıyordum ki? Neden Raven’ın yanında sürekli kendimi kaybediyordum? Tanıştığımızdan beri en kötü yanlarımı gün yüzüne çıkarıyordu. Söz konusu o olduğunda gözüm dönüyordu ve nedenine bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

On Üç

ARES

Dom, “Listelediğimiz dijital yayın platformlarını satın almayı planlıyoruz,” deyip masamdaki anlaşmaları detaylıca özetlemeye koyuldu. Fakat söylediklerine odaklanamıyordum.

Takvimim, yatırım yapmam gereken filmler, sponsorluk anlaşmaları ve kulak asmadığım diğer şeyleri birbiri ardına sıralarken elimi saçlarımdan geçirdim.

Hızlı tempolu ve beni sık sık zorlayan işimi hep sevmiştim ama biraz molaya ihtiyacım vardı. Haftalardır kendimde değil gibiydim ve ayarımı neyin bu kadar bozduğunu tam olarak kestiremiyordum. Hannah’yla ardı arkası kesilmeyen tartışmalarımız ve yaklaşan düğünümüz yüzünden mi böyleydim?

Yoksa nedeni Raven miydi?

Her şeyi unutmaya çalışsam da dalıp gittiğimde kucağıma oturuşunu, çırılçıplak vücudunu düşünürken buluyordum kendimi. Bana o geceki gibi baktığını hiç görmemiştim ve bu, öylece unutabileceğim bir şey değildi.

O gece kimin yüzünden kendini kaybettiğini merak ediyordum. Aptal değildim. Düşünüp durduğu adamı kafasından atmak için biriyle yatmak istediği gün gibi ortadaydı ve herifin tekinin canını bu kadar yakmasına dayanamıyordum. Ya orada olmasaydım ne olacağını bilmemeye. Eve başka biriyle mi dö-

nerdi? Yoksa menajeri *John*'la mı? Ya da kalbinden atamadığı adama mı giderdi? Sevdiğini söylediği adama? Kimdi o? Raven'i uzun zamandır hiç kimseyle görmemiştim.

İç geçirdim işime odaklanmaya çalışarak önümdeki raporları okumaya koyuldum.

Ofisimin kapısının birdenbire açılmasıyla hem Dom hem de ben şaşkınlıkla gelene baktık. Hannah yüzünde gergin bir gülümsemeyle içeri girdi. "Programını kontrol ettim," dedi. "Müsaitsin, değil mi?"

Onu başımla onayladığımda içeri girip masamın öteki tarafındaki sandalyeye oturdu. Dom getirdiği belgeleri topladı ve bizi yalnız bırakmak üzere dışarı çıktı.

"Hannah," dedim. Buraya gelmesine şaşırmıştım. Beni ofisimde ziyaret edişinin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. İnsanların başarısını bana borçlu olduğunu konuşması en büyük korkularından biriydi, bu yüzden de en ufak bir dedikodunun bile fitilini ateşlememeye özen gösterirdi. "Ziyaretini neye borçluyum?"

Gergin bir ifadeyle gülümsedi. Son birkaç haftadır neredeyse hiç konuşmamış, konuştuğumuz birkaç seferin hepsinde de tartışmıştık. Doğum gününde bile beni arkadaşlarıyla –ilişkimizi sakladığı, ne benimle birlikte olduğunu kabul ettiği ne de reddettiği arkadaşlarıyla– kaynaşmaya çaba göstermemekle suçlamasından önce sadece bir saatçik huzur bulmuştuk.

"Konuşmamız gerek," dedi usulca.

Arkama yaslanıp iç geçirdim. Bu kez ne olmuştu? İkimizin de üzerinde büyük bir baskı olduğunu biliyordum ama yorulmuştum. Onunla sürekli kavga etmekten bıkmıştım. Sadece mutlu bir birlikteliğimizin olduğu, birlikte geçireceğimiz geleceği dört gözle beklediğimiz zamanlara dönmek istiyordum.

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum sakince.

"Ares," dedi boğuk bir sesle. "Ben yapamayacağım. S-seninle... evlenemem."

Dirseklerimi masaya dayadım ve ellerimi saçlarıma geçirip gözlerimi kapadım. “Düğünümüze bir hafta kaldı, Hannah. Töreni zaten üç kere erteledin.”

“Ciddiyim, Ares. Düşündükçe içim daralıyor. Ailenin katı kuralları evliliğimizin ilk üç yılı boyunca birbirimizden üst üste üç günden fazla ayrı kalmamızı yasaklıyor. Bunu nasıl başaracağız? İşinden izin alıp çekimlerde bana katılamazsın, benimse üç yıllık bir ara vermem mümkün değil. En güzel yıllarımın sona ermesine ne kaldı ki? Kariyerimin zirvesindeyim ve arkamı dönüp gidemem. Belki günün birinde ikimiz için de doğru zaman gelecektir ama bunun şu an olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Ona bir bakış atıp gözlerindeki acıyı inceledim. Bu sefer ciddiye. “Hannah,” dedim usulca. “Endişelerini anlıyorum, canım. İnan bana. Ama bu sadece ikimizin arasındaki bir evlilikten ibaret değil. Ailelerimiz ve şirketlerimiz de birleşecek. Birbirimize âşık olduğumuz için şanslıyız ama bu, anlaşmalı bir evlilik yapmak üzere olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Ne sen ne de ben öylece vazgeçebiliriz.”

Başını iki yana salladı. “Biliyorum. Seninle hiç evlenmeyeceğimi söylemiyorum. Sadece şimdi olmaz diyorum. Günün birinde hayatlarımızın anne baba olmak istediğimiz evresine geçeceğiz ve işimi bu kadar önemsemeyeceğim... ama o gün bugün değil. Evlilik şakaya gelecek bir şey değil. Bunu şimdi yapacak olursak ilişkimizin üzerimizdeki baskıya dayanabileceğini sanmıyorum. Kariyerimin de aynı şekilde.”

Sözleri kulaklarımda çınlarken sessiz kaldım. Evet, belki de haklıydı ama artık çok geçti. “Han,” dedim nazikçe. “Endişelendiğini biliyorum ve stresin kafanı bulandırmasını anlıyorum ama her şey yoluna girecek. Öylece evlenmekten vazgeçmek gibi bir lüksümüz yok.”

Hannah ayağa kalktı ve başını iki yana salladı. Pişmanlık dolu bakışlarını üzerimde gezindi. “Üzgünüm, Ares.”

Cebinden nişan yüzüğünü çıkarıp masamın üzerine bıraktı ve bana doğru ittirmeden önce bir süre ona baktı. Yüzüğünü parmağında nadiren görsem de onu bana geri vermesi içimi parçalıyordu.

“Hannah, yapma böyle,” dedim yalvarırcasına.

Başını yine iki yana salladı. “Üzgünüm.”

Bana onu durdurma fırsatı vermeden arkasını dönüp hızla ofisimden çıktığında ardından bakakaldım. Kafamda dönen bin bir türlü düşünceyle kapımın sertçe kapanmasını izledim. Bu ne ilk korkup kaçıışı ne de kariyeri hakkında ilk endişelenişiydi ama bu seferki farklıydı.

Sanki... bir veda gibiydi ve ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

On Dört

ARES

Lex, Luca ve Zane öylece bana bakıyordu. Hiçbiri ne söyleyeceğinden emin değildi. Gerçi en kötüsü bu değil, Dion'un oturma odamda, tam karşımda oturuyor olmasıydı. Londra'da yaşadığından beşimiz nadiren bir araya gelirdik ve bir gece içinde buraya gelmiş olması benim için ne kadar endişelendiklerini gösteriyordu.

“Düğüne bir hafta kalmışken ayrılmak da neymiş?” dedi Dion en sonunda. “Hani şanslı olanımız sendin, göt kafalı? İçimizde sevdiği insanla evlenecek tek kişi sendin ama kalkıp yaptığın şeye bak.”

Elimi saçlarımdan geçirip tavana baktım. “Sanki ayrılmayı ben istemişim gibi konuşuyorsun. Ben de senin kadar şaşkıyım. Aramızda bazı sorunlar olduğunun farkındaydım ama hangi çiftin yok ki? Düğünü ciddi ciddi iptal edeceği aklımın ucundan geçmemiştir.”

Luca inledi ve Dion'un omzuna vurdu. “Şu teselli işinde berbatsın. Neden seni çağırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündük ki?” Lexington'a dönüp başını salladı. “Bir de sen dene, Lex. Doktoran bir işe yarasın.”

Lex, Luca'ya kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Doktoram *robotlar* üzerine. Ne yapabilirim ki? Ona nişanlısı olacak bir robot mu yapayım?"

Zane bir kahkaha patlattı. "Bir robotun bile Hannah'dan daha karakterli olacağına eminim. Sakın bana ayrıldıklarına üzüldüğünüzü söylemeyin. Aşk meşk saçmalıklarını boş verin, belli ki söz konusu Ares olduğunda aşkın gözü kör."

Başımı iki yana sallayıp viski bardağımı dudaklarıma götürdüm. "Çok sağ olun," dedim. "Sayenizde kendimi harika hissediyorum."

Kardeşlerim aralarında gülüşürken gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Benim için endişeleniyorlardı ama duydukları rahatlama yadsınamazdı. Hannah'yla ayrıldığımızı üzülmüyorlardı. Sadece canım yandığı için diken üstündeydiler.

"Onu gerçekten hiç sevmiyor muydunuz yoksa sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye mi böyle söylüyorsunuz?"

Aralarında bakıştılar ve Lex'le Zane sanki ikisi de ötekinin soruma bir cevap vermeye davet ediyormuş gibi birbirlerini dirsekledi. En sonunda ihale Dion'a kaldı.

"Konu onu sevip sevmememiz değil, Ares. Senin için doğru kişi olmadığı gün gibi ortadaydı. Hannah'nın havasından yanına yaklaşılmıyordu. Bazı erkeklerin bunu çekici bulduğunu biliyorum ama sen onlardan biri değilsin. Her fırsatta onun için elinden geleni yapmana rağmen karşılığında neredeyse hiçbir şey alamamanın seni ne kadar üzdüğünü hepimiz gözlerimizle gördük. İlişkinizi herkesten gizlemesi de cabası. Hep ondan daha iyisini hak ettiğini düşünürdüm. Yani hayır, senden ayrılmasına üzülmедim. İkinizden birinin bunu yapması gerekiyordu ve o kişinin sen olmayacağını biliyordum. Sırf büyükannemizin şartlarına karşı gelmemek için bile olsa onu bırakmazdın."

Lex hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. "Ares," dedi, "bize doğruyu söyle. Son birkaç yıldır onunla mutlu muydun yoksa sadece elinden bir şey gelmediği için duruma alışmış mıydın?"

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı kaçırdım. “Ne kaçtı içinize? Hepiniz başıma Sokrates mi kesildiniz?” diye çıkıştım.

Luca başını iki yana salladı. “Soruyu geçiştiriyor, beyler. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz, değil mi? Ares de mutlu olmadığını bal gibi bilmesine rağmen sadakatinden ödün vermiyor. Bu durumda bile.”

Kardeşlerim onu başlarıyla onaylarken ayağa kalktım. Bu saçmalıktan bıkmıştım. Bunları konuşmaya mecalim yoktu. Tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki tatlı, yumuşak bir ses adımlarımı durdurdu.

“Ares.”

Arkamı döndüğümde büyükanne mi yanında Sierra’yla kapıda dikilen buldum. Ne güzel. Neden bütün aileyi buraya toplamıyorduk ki?

Sierra sanki herkesin olabilecek en kötü zamanda üzerime geldiğinin farkındaymış gibi özür dilercesine gülümsedi. Kız kardeşimin ağzından Hannah’ya dair tek bir kötü söz çıkmamış olsa da yıllardır birlikte olmamıza rağmen ona bir gram ısınamaması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bunu daha önce fark edemediğime şaşıırıyordum.

“Hannah’yla ayılmanıza üzıldüm,” dedi büyükanne mi, “ama Hannah olsun ya da olmasın o düğün yapılacak.”

“Ne?” diye sordum şaşkınlıkla.

Büyükanne mi gülümsedi. “Zaten başından beri evlenmeni istediğim kişi o değildi. Haklı olduğumu bir kez daha gördüm. Senin için hiç yapmamam gereken bir istisna yaptım.”

Üzerime çöken şokla az önce kalktığım koltuğa geri oturdum. Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazdı, değil mi? Yoksa Sierra böyle sakın sakın yanında durmazdı herhâlde?

“Hannah seninle evlenmeyecekse yerini Raven alacak. Raven da hayır diyecek olursa Du Pontlarla yaptığımız anlaşma iptal olur ve sana başka bir kız bulsam da bulmasam da mirasının yarısıyla yetinmek zorunda kalırsın.”

“B-bu... *saçmalık*.” Yardımına koşacakları umuduyla kardeşlerime döndüm ama sanki büyükanнемizle aynı fikirde olduklarını itiraf etmeye cesaret edemiyorlarmış gibi ifadesizce bizi izliyorlardı. Ne oluyor böyle?

“Olmaz. Raven benim arkadaşım.” Bakışlarım kız kardeşime kaydı ama yüzünde en ufak bir huzursuzluk belirtisi bile yoktu. Çocukluğumuzda diş telleri yüzünden Raven’la ne zaman dalga geçsem üzerime saldıran kız şimdi yüzünde sakın bir tebessümle bana bakıyordu. Raven’ı savunmak için tek bir kelime bile etmeyecek miydi?

“Hem zaten Raven bunu hayatta kabul etmez,” diye ekledim. “Yıllardır ablasıyla birlikteydim. Neden benimle evlenmek istesin ki?”

Onu istemediği bir şeye zorlama düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Benimle mecburen evlenecek ve hayatı boyunca benden nefret edecekti.

“Bunu ona yapma,” dedim yalvarırcasına. “Raven evlenmek için yaratılmamış. Onunla olmaz büyükanne. Bana biraz zaman ver, Hannah’yı mantıklı düşünmeye ikna edeceğim. Benimle evlenmeyi kabul edecek.”

Büyükanнем bana gülümsedi. “Etmeyecek. Elini çabuk tutup Raven’la benden önce konuşmanı şiddetle tavsiye ederim, Ares. Sana bu kadar özgürlük tanımamalıydım. Kiminle evleneceğinize benim karar vermemin bir nedeni var. Bu asırlardır süregelen bir gelenek ve bizi hiç yüzüstü bırakmadı. Ancak senin için bir istisna yaptım ve mümkün olan en kısa sürede yaptığım bu hatayı telafi edeceğim. Düğününü iptal etmiyorum. Orada olacaksın ve senin için seçtiğim kadınla evleneceksin.”

Bakışları Zane’e kaydığında ifadesi bir anlığına yumuşadı. İlk kez kendi kurallarını çiğneyip Hannah’yla nişanlanmama onun sayesinde izin vermişti. Bunu asla itiraf etmese de yıllar önce Zane’in kız arkadaşıyla evlenmesine izin vermediğine hâlâ

pişman olduğunu biliyordum. Kardeşimin onu affetmediğinden şüpheleniyordum.

“Sierra,” dedim yalvarırcasına. “Öylece durup Raven’a bunu yapmamıza izin mi vereceksin?”

Kardeşim bana gülümsedi ve büyükannemizin elini tuttu. “Büyükanneme güveniyorum,” dedi. “Senin için neyin en iyi olduğunu senden daha iyi biliyor, Ares. Hem dürüst olmam gerekirse en yakın arkadaşım için senden daha iyi bir koca düşünemiyorum. Ona hayatta kötü davranmazsın ve yeterince çabalarsan onu mutlu edebilirsin.”

Öfkemi bastırmak için dişlerimi sıktım. Kafayı mı yemişti bu kız? Büyükannemi de alıp dışarı çıkarak gözden kaybolmalarını izledim.

Viskimi alıp kafama diktim ve bardağı sertçe masaya çarp-tım. “*Hay sikeyim bu işi!*” diye bağırdım. Kardeşlerime döndüm, öfkeden gözüm dönmüş gibiydi. “Yardımlarınız için teşekkür ederim, piç kuruları.”

Dion gülümsedi. “Belki Sierra haklıdır. Belki büyükannemiz gerçekten de senin için en iyisini biliyordur.”

Başımı iki yana salladım. “Siktir git,” dedim. “*Hepiniz siktirin gidin.*”

On Beş

RAVEN

Ailemin evine doğru yürürken içimde küçük bir huzursuzluk vardı. Annem telefonda üstü kapalı konuşmuştu ve tatlı tatlı konuşması içime bir kurt düşürmüştü. Ne istediğini bilmesem de hoşuma gidecek bir şey olmadığından emindim.

Annemle babamı gergin yüzlerle oturma odasında, karşılığında Büyükanne Anne'le otururken bulduğumda şüphelerim doğrulandı.

"Raven," dedi annem. Yanlarına geldiğimde rahat bir nefes verdi ve yanındaki boş yere eliyle hafifçe vurdu. Tereddütle yanına iliştim, ne döndüğünü kestiremiyordum. Ne olmuştu? Düğünle ilgili bir sorun mu çıkmıştı? Birisi işini eline yüzüne mi bulaştırmıştı?

Büyükanne Anne bana güven veren bir gülümsemeyle baksa da yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime söz geçiremiyordum. Bütün içgüdülerim bana bir sorun çıktığını ve kaynağının ben olduğumu söylüyordu.

"Hannah'yla Ares nişanı attı," dedi Büyükanne Anne. "Ablan bir süre daha kariyerine odaklanmak istiyormuş. Bu yüzden de ilişkilerine bir nokta koymaya karar verdi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Ablam... *ne?* Boğazımı temizledim ve annemle babama döndüm ama yüzlerindeki ciddi ifade bana bunun bir şaka olmadığını söylüyordu.

“Ben... düğünü... erteliyor muyuz?” diye sordum, kafam karışmıştı. Hannah düğünü şimdiye dek üç kez ertelemişti zaten, dördüncüye şaşırarak değildim ama bu kez işini son dakikaya bırakmıştı. Düğün yeri de dâhil çoğu şeye harcadığımız paranın tamamını geri alamayacaktım.

Büyükanne Anne başını iki yana salladı. “Düğünü iptal etmiyoruz. Vakti geldi de geçiyor bile. Bu başından beri bir anlaşmalı evlilikti.” Annemle babama manidar bir bakış attı. “Gençlerin kendi kafalarına göre iş yapmasına göz yumduk ve şimdi bunun bedelini ödüyoruz. Her şeyi mümkün olan en kısa sürede rayına oturtmamız en iyisi.”

Annemle babam asık yüzlerini bana çevirdi. “Ares’le evlenmen gerek,” dedi annem.

Dudaklarımdan gergin bir kahkaha kaçtığında babamın çenesi gerildi. Benimle dalga geçiyorlardı, değil mi?

“Anne,” diye mırıldandım. “Bu bir şaka falan mı? Hannah’yla Ares düğünlerini daha önce de kaç kez erteledi. Bu beklenmedik bir şey değil ki. Yeni bir program yaparız.”

Büyükanne Anne gülümseyerek başını iki yana salladı. “Gayet ciddiyyiz, bir tanem. Hannah’yı bundan böyle ailemize kabul edemem. Şirketlerimizi birleştirmek istiyorsak gelin *sen* olacaksın.”

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Kafam allak bullak olmuştu. “Hannah ve Ares’le konuştun mu? Ne olduğunu anlamıyorum ama ortada bir yanlışlık olmalı. Ablamla benim konuşmamı ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Kararını değiştirse bile benim ona kucak kaçmaya gönlüm yok. Ares’le evlenmesini istediğim kişi başından beri sendin. Belki de hayat çok geç olmadan hatamı

düzeltemem için bana bir fırsat sunmuştur. Tören belirlediğimiz tarihte yapılacak ve gelin sen olacaksın.”

Annemle babama bir bakış attım ama ikisinin de bana bakacak yüzü yoktu. Bu... bu gerçek olamazdı. “Ares’in haberi var mı?”

Büyükanne Anne başıyla onayladı. “Bizzat söyledim. Windsorların geçmişi başarılı anlaşmalı evliliklerle doludur. O da bunun farkında ve ondan ne beklediğini biliyor.”

Kaşlarımı çatım. Midem kasılıyordu. Nereden çıkmıştı bu? Hannah bana düğünü ertelediğini bile söylememişken şimdi onun yerine Windsorlara gelin gideceğimi öğreniyordum. Bu saçmalıktı ve ne Hannah’nın ne de Ares’in bunu kabul etmesi mümkündü.

Yerimden kalkıp kapıya doğru yürürken yüzlerce soru kafamda dört dönüyordu. Biraz düşünmeye, Hannah ve Ares’le konuşmaya ihtiyacım vardı. Büyükanne Anne’i böyle radikal kararlar almaya iten şeyin sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna emindim.

“Raven.” Büyükannenin sesini duymamla elim kapı kulpunda donakaldım. “Kendini hiç boşuna yorma. Anlaşmanın tamamlanmasını istiyorsan üzerine düşeni yapmak zorundasın. Ares’le evlenmen gerek.”

Ona bir bakış attığımda kararlı gözlerini üzerime diktiğini gördüm. Nazik bir baş hareketiyle onayladım ve sözleri zihnimde yankılanırken dışarı çıktım. Büyükanne tanıdığım en tatlı kadınlardan biriydi ama kararını bir kez verdi mi onu yolundan kimse döndüremezdi. Windsor ailesini katı tavrıyla çekip çevirirdi.

Dalgın dalgın evin içinde yürümeye koyuldum, ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum. “Bir tanem!”

Babamın sesiyle arkamı dönünce yüzünde mahcup bir ifadeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. “Bunu böyle ansızın öğrenmek zorunda kaldığın için özür dilerim. Bizim de yeni

haberimiz oldu. Keşke bu haberi sana daha farklı şekilde verebilseydim.”

Yanıma ulaştığında başımı salladım. “Bu... Bunun bir saçmalık olduğunun sen de farkındasın, değil mi? Ares’le Hannah birbirlerini seviyor.”

“Öyle mi dersin?” dedi usulca. Sözleri ve bana sanki ruhumu görüyormuş gibi bakışıyla gafil avlandım. “Öyle ya da böyle Hannah’nın Ares’in karısı olamayacağına karar vermişler, artık onları sevgi bile kurtaramaz. Hannah seçimini yaptı, Raven.”

Koridorda duraksayıp babama döndüm. “O seçimini yaptı ama bedelini ben ödeyeceğim.”

Babam derin bir nefes aldı, bakışlarında hüznün saklıydı. “Üzgünüm, Raven. Kararlarından dönmeyecekler. Anlaşma en başından Ares’le senin evlenmen üzerine hazırlanmıştı. Bir istisna yapmalarının tek nedeni Hannah’nın Ares’e âşık olmasıydı. Senin taşıman gereken yükü bir süreliğine o omuzlanmıştı ama o yük en başında aslında senindi.”

Başımı iki yana salladım, göğsüm acıyla sıkışıyordu. “Başından beri onunla evlenmesi gereken bensem Hannah’nın ondan uzak durması gerekirdi. Benden ablamın eski nişanlısıyla evlenmemi bekleyemezsin, baba. Bunu bana yapamazsın. Durumun ne kadar korkunç olduğunun farkında mısın? Beni ömrümü *ablama* âşık bir adamla geçirmeye mahkûm edemezsin.”

Babam titrek bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm, Raven ama başka çaren yok. Yıllardır Windsorlara bel bağladık. Anlaşma tamamlanmazsa iflas ederiz. Şirketini ve sana devredeceğime söz verdiğim yatırım fonlarını elinde tutmak istiyorsan onunla evleneceksin.”

Sözleri bir tokat gibi suratıma çarparken gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Beni *tehdit* mi ediyorsun?”

Babam iç geçirdi. “Hayır, Raven. Sadece olacakları söylüyorum. Ares’le evlenmezsen elimizdeki avucumuzdaki her şeyi kaybederiz. Windsorların bizim için yaptığı onca şeyin karşılığını

ödemek... koca bir ömür sürer. Bunu enine boyuna düşün, bir tanem. Ares seni el üstünde tutacaktır, hem ailesi de seni seviyor. Bu bize verdikleri, birleşme anlaşmasından kazanacağımız her şey için ödenmesi gereken küçük bir bedel. Ares'le evlenirsen şirketin Hannah'nın değil, *senin* olacağını da unutma. Her şeyi bizzat ayarlayacağım. Annen kendininkileri Hannah'ya bıraksa bile benim hisselerim *senin* olacak."

Duyduklarıma inanamayarak kaşlarımı çattım. Benimle dalga geçiyordu, değil mi? Aklımı bu şekilde çelebileceğini düşünüyor olamazdı. Dişlerimi sıkıp yanından uzaklaştım. Mermer zemini döven topuklu ayakkabılarımdan çıkan ses içeride yankılanıyordu.

Hannah'yı bulmalıydım. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama yarattığı karmaşanın sorumluluğunu ben üstlenmeyecektim. Ares'i sevsem de yedek gelin olmaya hiç niyetim yoktu.

On Altı

RAVEN

Hannah'nın evinin önüne yanaşıp arabadan indim ve doğruca içeri girdim. Ne zaman büyük bir olay olsa ablam, yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek yerine evinde saklanırdı. Sesimi duyduğunda kanepedeki yerinden başını kaldırdı, gözleri kıpkırmızıydı.

Bakışlarım üzerindeki panda tulumunda ve masanın üzerinde duran patlamış mısırdan gezindi. Tabii ki *Not Defteri*'ni izliyordu. Bir yanımda onun için üzülmüyordu. Yaptığı kolay bir seçim değildi ve buna düğüne sadece bir hafta kala kalkışması son derece ciddi olduğunu gösteriyordu. İşini ve Ares'le ilişkisini birlikte yürütemeyeceğini anlamak kalbini kırmış olmalıydı.

"Raven." Hannah kollarını iki yana açtı. Yanına oturup ona sarılmamı söyleyen sözsüz ricasını yerine getirirken gülümsememi bastırdım. Kollarımı etrafına doladım ve başını omzuma yaslayarak sırtını sıvazladım. "Üzgünüm," dedi Hannah. "Düğün hazırlıklarına ne kadar zaman harcadığını biliyorum ama bunu yapamazdım. Kariyerimden vazgeçemezdim. Ares'i sevsem de ömrümün geri kalanını ailesinin katı kurallarına göre yaşamak istemiyorum. Hayatımı öyle geçiremem, Rave."

Ona bakmak için geri çekildim ve bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Babam haberi ona vermemişti, değil mi? "Hannah,"

diye mırıldandım. “Ares’le evlenmek *zorundasın*. Bunun geri dönüşü yok. Düğünden vazgeçersen her şey bitecek, bir daha Ares ve sen diye bir şey olmayacak. Bunu gerçekten istiyor musun? Onu seviyorsun. Ares desen sana deli divane oluyor. Seni mutlu ettiğini biliyorum, Han.”

Başını iki yana salladı. “Yapamam, Rave. Gerçekten yapamam. Ares’le evlenirsem kaybettiğim her şey için ondan nefret edeceğim.”

“Hannah.” Sesim yumuşak ama katıydı. “Bu sadece bir aşk evliliği değil. Ortada bir anlaşma var. Annemle babama ne olacağını hiç düşünmüyor musun? Şirkete, bütün mal varlığımıza? Windsorların desteği olmadan ayakta kalamayız.”

Kollarını vücuduna doladı. Bakışlarında bir tereddüt saklıydı. “Bize zarar verecek bir şey yapmazlar. Bunu sen de biliyorsun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bakışlarımı ona diktim. “Büyükanne Anne bugün eve geldi. Düğünü belirlendiği tarihte yapmayı kafaya koymuş... sen olsan da olmasan da. Gelin sen olmayacaksan... Ares’le beni evlendirecekler.”

Hannah’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir süre sessiz kaldı. “Ne? Ciddi olamazsın.”

Başımla onayladım. “Gayet ciddiym. Babam Ares’le evlenmeyi kabul etmezsem markamı ve bana yatırım yapacağına söz verdiği parayı kaybedeceğimi söyledi. Büyükanne Anne bu evlilik gerçekleşmezse elini üzerimizden çekeceği konusunda onu uyarmış.”

Elini saçlarının arasından geçirdi. “Gözümü korkutmaya çalışıyorlar, Rave. Seni buna ciddi ciddi zorlamazlar. Hem Ares bunu hayatta kabul etmez. Bu iğrenç bir şey.”

Acıyla sızlayan kalbime rağmen onu başımla onayladım. *İğrenç. Çarpık.* Muhtemelen Ares de benimle evlenmek konusunda böyle düşünüyordu. “Bilmiyorum, Han. İçi boş tehditler savurduklarını sanmıyorum. Babam endişeliydi ve Büyükanne Anne’i hiç bu kadar ciddi görmemiştim.”

Hannah başını iki yana salladı. “Hiç merak etme,” dedi. “Seni hiçbir şeye zorlayamayacaklar, Rave. Onunla evlenmeyeceksin. Sadece bize göz dağı vermeye çalışıyorlar, fikrimi değiştirmem için seni kullanıyorlar ama istediklerini alamayacaklar.”

“Hannah,” dedim yalvarırcasına. “Ares’in başka biriyle, bu durumda *benimle* evlendiğini görmeye dayanabilecek misin? Onu sevdiğini biliyorum. Bunu enine boyuna bir düşün lütfen. Blöf yapmıyorlarsa ne olacak? Bir kenara çekilip Ares’in baldızı mı olacaksın? Kararından dönmezsen olacağı bu. Babam düğün günü orada olmazsan ya senin yerine mihraba yürüyeceğimi ya da uğruna çalışıp didindiğimiz her şeyi kaybedeceğimizi açık açık söyledi.”

Büyükannenin ablam fikrini değiştirse bile ona kucak açmayacağını söylediğinin farkındaydım ama Hannah bunu şimdi yaparsa sorun çıkaracağını sanmıyordum. Yalnızca Ares’in mutlu olmasını istiyordu ve o söz konusu mutluluk Hannah’ydı. Hep öyle olmuştu.

Hannah başını başka yöne çevirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Onunla evlenemem. Kimse için –Ares için bile– hayatımdan vazgeçmem.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Kulaklarıma inanamıyordum. “Bu başka biriyle evleneceği anlamına gelse bile mi?”

Başıyla onayladı. “Kaderimiz buysa elden ne gelir?”

Omuzlarını kavrayıp onu sarstım. “Hannah!” diye bağırdım. “Tanrı aşkına, aklını başına topla. Bana ne yaptığını görmüyor musun? Sen hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edeceksin. Peki ya ben? Ya kendini bildi bileli *seni* sevmiş bir adamla evlenmek zorunda kalacağım ya da sesimi çıkarıp *işimden* olacağım. Bunu bana yapma. Bunu Ares’e yapma.”

Hannah gözlerime baktı, yüzünde hem inatçı hem de tereddütlü bir ifade vardı. “İşler o noktaya gelmeyecek, Raven. Markana hiçbir şey olmayacak. Ne babam ne de Büyükanne Anne buna izin verir. Seni, beni hiç sevmediği kadar çok sevi-

yor, biliyorsun. Ares'le evlenmesem bile bunun bedelini sana ödetmez. Sakın endişelenme, tamam mı? Sevgisiz bir evliliğe ya da kafandaki diğer şüpheler her neyse onlara mahkûm olmayacaksın. Babamın aşıladığı korkuyu unut gitsin. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” diye fısıldadım. “Hiçbir şey yoluna *girmeyecek*.” Aklını başına nasıl getirebilirdim bilmiyordum. Fikrini değiştirmezse kendisinininki de dâhil olmak üzere üç kişinin hayatını mahvedecekti.

On Yedi

ARES

Raven'in sesini duymamla duraksayıp Sierra'nın yatak odasının kapısına yaslandım ve gözlerimi kapadım. Kimi kandırıyordum? Buraya kız kardeşimle konuşmaya gelmemiştim. Raven'ı yanında bulacağımı biliyordum.

"Fikrini değiştiremeyeceğimden korkuyorum," dedi Raven. "Düğüne sadece birkaç gün kaldı ve endişem tavan yapmış vaziyette. Hannah gelmezse Ares'le evlenen *ben* olacağım."

"Peki bunun nesi kötü?" dedi Sierra.

Raven'in cevabını beklerken nabzım hızlandı ama aralarına derin bir sessizlik çöktü. Cesaretimi toplayıp sırtımı dikleştirerek Sierra'nın kapısını çaldım. Kız kardeşim kapıyı açtı ve karşısında beni bulunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sierra'nın odasına gelişimin sayısı bir elin parmaklarını geçemezdi. İç içe yaşamak zorunda kaldığımızdan kardeşlerim de ben de mahremiyetimize son derece önem verirdik ve normal şartlar altında benimsediğimiz ortak alanlar dışında birbirimizin özeline saygı gösterme kuralını asla çiğnemezdim.

Fakat bugün bir istisnaydı. Buraya Sierra için gelmemiştim. Raven'la konuşmak istiyordum. Bakışlarımı kız kardeşiminkilerden ayırıp acı dolu ela gözlere çevirdim.

"Raven, biraz konuşabilir miyiz?"

Bir an tereddüt etse de başıyla onaylayıp kardeşimin yatağından kalktı. Etrafında uçuşan elbisesiyle bana doğru yürüdü. Canı sıkkınken bile göz alıcı görünüyordu.

“Benimle gel.”

Kendi daireme doğru yürürken peşime takıldı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu usulca.

“Daireme.”

Raven’ın çok yakında benimle birlikte o duvarlar arasında yaşayacağını düşünmek tuhaftı. İkimiz de bunu istemiyorduk ama her geçen gün başka çıkar yolumuz olmadığını daha net görüyordum.

İkimiz de kendimizi kandırıyor, Hannah’nın kararından döneceğine ve her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inanıyorduk.

Fakat o da ben de içten içe bizi bekleyen sonun farkındaydık.

Raven, Sierra’nın dairesinden ana eve uzanan uzun kordorda yürürken sessizdi. Belki de onu büyükanneemin oturma odasına götürmek daha doğru bir karar olurdu ama birilerinin konuşmamıza kulak misafiri olacağından endişeleniyordum. Kapıdan içeri girmemle dairem gözüme bir başka göründü. Hannah yıllar içinde hemen hemen her yeri kendi zevkine göre tasarlayıp dekore etmişti. Sonuçta ikimiz de günün birinde burada yaşayacağını düşünüyorduk. Raven’ın bu konuda ne düşüneceğini merak ettim. Hannah’nın tercih ettiği siyah beyaz dekorasyon zevkine uyuyor muydu? Ablasının kendisi için hazırladığı hayatı yaşamaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

Raven daha birkaç hafta önce üzerinde sızdığı beyaz deri kanepeye yerleşirken, “Bir şey içer misin?” diye sordum.

Başını iki yana salladı ve sorgulayıcı bakışlarını bana çevirdi. “Böyle iyi,” dedi. “Ne konuşmak istiyordun?”

Yanına oturup yüzümü ona döndüm. “Ne konuşmak istediğimi bal gibi biliyorsun, Raven. Artık gerçeklerden kaçmaya bir son vermemiz gerek.”

Bakışlarını yere indirdi. Rahatsızlığını gizlemek için elinden geleni yapıyordu. “Ares,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Bu kadar perişan olduğunu görmeye dayanamıyordum. Acısında benim de payım olduğunu bilmekten nefret ediyor, bundan sonra kalbini daha da kıracağımı düşündükçe mahvoluyordum.

“Onunla konuşacağım,” dedi ama başımı iki yana sallayıp elini tuttum.

“Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorsun. Sence bunu denemedim mi?”

Bakışları ellerimize kaydı ve sanki ona dokunmama bile dayanamıyormuş gibi elini çekip avucuna aldı.

“Tekrar denemeliyiz,” dedi. Başını kaldırdığında yüzündeki ifade karşısında midem kasıldı. O kadar umutsuz, o kadar kırgın görünüyordu ki. Benimle evlenme fikri onu bu kadar perişan mı ediyordu?

“Kapkek,” diye fısıldadım. “Vaktimiz de elimizdeki seçenekler de tükeniyor. Bunu istemediğini biliyorum, ben de kırk yıl düşünsem kendimizi böyle bir karmaşanın ortasında bulacağımızı tahmin etmezdim ama... olan bu işte. Madem elimizden bir şey gelmiyor bununla, birlikte yüzleşsek daha iyi değil mi?”

Raven gözlerimin içine baktı, hâlâ perişan görünüyordu. “Ares,” dedi, “seninle evlenemem. *Yapamam*. Yıllardır ablama âşıkken böyle bir şeyi nasıl aklından geçirebilirsin? Bunca zamandır istediğin tek kadın Hannah'yken beni karın yapmayı nasıl düşünürsün?”

Öylece bakışlarına karşılık verdim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu istemediğimi söylesem yalan olurdu. İkimiz de bunu kabul etmeyecek olsak da Hannah'yla aramızdaki her

şey uzun zaman önce bitmişti. Aileme duyduğum sorumluluk yüzünden ilişkimizi yürütmek için elimden geleni yapmış olsam da başından daima ulaşılmazı, *daha fazlasını*, bütûn çabalarım rağmen Hannah'ya karşı asla hissetmediğim bir şeyi istemiştim.

"Raven," diye mırıldandım. "Bu anlaşmalı bir evlilik. Birbirimize duyduğumuz sevgiyi ve saygıyı koruduğumuz müddetçe sorun yaşamayacağız. Yıllardır arkadaş değil miyiz? Zaten sağlam bir geçmişimiz var."

Oflayıp bakışlarını kaçırdı. "Ares, ben aşkı tatmak istiyorum. *Gerçek aşkı*. Mutlu bir evlilik, sadık bir koca istiyorum. Bana bunları verebilir misin?"

Yüzünün hatlarını, sevimli burnunu ve sivri çenesini inceledim. Cevabımı duymaktan korktuğundan yüzüme bakmayı reddediyordu. Aramızdaki her şeyin daha farklı olmasını dilemeden edemedim. Zamanda geriye gidebilsem yine aynı seçimleri yapar mıydım?

"Evet," dedim. "Seni mutlu edip edemeyeceğimi bilemem ama elimden geleni yapacağıma söz verebilirim. Sadık bir kocaya gelirsek, elbette, Raven, bunu sormana bile şaşırdım. Karım olduğun andan itibaren sana sadık olacağıma yemin ederim."

Bana dönüp bir kaşını kaldırdı. "Söylemesi kolay tabii, beni seninle evlenmeye ikna etmeye çalışıyorsun. Peki iş icraata geldiğinde, Ares? Hannah'dan uzak durabilecek misin?"

Dişlerimi sıkıp sözlerini başımla onayladım. "Evet, Raven. Karımı aldatmayı aklımın ucundan bile geçirmem. Kusurlarım olabilir ama ahlaksız değilim. Ne sana ne de evliliğimize böyle bir saygısızlık etmem. Hannah benden ayrılarak kararını verdi ve bunun geri dönüşü yok."

Kışkırtıcı bakışlarını benimkilere dikti. "Günün birinde beni isteyeceğine gerçekten inanıyor musun? Bana baktığında Hannah'yı görmeyeceğine?" Gözleri vücudumda gezindi ve bir an için pantolonumda oyalandı. "Yoksa evliliğimiz boyunca bana

el sürmemek niyetinde misin? *Çırılçıplak* vaziyette kucağına oturduğumda bile beni istemedin.”

Altımda yatan Raven’in görüntüleri zihnime üşüşürken elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bir türlü yakamı bırakmayan o rüya yasak bir fantezi olmaktan çıkacaktı. “Raven,” diye fısıldadım. “Sen bu dünyadaki en güzel kadınlardan birisin. Sana nasıl karşı koyabilirim? Kucağım oturduğun her saniye işkenceden farksızdı ama yapamazdım... ben sadakatsiz bir adam değilim. O şartlar altında sana el süremezdim.”

Yüzünde savunmasız bir ifade belirdi, bakışlarından bir şaşkınlık geçti. İçimi saran küçük utançla bakışlarımı kaçırısam da gülümsemeden edemedim. Raven’in ne kadar büyüleyici bir kadın olduğunu, onu ne denli çekici bulduğumu kendime itiraf etmeye hiç cesaret edememiştim. Gözümde daima ulaşılmaz olmuştu. Şimdiye dek.

“Ares, bunu yaparsak... işler gerçekten o noktaya gelirse... sadece sevgi ve saygıdan fazlasını beklediğimi bilmeni istiyorum. Geçmişinizde olan biten her şeye rağmen ablamla arana mesafe koymayı bekliyorum. Bu fedakârlığı yaparsam beni buna pişman etmene müsaade etmeyeceğim. Seninle evlenirsem bana karınmışım gibi davranman gerek.”

Yüzündeki kararlı ifade nabzımı hızlandırırsa da sakin kalmaya çalıştım. Bu ne anlama geliyordu? Yoksa... bu evliliği yürütmek mi istiyordu? Bunun her şeyiyle bir mantık evliliği olmasını isteyeceğini sanıyordum ama yanılmış olabilir miydim?

“Elimden geldiği müddetçe ayaklarının altına sermeyeceğim hiçbir şey yok, Raven. Ne istersen senin olacak... Buna *ben* de dâhilim.”

Gözleri hafifçe genişledi ve başıyla onaylayıp bakışlarını kaçırdı. “Pişman olmayacak mısın?” diye sordu. “Miras uğruna mutluluğunu feda ettiğine pişman olmayacak mısın? Sular durulduğunda Hannah’yla arana girdiğim için benden nefret etmeyecek misin?”

Yüzünü nazikçe avuçlarımın arasına aldım ve başını benimkine doğru kaldırdım. “Hayır,” dedim. “Senden nefret etmeyeceğim, Raven. Bu ikimiz için de talihsiz bir durum ve senin de en az benim kadar büyük fedakârlıklar yaptığını hep hatırlayacağım. *Hannah*’nın kararı yüzünden senden nefret edemem. Sana böyle bir şey yapmam.”

Başını onaylarcasına salladı ancak ifadesini anlamlandıramıyordum. Raven daima tatlı ve nazik biri olmuş, kendini daima ikinci plana koymuştu. Karşımda oturmuş bana bakan kadın kimdi bilmiyordum ama onu tanımak istiyordum. Konuşmamız hiç de beklediğim şekilde ilerlememişti ve benden *kocas* olduğumda görmeyi beklediği tavırları sıralaması içimi tuhaf bir heyecanla dolduruyordu.

Evlensek bile iki arkadaştan fazlası olmayacağımızı söyleyeceğini varsaymıştım. Benden ona sadık olmamı isteyeceği aklımın ucundan geçmemişti. Dudaklarından dökülen sözcükleri duyana kadar istediğini ona vermekten mutluluk duyacağımın farkında bile değildim.

“Umarım kararından döner,” diye fısıldadı Raven. “Sadece mutlu olmanı istiyorum, Ares. Bunu baltalayan kadın olmak istemiyorum.”

“Olmayacaksın,” dedim. “Bir yolunu bulacağız, Raven. Evlenecek olursak da kendi mutluluğumuzu bulacağız. Kolay olacağını söylemiyorum ama kaderimize yazılan buysa her şey kendiliğinden rayına oturacaktır.”

Gözlerinde gördüğüm tereddüde karışan güven içimde bir şeylerin fitilini ateşledi. Umuda benzeyen bir şeylerin.

On Sekiz

RAVEN

Sierra, Hannah'nın gelinliğini gelin odasındaki gardırobun kapağına asıp gülümsedi. "Harika görüneceksin."

Başımı iki yana sallayıp volta atmaya başladım. "Hayır. Hannah'nın eli kulağındadır. Ares'in başkasıyla –hele de *benimle*– evlenmesine hayatta izin vermez."

En yakın arkadaşım bana sert bir bakış attı. "Anlamıyorum," dedi. "Kendini bildin bileli Ares'e âşıksın. Neden Hannah'nın çıkıp gelmesini *istiyorsun*?"

Duraksayıp ona döndüm. Kalbim sızlıyordu. "Çünkü Ares her zaman onun oldu, Sierra. Benimle evlense bile hep onu isteyecek. Ablam için ölüp bitmesini izlemek zaten yeterince zor değilmiş gibi bir de kalbinin daima ona ait olacağını bile bile kâğıt üzerinde benim olması? Bu beni mahveder, Sierra. Gerçekten sevdiği kadınla arasına giren insan olmaktansa onunla arkadaş kalmayı yeğlerim. Hannah'nın yedeği olmak istemiyorum. Bugün evlenirsek sonsuza dek onun gölgesinde yaşayacağım. Daima onun ucuz bir kopyası, yerine geçmiş öteki gelin olacağım."

Sierra başını iki yana salladı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bunu hep çok tuhaf buldum, biliyor musun? Senin kadar ıslıl ıslıl parlayan birinin nasıl gölgelerin arasına sıkışıp

kalmış gibi hissettiğine hiç akıl sır erdiremedim. Hannah ay gibi, Raven. Yapayalnız bir gecede göz alıcı ama bir o kadar da soğuk ve mesafeli. Ya sen? Sen güneşsin. Sıcaklık ve neşesin, iyi olan her şeyin kaynağısın. Ona bir fırsat verersen Ares'in dünyası senin etrafında dönecek. Abimi tanırım, bebeğim. Bu evliliğe gerçek bir şans verersen seni mutlu edecektir. Hep söyledim, yine söylüyorum: Ares'le aranızda *ezelden beri* bir şeyler var. Artık ikiniz de kendinize bir iyilik yapıp bunu görmezden gelmeyi bırakabilirsiniz.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip başımı iki yana salladım. “Sierra,” dedim onu uyarırcasına. “Ne moral konuşmalarını ne de romantik kalbinden geçen zırvallıkları dinleyecek hâldeyim.”

En yakın arkadaşım gülümsedi ve beni makyaj masama götürdü. “Göreceksin,” dedi. “Bu yepyeni bir şeyin başlangıcı olacak. Ares sana âşık olacak ve günün birinde karşına geçip *söylemiştim* diyeceğim.”

Odanın kapısı tıklatıldı ve en sevdiğim makyöz yanında üç kızla içeri girdiğini görünce aniden şaşırdım. “Burada ne işin var, Enrique?”

Enrique bana gülümseyip Sierra'ya döndü. “Her şeyi bana bırak,” dedi. En yakın arkadaşım ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktıktan sonra yanımdan uzaklaştığında bakışlarımla onu takip ettim. Ne yapmıştı böyle? Mihraba yürüyeceğime gerçekten inanmıyordu, değil mi?

Aynadan yüzünde bir gülümsemeyle Hannah'nın gelinliğini ütölemesini izledim. Belli ki bugün yatağından her zamankinden daha bir deli kalkmıştı. Abisiyle benim için endişeleneceği yerde sabahtan beri pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Enrique'nin makyajımı, kuaförünse saçımı yapmaya başlamasıyla iyice gerildim. Ares'le gerçekten evlenmeyecektim, değil mi?

Telefonumu alıp sabahtan beri elli yedinci kez Hannah'ya ulaşmaya çalıştım. O günkü ziyaretimin ardından sırta kadem

basmıştı ve son haberlere göre St. Tropez’de bir plajda görül-müştü. Bir an önce yaptıklarının kafasına dank edeceğini ve aklını başına toplayacağını umuyordum. Önümüzdeki bir saat içinde gelmezse asla telafi edemeyeceği büyük bir hata yapmış olacaktı.

“Çok güzel oldun,” dedi Enrique makyajımın son dokunuş-larını yaparken. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca katıldığım her gala ve ödül töreninde kendimi ona emanet etmeme rağmen bugün kendini aşmıştı.

Bir an için Ares’in beni gördüğünde ne düşüneceğini merak ettim ama hemen başımı iki yana sallayıp bunu düşündüğüm için kendimi azarladım. Bugün onun için eziyetten farksız ol-malıydı. Mihraba uzanan yolun başında beni görene kadar Hannah’yı bekleyecekti. Bana hayran hayran bakmayacaktı. Gözlerinde sadece hayal kırıklığı ve öfke olacaktı.

Kapım yine çaldığında doğruldum, Hannah’nın fikrini değiştirdiğini düşününce bile kalbim tekliyordu. Kapı açıldı ve içeri annem girdi. Ardına kadar açtığım gözlerimi ona dik-tiğimde kısa bir tereddüdün ardından başını iki yana salladı. Bedenim bana ihanet edercesine bir rahatlama hissiyle dolarken omuzlarım gevşedi. Hannah burada değildi.

“Üzgünüm,” dedi annem. Enrique’ye ve ekibine bir bakış atıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Ablan bu özel gününde yanında olmadığı için üzgünüm. Neden böyle davrandığını anlamasam da günün birinde buna pişman olmayacağını umuyorum.”

“Ben de,” diye mırıldandım. Yaptığı hata kafasına dank ettiğinde ne olacaktı? Ya Ares’e gidip onu affetmesi için yalva-rırsa? Bana verdiği o ufacık sözün yıllardır birbirlerine verdikleri yüzlercesinin yanında esamesi okunmazdı. Onunla evlenmeyi kabul ederek kendi topuğuma mı sıkıyordum?

Annem Sierra’nın yanına geçti ve el birliğiyle Hannah’nın gelinliğini alıp dikkatlice giymeme yardım ettiler. Gelinliği onun için tasarladığımdan üzerime tam oturmamıştı ama o

kadar da kötü görünmüyordu. Kendim için diyeceğim türden bir şey bile değildi. Hannah'nın yerine geçtiğimin başka bir hatırlatıcısıydı sadece. Bunları ben değil, o yaşamalıydı ve bunu düşünmek midemi bulandırıyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedi annem kendinde bana bakacak yüzü bulamasa da. “Teşekkür ederiz, bir tanem,” diye fısıldadı. “Bunun senin için hiç kolay olmadığını biliyorum. Böyle olması gerektiği için üzgünüm ama belki de hepsi kaderin bir oyunudur, değil mi? Ares’le nişanlanması gereken asıl kişi başından beri sendin. Belki de Büyükanne Anne haklıdır ve böylesi hepimiz için daha iyi olur.”

Ona bakıp dişlerimi sıktım. “Beni içine düşürdüğün durumu böyle mi haklı çıkarıyorsun? Vicdanını rahatlatmak için kendini böyle mi kandırıyorsun?”

Annem yüzünü buruşturup bakışlarını kaçırdı ve titrek bir nefes aldı. “Raven,” diye fısıldadı. “Ben... gerçekten çok üzgünüm. Babanla ablanı tepemize çıkarmasaydık böyle bir şey hiç yaşanmazdı. Keşke... keşke kıymetini bilseydim. Seni ikinci plana atmasaydım. Öyle yapsaydım belki bu an çok farklı olurdu. Yaptığın fedakârlık değerinden hiçbir şey kaybetmezdi ama belki seni nasıl teselli edeceğimi, yüreğini nasıl ferahlatacağımı bilirdim.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Annem şimdiye dek Hannah'yı kayırdığına, beni ikinci plana attığının farkında olduğuna dair ufacık bir emare bile göstermemişti.

Avucunu yüzüme yerleştirip başını salladı. “Farkındaydım,” dedi. “Nasıl hissettiğinin farkındaydım elbette. Ama babanla kendimizi ablana karşı çok suçlu hissediyorduk. Çocukken o kadar hastaydı ki yıllarca evden dışarı adımını atamadı. Okulunu, arkadaş edinme fırsatını kaçırdı, çocukluğunu yaşayamadı. Özür dilerim, Raven. Belki özrümün gözünde hiçbir değeri yok ama yine de bilmeni istiyorum. Aramızdaki mesafe, özellikle de bugün, canımı hiç olmadığı kadar çok yakıyor. Keşke düğün

sabahı heyecandan yerinde duramayan sıradan bir anne kız olabilseydik. Keşke, her şeye rağmen bel bağlayacağın kişi ben olabilseydim. Artık gözlerimi açtım, Raven. Yaptığım her şeyi, tavırlarımın ablanı ne hâle getirdiğini görüyorum.”

Görüşüm bulanıklaştığında hızlıca gözlerimi kırptırdım ve başımı hafifçe sallayarak sözlerini onayladım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bunlar annemden duymayı hiç beklemediğim sözlerdi.

Omuzlarımı tutup bana gülümsedi. “Hadi,” dedi. “Baban kapının önünde seni bekliyor.”

Huzursuz kalbimle onu kapıya kadar takip ettim. O mih-raba bir kez çıktım mı geri dönüşü olmayacaktı.

Düzenleme
Ny.ozlem

On Dokuz

ARES

Hannah'yla düğün mekânımız olarak seçtiğimiz göz alıcı üzüm bağındaki mihrapta, yanımda dört erkek kardeşimle duruyordum. Önümde oturan Hannah'nın arkadaşları aralarında fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

Davetiyelerinde Windsor ve Du Pont soyadları yer alsa da düğüne dair hiçbir şeyden bahsedilmemişti. Bunu esasen paparazilerin –bilhassa da o lanet *Herald* gazetesinin– bu özel günümüzde üzerimize üşüşmemesi için yapmış olsak da bir taşla birkaç kuş vurmuştuk.

Mihraptaki yerime geçtiğimde neden burada olduklarını herkese açıklamam gerekiyordu ama gelinin kim olacağını bile bilmezken insanlara ne söyleyebilirdim ki?

Lex, “Böylesi en iyisi,” dedi ve Luca onu başıyla onayladı.

“Hâlâ kararını değiştirebilir,” dedim ama hepsi anlaşılmış gibi başlarını iki yana salladı.

“Değiştirmeyecek,” dedi Zane. “Ve günün birinde bunun için ona teşekkür edeceksin.”

Dion bana sert bir bakış attı. “Bugün ne olursa olsun, Ares, bir Windsor olduğunu ve hiçbirimizin eşlerimizi seçmek gibi lüksü olmadığını sakın aklından çıkarma. Nesillerdir süren, sayısız faydasını gördüğümüz bu geleneğe biraz olsun güven.”

Dişlerimi sıkıp onu başımla onayladım. “Sıran geldiğinde bunu sana hatırlatacağım.” Kiminle evleneceği tıpkı benim gibi yıllar önce kararlaştırılmış tek kardeşim Dion’du. Mihrapta dururken bile nişanlısının arkalarda oturduğunu görebiliyordum. Gerçi Dion burada yaşamadığından farklı bir ilişkileri olduğunu varsayıyordum. Bildiğim kadarıyla sadece büyükannemiz onları buluşmaya zorladığında ya da bunun gibi özel günlerde bir araya geliyorlardı. Hannah’yla benim aksime yüzük takmadan önce hiç çıkmamışlardı.

Lex iç çekip elini saçlarının arasından geçirdi. “Raven’la evlenmek gerçekten bu kadar kötü bir şey mi? Senin de yerini ben alayım mı?”

Vücudum gerildi ve öfkeyle kardeşime döndüm.

İfademi gördüğünde dudaklarına manidar bir sırıtış yayıldı. “Ne?” dedi Lex. “Raven’ın başka biriyle olması fikrine katlanamıyor musun? Karın olmasını istemiyorsun sanıyordum?”

“Siktir git,” diye çıkıştım.

Kardeşlerim tepkime kıkırdarken onları duymazdan gelip önüme döndüm. Raven’ın Lexington’la birlikte olduğunu düşününce bile küplere biniyordum. Onu böyle sahiplenmemem gerektiğinin farkında olsam da elimde değildi.

Müziğin başlamasıyla kapılar ardına kadar açıldı. Nefesimi tutup gelinimi beklerken etrafımdaki her şey sessizliğe gömüldü. Hannah fikrini değiştirmiş miydi?

Babasının koluna girmiş Raven mihraba uzanan yolun başında belirdiğinde derin bir nefes aldım. Tam adım atacakken duraksayıp bakışlarını bana çevirdiğinde fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktım. *Rüya* gibi görünüyordu.

Raven Du Pont. Kırk yıl düşünsem üzerinde harika görünen ama onun için tasarlanmamış bir gelinlikle bana doğru yürüyeceği aklıma gelmezdi. Ablasının yerini almak ona ne hissettiriyordu? Düğüne dair hiçbir şey, evleneceği adam bile, *onun* seçimi değildi.

Arthur gergin ifadesine rağmen bana gülümsedi ve Raven'in titreyen elini benimkine bıraktı. Parmaklarımı etrafına sarıp elini sıkıca tuttum ve bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Rahip sözlerine başlarken titriyordu, bakışları korku ve tereddüt doluydu.

"Bugün burada Raven Du Pont ve Ares Windsor'ın hayatlarını birleştirmesine tanıklık etmek için toplandık," dediğinde ikimizde rahat bir nefes aldık.

Gelinin adının değiştiğini ona haber vermek aklımın ucundan bile geçmemişti. Ezkaza Hannah'nın adını söyleseydi bunun ikimiz için de ne kadar küçük düşürücü olacağını hayal bile edemiyordum.

Raven'in elini sıktım ve endişesini hafifleteceğini umarak başparmağımla parmak eklemlerinin üzerine daireler çizdim. "Raven," diye fısıldadım.

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Nefes kesici görünüyorsun."

Gergin omuzları bir nebze gevşerken dudaklarına bu kez içten bir gülümseme yayıldı. *Raven'la*, kız kardeşimin en yakın arkadaşı ve de eski nişanlımın küçük kız kardeşiyle evlenmek üzere olduğuma inanamıyordum. Üzerinde gelinlikle mihrapta karşımda duruyor olmamalıydı.

Ama duruyordu işte. Kaderimiz mühürlenmek üzereydi. Windsorlar eşlerinden boşanmazdı. Benimle burada olmak için ne fedakârlıklar yapmıştı? Bu evlilik bize neye mal olacaktı?

Rahip yüzükleri takmamızı söylediğinde istemsizce irkildim. Zane'in uzattığı yüzüğü Hannah seçmişti.

Elmas işlemeli yüzüğü parmağına takarken Raven bana öyle acı dolu bir ifadeyle baktı ki bir an nefesim kesildi. Parmağına sanki onun için yaratılmış gibi uysa da her şey çok yanlış geliyordu.

Platin alyansımı parmağıma takarken elleri titriyor, gözlerimin içine bile bakamıyordu. Sabahın beri yaşadığı her şeyin

onu incittiği ortadaydı ve elimden onu iyi hissettirecek hiçbir şey gelmiyordu.

Rahip, "Gelini öpebilirsin," dediğinde Raven donakaldı.

Ona doğru bir adım attım ve yüzünü nazikçe avuçlarımın arasına alıp alnımı onunkine dayadım. "Hepsi bu kadardı," diye fısıldadım. "Bundan böyle benim karımsın. Sana göz kulak olacağıma, seni el üzerinde tutacağıma ve koruyacağıma yemin ederim. Benimle evlenmek istemediğini biliyorum ama inan bana her şeyimle senin olacağım, Raven."

Hafifçe geri çekilip bana baktı ve küçük bir tebessümle başını salladı. Gülümsemesine karşılık vererek yüzümü onunkine eğip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Niyetim ona sadece kalabalığı tatmin edecek küçük bir öpücük vermek olsa da dudaklarım onunkilere değdiği an bu düşünceler buhar olup uçtu.

Elimi uzun saçlarının arasına geçirip onu kendime çektim ve ruhumu ele geçiren bu yepyeni çaresizlikle dudaklarına yapıştım. İnlediğinde onu dudaklarını aralamaya zorlayarak öpücüğümüzü derinleştirdim. Bu, gelecekte onu bekleyen her şeyin bir vaadiydi. Raven artık benim *karımdı* ve ona, buna layık şekilde davranmaya kararlıyım. Bu öpücük de bir yemin, bir güvenceydi. Bundan böyle onundum. İsteddiği adam olmadığımı biliyordum ama elimizden gelenin en iyisini yapacaktık.

Geri çekildiğinde yanakları al al olmuş, ruju dağılmıştı. Yüzündeki şaşkın ifadeyi ve güzeller güzeli ela gözlerinin ardında saklı belli belirsiz arzuyu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım.

Rahip, "Sizleri karı koca ilan ediyorum!" dediğinde yüzümüzü bizi alkışlayan kalabalığa döndük.

Büyükannem memnuniyetle başını sallasa da Raven'ın anne babası ona bakmaya çekiniyordu. Buna şaşırdığım söylenemezdi. Şirketleri uğruna kızlarının mutluluğunu heba etmiş, Hannah'nın kendi mutluluğu için onunkini mahvetmesine göz yummuşlardı. Yıllarca onu ihmal ettikleri yetmiyormuş gibi

şimdi de bunu yapmışlardı. Sahip oldukları ve olacakları her şeyi ona borçluydular.

“Gel hadi,” dedim. “Formaliteleri ne kadar çabuk aradan çıkarırsak eve o kadar çabuk döneriz.”

Kendisine ait olmayan bir gelinlik içinde, ablasının hayallerindeki düğünde gerektiğinden bir saniye bile daha fazla zaman geçirmesini istemiyordum.

Girmi

ARES

“Tebrükler,” dedi şirketimle çalışan bir aktris. Yanılmıyorsam adı Jessica’ydı. “Davetiyeyi aldığımnda böyle bir şey olacağını tahmin etmişim ama nedense gelinin Hannah olacağını sanmışım. Hep aranızda gizli saklı bir şeyler döndüğünü düşünürdüm ama her şeyi şimdi anlıyorum. Meğer sadece baldızına göz kulak oluyormuşsun.”

Hannah’nın *baldızım* oluverdiğini düşünmek rahatsız edici olsa da gerçek buydu. Zoraki bir gülümseme takındım. Raven’in yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. “Du Pontlar ve Windsorlar hep çok yakın olmuştur,” dedim. Başka ne diyebilirim bilmiyordum.

Kadın Raven’a bir bakış atıp sıırttı. “Demek bu yüzden kimseyle adın çıkmıyordu. Bunca zamandır gizli gizli Ares’le birlikteydin.”

Raven’in belini daha sıkı kavrayıp onu kendime çektim. “Evet,” dedi Raven. “Ares de ben de özel hayatımızı çok önemsiyoruz. Kameralara yakalanmamak için elimizden geleni yaptık ve yapmaya da devam edeceğiz.”

Sözlerini başımla onayladım ve şakağına bir öpücük konurdum. Bu maskaralıktan bıkmışım. Cevabını bilmediğimiz

soru yağmuruna tutulmaktan bitap düşmüştüm. Raven'in da benden aşağı kalır yanı olmadığına emindim.

Jessica yanımdan uzaklaştığında Raven bana yaslandı ve yüzümdeki kocaman sahte gülümsemeyle onu kendime çektim. "Gidelim artık buradan," dedim.

Dudaklarına öyle neşeli bir gülümseme yayıldı ki bir an gerçekten mutlu olduğunu sandım. "Memnuniyetle," dedi.

Elimde olmadan güldüm. "Saçmalığın daniskası olduğunu biliyorum ama geceyi son bir gösteriyle noktalamamız gerek," dedim ve eğilip onu kucağıma aldım. Etrafımızdan alkış kıyamet koparken ikimiz de bir gelinle damattan beklenildiği şekilde gülümsedik.

Raven'ı dışarıda bizi bekleyen limuzinin önüne dikkatlice bıraktım. Verdiği rahat nefes canımı sıkı. Sanırım küçük bir yanımda bugünün her saniyesinden ve benimle evlenmekten o kadar da nefret etmediğini ummuştum.

Kapıyı onun için açtığımda arabaya binmeden bir anlığına duraksadı. Yanına geçene kadar neye şaşırdığını anlamadım. Büyükanнем kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette limuzinin arka koltuğuna kurulmuş, yüzünde son derece sakin bir gülümsemeyle bize bakıyordu.

"Raven *Windsor*," dedi. "Ailemize hoş geldin."

Raven gerilse de onu başıyla onayladı. Gün boyu yüzünden eksik etmediği gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi ama titreyen elleri dikkatimden kaçmamıştı.

"Neden buradasın, büyükanne?" diye sordum birkince. Zaten berbat bir gün olmuştu ve daha ne kadarına dayanabilirdim bilmiyordum.

"Her şey tam da olması gerektiği gitti ama ikinizin de kafasının karıştığını, gelecekte sizi neyin beklediğinden emin olmadığınızı biliyorum. Bu yüzden de evliliğinizin ilk üç yılı boyunca uymanız gereken kuralları aklınızın bir köşesine yaz-

dığınızdan emin olmak istedim.” Bakışlarını bana çevirdi. “Sen zaten hepsine aşinasın ama Raven değil.”

“Ben...”

“Hayır,” diye sözümü kesti. “Her şeyi benim açıklamam daha iyi olur. Bu evliliğe sizden ne beklendiğini bilerek başlamanızı istiyorum.”

İç geçirdim ve sızlayan kalbimle Raven’a bir bakış attım. Bugünün onun için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezdim ve istediğim son şey kısıtlamalara ve kurallara boğulmasıydı.

“Raven,” dedi büyükannem şefkatli bir sesle. “Ares’in kendi hisselerini, senin de ebeveynlerinin şirket ortaklığından doğacak paylarını miras alabilmen için uymanız gereken birkaç kural var. Ne kadarından haberdarsın bilmiyorum, o yüzden her şeyi en başından açıklayacağım. Tamam mı?”

Raven tereddütle başını salladı.

“Bir, Ares’le üst üste üç gecedен fazla ayrı kalamazsınız.”

Raven gerildi ve kollarını vücuduna doladı. Huzursuz görünüyordu. Düğünü atlatmaktan ötesine pek kafa yormamıştım ve aynı odayı paylaşacağımızı düşünmek... tuhaftı. Nasıl bir şey olacağını bile hayal edemiyordum. Onu tüm kalbimle önemsememe rağmen şimdiye dek birlikte birkaç saatten fazla zaman geçirmemiş, nadiren baş başa kalmıştık.

“İki, birlikte geçirdiğiniz geceler aynı yatağı paylaşmanız gerek. Ayrı hayatlar süremez, ayrı odalarda yatamazsınız.”

Raven’ın kaskatı kesildiğini fark ettiğimde büyükannemin kurallarının açıklarını bulmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Sanırım onu hafife almaması gerektiğini zor yoldan öğrenecekti.

“Üç, üç yıl evli kalmak zorundasınız. Bu sürenin ardından birbirinize gerçekten uygun olmadığınıza kanaat getirirseniz hiçbir bedel ödemedен boşanabilirsiniz. Fakat Windsor ailesindeki kimse şimdiye dek boşanmadı. Sizin de bir istisna olmayacağınıza inancım tam.”

Raven bana bir bakış attı, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Hep günün birinde boşanmayacağımı söyleyip durmuştum fakat o zamanlar karım olacak kişi Hannah'ydı. Peki ya Raven? Söz konusu o olunca pek emin olamıyordum. Belki de bütün sorunlarımızı çözümü buydu.

“Dört, birbirinize sadık kalacaksınız. Birbirinizi aldatacak olursanız ikiniz de her şeyden mahrum kalırsınız. Sen ailenin şirketini, Ares de mirasını kaybeder. Olduğumuz, bunca yılilmek ilmek işlediğimiz her şeyin özünde aile yatar. Peki ya *sizin* aileniz? İşe birbirinizden başlayacaksınız.”

Raven büyükanneemin sözlerini başarıyla onaylasa da gönülsüzlüğü yüzünden okunuyordu. Benim soyadımı taşıırken başka heriflerle düşüp kalkmasına izin vereceğimi düşünmemişti herhâlde. Dişlerimi sıkıp başımı çevirdim. Bu evliliğe dair her şey başımı ağrıtıyordu.

“Beşinci ve son kurala gelirsek, evliliğinize bir şans vereceksiniz. İkiniz de bu ilişkiyi yürütmeye istekli olacaksınız.”

Büyükanneemin bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. İkimizin de hayatını avuçlarının içine almışken bu kadar sevecen görünmesi ne tuhaftı. “Bekârlık günlerinize takılıp kalmayın. Birbirinize bir şans verin ve üç yıl içinde ülkenin en büyük medya imparatorluğunu sizin yapacak evrakı imzalayayım. Miras da senin olsun, Ares.” Duraksadı ve gözleri üzerimizde gezindi. “Bu evliliğin çok ani olduğunun farkındayım, bu yüzden önümüzdeki dört hafta boyunca sizleri bütün aile yükümlülüklerinden muaf tutacağım. Yemeklere ya da hayır etkinliklerine katılmak zorunda olmayacaksınız. Sadece evliliğinize odaklanmanızı istiyorum. Birlikte zaman geçirin, birbirinizi daha yakından tanıyın. Yakında tüm dünya birlikteliğinizden haberdar olacak ve üzerinizdeki baskı evliliğinizi daha da zorlayacak. Bütün bu dertlerle boğuşmadan önce biraz kaliteli zaman geçirin.”

Raven'la başımızı sallayarak sözlerini onayladık ama ikimiz de pek ikna olmamıştık. Aklından ne geçtiğini merak etmeden duramıyordum. Ne evliliğimizin neye benzeyeceğine ne Raven'in isteklerine ne de benden ne beklediğine dair bir fikrim vardı. Hannah'yla ne yapacağımı da bilmiyordum. Her şey arapsaçına dönmüştü ve Raven kendini bunun ortasında buluvermişti.

Limuzin evimin önüne yanaştığında büyükannem, "Karını usulüne uygun şekilde eşikten içeri taşı," dedi.

İsteğini başımı itaatkârca sallayarak kabul ettim ve arabadan inip eğilerek ona uzandığımda bakışlarım Raven'inkilerle buluştu. Diken üstünde ve korkmuş görünüyordu. Bu hâlinin sorumlusu olduğum için kendimden nefret ediyordum. Buna mecbur kalması midemi bulandırıyor.

Bir kolumu beline dolayıp diğerini dizlerinin altından geçirerek onu kucağıma aldım. Raven şaşkın bir nefes verdi ve kollarını boynuma sardı.

"Ares!" Bana döndüğünde o güzel ela gözlerindeki ifade beni olduğum yerde durdurdu. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Sesi üzgün, incinmiş çıkıyordu.

"Büyükannemi duydun," dedim yumuşak bir sesle. "Hem bütûn ev personeli bizi izliyor olacak."

Hizmetçim Donna tam da bu ânı bekliyormuş gibi kapıda belirdi. Bakışlarını önünden ayırmasa da meraktan öldüğünü anlayabiliyordum. Hepsi karşılarında Hannah'yı görmeyi bekliyordu. Ağızlarını açıp bir şey sormayacaklarını bilsem de kendimi rahatsız hissediyordum.

Raven'i daireme taşıdım. Kollarımda onunla oturma odasına doğru yürürken kalbim sızlıyordu. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakmaya dayanamıyordum. Ablasını kaç kez bu şekilde taşıyacağımı hayal ettiğimden bihaberdi. Fakat ona hak ettiği gibi davranmak istiyorsam bunu ona asla hissettirmemem gerekiyordu.

Yirmi Bir

ARES

Onu oturma odasına taşıırken Raven'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Benim yüzümden bu duruma düşmüştü. Hannah'yı ikna etmek için daha çok uğraşmalıyım. Yurt dışına çıktığını öğrendiğimde ilk uçağa atlayıp yanına gitmeliydim. Fakat bunun yerine arkama yaslanarak hayatımın yanıp kül olmasını izlemiş ve en büyük bedeli de Raven'a ödetmiştim.

Raven'ı kucığımdan indirir indirmez, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedim. Yanından ayrılıp içki dolabına ilerledim ve kendime sek viski koydum.

"Bana da koy," dedi Raven kanepeye otururken.

Bardağı alırken ellerinin titrediğini fark ettiğimde bakışlarımı kaçırdım. Viskimi kafama dikip tekrar doldurdum. Nedendir bilinmez, aklım mihrapta onu öptüğüm ve Raven'in öpücüğüme *karşılık verdiği* âna kaydı.

"Üzgünüm," dedim ve aramıza mesafe koyarak karşısına oturdum. Ablası için tasarlayıp diktiği gelinliğinin içinde çok güzel görünüyordu.

"Ne için?"

Kendimi gözlerinin içine bakmaya zorlayıp derin bir nefes aldım. Artık karım olmuştu fakat bu bizim için ne anlama geliyordu?

“Seni öptüğüm için.”

Raven arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum daha aldı. “Öpmesen daha utanç verici olurdu. Hannah’yla ilişkinizi bir avuç insan biliyordu ve hepsi gizlilik anlaşması imzalamıştı. Konuklarımızın çoğu düğünü gerçek sandı ve şükürler olsun ki bir pot kırmadık.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden başımla onayladım. Raven’la aramız hiç böyle tuhaf olmamıştı. Birlikte sus pus oturmaktan bile rahatsız olmazdık. Fakat artık her şey değişmiş gibiydi. Bugün ikimiz de çok şey kaybetmiştik ve aramızdaki ilişkinin de kaybettiğimiz şeylerden biri olmasından korkuyordum.

“Sanırım artık... *biz* olmamız hakkında konuşmalıyız,” dedim.

Raven doğruldu, vücudunun gerildiğini görebiliyordum. “Evet. Sanırım.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip gözlerimi bir anlığına tavana çevirdim. “İşler bu noktaya vardığı için üzgünüm, Raven. Hayalindeki hayatı benim yüzümden yaşayamayacağını düşündükçe... *kahretsin*. Çok, çok üzgünüm.”

“Ares.” Sesi alçak ama sertti. Doğrulup bakışlarımı ona çevirdim. “Senin bir suçun yok. Son dakikaya kadar Hannah’nın çıkıp geleceğini beklemedim desem yalan olur ama olan oldu. Çoktan evlendik.”

Evlendik. *Siktir*. Her şey nasıl böyle boka sarmıştı? Nasıl olmuştu da nişanlımın kız kardeşiyle evlenmiştim? Olanları aklım almıyordu. Sakinleştirici bir nefes alıp içkimi kafama diktim. Bu konuşmayı sürdürmek için alkole ihtiyacım vardı.

“Senden hiçbir beklentim olmadığını bilmeni istiyorum, Raven. Sadece dışarıdan evliliğimize bir şans veriyormuşuz gibi görünelim yeter. Hiç değilse büyükannemin önünde.”

Bakışlarını yüzümde gezdirerek, “*Büyükannenin önünde,*” diye tekrarladı. “O ne demek?”

Papyonumu çözdüm ve gömleğimin bir düğmesini açtım. “Sadece onun önünde numara yapacağız demek. Evliliğimizi yürütmek için elimizden geleni yaptığımıza ikna olursa yakamızdan düşecektir. Kardeşlerim arasında ilk evlenen ben oldum, yani ne istediğini ben de bilmiyorum ama büyükannemi tanıyorum. Çabaladığımızı düşünmezse türlü türlü dolap çevirir. Bir de bunlarla uğraşmak istemezsin inan bana. Sadece sana gösterdiği tatlı nine yanını biliyorsun ama aslında saf bir kadın değildir. Onu sevsem de istediğinde tam bir kâbus olabiliyor.”

Raven kanepeden kalktı. Bembeyaz gelinliğinin içinde rüya gibi görünüyordu. Bütün gün güzelliğine hayran hayran bakmamak için kendimi zor tutmuştum ama ona karşı koymak mümkün değildi. Tepeden tırnağa göz alıcı görünüyordu ve gelinliğin derin V yakasından görünen göğüs dekoltesi akıllalmazdı. Ona böyle bakmak son derece uygunsuz hissettirse de gözlerimi üzerinden bir türlü alamıyordum. Bu güzel kadının artık *karım* olduğunu düşünmek çok tuhaftı.

“Evliliğimizi yürütmeye çalışıyormuşuz gibi davranacağız demek. Bu sırada sen ne yapacaksın peki?”

Bana doğru yürüdü ve dizlerini kanepeye, bacaklarımın arasına yerleştirdi. Ardından öne doğru eğilerek ellerini omuzlarıma koydu. Aklımı nasıl başımdan aldığını ona fark ettirmemek için bütün gücümle mücadele ediyordum.

“Ben evliliğimizin kurallarına uyarken sen gidip ablamı mı becereceksin?”

Sorusu ve sesindeki öfke karşısında şaşkına döndüm. Vücudum gerilirken dişlerimi sıktım. “Elbette hayır,” diye çıktım. “Beni nasıl bir adam sanıyorsun, Raven?”

Elleri omuzlarımı daha sıkı kavrarken gözleri öfkeyle parladı. Onu hiç böyle görmemiştim. Benim bildiğim Raven tatlı

ve sabırlı biriydi ama karşımda duran kadın ona hiç mi hiç benzemiyordu.

“Bilmiyorum, Ares. Sence de söylediklerin kulağa süre dolduğunda beni boşayıp koşa koşa ablama dönebilesin diye benden üç yıl boyunca karınmışım gibi davranmamı istiyormuşsun gibi gelmiyor mu? Böylesi ikinizin de işine gelir, değil mi? Hannah kaçıp giderek bu evliliğin getireceği kariyerine yönelik kısıtlamalarla uğraşmak zorunda kalmayacak ve *ben* üç yıl boyunca buna katlanırken o işinde yükselmeye odaklanacak. Gerçekten hayatımın üç yılını Hannah uğruna feda mı edeceksin?”

Bakışlarımı bir süre karımın üzerinde gezdirdim. Canı yanıyordu, kendini savunmasız ve öfkeli hissediyordu. Haklıydı da. Ondan ne istediğimi bilmiyordum ama sözcükleri yanlış seçtiğimin farkındaydım.

Uzanıp ellerimi beline sardığımda Raven şaşırdı. “Hayır,” dedim. “Hayır. Hayatının üç yılını feda falan etmeyeceğim. Sadece uymamız gereken kurallar olduğunu ve büyükanneimin gözü önünde numara yapmanın ikimizin de hayatını kolaylaştıracağını söylüyorum.” Derin bir nefes aldım, kafam allak bullaktı. “Bu evliliğin ne getireceğini bilmiyorum. Hannah’yla ne olacağını da bilmiyorum. Kafamda cevabını bilmediğim o kadar çok soru var ki, Rave.”

Raven başıyla onayladı ve çökmüş omuzlarıyla geri çekildi. Bugün ikimiz için de zorlu geçmişti ve bir süre daha böyle gidecekmiş gibi görünüyordu.

“Her şeyi bir çırpıda çözmek zorunda değiliz. İşleri ağırdan alalım, olur mu?” dedim. “Sana etrafı göstermemi ister misin? Sonra da hemen yatarız?”

Teklifimi başıyla onayladığında yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Raven’la daima rahat bir ilişkimiz olmuştu ama şu an ikimiz de acı çekmiyormuş gibi davranıyorduk. Bugüne dair her şey yüreğimi parçalıyordu. Daha birkaç saat önce karım olmuştu ama aramızda hiç bu kadar muazzam bir mesafe olmamıştı.

RAVEN

Ares bana etrafı gezdirirken sersem gibiydim. Bugüne dek sadece oturma odasını ve mutfağını görmüştüm. Evi hemen hemen Sierra'nınkiyle aynı boyutlardaydı ama planı tamamen farklıydı. Sierra çoğunlukla açık planlı bir yaşam alanı tercih ederken Ares'in dairesi çok sayıda ve farklı tarzda odayla doluydu.

Evin dört bir yanında ablamın dokunuşlarını görmek tuhaftı. Etrafımdaki her şeyin aslında ona ait olması gerektiği gerçeği bir kez daha yüzüme vuruyordu. Gerçi burada olmam hiçbir şey değiştirmiyordu. Her şey hâlâ onundu. Ares hâlâ onundu.

Sinema odasını bile Hannah'nın filmlerinin özel gösterimlerini izlemek için yaptırdığına emindim. Ona duyduğu sevgi evim demeye zorlandığım yerin her köşesinden okunuyordu.

“Mahremiyetime düşkün olduğumdan ev personeli etrafta dolaşmıyor. Muhtemelen onlarla karşılaşmayacaksın bile. Bütün ailenin kullandığı uygulamayı nasıl indireceğini sonra gösteririm. Sierra'yı kullanırken görmüşsündür belki. İster duvarları boyatmaya ister market alışverişine, neye ihtiyacın olursa olsun uygulama üzerinden bir talep gönderiyorsun ve şıp diye oluyor. Ellerinden hemen hemen her iş gelen koca bir kâhya ekibimiz var.”

Peşinden yürürken onu başımla onayladım.

“Burası da son oda. Yatak odam,” dedi. “Sanırım artık yatak *odamız* demeliyim.”

Kapıyı benim için açtığında gönülsüzce içeri girdim. Mi-dem kasılıyordu. Her yer Hannah’yla paylaştığı anılarla dolup taşarken yatak odasını düşünmek bile istemiyordum.

Ares elini saçlarının arasından geçirip ve derin bir nefes aldı. Bakışları ablamla paylaşacağını sandığı odada gezindi.

Buraya hiç girmemiştim ve içeride öylece dururken bile mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissediyordum. Ares tereddütle bana döndü, bakışlarıyla benden özür diliyor gibiydi. “Bavulların çoktan getirildi. İhtiyacın olan her şeyi giyinme odasında bulabilirsin. Orayı da göstereyim.”

Yine peşine takıldım ve ablamın en sevdiği ürünlerle dolu makyaj masasını gördüğümde duraksadım. Kalbim acıyla sızlarken korumacı bir tavırla kollarımı vücuduma doladım. Bu dört duvarı yıllardır Hannah’yla paylaşmıştı. Ablam Windsorları ne zaman ziyaret etse –ki gördüğüm kadarıyla sık sık geliyordu– burada kalmıştı.

Ares nereye baktığımı fark edip donakaldı. “Ben...” Elini ensesine götürdü, bakışları suçluluk doluydu. “Aklıma bile gelmedi, Raven. Her şey o kadar ani oldu ki. Bu sabaha kadar Hannah’nın... Fırsatım olmadı.”

Başımı iki yana sallayarak elimi koluna koydum. Duygusuz bir ifade takınıp ona bakarak, “Sorun değil,” dedim. “Ama ondan kalan hiçbir şeyi istemediğimi bilmeni istiyorum. Kafamı çevirdiğim her yerde ilişkinizin kanıtlarını görmek istemiyorum. Bunun sıradan bir evlilik olmadığının farkındayım ama bana saygı göstermeni rica ediyorum. Bütün evliliğimizi onun gölgesine geçiremem.”

“Elbette,” dedi usulca. “Anlıyorum. Özür dilerim. Bütün eşyalarını toplayıp ona göndermelerini söyleyeceğim, olur mu?”

Başımı onaylarcasına sallayıp bakışlarımı kaçırdım. Kalbimdeki sızıyı dindiremiyordum. Keşke ona içimden geçen her

şeyi –Hannah’yı ne kadar sevdiğini, onunla kurmayı umduğu hayatı hatırlayıp durmak istemediğimi– söyleyebilseydim. *Bir kez olsun* bana bakmasını, beni gerçekten görmesini istediğimi.

Bunun yerine titrek bir nefes aldım ve aynanın önüne ilerledim. “Artık yatmak istiyorum. Çok yorgunum.” Numara yapacak takatim kalmamıştı. “Sırtımdaki düğmeleri açmama yardım eder misin?”

Ares arkama geçti ve bakışları aynadan benimkilerle buluştu. Saçlarımı nazikçe omzumdan önüme bırakarak gelinliğin sırunda dizili düğmeleri ortaya çıkardı. Üzerimdeki gelinlik bile benim değildi. Bunu Hannah için tasarlamıştım. Sanki bir zamanlar onun olan her şeyin üzerine konmuşum gibi hissediyordum ve bu doğru gelmiyordu.

Ares en üstteki düğmeyi açmadan önce bir an tereddüt etti. Yüzünde acılı bir ifade belirdi. Hannah’yı, üzerimdeki gelinliğin içine ne kadar göz alıcı görüneceğini düşündüğünden emindim. Karşısında ben değil de ablam duruyor olsaydı yüzünde güller açar mıydı?

Düğmelerin yarısına geldiğinde duraksadı ve yine aynadaki yansımamızdan bana baktı. “Ne kadarını açmamı istiyorsun?”

Sanki tenimde gezinen parmakları nabzımı hızlandırmıyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaparak yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. Bana baktığında ne görüyordu? Ufacık bir yanı bile beni çekici bulmuyor muydu?

“Hepsini,” diye mırıldandım. “Kumaş son derece narin, düğmeleri kendi başıma açmaya kalkışıp gelinliğe zarar vermek istemiyorum.”

Sözlerimi başıyla onayladı ve gözlerini yeniden düğmelere çevirdi. Beni soyarken hiçbir şey hissetmiyor muydu? Mihrapta beni öyle bir öpmüştü ki bir an için düğünümüzün bir kandırma cadan ibaret olmadığını düşünmüştüm. Fakat hemen ardından takındığı soğuk tavırlar, farkında bile olmadan içimde filizlenmesine neden olduğu umut kırıntılarını yok etmişti.

Parmakları tenime değdirdiğinde omurgamdan bir ürperti geçti ve gözlerimi bir anlığına kapayıp bu gecenin onun için saf bir işkence olmadığını hayal ettim. Fantezilerimdeki Ares beni, tıpkı benim onu arzuladığım kadar arzuluyordu. Başka bir kadını düşünmüyordu.

Her şey farklı olsaydı beni yatağa yatırıp telaşlı, sabırsız ellerini üzerimde gezdirir miydi? Bana kırılacak bir şeymişim gibi özen göstermek yerine yıllar önceki gibi sert ve heyecanlı olur muydu?

Düğmeleri yavaş yavaş açmaya devam etti ve sırtım nihayet ortaya çıktı. Ben geri çekilmesini beklerken o ellerini omuzlarıma koydu. Aynadaki yansımamızdan ona baktığımda şaşkına döndüm. Bakışlarımız buluştuğunda bir an için gözlerinde arzu gördüğüme yemin edebilirdim. Arkamı dönüp dudaklarına yapışıversem ne yapardı? Onun yerini alıp Ares'le evlendiğim gerçeği Hannah'nın kafasına dank ettiğinde olacaklardan ödüm kopuyordu. Geri dönüp ondan af dilediği an bu evliliği yürütme ihtimalim kaybolup gidecekti.

Arkamı dönüp ellerimi göğsüne dayadım. Her hareketim şimdiye dek hiç tatmadığım bir korkuyla doluydu. "Ares," diye fısıldadım.

Sanki sesimi duymasıyla daldığı düşüncelerden sıyrılmış gibi bir adım geriledi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sen yat," dedi sertçe.

Başımı peki dercesine salladım. Arkasını dönüp giderken düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Bana mahremiyet sunmaya çalıştığını sanıyordum ama istediğim şey bu değildi.

Bir keresinde yakın arkadaşlarımdan birine sevdiğim adamla bir şansım olduğunu düşünürsem elimden gelen her şeyi yapacağımı, gerekirse kirli oynamaktan çekinmeyeceğimi söylemiştim. İstedikim olmuştu. Elime bir şans geçmişti.

RAVEN

Kapının çalınmasıyla uyandım ve şaşkınlıkla gözlerimi kırkıptırdım. Bakışlarım yanımda yatan Ares'e kaydı. Günün birinde kendimizi bu hâlde bulacağımız... aynı yatakta, *karı koca olarak* uyanacağımız muhtemelen ikimizin de aklının ucundan geçmemiştir.

Kapının tekrar tıklatılmasıyla doğrulduğumda üzerimdeki yorgan belimin etrafına toplandı. "Ares," diye mırıldandım.

"Hı?" Gözlerini açıp tembelce kırkıptırdı ve iç geçirerek bana döndü. "Raven," dedi uyuklu sesiyle. Bakışları giydiğim siyah dantelli geceliğin üzerinde ağır ağır gezinip kısa bir süre memelerimde duraksadı. Uykuya tek başıma daldığımdan gözlerimi açtığımda yanımda olup olmayacağından emin değildim. Geceyi kanepede geçirmesine şaşırmazdım. Kalbi ablamı arzularken yatağında benim yatmamın onun için kolay olmadığına emindim.

"Ares," dedi Donna. "Bir... ziyaretçin var."

Bütün vücudum gerilirken gözlerimi kapadım. "Hannah," diye fısıldadım. İçim önce suçluluk, ardından da muazzam bir utançla doldu. "Ona ne diyeceğiz?" diye sordum titreyen sesimle.

Ares doğrulup bana döndüğünde üzerindeki mavi kareli pijamayı fark ettim. Hannah'da da aynısı vardı. Ona bakmak

bile midemi bulandırıyordu. Onu özlediği için mi bu pijamayı giymişti yoksa ablam hayatına öyle bir işlemiştir ki neyin ondan izler taşıyıp taşımadığını ayırt edemiyor muydu?

Ares gerginliğini fark etmiş olmalıydı ki bir süre öylece bana baktı. “Ne dememi istersin?”

Bakışlarımı ellerime diktim ve konuşmadan önce derin bir nefes aldım. “Mihrapta bana söylediklerini ona da söylemeni istiyorum. Her şeyinle benim olacağını söylemiştin, Ares. Sözünde durmanı istiyorum. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum ama beni aldatmana ya da küçük düşürmene müsaade etmem. Karın olarak hak ettiğim saygıyı, seni terk etmemiş olsaydı Hannah’ya göstereceğin saygıyı görmeyi talep ediyorum.”

Ares gözlerini kaçırdı ve başını sertçe sallayarak sözlerimi onayladı. “Anladım,” dedi.

Tekrar ona döndüğümde yüzünde sanki saklamak için elimden geleni yaptığım korkularımı kolayca görebiliyormuş gibi güven verici bir gülümseme olduğunu fark edip şaşkına döndüm.

“Üzerimizi değiştirelim,” dedi. “İkimizle de konuşmak isteyeceğinden eminim. Sen ebeveyn banyomuzu kullan. Ben spor salonumuzdakine giderim.”

Yataktan çıktım. Bin bir türlü endişe kafamda dört dönyordu. Onları yan yana görmek istemiyordum. Bir şekilde kendimi Hannah’nın bir parçası olmadığı bu kurgusal dünyada buluvermiştim. Kendimi onu gölgede bırakabileceğime ve yerini sorunsuzca alabileceğimi inandırmıştım.

Gerçeklerden sonsuza dek kaçamayacağımın farkındaydım.

Giyinme odasından çıktığımda Ares’i yatağın üzerinde oturmuş, ıslak saçlarını kurularken bulduğumda şaşırdım. Hannah’yla baş başa konuşmaya gideceğini sanmıştım ama beni beklemişti.

Bakışları giydiğim elbisenin üzerinde gezindi ama hemen sonra kafasını çevirdi. Ayağa kalkarak, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Ablamı avcumun içi gibi bilirdim. Hep iyi bir oyuncu olmuştu ve ben bile yetenekleri karşısında aciz kalırdım. Göz göze geldiğimizde kararlılığımın buhar olup uçmasından korkuyordum.

Ares gülümsese bile onun da tereddütleri olduğunu görebiliyordum. “Hiçbir sorun çıkmayacak. Gidelim hadi.”

Birlikte Hannah’nın bizi beklediği oturma odasına doğru ilerledik. İçeri adımımızı atmamızla Hannah yerinden fırlayıp Ares’e doğru koşarak kendini onun kollarına attı. Ares ona sıkıca sarılırken gözlerini kapayıp yüzünü acıyla buruşturdu. Hannah’yı ne kadar özlediği ortadaydı ve kendimi özel anlarına burnumu sokuyormuşum gibi hissediyordum.

“Doğru değil de,” dedi titreyen sesiyle yalvarırcasına.

“Üzgünüm, Hannah.” Ares’in sesi de onun kadar incinmiş çıkıyordu ve aralarındaki tek engel olduğumu bilmek beni kahrediyordu.

Hannah geri çekilip bana döndü. Gözünden düşen bir damla yaş yanağına süzüldü. “Raven, bu korkunç bir şaka, değil mi? Lütfen öyle de.” Buram buram çaresizlik kokan boş bir kahkaha attı.

Vicdan azabıyla başımı iki yana salladım. Onu seviyordu. Her ne kadar bencil biri olsa da Ares’e duyduğu sevgi daima ona dair en değerli şeylerden biri olmuştu.

“Nişanlımla nasıl evlenirsin?” diye sordu şaşkınlıkla. “Seni asla sevmeyecek biriyle birlikte olmayı nasıl kabul edersin? Bana bunu neden yaptın, Raven? Çekip gitseydin hem düğün ertelenirdi hem de Ares töhmet altında kalmazdı.”

“Hannah,” dedim savunmacı bir tavırla. “Seni yüzlerce kez aradım. Mesajlar attım, sesli mesajlar bıraktım, e-posta bile gönderdim. Sana ulaşmak için aklıma gelen her yolu denedim ama sen hepsini görmezden gelmeyi *tercih ettin*. Babamın onunla evlenmezsem markama destek olmayı bırakacağını söylediğimde bile bana mısın demedin. Sen kariyerin için Ares’le geleceğini

riske atmayı göze almış olabilirsin ama bu *benim* de aynısını yapacağım anlamına gelmez.”

Yaşlarla dolu bakışları Ares’le aramda gidip geldi. “Ares,” dedi titrek bir sesle. “Sen bunu nasıl yaparsın? Tanrı aşkına, o benim *kardeşim*. Bu...” Korku dolu gözleri üzerimizde gezindi. “Yoksa... siz...”

“Hayır,” dedi Ares telaşla.

Acıyla sızlayan kalbime rağmen yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bir yanımda ne yaparsam yapayım beni asla sevmemesinden korkuyordu. Diğer, daha baskın yanımsa denemezsem daima bunun pişmanlığını yaşayacağımı biliyordu.

“Şimdi ne olacak, Ares? *Biz* ne olacağız?”

Ares bana bir bakış attı ama sorusunun cevabını ben de bilmiyordum. Cevabını en az Hannah kadar ben de merak ediyordum.

“Evlilik hakkındaki düşüncelerimi gayet iyi biliyordun, Hannah. Buna rağmen her şeyi, bizi bırakıp gitmeyi seçtin.”

Ona duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Sadece üç yıl evli kalacaksınız, değil mi?”

Ares bir anlık tereddüdün ardından onu başıyla onayladı.

“Beklerim. Bana dönmeni beklerim, Ares.”

Ablamın ifadesini, umutla aydınlanan yüzünü inceledim. Canım yanıyordu. Şimdi bile onunla birlikte olmayı böyle umutsuzca istemesi beni öldürüyordu.

“Üç yıl dediğin ne ki?” dedi. Sesi çaresizlikle dolup taşıyordu. “Kendimi işime veririm. Boşandığınızda da emekli olup seninle evlenirim. Aklım başıma geldi, Ares. Sana duyduğum sevgi kariyerimin yanından bile geçemez. Seni Raven’la evlenmeye zorlayacaklarını bilsem asla çekip gitmezdim.”

Ardından üzgün bakışlarını bana çevirdi. “Çok üzgünüm, Rave. Hepsi... hepsi benim suçum. Eniştenle evlenmenin... bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem. İş işten geçti, biliyorum ama yine de özür dilerim. Söz veri-

yorum her şeyi düzeltereğim. Üç yılın çok uzun bir süreymiş gibi geldiğini biliyorum ama annemizle babamızın şirketi senin olacak.”

Enişte. Bir yanım ona Ares’in artık *benim kocam*, onun *eniştesi* olduğunu haykırmak istiyordu ama onu daha da incitmeye gönlüm el vermiyordu. Böylece sözlerini başımla onayladım, başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Ares’in karısı olsam da onun üzerinde hak iddia edemezdim. Ablamın önünde, sevdiği ve hayatını birlikte geçirmek istediği adamın yanında dururken... zaten yanan canını daha fazla yakamazdım.

Hannah derin bir nefes aldı. Bakışları bir an için Ares’e kayıp tekrar bana döndü. “Size güveniyorum,” dedi. Yine Ares’e döndü ve dudaklarında özlem dolu bir tebessümle belirdi. “Seni bir çıkmaza soktuklarını biliyorum ama aramızdaki aşktan şüphem yok, Ares. Beş yıldır birlikteydik. Üç yıl, bizi bekleyen koca bir ömrün yanında ne ki?”

Ardından bana döndü ve gülümsemesi yerini yalvaran bir bakışa bıraktı. “Onunla evlenen başka biri olsa korkudan içim içimi yerd. Ama beni asla incitmeyeceğini biliyorum. Bana ihanet etmeyeceğinden ve başkaları seni neye zorlarsa zorlasın Ares’i kocan olarak görmeyeceğinden eminim.”

Bıkkınlıkla başımı sallayarak sözlerini onayladım. Bu uğruna çaba harcamaya değmeyecek bir mücadeleydi. Ares şimdilik benim kocam olsa da gelecekte onun olacaktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Şimdi bile geleceğini onunla hayal ediyordu. Onu görünce bana verdiği sözleri unutup gitmişti. Geçmişte de... bugün de.

Hannah duraksadı. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Bir an için aklımdan geçenleri duyup duymadığını, gönülsüzlüğümü ve paramparça olmuş kalbimi hissedip hissedemediğini merak ettim. “Raven,” dedi gergince. Nabzım hızlanırken kendimi gülümsemeye zorladım. Tam dudakları aralandığında çalan telefonu beni cevabını bilemeyeceğim bir sorudan kurtardı.

Hannah ekranına bir bakış atıp yüzünü buruşturdu. “Gitmem gerek,” dedi gönülsüzce. “Bugün sette olmam gerekiyordu.”

Satır aralarını okuyan Ares’in vücudu gerildi. Sette olması gerekiyorsa bugünü balayında geçirmeyeceğine uzun zaman önce karar vermiş olmalıydı. Ne tür bir oyun oynuyordu? Ares çevirdiği onca dolabın yanına kâr kalmasına daha ne kadar müsaade edecekti?

Hannah’nın ona doğru yürümesini izledim. Onu öpmek için parmak uçlarına kalktığı anda dişlerimi sıktım. Saf nefret damarlarıma karışıyordu. Ares son anda yüzünü çevirerek Hannah’nın dudaklarının yanağını bulmasına neden oldu.

Hannah gözlerini kısıp ona bir bakış atsa da bir şey söylemedi. “Sonra görüşürüz,” dedi usulca. “Akşam yemeğine çıkıp her şeyi etraflıca konuşalım, olur mu?”

Ares onu başıyla onayladı ve bizi karman çorman ettiği geleceğimizle baş başa bırakarak arkasını dönüp gitmesini izledi. Kapı arkasından kapandığında derin bir nefes alarak kanepeye oturdu. Bakışları dalgındı.

Onu yalnız bırakmalı, özeline saygı göstermeliydim. Ama yapmayacaktım. Bu bir savaştı ve elimden geleni yapmadan mağlup olmayı reddediyordum.

Kendimden emin adımlarla ona doğru yürüdüm ve bacaklarının arasında girip tıpkı dün akşam yaptığım gibi üzerine eğildim. Gözlerindeki pişmanlık yüzünden bir an için tereddüde düşsem de nihayetinde galip gelen taraf umut oldu.

Ellerimi omuzlarına koyup iyice eğildim. “Sözlerim hâlâ geçerli,” dedim yumuşak ama kendimden emin bir sesle. “Beni aldatmana izin vermeyeceğim. Üç yılı doldurduktan sonra Hannah’yla birlikte olmak istersen seni kimse tutamaz. Ama o zamana kadar bana sadık kalmanı istiyorum. Arkamdan iş çevirmeye kalkabilirsin ama bu göze almaya değer bir risk olmaz. Beni aldatırsan sadece sen değil, ben de her şeyi kaybederim. Buna müsaade edemem.”

Ares kollarını belime doladı, bakışları anlamlandıramadığım duygularla doluydu. Bana hiç böyle bakmamıştı. “Biliyorum,” dedi usulca. “Sana verdiğim sözü tutacağım, Raven. Hiç evlenmemişiz, sadece iki ev arkadaşından ibaretmişiz, sen hâlâ nişanlımın kız kardeşiymişsin gibi davranmak çok kolay olurdu. Ama öyle yapmayacağım.”

Titrek bir nefes verip başımı onaylarcasına salladım. İçim rahatlamıştı. İstediğim buydu. Bana sadık kaldığı müddetçe bir şansım var demekti.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Yirmi Dört

ARES

Aynanın önüne geçip kravatımı dalgın dalgın düzelttim. Kafam karıştı. Dün gece rüyamda yine Raven'ı görmüş ve etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım. Normalde aklımı hemen başıma toplar, kendime bilinçaltımı kontrol edemeyeceğimi hatırlatırdım ama bu sefer bütün gün bunu düşünüp durmuştum ve suçluluktan içim içimi yiyordu. Gözlerimi açıp Raven'ı yanımda gördüğümde uyandığımı idrak edememiştim ve onu zonklamaya devam eden aletimin üzerine çekmemek için kendimi zor tutmuştum.

Hannah'yı görmekse hepsinin üzerine tuz biber olmuştu.

Yıllardır onunla bir gelecek hayali kurmama rağmen kız kardeşiyle evlenerek Hannah'ya ihanetlerin en büyüğünü etmişim gibi hissederken bir de üstüne Raven'a o gözle bakmak istemiyordum. Tam bir delilikti bu. Sadece birkaç gün içinde bütün hayatım altüst olmuştu.

"Nereye gidiyorsun?"

Raven'ın sesini duymamla gerildim ve başımı kaldırdığımda aynadaki yansımasıyla göz göze geldim. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Ona bakmak bile kafamı karıştırıyordu. Göğsüne dökülen saçları ve üzerindeki uzun ipek elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Evimde olması

tuhaftı. Sanki ait olduğu yerdeymiş gibi her şeye mükemmel uyum sağlasa da sürekli etrafta olmasını garipsiyordum.

Yaslandığı duvardan doğrulup kalçalarını sallaya sallaya bana doğru yürümesini izledim. Kendimi çalışma odama kilitleyerek günün büyük bir kısmında ondan kaçmayı başarmıştım ama bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğimin farkındaydım.

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurarak ona döndüm. “Akşam yemeğine.”

Raven önüme geçip kravatımı gevşetti. “Öyle mi? Kiminle?”

İçim bu kez Raven’a karşı duyduğum bambaşka bir suçluluk hissiyle dolarken nabzım hızlandı. “Rave,” dedim yumuşak bir sesle. Akşam yemeğine kiminle çıkacağımı gayet iyi biliyordu. Sabah Hannah yemeğe çıkıp konuşmak istediğini söylediğinde o da yanımızdaydı.

Kravatımın yere düşmesine izin verdi ve yakamı kavradı. Hareketleri göstermemeye çalıştığı öfkesini ele veriyordu. Parmaklarını üst düğmemde gezdirerek, “Bu gömleği hiç sevmemiş,” diye mırıldandı.

Hannah’nın aldığı mavi gömleği yavaşça üzerimden çıkarmaya koyulduğunda sertçe yutkundum. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemez hâlde düğmeleri bir bir açmasını izledim. Bana daha önce hiç böyle dokunmamış olmasına rağmen her şey olması gerektiği şekilde geliyor gibi geliyordu. Gözlerindeki sahiplenici bakışları, üzerimde gezinen dokunuşları. Bunlar alışık olmadığım şeylerdi.

“Rave,” diye fısıldadım. “Ne yapıyorsun?” Sinirli olduğu gün gibi ortadaydı ve ateşe körükle gitmek istemiyordum.

Dişlerini sıkıp öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “*Kocamı* soyuyorum. *Sen* ne yapıyorsun?”

Sözleriyle gerildim ve bileklerini kavrayıp ellerini kontrol altına aldım. “Alt tarafı bir akşam yemeği.”

“Öyle mi?”

Başımı evet anlamında salladım. “Raven... sözümü tutacağıma yemin ederim. Hannah’yla geçmişimize rağmen seni aldatmayacağım.”

Bileklerini hafifçe sıktığımda başını kaldırdı. “Ares,” dedi iç geçirerek. “Dürüst olacağım. Benim olanı paylaşmaktan hiç hoşlanmam ve son derece kıskanç bir kadın olabilirim. Evlendiğimiz an sen de *benim* oldun. Ben büyükannenin gönlünü eylerken ablamı beceremezsin. Evliliğimizi nasıl sürdüreceğimizi bilmiyorum ve ona âşık olduğunun da farkındayım ama öylece arkama yaslanıp onunla düşüp kalkmanı izleyeceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin demektir.” Bileklerini elimden kurtardı ve bir adım geri çekildi. “Mutlu olmanı istiyorum, Ares... ama onunla değil. Bunu kabul edemem. Benden istediklerinizden sonra bunu yapamam.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bu hâli ilgimi çekiyordu. Raven daima tatlı ve sakin biri olmuştu ama son zamanlarda onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı sorgulamaya başlamıştım. Birkaç hafta içinde bambaşka birine dönüşmüştü ve sanırım bu değişiklik hoşuma gidiyordu. Hafifçe yaklaşıp yüzüne düşmüş bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. “Anlıyorum, Raven. Benim de kafam karmakarışık ama haklısın. Ben seninim... sen de benim. Evliliğimizi yürütmenin bir yolunu bulmak zaman alacak ama şu kadarına söz verebilirim ki sana asla ihanet etmeyeceğim ve kasten canını yakmayacağım.”

Başıyla onaylayıp arkasını döndü. Öfkesi dinmişti. Parmaklarını dolabımdaki gömleklerin üzerinde gezdirmesini izledim. Beyaz bir gömlekte karar kılıp askıdan çıkardı. “Bir şey daha var, Raven,” dedim. “Benim olan hiçbir şeyi *paylaşmam*. Hannah’dan uzak durmamı istiyorsan sen de diğer erkeklerle arana mesafe koysan iyi edersin.”

Arkasını döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. “Seninim,” dediğinde kalbim tekledi. “Yalnızca seninim.” Bakışlarına dair bir şeyler bana rüyamdaki hâlini hatırlatıyordu ve sadece bunu

düşünmek bile aletimin sertleşmesine neden oldu. Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes aldım. Kafamda bir dünya soru vardı. Raven benim *karımdı* ama ona dair edepsiz şeyler düşünmek içimi muazzam bir suçluluk hissiyle dolduruyordu.

Yanıma gelip beyaz gömleği bana uzattı. Dönüp gitmesini bekliyordum ama üzerimdeki gömleği yakasından tutup çıkardı. Siktir. O kadar yakınımdaydı ki yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen dudaklarına yapışsam ne tepki vereceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Geri çekilerek, “Ben hallederim,” dedim. Bana böyle dokunması çok samimi geliyordu. Kaldıramıyordum. Sierra’yla sarhoş oldukları o geceyi saymazsak aramızda hep belli bir mesafe olmuştu, dolayısıyla bu yeni hâliyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Raven seçtiği gömleği üzerime geçirmemi izledi. “Beni hayal kırıklığına uğratma,” dedi. Sesi o kadar alçaktı ki söylediklerini güç bela duydum.

Başımı hızla kaldırdığımda savunmasız bakışlarıyla göz göze geldim. “Uğratmayacağım,” dedim. Bu evliliği nasıl idame ettireceğimizi bilmesek de hiç değilse bu kadarını yapabilirdim. Ona verdiğim sözleri tutacaktım.

Raven başıyla onayladı ve odadan çıkarken peşimden geldi.

Hannah’yla buluşacağımız restorana giderken tek düşünebildiğim Raven’in bana olan bakışlarıydı. O kadar incinmiş, o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki.

Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. O ve ben... gelecekte bizi nelerin beklediğini kestiremesem de önümüzdeki üç yılın nasıl geçeceğini merak etmeye başlıyordum. Üzerimde gezinen elleri... hiç beklemediğim kadar samimiydi.

“Ares!”

Kapattırdığı restorana adımımı atmaz Hannah yanıma koştu. Kollarını boynuma dolayıp parmak uçlarına yükseldi

ve ben onu geri ittirmeden dudakları bir anlığına benimkilere değdi. Ağzımı elimin tersiyle silerek, “*Yapma,*” dedim sertçe.

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. “Ares... lütfen kızma bana.”

Yanından geçtim ve her zamankinin aksine sandalyesini çekmeye yeltenmeden yerime oturdum. Hannah kısa bir süre bana öylece baktıktan sonra masadaki yerine geçti.

“Ares...”

“Neredeydin?” diye sordum. “Düğün günümüzü nerede geçirdin?”

Hannah bakışlarını kaçırıp kollarını vücuduna sardı. Gözleri doldu. “Hayalimdeki rolü daha yeni kapmıştım, sadece zaman kazanmaya çalışıyordum. Aklıma başka bir yol gelmedi. Sorun benden kaynaklı olduğu müddetçe büyükannenin seni cezalandırmayacağını düşündüm.”

Arkama yaslanıp ona baktım. Onu yıllardır sevsem de sırf birlikte olmaya zorlandığımız için mi böyle hissettiğimi sorgulamaya başlamıştım. “Risk aldın ve zararlı çıktın, Hannah.”

Gülümseyip başını yana eğdi. “Bunu hesaba katmadığımı kabul ediyorum ama Raven üç yıl sonra boşanmayı sorun etmeyecektir. Planlarımız biraz gecikecek sadece. Raven’la arada bir görüşüyordunuz zaten, biz de aynı şekilde bir araya gelip masumca takılıyormuş gibi yapabiliriz. Kimsenin bilmesi gerekmiyor.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yüzüme içi boş bir gülümseme kondurdum. “Benden karımı seninle aldatmamı mı istiyorsun? Metresim mi olacaksın, Han?”

Gözleri hiddetle parladı. “Raven gerçekten karın değil,” diye çıkıştı. “Hem sanki Raven bunu sorun edermiş gibi konuşuyorsun. Yoksa üç yıl boyunca sekse tövbe etmeye mi niyetliydin?”

Düşüncelerim istemsizce dün geceki rüyama kaydı. Hayır, seks yapmadan durmamın imkânı yoktu. “Hannah. Evliliğin Windsorlar için ne kadar kutsal olduğunu başından beri bili-

yordun ve ben de bir istisna değilim. Kim olursa olsun karımı aldatmayı aklımdan bile geçirmem. Ona hak ettiği saygıyı göstereceğim. Sen bize arkani dönüp gitmeyi seçtin, sonuçlarıyla uğraşmak da Raven'la bana kaldı."

"Her şeyi mahvettim, Ares. Biliyorum... ama sen ve ben... biz birbirimiz için yaratılmışız. Anlamıyorum. Bana *kardeşimle* cidden o şekilde birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Pastam dursun ama karnım da doysun diyemezsin diyorum. Seçimini yaptın, sonuçlarına da katlanacaksın. Kim bilir, belki üç yıl sonra yeniden birlikte oluruz, belki aramızdaki her şeyin senin çekip gitmenden çok önce bittiğini anlarız. Bilemiyorum, Han. Bildiğim tek şey bir daha sana yaranmaya çalışmayacağım."

"O ne demek öyle, Ares?"

"O defter kapandı demek. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Raven'la evlendiğim an baldızım oldun."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum, Ares ama yapma böyle."

Başımı iki yana salladım. "*Ben* bir şey yapmadım, Hannah. *Sen* yaptın."

Elime uzanıp parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Seni kaybetmek istemiyorum, Ares. Her şeyi düzeltmem için bana bir şans ver lütfen. Lütfen, tatlım. Bütün bunların... ne kadar akıllalmaz olduğunu göremiyor musun? Sensiz kim olduğumu bile bilmiyorum."

Gergin bir ifadeyle gülümsedim. "Arkadaş olmayı deneyebiliriz ama ötesi mümkün değil."

"Arkadaş mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Nasıl arkadaş olabiliriz ki?"

Evet, nasıl olabilirdik ki? Yaşadığımız onca şeyin ardından birbirimizi ve Raven'ı incitmeden nasıl iki arkadaş olabilirdik?

Yirmi Beş

RAVEN

Parmağımı tarayıcıya okutmamla Sierra'nın kapısı açıldı ve getirdiğim kucak dolusu atıştırmalıkla içeri girdim.

“Raven?” Çatılmış kaşlarıyla kanepede doğruldu ve dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı. “Burada ne işin var? Ares’le evliliğinizin ilk günlerinin tadını çıkarman gerekmiyor mu?”

Oflayarak yanına oturduğumda kollarını iki yana açarak bana sarılmayı teklif etti. Göğsüne sokuldum ve onu sıkıca kucakladım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“O kadar mı kötü?”

Başımı evet anlamında salladım ve arkadaşşıma daha sıkı sarıldım. “Şu an onunla.”

Sierra beni itip gözlerimin içine baktı. “Ne?”

“Onunla akşam yemeğinde.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi sertçe. “Daha evlenmenizin üzerinden yirmi dört saat geçmişken onunla akşam yemeğine mi çıktığı? Ne münasebet? Neredeler?”

“Yapma,” diye uyardım onu. “Ağızına geleni söyleme. Evim dediği o Hannah mabedinde bir başıma durmak istemediğim için yanına geldim. Saçma sapan reality şovlar izleyip ağızma bile sürmemem gereken atıştırmalıklarımızı yiyebilir miyiz?”

Sierra gözlerini kıstı ve elimdeki cips paketini alıp odanın öteki ucuna fırlattı. “Oturup bir şeyler tıkınmanın zamanı *değil*, Raven. Abime yıllardır içten içe âşıksın. Artık onun *karısısın*. Windsorlar buna önem verir. Tek yapmamız gereken büyükan-nemin nerede olduklarını öğrenmesini sağlamak, sonrasında inan bana Ares onu görmeyi bir daha *aklının ucundan bile geçirmeyecek*. Sen büyükannemin en büyük gelinisin ve Ares’in sana ufacık bir saygısızlık yapmasına bile izin vermez.”

Bir an için tereddüde düştüm. Kolay yolu seçmek cazip görünse de bunun doğru olmadığını biliyordum. “Sierra.” Başımı iki yana salladım. “Böyle bir şeye kalkışmayalım lütfen. Onu ablamdan alıkoymanın bana hiçbir faydası olmaz. Yoksa onunla birlikte olmayı daha da çok isteyecek ve ihtiyacım olan son şey arkamdan iş çevirmesi.”

Sierra dudaklarını büzse de sözlerime itiraz etmedi. “Benimle gel.”

İç geçirerek onu yatak odasına kadar takip ettim. Kararlı adımlarından kafasında bir tür plan kurduğunu anlayabiliyordum ve alçak fikirlerine uyup uymamak konusunda çok kararsızdım.

“Al bakalım.” Elime bir alışveriş torbası tutuşturdu. “Bunu bu sabah senin için almıştım. İhtiyacın olacağını düşündüm.”

Torbanın içine bir göz attım ve hediyesini gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dantelli geceliği çıkarıp kıkırdadım. “Bu... korkunç bir şey.” Elimdeki kumaş parçasına bakarken bir kahkaha koyverdim. “Böyle bir şeyi ben bile giyemem ve kaç kere iç çamaşırı modelliği yaptığımı biliyorsun.” Elimi tekrar torbaya daldırdım ve benim için aldığı tangalardan birini çıkardım. “Ne bu böyle? Kasık kısmını dikmeyi mi unutmuşlar?”

Sierra kaşlarını hızlıca kaldırıp indirdi. “Kolay erişim için.” Torbayı elimden alıp içini karıştırdı ve biri beyaz, diğeri kırmızı iki gecelik daha çıkardı. “İkisi de üzerinde harika görünecek. Ares’in vücut hatlarını fark etmemesi için kör olması gerek.”

Kırmızı olana uzanırken dudağımı ısırdım. “Bilemiyorum,” dedim. Hannah’yla vücut yapılarımız çok farklıydı. Ablam benden biraz daha kısaydı ve rolü için sıkı bir diyetle girmedığı zamanlarda çok daha kıvrımlıydı. Onun gibi biriyle olduktan sonra Ares’in beni çekici bulacağından emin değildim. “Vücudumu öne çıkarmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Sierra geceliği elimden kaptı. Gözleri öfkeyle parladı. “Aptal mısın, Raven?” diye çıkıştı. “Dünya üzerindeki en güzel kadınlardan birisin ve bunu sırf arkadaşın olduğum için söylemiyorum. Kaç tane dergi sana bu ünvanı yakıştırdı. Podyumda yürürken etrafa buram buram yaydığın o özgüveni takın, Rave.”

Dudağımı ısırp bakışlarımı kaçırdım. “Sierra... sana söylemediğim bir şey var.”

Arkadaşımdın kaşları çatılırken yatağına oturdum. “Dışarı çıkıp sarhoş olduğumuz ve Ares’in bizi almaya geldiği o geceyi hatırlıyor musun?”

Beni başıyla onaylayıp yanıma oturdu ve ona abisinin kucığına çıkıp onu baştan çıkarmak için yaptıklarını, söylediklerimi anlatırken bakışlarını üzerimden ayırmadı. “Biraz bile etkilenmedi, Sierra. Küçük bir parçam gerçekten uğraşırsam aklını çelebileceğimi düşünüyordu ama yapamadım. Bana mısın demedi.”

Sierra başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil, Rave. Öyle olsa bile artık her şey değişti. O zamanlar nişanlısının kardeşiydın, şimdiyse onun karısısın. Seni sürekli yarı çıplak görürse bir yerden sonra seni arzulamaya başlayacak. Üç yıl boyunca hem senden uzak durup hem de seni aldatmaması mümkün değil.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup tereddütle başımı salladım. “Evet,” dedim. “Beni aldatmaya kalkışacağını sanmıyorum.”

Gülüp bana aldığı geceliği havaya kaldırdı. “Yatarsanız sana âşık olacak. Biliyorum, ablanı sevmekten asla vazgeçmeyeceğini düşünüyorsun ama bence bu büyük bir saçmalık. Sana olan

bakışlarında hep bir şeyler gizliydi ve aranızda daima sarsılmaz bir bağ vardı. Sadece biraz cesaretlendirilmesi gerekiyor. Ares ahlaklı bir adamdır ve hem senin hem de Hannah için doğru olanı yaptığını düşündüğü müddetçe senden uzak duracaktır. Ona kararını sorgulatacak bir neden ver. Hatta bana kalırsa karşısına geçip fiziksel ihtiyaçlarını karşılamasını istediğini açık açık söyle. Nasıl üzerine atlayacak görürsün. Seni istediğini adım gibi biliyorum. Sadece bunu kendine bile itiraf edemiyor.”

Sierra’ya öylece bakıp fazla iyimser mi davranıyor yoksa gerçekten haklı mı diye merak ettim. Bizi eve götürdüğü gece hamlemi yapıp hüsrana uğradığımı hatırladıkça kendimi yine küçük düşürmekten korkuyordum.

“Güven bana,” dedi. “Abimi tanırım ve seni sadece Hannah’nın kardeşi olarak *görmüyor*. Madem niyetini açık açık göstermek istemiyorsun hiç değilse bunu yap, olur mu? Sana aldıklarımı giy ve nasıl tepki vereceğini gözle. Pes edip kendi ayaklarıyla sana gelene kadar onu usul usul baştan çıkar. Her hareketini izle, Rave. Eninde sonunda kendini ele vereceğinden eminim. Seni istiyor. Arzuyla sevgi arasındaki çizgi inceciktir.”

Aldığı beyaz geceliğe uzanıp dikkatlice incelemeye koyuldum. Neredeyse hiçbir yerimi örtmeyecekti... çok açıktı.

“Bir denesen ölür müsün?”

Onu başımla onayladım. “Tamam. Yapacağım ama planın kışımnda patlarsa çenemden kurtulamazsın.”

“Patlamayacak,” dedi. Kendinden son derece emin görünüyordu. Özgüveninin bir kısmı bende olsaydı keşke. Ares’le aramda benim göremediğim ne görüyor olabilirdi ki?

Düzenleme

Ny.ozlem

Yirmi Altı

ARES

Ön kapının kapandığını duyunca kahve bardağımı tezgâha bıraktım ve koridordan gelen sese doğru yürüdüm.

Raven beni fark ettiğinde şaşkınlıkla donakaldı. Saçları ıslaktı ve üzerinde dünkü giysileri vardı. Belli ki geceyi burada, yatağında –yani ait olduğu yerde– değil, başka bir yerde geçirmişti.

Hissettiğimin aksine gayet sakin bir sesle, “Neredeydin?” diye sordum.

“Ares.” Elini göğsüne götürdü. “Erkencisin.”

Ne kadar kızgın olduğumu ona fark ettirmemek için elimden geleni yapıyordum. “Bir soru sordum.”

Kaşlarını çatıp yanımdan geçip gitmeye yeltendi ama onu belinden kavrayıp kendime çektim.

“Neredeydin. Dedim,” diye tekrarladım sertçe.

Bana sert bir bakış attı. “Ablamla akşam yemeğine çıktıktan sonra bana nerede olduğumu sormaya hakkın var mı sence? İkiyüzlülük etme.”

Aramızda hiçbir boşluk kalmayınca kadar onu kendime çektim. “Evet, var, Raven. Ben senin *kocanım*.”

Gözleri öfkeyle parıldadı ve dudaklarına içi boş bir gülümseme yayıldı. “Hiç öyleymiş gibi davranmıyorsun,” dedi. Sesi nefretle dolup taşıyordu. “Düğünümüzün ertesi günü Han-

nah'yla yemeğe çıktın. Dün gece evde miydin yoksa yeni mi geliyorsun? Onu becerdin mi, Ares?"

Dişlerimi sıkıp yerlerimizi değiştirerek onu duvara yasladım. "Ne dedin sen?" diye sordum. "Onu *becerdim* mi, ha?"

Bakışlarını benimkilere dikti. Gözleri öfkeyle dolup taşsa da ardında... belli belirsiz bir acı vardı. Derin bir nefes alıp alnımı onunkine dayadım. "Hayır," diye fısıldadım. "Tabii ki yapmadım, Raven. Sana sadık kalacağıma söz verdim ve sözlerimi daima tutarım. Benim gerçekten o kadar aşağılık bir adam olduğumu mu sanıyorsun?"

Kollarını boynuma doladı ve titrek bir nefes aldı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Ares," dedi. "Bu hâllere düşeceğimizi hiç düşünmemiştim ama düştük işte. Bir kenara çekilip Hannah'nın peşinden koşmana izin vermeyeceğim."

Ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim. "Anlıyorum. Büyük fedakârlıklar yaptığını reddedemem. Belki de Hannah'yla yemeğe çıkararak hata ettim ama bu konuşmayı bir an önce aradan çıkarmanın en iyisi olacağını düşündüm. O restorana onu özlediğim ya da onunla baş başa vakit geçirmek istediğim için gitmedim, Rave. Aramıza gereken mesafeyi koyup ilişkimize bir nokta koymak için onunla görüşmeyi kabul ettim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?"

Yüzüne uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Tabii öyle. Belki birkaç yıl sonra kaldığımız yerden devam etmenin bir yolunu buluruz. Kim bilir? Ama o zamana kadar gözümde bir arkadaştan fazlası olamaz. Sana ihanet etmeyeceğim. Hannah kendi kararını verdi ve tıpkı bizim gibi bunun sonuçlarına katlanacak."

Yalan söyleyip söylemediğime karar veremiyormuş gibi tereddütle baksa da onu ikna etmek için ne yapabilirdim bilmiyordum. Sözlerimde ne kadar samimi olduğumu ancak zaman kanıtlayabilirdi.

"Neredeydin?" diye sordum bir kez daha. Sesim artık daha sakın çıkıyordu.

“Sierra’da,” dediğinde rahat bir nefes verdim. Doğru ya. Nasıl akıl edememiştım?

“Bana haber vermeden evimizi terk etme ve seni aradığımda telefonunu aç. Bunu sırf birbirimizden uzun süre ayrı kalmamız yasak diye değil, endişelendiğim için de söylüyorum, Rave. Benimle evlenmek istemediğini biliyorum ama olan oldu ve bu yeni hayatımız beraberinde bazı yeni sorumluluklar getiriyor. Bunlardan biri de beni böyle şeylerden haberdar etmek.”

Yüzünü tiksintiyle buruşturarak, “*Evimiz,*” diye tekrarladı. “Burası benim evim değil,” dedi bıkkınca. “Hatta bence *senin* bile değil. Her taraf Hannah’dan izlerle dolu.”

Bir adım geri çekilip etrafıma bakındım. Haklıydı. Hemen hemen her şeyi Hannah seçmişti. Canının istediğini yapmasına izin vermiş, sonucunda da evim dediğim yeri bile tam anlamıyla sevmeymişim. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmemişim?

“Raven,” dedim. “Düğünde söylediklerimde ciddiydim. Gelecek ay resmî bir duyuru yayınlayarak sana hak ettiğin gibi davranmaya başlayacağım.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne?” dedi. “Ben sanmıştım ki...”

“Evliliğimizi gizli tutacağımızı mı sanmıştın? Tutamayız. Düğün dedikoduları ağızdan ağıza yayılmaya başladı bile. Her şeyi doğrulamamız çok daha iyi olur. Kendi *karımla* gizli saklı dolaşmayı reddediyorum. Hem gerçekten büyükannemin buna göz yumacağını mı düşünüyorsun? Haberi biz duyurmazsak o duyurur. Böylece hiç değilse neyi nasıl söyleyeceğimizin kararını biz veririz.”

Bakışları yüzümde gezindi ama aradığı şeyin ne olduğundan emin olamıyordum. “Kimsenin bilmemesini tercih ederim, Ares,” dedi acıyla.

Dişlerimi sıktım ve ona doğru bir adım atıp işaret parmağımı çenesinin altına yerleştirdim. Yüzünü yüzüme yaklaştıırıp dudaklarıma sahte bir gülümseme kondurdum. “Beni kirli bir sır gibi saklamana izin veremem, *Bayan Windsor*. Soyadımı gururla taşıyacaksın.”

Raven bir süre şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama çok geçmeden farkındalık bir tokat gibi yüzüne çarptı. Sanki ruhumu, Hannah'nın ilişkimizi yıllarca gizli tutması yüzünden her bir zerreme işlemiş güvensizliği görebiliyormuş gibi yüzüme baktı. "Bunun senin için daha iyi olacağını düşündüğüm için öyle söyledim, Ares. İstemiyorsan evliliğimizi saklamayacağım. Ben ablam değilim."

Yüzünü bırakıp soğukkanlılığımı korumuş olmayı dileyerek bakışlarımı kaçırdım. Neden Hannah'ya sonsuz sabır gösterebilirken karşımda Raven olduğunda saniyeler içinde kendimi kaybediyordum?

"İstemiyorum," dedim sertçe. Ona mı yoksa kendime mi kızgınım bilmiyordum. "Evliliğimizi saklamayı istemiyorum. Dört hafta sonra sosyal medya hesaplarımdan resmi bir duyuru yayınlayacağım. Senin de aynısını yapmanı tavsiye ederim. Halkla ilişkiler ekibimiz metin üzerinde çalışmaya başladı bile."

Bana gülümsedi ve başını salladı. "Peki. Ne zaman istersen. Düğünümüzde çekilmiş tatlı bir fotoğrafımızı da paylaşmak istiyorum."

Sözleriyle içim inanılmaz rahatladı. Evliliğimiz gerçek olmasa bile her şey ortada olacaktı. Kaçak göçek görüşmeler, ardı arkası kesilmeyen bahaneler yoktu. Hannah'yla hep istediğim şey buydu işte.

Raven yanımdan geçip yürümeye başladığında onu giyinme odamıza kadar takip ettim. Askıdan bir elbise çıkarmasını izledim. Personelin Hannah'nın bütün eşyalarını toplayıp yerlerine Raven'inkileri koyması sadece yarım gün sürse de her köşeye bıraktığı izleri silip atmak zor olacaktı. İçinde durduğumuz giyinme odası da dâhil her şeyi o tasarlamıştı. Günün birinde hepsini değiştirmek isteyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama istiyordum işte. Raven en az üç yıl boyunca karım olacaktı ve bana Hannah'nın gölgesinde yaşamak istemediğini açıkça söylemişti. Öyle hissetmemesi için elimden geleni yapacaktım.

Yirmi Yedi

ARES

Mutfak kapısı açıldığında şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Raven üzerinde spor sütyeni ve gözlerimi üzerinden almamı imkânsız kılan daracık taytıyla içeri girdi. Beni gördüğünde gözüne far tutulmuş tavşan gibi kalakaldı.

“Günaydın,” dedi zoraki bir gülümsemeyle.

“Günaydın.”

Aramız son günlerde bir tuhaftı. Bir zamanlar iki iyi arkadaş olsak da artık birbirimizin yanında nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyormuş gibiydik. Gerçi suç bendeydi. Güne onunla başlamamak için erkenden kalkıyor, akşamları da onunla yatmamak için geç saatlere kadar çalışıyordum. Onu bu evliliğe zorladığım için kendimi berbat hissediyordum ve ondan kaçmam her şeyi daha da beter ediyordu. Dahası, böyle yaparak Raven’ı da huzursuz ediyor gibiydim. Onu burada istemediğimi düşünmeye başladığından emindim. Aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Raven kahve makinesine doğru yürürken güzel poposunu izledim. Haftanın başından beri ondan kaçmamın nedenlerinden biri de buydu. Sürekli yanımda olması ne kadar göz alıcı bir kadın olduğunu görmezden gelmeyi imkânsız hâle getirmişti. Yatarken giydiği o seksi gecelikleri görmek bile aklımı başımdan

alıyordu. Uygunsuz bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden korkuyordum. Raven'la hem evli olduğumuz hem de arkadaşlıktan öteye geçmediğimiz garip bir ilişkinin içindeydik ve ne yapıp ne yapmamam gerektiğini kestiremiyordum.

“Ares?”

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

“Kahve isteyip istemediğini sordum.”

Başımı iki yana salladım ve buzdolabını işaret ettim. “Hayır, teşekkür ederim. Dolapta kahvaltılık bir şeyler var. Donna pek bir şey yemediğini söyledi. Yemekleri beğenmedin mi?”

Bir an için gerildi ve başını iki yana salladı. “Hayır, ondan değil. Sadece... gönlümce yiyemiyorum. Model olduğumu unuttun mu?”

Mutfak tezgâhından doğrulup ona doğru yürüdüm. Önüne geldiğimde kollarımı beline dolayıp ellerimi sırtında kavuşturdum. “Biraz daha yemekten zarar gelmez, Rave. Hâlâ dünyanın en çekici kadınlarından biri olacaksın.”

Gözleri hafifçe genişledi ve sırttı. “Öyle mi?”

Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde dudağımı ısırdım. Derdim neydi böyle? Korktuğum başıma geliyordu. Aramızdaki sınır bulanıklaşıyordu ve yanında nasıl davranmam gerektiğinden bir türlü emin olamıyordum. Ona duyduğum çekimi görmezden gelmek her geçen gün güçleşiyordu. Kollarımı çekip bir adım geriledim ama Raven aramızdaki mesafeyi kapatıp kravatımı tuttu.

“Bir son verebilir miyiz?” dedi yalvarırcasına.

“Neye bir son verebilir miyiz?”

“Buna,” diye fısıldadı. “Evin içinde köşe kapmaca oynayıp birbirimizden kaçmaya. Düğünün üzerinden bir hafta geçmesine rağmen seninle konuşmayı bırak, doğru düzgün yüzünü bile göremedim. Neden en yakın arkadaşlarımdan birini kaybetmişim gibi hissediyorum?”

Sözleri beni gafil avladı. Elimi yüzüne götürdüm ve parmak eklemlerimi yanağında gezdirdim. “Rave,” diye mırıldandım. “Sadece... biraz yalnız kalmanın sana iyi geleceğini düşündüm. Son birkaç gün ikimiz içinde son derece *zorlu* geçti. Seni rahatsız edeceğimden endişelendim. Birbirimizin kişisel alanına böyle girmek... bilmiyorum. Seni bunaltmak istemedim.”

Gerçeğin bir kısmını kendime saklasam da şimdilik ona söyleyebileceklerim bu kadardı.

“Ediyorsun,” dedi. “Aramıza mesafe koyarak beni *rahatsız ediyorsun*. Tuhaf davranıyorsun ve bu hâlinden nefret ediyorum. Yıllardır arkadaş değil miyiz, Ares? Bunun neden değişmesi gerekiyor? Karı koca olmanın bizi daha da yakınlaştırması gerekmez miydi? Benimle evli olmaktan bu kadar mı nefret ediyorsun?”

Gözlerindeki belli belirsiz acı beni kahrediyordu. Siktir. “Ne? Hayır, Raven. O nereden çıktı?” Kollarımı beline dolayıp onu kolaylıkla mutfak tezgâhının üzerine oturttum. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ellerini göğsüme koydu.

Ona doğru bir adım daha atıp bacaklarının arasına girdim. Ne söyleyeceğimi bilmesem de ansızın içimi saran onu rahatlatma ihtiyacı dayanılmazdı. “Kendimi suçlu hissediyorum, Raven. Hannah’ya kızgınlım ama sana bunu yaptığım için kendimden de nefret ediyorum. Kahretsin. Ben sadece...” Özenle planladığım geleceğimin bir çırpıda altüst olmasını bir türlü kabullenemediğimi ona nasıl açıklayabilirdim? Kafamın allak bullak olduğunu ve onunla evlendiğime, Hannah’yla yollarımızı ayırmamıza neden daha fazla üzülmediğimi bir türlü anlayamadığımı nasıl söyledim? Kalbimin paramparça olması gerekirdi ama çoğu zaman kendimi Hannah’yı değil Raven’i düşünürken buluyordum. Onun için doğru olanı yapmak istiyor ama bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onu kısıtlamak, o güzel gülümsemesini soldurmak istemiyordum. İsteyeceğim son şey benimle bu evliğin içine sıkışıp kalmış gibi

hissetmesiydi. Onu buna zorladığım için benden nefret edecek diye ödüm kopuyordu.

Raven titrek bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. “Asla onun yerini tutamayacağım,” dedi usulca. “Bunun farkındayım, Ares. Yanında uyanmak istediğin kadının ben olmadığımı biliyorum. Geceleri benimle aynı yatağa girmeye katlanamadığını biliyorum. Anlıyorum. Canının yandığının farkındayım. Ama lütfen... lütfen benden uzak durma. İçin bana karınmışım gibi davranmaya el vermiyorsa sadece arkadaşım ol. Seni özölüyorum, Ares. Ne yapabilirim? Burada olmamı nasıl senin için daha katlanılabilir hâle getirebilirim?”

“Katlanılabilir mi?” diye tekrarladım şaşkınlıkla. “Raven...” Alnımı onunkine dayayıp derin bir nefes aldım. Hep vanilya ve gün ışığı gibi kokardı. Yıllar boyunca pek çok şey değışse de bu hep aynı kalmıştı. “Özür dilerim.” Ona bakmak için geri çekildim. “Sorun sen değilsin, bebeğim. Evimde olman beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Tam tersi. *Benim* etrafında olmanın *seni* rahatsız edeceğinden endişeleniyorum. Dürüst olmam gerekirse, Raven, olan biten her şeyi sindirmekte zorlanıyorum. Artık karım olduğuna inanamıyorum ve bunun bizim için ne anlama geldiğini kestiremiyorum.”

Yüzünde öyle tatlı bir gülümseme belirdi ki kalbim tekledi. “Her şeyi bir çırpıda çözmemiz gerekmediği konusunda hemfikir olmamış mıydık? Aradığın cevapları bilmesem de şu kadarını söyleyebilirim, Ares, başka hiçbir yerde olmak istemezdim. Beni istesen de rahatsız edemezsin ama olur da edersen bunu sana söylerim.” Parmağını dudaklarına götürdü. “Bu dudaklar şikâyet etmek için yaratılmış. Ben kol kanat germen gereken ezik bir kadın değilim, Ares. Seninle evlenmek *istemesem* evlenmezdim.”

Bakışlarım dudaklarına kaydığında sertçe yutkundum. Siktir. Düğünümüzde onu öptüğümde aldığım o enfes tadı damağımda kalmıştı ve o zamandan beri bunu tekrarlamak istiyordum. Her gece onu istediğim ve onun hayalini kurdu-

ğum için darmaduman olduğumu itiraf etsem ne tepki verirdi?
Benim sapık bir şerefsiz olduğumu düşünür müydü?

“Peki,” diye mırıldandım. “Bundan böyle daha dikkatli
davranacağım.”

Beni başıyla onayladı. “Artık benden kaçmak yok, tamam
mı?”

“Yok. Söz veriyorum.”

Yirmi Sekiz

RAVEN

Arabamı Ares'in evinin önüne park ederken çalan telefonumun yanıp sönen ekranını izledim. Göğsüm sıkıştı. Bir şeyin olmayacağını bile bile gerçekleşmesini *umut* etmek ne tuhaf bir histi. Neydi bu? Bir adı var mıydı? Umut değil de daha çok umuda duyulan özlemin.

Keşke annemin sırf beni özlediği için aradığını umabilseydim. Usulca iç geçirdim ve telefonu beşinci kez meşgule atarak çantamı da alıp arabadan indim. Fakat belli ki bana ulaşmayı kafasına koymuştu. Telefonum tekrar çalmaya başladığında cesaretimi toplayıp aramayı kabul ettim.

"Anne?" Başparmağımı tarayıcıya bastırmamla ön kapı açıldı.

"Nerelerdesin, Raven? Bir saattir seni arıyorum." Sinirli sesi karşısında göğsüme tuhaf bir sızı yayıldı. "Neyle meşguldün bu kadar?"

Telefonumu hoparlöre alıp paltomu çıkarmaya koyuldum. "Ne yaparsak yapalım fotoğrafçıyı bir türlü memnun edemediğimizden çekim uzadı. Yorgunluktan ölüyorum, anne. İşim biter bitmez doğruca arabaya atladım, yolda da telefonlarını açamadım."

"Arabanın otomatik sürüş özelliği yok mu, Raven? Tanrım. İki üç tuşa basmak o kadar da zor olamaz herhâlde?"

Ona çıkışmamak için dudağımı sertçe ısırđım. Annemle tartışmak anlamsızdı. İncinen her seferinde ben olurdum ve kendimi gereksiz yere üzemeyecek kadar bitkindim.

“Neden aramıştın, anne?”

Bir an için sessiz kaldı. “Hannah çok üzgün. Bütün hafta evinden dışarı adım atmadı ve ne zaman yanına gitsem onu ağlarken buluyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla konuşabilir misin? Hannah’ya konuşup konuşmadığınızı sorduğumda bana onu bir kez bile aramadığını söyledi. Bunu nasıl yapabilirsin, Raven? Ne kadar hassas olduğunu, hepimizin yanında olmasına ne kadar ihtiyaç duyduğunu biliyorsun.”

Bir süre telefonuma bön bön baktıktan sonra biraz daha zaman kazanmak için eğilip ayakkabılarımı çıkardım. Düğün günü bana çok farklı davranmıştı ve bu değişimin uzun soluklu olacağını, bana haksızlık ettiğini fark etmesiyle tavırlarına çekidüzen vereceğini ummuştum. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Hannah döner dönmez bana verdiği bütün sözleri unutuvermişti. Tıpkı geri kalan herkes gibi.

“Anne,” dedim temkinli bir tavırla. “Ares’le sadece o bunu yapmayı *reddettiği* için evlendim. Ne yapmamı istiyorsun anlamıyorum. Birkaç gün içinde elimdeki avucumdaki *her şeyi* kaybettim. Kendi ellerimle döşediğim, *bayıldığım* dairemde çıkıp burada olmamı bile istemeyen bir adamın yanına taşındım. Ben kendimi nasıl hissediyorum sence? Bana baktıkça birlikte olmak istediği kadını hatırladığı için benden köşe bucak kaçan biriyle evli olmak nasıl bir şey sence? Bencilliğinin bedelini bana ödettiği için asıl Hannah *bana* bir özür borçlu değil mi sence? İkimiz de *onun* yüzünden bu hâldeyken bana onu arayıp teselli etmem gerektiğini söyleme.”

“Bu ne bencillik böyle,” diye çıkıştı. “Hiç değişmeyeceksin, değil mi? Bir kez olsun alttan alan taraf olamıyorsun. Bunun ablanla aradaki ilişkiyi de mahvedeceğini göremeyecek kadar kör müsün? Hannah kalbi kırıldığı için seninle konuşmaya

çalışmayacak. Acısını bizimle paylaşmayı hiç öğrenemedi ve nedenini çok iyi biliyorsun, Raven. Hastalığının, yıllarca hepimize yük olduğunu düşünmesinin bir sonucu bu. Hannah hatalı değil demiyorum ama sen de süttten çıkmış ak kaşık değilsin. Hepimiz Ares’le geçici bir süreliğine evli kalacağını biliyorken neden ablanın kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmuyorsun? Telefonu eline alıp onu teselli etsen ölür müsün?”

“O aynısı yapsa ölür mü?”

Annem iç geçirdi. “Beni öyle büyük bir hayal kırıklığına uğratiyorsun ki, Raven. İkiniz de benim kızım olmanıza rağmen birbirinizden nasıl bu kadar farklı olabiliyorsunuz anlamıyorum. Keşke biraz ablan gibi olsan.”

Boş bir kahkaha attım. “Sıraya gir, anne. *Herkes* Hannah gibi olmak istiyor ama ne yaparsan yap istediğin olmayacak. *Asla o* olmayacağım.” Elimi saçlarımın arasından geçirip bakışlarımı tavana diktim.

“Evet,” dedi annem. “Asla o olmayacaksın ama hiç değilse onun yarısı kadar olmaya çalışabilirsin. Ablanı ara, Raven.”

Telefonu suratıma kapattığında gözyaşlarımı bastıracağını umarak sertçe dudağımı ısırdım ama nafileydi. Onunla ne zaman konuşsam kendimi berbat bir evlat gibi hissediyordum. Pes edip sözünü dinlemeliydim ama bunu yaparsam kendimden daha çok nefret edeceğimi biliyordum.

“Raven.”

Arkamı döndüğümde Ares’i göğsünde kavuşturduğu kollarıyla duvara yaslanmış vaziyette buldum. Bakışlarından bir süredir orada durduğunu anlayabiliyordum ve iç geçirip gözlerimin bir anlığına kapanmasına müsaade ettim.

“Kapkek,” dedi nazik bir sesle.

“Bana acımanı istemiyorum.” Bakışlarımı gri eşofmanında ve kaslı kollarını gözler önüne seren beyaz tişörtünde gezdirdim. Ona bakmak bile canımı yakıyordu. Onu arzulamaktan nefret ediyordum. Karısı olmama rağmen görmek istediği son

kişi olmak midemi bulandırıyor. “Yoksa derdin bana acı-
mak değil mi? Dur tahmin edeyim, sen de biricik Hannah’ı
aramamdan mı yanasın?”

Yaslandığı duvardan ayrılıp bana doğru yürümeye başladı
ama elimi havaya kaldırarak başımı iki yana salladım.

“Unut gitsin. Söyleyeceğin şey her neyse duymak istemi-
yorum.”

Yanından geçip gitmeye yeltendim ama bileğimi kavrayarak
bana engel oldu. “Sadece bugün bir şeyler yemeye fırsat bulup
bulamadığını soracaktım. Sana bir tabak hazırlayıp ısıtmamı
ister misin?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve başımı iki yana salla-
dım. Omuzlarım bıkkınlıkla çöktü. “Hayır,” dedim. “Teşekkür
ederim, Ares ama sanırım... bu gece erken yatacağım.”

Elimi çektim ve kırık kalbimle yatak odamıza kaçtım. İlk
kez eve benden önce gelmişti ve bunun sabah aramızda geçen
konuşmanın bir sonucu olduğuna emindim. Ondan kaçmayı
bırakmasını istemişken şimdi ben aynısını yapıyordum.

Banyomuza doğru yürürken titrek bir nefes aldım. Ares’in
bir kez olsun benimle aynı anda evde olduğuna sevinmeliydim
ama şu an aksini diliyordum. Kalbimden yayılan saf acı bütün
vücudumu ele geçirip nefesimi kesti. Sıcak yaşlar yanaklarıma
süzülürken soyundum. Kendimi kaybetmemek için büyük mü-
cadele veriyordum. Nefes alıp vermek, hıçkırıklarımı bastır-
mak için elimden geleni yapsam da duşa girip suyu açmamla
kendimi bıraktım.

Mesela sadece annem ve hiç sakınmadığı acı sözleri değildi.
Her şey canımı yakıyordu. Neden ne yaparsam yapayım asla
yeterli olamıyordum?

Suyun sesi dudaklarımdan usul usul dökülen hıçkırıkları
bastırıyordu. Duvara yaslanıp bastırmaya çalıştığım bütün ısı-
tırabımın serbest kalmasına müsaade ettim.

Normalde hayatımda iyi giden tek şey işimdi ama bugün o bile beni yüzüstü bırakmıştı. *Olmaması gereken* ifadeyi yüzüme bir türlü konduramadığım için çekimi tekrar tekrar başa sarmak zorunda kalmıştık. Bir de yeni tasarımlarım için ihtiyaç duyduğum malzemelerin tedarikinde yaşadığım sorunlar vardı tabii. Günüm annem aramadan önce de berbattı ama sesini duymak her şeyi daha da beter etmişti. Annemin ablama destek olmamı istemesindense kötü günümde *beni* teselli etmesini dileyerek çok mu şey istiyordum?

Neden kimsenin önceliği olamıyordum? Sürekli göz ardı edilmeyi hak edecek ne yapmıştım? Neden ailemin gözünde asla Hannah'ya denk olamıyordum? Ares'in gözünde? Onda bende olmayan ne vardı? Neden elimden gelenin en iyisi bile yetersiz kalıyordu?

Hıçkırıklarım arasında nefes almaya çalışırken üzerime muazzam bir bıkkınlık çöktü. Ares'le evlenmiş olsam da yanımda olmaya zar zor dayanıyordu. Karısı olmak beraberinde arkadaşlığımızı alıp götürmüştü ve... uzun vadede bunun bana çok daha fazlasına mal olacağından emindim. Hannah ve ailemle aramdaki bir dargın bir barışık ilişkiden de olacaktım.

Yirmi Dokuz

ARES

Banyo kapısının önünde durmuş, karımın hıçkırıklarını dinlerken dişlerimi sıktım. Sesini duyurmamak için elinden geleni yapması beni kahrediyordu. Çektiği acının nedenlerinden biri olduğuma emindim ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Su sesi kesildiğinde kapıdan uzaklaşıp yatağımıza doğru ilerledim. Yorganın altına girip telefonumu aldım. Elim ayağıma dolaşmıştı. Bir an için kız kardeşime mesaj atıp dairemize uğramasını istemeyi düşünsem de hemen vazgeçtim. Eğer Sierra'yla olmaya ihtiyaç duysaydı kendi başına giderdi, değil mi?

Raven görmeye alıştığım seksi gecelikleri yerine üzerine bol gelen bir tişörtle içeri girdi. Her nasılsa bu hâliyle her zamankinden daha karşı konulmaz görünüyordu. Yatakta olduğumu fark ettiğinde duraksayıp hemen bakışlarını kaçırdı. Güzel gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etmeyeceğimi umuyor olmalıydı.

Ona bakmamak için elimden geleni yaparak telefonuma dalmış gibi davrandım. Yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Yanında olmak istesem de neye ihtiyacı olduğunu kestiremediğimden onu sıkboğaz etmek istemiyordum.

Sessizce yanıma uzandı. Bana bir şeyler söylemesini bekledim ama arkasını dönüp dertop oldu. Nefesleri hâlâ düzensizdi.

Bir süre onu, yorgana dolanmış minik ellerini izleyip kesik nefes alıp verişlerinin sesini dinledim. Sanki her an yeniden ağlayacakmış da kendini tutmaya çalışıyormuş gibiydi. Sırtını yaslayabileceği o kişi olmayı hiç olmadığı kadar çok istiyordum. Kalbi sızladığında, biraz huzur aradığında bel bağladığı insan olmak için dünyaları verirdim.

Derin bir nefes aldım ve evdeki her şeyi kontrol eden uygulamayı açtım. Işıkları kısmalı mıyım yoksa kapatmalı mıyım emin olamıyordum. Raven hangisini tercih ederdi? Daha birkaç dakika öncesine kadar banyoda saklandığı düşünülürse karanlıkta olmak isteyeceğinde karar kıldım.

Işıkları kapatıp ne yapacağımı bilemez hâlde yanına uzandım. Evlenmemizin üzerinden henüz sadece birkaç gün geçmesine rağmen Raven'ın daha önce hiç fark etmediğim pek çok yönünü görmüştüm. Yanımda daima sevimli ve gamsız davranırdı fakat şimdi varlığından bile bihaber olduğum güçlü ve zayıf yanlarını öğreniyordum. Hepsi onu daha da güzelleştiriyordu. Tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyordu. O minik omuzları dünyanın yükünü taşıyordu ve bunların çok azı ona aitti.

Aramızda biraz mesafe bırakmaya özen göstererek ona doğru döndüm. "Rave," diye fısıldadım. Vücudunun gerildiğini fark etsem de bir şey söylemedi. Sadece üzerimizdeki yorganı daha sıkı kavradı. Kahretsin. Acı çektiğini ve elimden bunu dindirecek hiçbir şey gelmediğini bilmek beni mahvediyordu. Telefonda annesine söyledikleri... Tavırlarımla ona istenmediğini düşündürdüğümün farkında değildim. Belki annesiyle arasındaki ilişkiyi düzeltemezdim ama evliliğimizden şüphe etmesini istemiyordum. Böyle hissetmesi, kocası olarak onu hayal kırıklığına uğrattığım anlamına gelirdi.

Tereddütle ona uzandım ve elimi koluna koydum. Raven burnunu çektiğinde bir an geri çekileceğini sandım. Ardından beni şaşırtarak yüzünü bana döndü. Dolu gözleri ve boğuk sesiyle, "Ares," dedi. "B-bana... sarılabilir misin?"

Siktir. Sesindeki acı yüreğimi dağladı. Onu gerektiğinden daha büyük bir güçle kendime çektim ve bir elimi altından geçirip sırtına, diğeriniyse beline dolarken kalbim sıkıştı. Vücudunu iyice kendime çekip ona sıkıca sarıldım.

Raven kollarını etrafıma dolayıp başını boynuma gömerek titrek bir nefes aldı. Dokunuşu sanki çok büyük bir şey istemiş gibi temkinli, çekimserdi. Karım olmasına rağmen benden ona *sarılmamı* istemeye çekiniyordu. Onu bu kadar mı huzursuz ediyordum?

Kollarımı biraz bile gevşetmeden saçlarını okşarken, “Sorma bile gerek yok,” diye fısıldadım. Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki kendimi istemsizce ona ayak uydururken buldum. Vücudunun benimkine bu kadar mükemmel uyum sağlamasını aklım almıyordu. Sanki hâlâ ağlamanın eşiğindeymiş gibi titrek nefesler aldığını fark ettiğimde parmaklarımı sırtında yavaşça gezdirerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

“İyi misin, Kapkek?”

Başını iki yana sallayıp tişörtümü sıkıca kavradı. “Sanmıyorum.” Sesi o kadar incinmiş çıkıyordu ki bir an için öfkeden gözüm döndü. Annesiyle konuşmasını duymama rağmen araya girmemek şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri olmuştu. Onun canını yakan her şeyi ortadan kaldırmak şu an cazip geliyordu ama söz konusu *annesi* olunca elim kolum bağlıydı.

“Anlat, bebeğim. O güzel kafandan geçen her şeyi bilmek istiyorum.”

Yüzünü boynuma doğru kaldırıp kıpırdandığında memeleri iyice vücuduma temas etti. Kollarımın arasında ne kadar harika hissettirdiğini düşünmemek için büyük mücadele veriyordum.

“Dayanamıyorum, Ares. Sanki... sanki kimse beni *istemiyor*. *Sevmiyor*. Kendimi... yüz karası gibi hissediyorum. Sanki ne yaparsam yapayım kimsenin beklentisini karşılayamıyorum. Bugünkü çekimim bile berbat geçti. Her şeyi... her şeyi nasıl elime yüzüme bulaştırabiliyorum? Hayatımın her alanında ba-

şarısız olmak neyse ama ya işim? İşim benim güvenli alanımdı. Bugün sadece... bir şeyin yolunda gitmesini istemiştım. Tek bir şeyin."

Nefesleri düzensiz, sesi boğuktu. Bugün hangi fotoğrafçıyla çekim yaptığını bilmiyordum ama onunla bir daha asla çalışmayacaktı. Hatta *o herif* bir daha kimseyle çalışmayacaktı. Bu sektörden tek kuruş daha kazanmayacaktı. Akli varsa vahşi yaşam fotoğrafçılığına atılırdı çünkü önünü tıkamayacağım tek alan bu olacaktı.

"Bir de annemle sen varsın tabii. İkınız de benden başka bir şey, *başka biri* olmamı istiyorsunuz ve bu canımı yakıyor. Yanlış anlama, seni suçladığım yok. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ama—"

"Hayır," diye sözünü kestım, "*anlamıyorsun, Raven.*" Onu sıkıca kavrayıp sırtüstü çevirdim ve üzerine çıktım. Yüzüne bakabilmek için dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir an için bakışlarında aşına olduğum bir parıltı gördüm. *Yalnızlık. Özlem.* Bunlar iyi bildiğim ve yanımdayken hissetmesini asla istemediğim duygulardı.

"Başka bir şey ya da başka biri olmanı istemiyorum. Hiç istemedim. Evlendiğim kadın *sensin*, Raven. Sensin. Başka biri değil. Kendini kimseyle kıyaslamana, kimseye benzemeye çalışmana gerek yok. Farkında olsan da olmasan da aklına gelebilecek herkesin beklentisini çoktan aştın zaten. Bunu görmüyor ya da göremiyor olman ne kadar harika biri olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Olduğun hâlinle mükemmelsin zaten. Ve bunu seni avutmak için değil, *gerçek* olduğu için söylüyorum. İnsanlara duyduğun sadakat öyle güçlü ki benimle evlenip kafanda kurduğun gelecekte vazgeçtin. Göz alıcı ve zeki, *çok zeki* bir kadınsın. Modelliğe hız kesmeden devam ederken bir yandan da başarı üstüne başarıya imza atan bir marka çekip çeviren kaç kadın tanıyorsun? Değerini bilmeyen herkesi siktir et, Raven. Hepsini siktir et."

“Seni de mi?”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırıp ona sırtttım. Aletim sözleri karşısında istemsizce kıpırdanmaya başladı. Sırtttışım muzip bir hâl alırken, “Evet,” diye fısıldadım. “Beni de siktir et.”

Dudağını ısırddığında üzüntüsü yerini şehvete benzeyen bir şeye bıraktı. Siktir. Bakışlarından kaçmak için alnımı onunkine dayadım fakat dudaklarımı onunkine bu kadar yakınlaştırtmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini hesap edemedim. Aramızdaki bu çekim... hep oradaydı ama artık bundan kaçamaz olmuştuk.

“Ciddiyim, Rave... Üzüntünün sebeplerinden biri olduğum için özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin.” Duraksayıp derin bir nefes aldım. Burnuma dolan vanilya kokusu nabzımı hızlandırdı. “Burada olmanı istiyorum, Raven. Yatağını başka kimseyle paylaşmak istemiyorum. *Kimseyle*. Belki sözlerime inanmayacaksın ama gerçek bu. Seninle evlendiğim andan beri kafamın içinde bile sana ihanet etmedim. Aklımı sadece sen meşgul ediyorsun. Sana baktığımda sadece *karımı* görüyorum. *Başka kimseyi değil*. Ne zihnimde ne de kalbimde senden başka kimseye yer yok. Belki sözlerim kulağına tatlı yalanlar gibi gelecek, belki de bunu seni teselli etmek için kalkıştığım nafile bir çaba olarak göreceksin ama zamanla hepsinin ne kadar doğru olduğunu sen de anlayacaksın.”

Üzerine eğildim ve alnına masum bir öpücük kondurdum. “Niyetim asla sana burada istenmediğini hissettirmek değildi, Raven. Yanımda olmanı istiyorum. Benimle evlenmeyi seçmenin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Arkanı dönüp gidebilir, beni bütün bu dertlerle baş başa bırakabilirdin ama yapmadın. Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda oldun, Raven ve bunun için sana ne kadar minnettar olduğumu gösteremedim. Daha dikkatli davranacağım, tamam mı? Sadece... bu benim için de zor bir süreçti ve neye ihtiyaç duyduğunu sana sormak yerine kendi varsayımlarıma göre hareket ederek aptallık ettim. Sadece küçücük bir yanını tanıdığımı ve kalan

her şeyini keşfetmenin biraz zaman alacağını zor yoldan öğreniyorum. Bana anlayış gösterecek misin, Raven? Biraz zaman tanıyacak mısın? Her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım için beni affedecek misin?”

Ellerini saçlarımanın arasına geçirdiğinde sertçe yutkundum. Bana olan bakışları... kalbim daha önce hiç bu kadar hızlı atmış mıydı emin değildim. Yüzünde öyle bir güven ve umut saklıydı ki bütün dünyayı ayaklarının altına serme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve bundan böyle uğratmayacaktım da. Raven'i bütün kalbimle, çaresizce istiyordum. Ona duyduğum arzu fizikselin ötesinde, hiç hissetmediğim farklı bir boyuttaydı.

“Sana istediğin anlayışı göstereceğim,” diye mırıldandı. “Ama bir şartım var. Söylediklerimi aklından çıkarma. Varsayımlarda bulunma, kendini yiyip bitirme. Lütfen, Ares. Konuş benimle. Hislerimi dile getirmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ben... haftanın başından beri seni kaybediyormuşum gibi hissettim ve sürekli ne yaptığımı düşünerek kendimi üzme istemiyorum. Bunu bana yapma lütfen.”

Başımı hafifçe eğerek yanağına, dudağının hemen kenarına küçük bir öpücük kondurdum. Gözlerinin içine bakabilmek için tekrar dirseklerimin üzerinde doğrulurken, “Özür dilerim,” dedim. “Bundan sonra, ne kadar zor olursa olsun, gelip seninle konuşacağıma söz veriyorum. Sadece... akıl oyunlarına o kadar alışmışım ki bu... bu benim için çok yeni bir şey, Rave.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Sen bana karşı dürüst ol ben de sana anlayış göstereyim. Ne dersin?”

Onu başımla onayladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Hiç kimseyle bu kadar *içten* bir an yaşamamıştım. Gerçi buna şaşırmamalıydım. Onca yıldır sonsuz sabrımı tüketmeyi başaran tek kişi altımda yatan bu kadındı, *karımdı*. “Olur,” diye fısıldadım. “Söz veriyorum.”

Yüzünde öyle tatlı bir gülümseme belirdi ki kalbim sıkıştı. “O zaman bana dürüst ol, Ares. Bana kimsenin bilmediği bir şey söyle. Kimseyle paylaşmadığın bir şeyi paylaş.”

Dudaklarıma hafif bir tebessüm yayıldı. “Soyadımı zaten aldın, Raven. Bu başka kimseyle asla paylaşmayacağım tek şey.”

“Asla mı?”

Başımı iki yana salladım ve vücudunu sıkıca kavrayıp onu da yanıma alarak sırtüstü döndüm. Raven yanıma sokulup başını göğsüme yasladı ve bacağına bacaklarımın üzerine attı. Uyluğunun iç kısmı beni iyice çıldırtmaya çalışıyormuş gibi aletime temas ediyordu. Ne kadar sertleştiğimin farkında mıydı?

“Asla,” dedim. Onunla evlenir evlenmez Hannah defterini kapatmıştım. Üç yıl dolduğunda boşanma fikrini –o istemedikçe tabii– aklımdan bile geçirmemeliydim. Bu benim yapacağım bir şey değildi ve Raven bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

Bana bir bakış atıp gülümsediğinde içimde bir şeyler kıpırdandı. Nedenini tam olarak açıklayamasam da bu bakışını asla unutamayacağımdan emindim.

“Daha iyi misin?”

Sorumu başıyla onayladığında ona sıkıca sarıldım ve nefes alıp verişleri yavaşlayana kadar sırtını okşadım. Raven kollarımda uykuya dalarken gözlerimi tavana çevirdim, düşünceler zihnimde dört dönüyordu. Bunca zamandır *böyle* olabilecekken ondan uzak durduğuma inanamıyordum. Henüz birlikte bir gece geçirmiştik ve sanırım şimdiden bunsuz yaşamayacağıma emin olmuşum.

ARES

Raven'ın ofisinin bulunduğu binaya bakıp buraya son gelişimi düşündüm. Hannah'nın doğum günü için bir hediye seçmeye ihtiyacım olduğundan onu almaya gelmiştim ve Raven bana normalden daha mesafeli davranmıştı. Belki bana öyle geliyordu ama bunu Hannah'yla evlenmemi istemediği için yapmış olabilir miydi? Başımı iki yana sallayıp elimi saçlarımın arasından geçirdim ve binaya girdim. Son zamanlarda aklım karmakarışık. Belki tüm bunlar bir içsel çelişkiden, kendimi Raven'la aramızda gerçek bir şeyler olabileceğine inandırmaktan ibaretti belki de... şüphelerimde haklıydım.

İçeri adımımı atmamla danışma masasındaki kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve hızla ayağa fırladı. "Bay Windsor," dedi şaşkınlıkla.

"Merhaba. Habersiz geldiğim için üzgünüm. Karımın nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?"

Kadın gülümseyerek kapılardan birini işaret etti. "Raven ofisinde."

Başımı hafifçe sallayarak ona teşekkür ettim ve Raven'ın ofisinin kapısını açtım. Karşımdaki manzarayı görmemle yüzümdeki gülümseme kaybolup gitti. Sevgili karım ve asla itiraf etmeyeceğim kadar yakışıklı, oldukça ünlü bir moda tasarımcısı

Diego Massimo'yla pencerenin yanında duruyordu ve yüzleri arasında sadece birkaç santim vardı.

Ne bok yiyorlardı böyle? O herif neden Raven'ın bu kadar yakınındaydı? Diego başını bana çevirdiğinde bedenim saf bir öfkeyle dolup taşıtı. Raven içeri girdiğimi fark ettiğinde adamın gömleğine koyduğu ellerini çekti ve bir adım geri çekilerek aralarına mesafe koydu.

"Ares?" Sesi sanki bir şeyi bölmüşüm gibi şaşkıındı. Kıs-kançlıktan midem kasıldı.

Dişlerimi sıkıp ona doğru ilerledim ve kolumu beline dolayarak Raven'ı sertçe kendime çektim. Gözleri şaşkınlıkla açılırken içimi yakıp kavuran öfkeye rağmen yüzüme bir gülümseme kondurdum ve öteki elimi saçlarına doladım. "Kapkek," dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Afallamış bakışlarını bana çevirdi. "Burada ne işin var?" diye sordu usulca. Sesinden kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Beni gördüğüne sevineceğini sanmıştım ama yanıldığım ortadaydı. Belki de geçmişten kalan ilişkileri olan tek kişi ben değildim.

Yüzümdeki sahte gülümsemeyi bozmadan onu daha sıkı kavrayıp eğildim ve burnumu yüzüne sürttüm. "Ne var? İş yerine gelip karıma sürpriz yapamaz mıyım?" diye sordum Massimo'nun ona *karım* dediğimi duyabileceği kadar yüksek sesle. Ardından biraz daha eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. Raven keskin bir nefes alırken alt dudağını dişlerimin arasına kısıtırıp emdim ve onu doğru düzgün öpebilmek için tekrar eğildim. Dilimi benim için araladığı dudaklarında gezdirdiğimde bana yaslandı. Tanrım. Onu öpmekten, ona *benim* olduğunu göstermekten bıkacağımı hiç sanmıyordum. Raven parmak uçlarına yükselip kollarını boynuma doladığında gülümsedim ve ona bakabilmek için hafifçe geri çekildim.

Diego'nun gözü önüne gövde gösterisi yapmanın acınası bir hareket olduğunun farkındaydım ama umurumda değildi. Hele de Raven bana böyle gülümserken.

"Bayağı hoş bir sürpriz oldu," diye mırıldandı. Sözlerini duymak ve gözlerinde endişe ya da suçluluk görmemek içime su serpti. Aralarında bir şey olsa bana böyle karşılık vermezdi.

Raven, Diego'ya bir bakış atıp geri çekildi ama kolum hâlâ belindeydi ve onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. "Kocam, Ares Windsor," dedi Diego'ya dönerek.

Adamın hoşnutsuz bakışları dikkatimden kaçmadı. Şüphesiz karıma karşı bir şeyler hissediyordu. "Söylentiler doğruymuş demek," dedi. Sesinde üstü kapalı bir hayal kırıklığı gizliydi.

Raven gülümseyerek bana döndü. Böyle gülümsediğini görmeyeli haftalar olmuştu. "Diego'yla yeni bir koleksiyon için iş birliği yapıyoruz. Birlikte beni çok heyecanlandıran yepyeni birkaç parça tasarlıyoruz."

Sözlerini başımla onayladım ve yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. Şu herife Raven'in benim olduğunu gösterme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyor, aklıma gelen her şeyi yapıyordum. En kısa sürede ona yeni bir alyans almalıydım. Etrafındaki erkeklerin yanlış bir izlenime kapılmamasını, Raven'in benim olduğunu herkesin bilmesini istiyordum. Bu garip dürtü de nereden çıkmıştı bilmiyorum ama ben hiçbir zaman sahiplenici bir adam olmamıştım. "Tasarımlarını görmek için sabırsızlanıyorum, Kapkek. Harika olacaklarına şüphem yok," diye mırıldandım.

Gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık verdim. Saçma korkularım yatışmıştı. Diego'nun hislerinin farkında değilmiş gibi görünüyordu ki buna seviniyordum.

"Bana biraz zaman ayıracağını umuyordum, Raven. İşin bitmediyse sorun değil, dizüstü bilgisayarımı da yanımda getirdim. Sen müsait olana kadar oyalanırım."

Gözleri şaşkınlıkla genişledi. “Ah, aslında bitti sayılır. Kalanını evde halledebilirim.” Diego’ya döndü ve bir gülümsemeyle ona doğru ilerledi. “Konuştuğumuz düzeltmeleri halledip sana gönderirim.”

Adamın bakışları benden Raven’a kaydı ve gönülsüzce başını salladı. Görüşmenin ardından onu akşam yemeğine çıkarmayı planladığından adım gibi emindim ama ben buradayken ancak avucunu yalardı.

“O hâlde sonra görüşürüz, güzelim,” deyip kapıya yöneldi ve yanımdan geçerken nazik bir baş hareketiyle bana veda etti.

Kapı kapanır kapanmaz Raven’a döndüm. Sinirimi bastırmak buraya kadardı.

“O herif neden kışının dibindeydi?” diye çıkıştım.

Bana manidar bir bakış atıp tatlı tatlı gülümsedi. “Kravatını düzeltiyordum.”

“Bir daha yapma,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Sana sadece *ben* dokunabilirim.”

Gözleri fal taşı gibi açıldığında bir an için beni azarlayacağını sandım. Sırttı. “Öyle mi, Ares?” Ellerini kravatıma götürüp düzeltti. “Ya senin karşılayamayacağın ihtiyaçlarım varsa?”

Onu başka bir erkekle hayal etmek bile içimde bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor. Ellerimi beline dolayıp onu kucağıma aldım. Dudaklarından dökülen şaşkın nefese aldırmadan onu masasına götürüp ucuna oturttarak bacaklarını ayırıp arasına girdim. Eteği yukarı doğru sıyrıldığında altına giydiği kırmızı iç çamaşırını fark ettim.

“Karşılayamayacağım hiçbir ihtiyacın olamaz, Kapkek,” dedim. Kalçalarını kavrayıp onu kendime bastırarak son sürat sertleşen aletimi hissetmesini sağladım. “Benden başka kimseden bir şey *istemeyeceksin*, anladın mı? İstedığın seksse öyle olsun. Tek bir sözünle seni şuracıkta, bu masanın üzerinde beceririm. Başka biriyle yatmayı aklının ucundan bile geçirme. Anlaşıldı mı?”

Sorumu başıyla onayladı. Gözleri tam olarak anlamlandıramadığım bir duyguyla doluydu. Şimdiye dek bana hiç böyle bakmamıştı. Belki sarhoş olduğu gece suç alkolde değildi. Belki de bir yanı beni gerçekten istiyordu.

Altıma uzandığı, aletimin etrafını sımsıkı sardığını, sıcak ve daracık kadınlığının aklımı başımdan aldığını hayal ettim. Belki... hepsi gerçek olabilirdi. Ona bu gözle bakmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştım ama artık *karım* olmuştu.

Raven boğazını temizledi ve telaşla bakışlarını kaçırdı. Yanakları al al olmuştu. Gözlerinde belli belirsiz bir güvensizlik görsem de nedenini anlayamıyordum. Aletimin onun yüzünden taş gibi olduğunu hissedemiyor muydu? Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu fark etmemesi mümkün değildi.

Aklımdaki tek kişi olduğunu bilmesini istemediğim kadar çok istiyordum. Annesiyle telefonda konuşurken söylediklerini düşünüp duruyordum ve sözleri zihnimde her yankılandığında kanım kaynıyordu. Ona baktığımda değil başka birini, herhangi bir şeyi doğru düzgün düşünmekten bile aciz hâle geldiğimi bilmesini istiyordum ama bunu ona nasıl gösterebilirdim?

“Buraya neden geldin?” diye sordu titrek bir sesle.

Onu bıraktım ve zihnimi sakinleştirmeye çalıştım. “Seni bir yere götürmek istiyorum. Bir nevi sürpriz sayılır sanırım,” dedim usulca.

“Nereye?”

Ona uzattığım elimi tereddütle tuttu. “Görürsün.”

Birlikte arabama yürürken Raven sessizdi. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Az önceki sözlerimle haddimi aşmış mıydım? Tanrım, neden konu o olduğunda sabnım buhar olup uçuyordu? Başka biriyle yattığını düşünmek bile öfkeden gözümü döndürmüş, kafamı allak bullak etmişti. Hannah'yla hiç böyle sorunlarım olmamıştı. Kaç erkeğin onu arzuladığını zerre kadar umursamamış, bunu yaptığı işin bir parçası olarak görmüştüm ama söz konusu Raven olduğunda aynı ayrımı yapamıyordum.

Karımın bana hissettirdiklerini bir türlü anlamlandıramıyordum. Hannah'yla ayrılmak kalbimi kırmalıydı, Raven'la evlendiğime içerlemiş olmalıyım ama hiçbir olmamıştı ve nedenini anlayamıyordum.

Arabayı arkadaşlarımdan birinin binasının önüne yanaştırdığımda Raven, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Biraz sabret. Gel hadi." İnip arabanın etrafından dolaştım ve kapısını açıp ona elimi uzattım. Bunu garipsemeden edemiyordum. Hannah'yla hiç el ele tutuşmazdık. Birlikte görüntülenmemizden hep çok korkmuştu. Fakat Raven aynısını istese elini zorla tutmaktan geri durmayacağımdan şüpheleniyordum. Ne kadar önemsizmiş gibi görünse de birlikte olduğumuzda elinin elimde olmasını istiyordum.

Raven parmaklarını benimkilere kenetleyip içeri girerken kendi kendime gülümsedim. "Sana verdiğim sözleri tutmaya kararlı olduğumu bilmeni istiyorum, Raven. Bana evimin bize ait değilmiş gibi hissettirdiğini söyledin ve haklıydın. Buraya da bunu düzeltmek için geldik."

Onu nereye getirdiğimi anlayınca şaşkınlıkla bana döndü. "Castello Designs," diye mırıldandı. Bizi karşılamak için yanımıza gelen arkadaşlarım Selena ve Damien'e gülümsedim. Karı koca oldukları kadar gördüğüm en iyi mimarlık ve iç tasarım projelerine imza atan iş ortaklarıydılar da. Selena'nın gözleri ellerimize kaydığında dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Bay ve Bayan Windsor gelmiş demek," dedi sırtarak. "Evinizi bize emanet emeniz ne büyük onur."

Raven bana şaşkın bir bakış attığında ona gülümsedim. "Castellolar arkadaşımıdır. Resmî duyurumuzu yayınlamadan haberi onlarla paylaştım."

Yüzünde bir gülümseme belirdiğinde nabzım hızlandı. Evlendiğimizden beri onu şu anki kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum ve bunun tek suçlusu bendim. Yaptıklarımı telafi etmem gerekiyordu.

“Selena, Damien, eşim Raven Windsor’la tanışın.”

Raven *Windsor*. İsminin ardına eklenmiş soyadımı duymaya bayılıyordum. Bu garip bir zevkti ama bunu söylemekten asla bıkmayacaktım.

Selena’nın Raven’a da Hannah’ya olduğu gibi soğuk davranacağını düşünmüş ama kısa sürede boşu boşuna endişelendiğimi anlamıştım.

Castellolar Hannah’yla çalışmayı reddetmişti ve ben de – pekâlâ yapabileceğim hâlde– hiç ısrar etmemiştim. Birkaç gün önce onları aradığımda Raven’la çalışmak isteyeceklerinden pek ümitli değildim ama beni şaşırtarak bize seve seve yardımcı olmayı kabul etmişlerdi. Fikirlerini ne değiştirmişti bilmesem de bunun Raven’la bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. İşin tuhafı daha önce tanıştıklarını bile sanmıyordum.

Selena tadilatın detaylarını konuşmak için Raven’i da alıp yanımızdan uzaklaşırken Damian bana manidar bir bakış atıp sırtıma vurdu. “Hiç endişelenme,” dedi. “Ona öyle güzel bir ev inşa edeceğiz ki bir daha dışarı adım atmak istemeyecek.”

Ona gülümseyip başımı onaylarcasına salladım. Öyle olacağını umuyordum. Raven her şeyin en iyisini hak ediyordu.

Otuz Bir

ARES

Hannah

Seni özlüyorum, Ares. Mesajlarımı daha ne kadar görmezden geleceksin? Arkadaş olabileceğimizi söyledin ama benimle konuşmuyorsun bile.

Hannah

Parlayan Yıldızlar'ın başrolünü kaptım. Bu işte bir parmağın olduğuna eminim. Beni hâlâ önemseydiğini biliyorum, Ares. Söz veriyorum haddimi aşmayacağım. Evlilik konusundaki hislerini herkesten daha iyi biliyorum. Seni hâlâ hayatımda istemem yanlış mı? Ya da senin de aynı şeyi istediğini düşünmem?

Hannah yemeğe çıktığımız akşamdan beri her gün mesaj atıyordu ama henüz benden tek bir cevap bile alamamıştı. Tuhaf bir çelişki içindeydim. Bir yanım beni mihrapta bırakıp gittiği için ona kızgındı, diğer yanımsa garip bir şekilde rahatlamıştı. Böyle hissetmemeliydim ama hissediyordum işte.

Evdeki çalışma odamın kapısı açıldığında ekranımı kilitleyip Hannah'nın mesajını cevapsız bıraktım. Raven üzerinde en edepsiz fantezilerimi bile utandıracak kırmızı bir gecelikle içeri girdi. Bakışlarımı vücudundan uzak tutmak için elimden geleni yapsam da nafileydi. Kumaş neredeyse hiçbir yerini örtmüyordu. Koyu renkli meme uçlarını tüm netliğiyle görebiliyordum ve altına bir şey giymediğinden neredeyse emindim. Bana külot giymekten hoşlanmadığını söylerkenki bakışlarını hatırladığımda dudağımı ısırdım. Bütün çıplaklığıyla kucağıma oturmuş gözlerini benimkilere dikmişti. O gece arzularıma teslim olsaydım ne olurdu?

Bakışlarımı ondan almaya çalışsam da yapamadım. Raven her zaman bir günah kadar çekici olmuştu ama onu bu geceliklerin içinde görmek bambaşkaydı. Bunu yalnızca benim gözlerimin bayram etmesi için yapmasına bayılıyordum.

Masama oturup memelerini tam göz hizama getirerek, "Şuna bir baksana," dedi. O kadar yakınımdaydı ki... bacaklarını açıversem ne yapardı?

Boğazımı temizleyerek bana gösterdiği kanepeye baktım. Seçeneklere bir göz atıp, "Koyu renkli olanı daha çok beğendim," dedim.

Raven sırıttı. "Ben de bunu duymayı umuyordum. Benim de favorim o oldu."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Fikrimi sormana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Canın ne isterse yapabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Olur mu öyle şey? Zaten evini işgal ediyormuşum gibi hissediyorum."

Nazikçe elini tuttum. "Yapma, Rave. Böyle hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Burası artık senin evin."

"Bizim evimiz," diye düzeltti. "Evimizi senin de sevmeni istediğim için fikrini alıyorum."

Onu başımla onaylayıp parmaklarımızı birbirine doladım. Evimizi birlikte dekore etmek sandığımdan daha eğlenceliydi.

Her şeyin bize ait hissettirmesi harika olsa da Hannah'nın tüm izlerini silip atmak ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Bir süredir Raven'la onun adını ağzımıza bile almamıştık ve hep böyle devam etmesini umuyordum. Onunla yıllardır ablasıyla nişanlı değilmişim gibi davrandığımız bir balonun içinde yaşamak tuhaftı ama şimdilik iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Bilgisayarıma bir bakış atıp, "İşin bitti mi?" diye sordu.

Onu başımla onaylayıp ekranı kapattım. "Evet. Yorgunluktan ölüyorum."

Raven'ın bakışları üzerimdeki pijamaya kaydı. "Yatağa gidelim o zaman."

Elimi tutup beni peşinden sürüklemeye koyuldu. Yatak odamıza doğru ilerlerken ikimiz de sessizdik. Hannah'yla paylaştığım anılar her geçen gün bir bir siliniyordu ve günün birinde etrafıma baktığımda tek görebildiğim Raven olacaktı.

İçeri girdiğimizde Raven elimi bıraktı ve al al olmuş yanaklarıyla yatağın kendine ait tarafına doğru ilerledi. Kollarımda uyuduğu ilk gecedan beri yatağa birlikte girmemize rağmen hâlâ utanıyordu. Birbirimizin yanında daima çok rahat olduğumuz düşünüldüğünde bunu tuhaf buluyordum.

Sessizliğimiz yatağa girerken de devam edince buna bir son verme niyetiyle yüzümde bir gülümseme yerleştirip ona döndüm. "Neden bu kadar gerginsin, Kapkek?"

Raven kıkırdayarak bana döndüğünde yüz yüze geldik. "Bilmem. Sanırım bu yeni bir şey olduğu için?"

Gözlerinin içine baktım. Bakışlarımdan memelerine kaymasına izin vermemek için bütün gücümle mücadele ediyordum. "Öyle mi dersin? Daha birkaç hafta önce kanepede, kollarımda sızmamış mıydın?"

Gözleri hafifçe büyüse de hemen bakışlarını kaçırdı. Yanakları kıpkırmızı kesildi. "Bunu hatırlatmak zorunda mıydın? O gece yaptıklarından çok utanıyorum, Ares. Ne kadar özür dileysem az."

Uzanıp avucumu nazikçe yanağına koyup yüzünü kendime doğru çevirdim. “Dileme,” diye fısıldadım. “O an aksini söylesem de hiç rahatsız olmadım.”

Sözlerimi başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. Yine benden saklanmaya çalışıyordu. Bu kez buna göz yumacaktım.

“O kadar da kötü olmadı, değil mi?” diye fısıldadı en sonunda. “O gece bana beni asla istemeyeceğini söyledin. Gerçi bunu zaten biliyordum. Asla Hannah’nın yerini tutamayacağımın farkındayım ama...”

“Yapma,” diye sözünü kestim. “Onun adını yatağımızda anma, Rave.”

Gözleri yine hüznle doldu. “Dürüst olabilir miyim? Bu yatak hiç de *bizimmiş* gibi gelmiyor. Her gece *ablamın* yatağında yatıyormuşum gibi hissediyorum.”

Arkasını dönse de üzerine doğru eğilip benden kaçmasına izin vermedim. “O zaman yatağı hemen kapının önüne koyuyoruz, Raven.” Dudakları şaşkınlıkla aralanırken yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. “Yenisini alınız.”

Sözlerimi başıyla onayladı ve tereddütle pijamamın yakasına uzandı. “Hazır elimiz değmişken bunu da atabilir miyiz?”

Şaşkınlıkla üzerime baktım. Üzerimde mavi kareli pijamalarım vardı.

“Hannah’da da aynısından olduğunu biliyorum. Belki çocuk gibi davranıyorum ama...”

Doğrudum ve arkamdan Raven’i da çekıştirdim. İkimiz de dizlerimizin üzerinde oturur vaziyete geçtik. “Çıkar o zaman, karıcığım.”

Raven titreyen elimi göğsüme götürdü. Yorgan belinin etrafına toplanmıştı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir anlık tereddüdün ardından üst düğmemi açtı. Çıplak göğsüm açtığı her düğmeyle daha çok ortaya çıkarken güzel yüzünü izledim ve al al olan yanaklarını, hızlanan nefeslerini zihnime kazıdım. Son düğmeyi de açtıktan sonra yakamı kavradı.

Pijamamı çıkarırken bakışları karardı, parmakları üstüm cırılçıplak kalana kadar yavaşça tenimde gezindi.

Kalçamı kaldırıp başımı hafifçe yana eğerek ona meydan okudum. Tereddüt ettiğini fark ettiğimde ellerini tutup pijama altımın beline yerleştirdim. “Bunları giymemi istemediğini söyledin, bebeğim. Hepsini çıkar da atalım.”

Raven dudağını ısırdı ve parmaklarını lastiğe geçirip kumaşı yavaşça aşağı çekti.

Karnımın alt kısmındaki V şekilli kasların gün yüzüne çıkmasıyla nefesinin kesildiğini duyunca aletim istemsizce sertleşti. Kızarmış yanakları, hafifçe aralanmış dudaklarıyla böyle enfes görünürken bana dokunması... *Siktir.*

Pijama altımı aşağı indirdiğinde ona sııttım. “Aferin kızıma,” diye fısıldadığımda bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Gözleri arzuyla dolup taşıyordu. Kucağıma oturduğu gece de bana tıpkı böyle bakmıştı ve yüzündeki ifade o günden beri rüyalarımı süslüyordu.

Kumaşı bacaklarımdan sıyırmasıyla üzerimde sadece ereksiyonumla gerilen baksırım kaldı. Raven şişkinliğe bakıp alt dudağını emdi, sertleşmiş meme uçları arzusunu ele veriyordu.

“Pijamayla uyumaktan hep nefret etmişimdir zaten,” dedim içinde bulunduğumuz ânı mahvetmekten korkuyormuşum gibi usulca. “Sadece yatağa yarı çıplak girip seni rahatsız etmek istemedim.”

Raven başını iki yana salladı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. “Hiç rahatsız olmazdım. Çekimlerde sürekli neredeyse çıplak erkek modeller görüyorum, unuttun mu?”

Başka erkeklerle samimi pozlar verdiğini düşündüğümde içimi bir huzursuzluk kapladı. Ona daha iyi göz kulak olabilmek için Raven’i şirketime almanın bir yolunu bulmalıyıldım. Menajerine zerre kadar güvenmiyordum. Raven güzelliğinin farkında değil gibiydi. Sanki model kişiliğiyle gerçek benliğini birbirinden ayırıyor ve ikincisinin kusurlu olduğunu düşün-

yordu. Bunu neden yaptığına akıl sır erdirememiştim ancak artık bu duruma bir son vermeye kararlıydim.

“Ah, nasıl unutturum?” dedim sertçe. Öne doğru eğilerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Şu son iç çamaşırı çekimin... bunun gibi bir şeydi sanırım, değil mi?”

Onu kendime doğru çektim ve elimi saçlarının arasına geçirip başını geriye eğerek boynunu ortaya çıkardım. Dudaklarımı kulağına götürüp kulak memesini dişlerimin arasına aldığımda Raven’in nefesi kesildi. “Tom Foster’le böyle poz vermiştin, değil mi? Söylesene, bir tanem, seni böyle tutarken onun aleti de benimki gibi dimdik miydi?”

Boynuna bir öpücük kondurup dişlerimi teninde gezdirdim ve hafifçe emip küçük bir morluk bıraktım. Raven’in nefesi kesildi. Memelerini göğsüme bastırdıkça aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Ellerini başıma götürüp saçlarımı sıkıca kavradı.

“Hayır,” dedi arzu dolu sesiyle. “Tom son derece profesyoneldir. Setler fotoğrafta görüldüğü kadar samimi olmaz. Etraf insan kaynar ve saniyeler içinde bir pozdan diğerine geçeriz.”

Dudaklarımı boğazına indirip bir öpücük kondurdum. “Güzel,” dedim. “Şanslıymış. Nefes almaya devam edecek.”

Raven güldü ve çıkan ses doğruca kalbime dokunup içimi ona duyduğum fiziksel arzudan çok daha derin bir özlemle doldurdu. “Bu kadar sahiplenici biri olduğunu hiç bilmiyordum,” diye fısıldadı.

Hafifçe geri çekilip ona baktım ve saçlarını kökünden daha sıkı kavrayarak onu belinden kavrayıp kendime bastırdım. “Değildim zaten. Söz konusu *sen* olana kadar. Sen... her şeyi değiştirdin. Seni her şeyinle istiyorum, Raven. Her şeyinle benim olmana ihtiyacım var.”

Bakışları kırılıyordu. “Zaten seninim, Ares.”

Parmaklarımı belinden kaburgalarına kaydırdım ve memelerinin altında gezdirdim. “Hayır,” diye fısıldadım. “Henüz değilsin. Her şeyinle değilsin. Ama olacaksın.”

Avucumu yüzüne bastırıp başparmağımla dudaklarını okşadım. Raven ağzını aralayıp dilini parmağımda gezdirdiğinde neredeyse kendimi kaybedecektim. Dağınık saçları, üzerindeki seksi geceliği, gözlerindeki o bakışla kollarımın arasında muhteşem görünüyordu.

“Dürüst olabilir miyim?” diye fısıldadım. “Sana karşı koymıyorum. Önce düğünümüzdeki, sonra da ofisindeki öpüşmemizi düşünmeden duramıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var, Raven. Tadını bir kez daha almaya ihtiyacım var.”

Tereddütle öne eğildi, dudakları benimkilerin kenarına değdi. “Al o zaman,” diye fısıldadı. “Her şeyimle seninim.”

Dudaklarımız buluştuğunda inledim. Elleri sanki benim gibi muazzam bir ihtiyaçla dolup taşıyormuşçasına vücudumda gezindi. Dudaklarından bir inilti döküldüğünde aletim arzuyla seğirdi. Benimkine dolanan dili aklımı başımdan alıyordu ve aletimi o güzel ağzına alması için yanıp tutuşuyordum. Karım şüphesiz bir büyücü olmalıydı.

Hafifçe geri çekilerek, “Raven,” diye inledim dudaklarına doğru. Nefes nefese kalmış, dudakları hafifçe şişmişti. *Siktir*. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Omuzlarını itip onu yatağıma yatırırken sııttım. “Ares,” diye inledi yalvarırcasına.

“Son günlerde hayatımı nasıl cehenneme çevirdiğinin farkında mısın, bebeğim? Evin içinde şu hiçbir yerini örtmeyen geceliklerle dolaşmanı izlemek ne kadar zordu biliyor musun? Bana her gülümsediğinde dizlerimin bağını çözüyorsun.”

Üzerin eğilip kollarımın üzerine yaslanarak aletimi bacaklarının arasına bastırdım. “Zorlanan bir tek sen değilsin,” diye fısıldadı.

Sırtarak dudaklarımı birkaç kez usul usul onunkilere dokunduktan sonra dudaklarına yapıştım. Altımda bu kadar harika hissettirmesi aklımı başımdan alıyordu. Kasıklarımı onunkilere

bastırdığımda ağzıma doğru inledi ve sanki daha fazlasını istiyormuş gibi bacağını belime doladı. Tanrım.

Birden göğsümü itince geri çekilip kafa karışıklığıyla ona baktım. Yüzündeki şaşkın bir ifade vardı ve başıyla telefonunu işaret ediyordu. Alarmının çaldığını fark etmemiştim bile. “Ne bu?”

Beni üzerinden ittiğinde yatağa oturdum. Aletim baksırımı zorluyordu. “Reklam çekimlerimden biri Asya’da yayınlandı. Sözleşmem gereği bir saat boyunca sosyal medya gönderisiyle ilgilenmem gerekiyor.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip inledim. “Dalga geçiyorsun.”

Raven başını iki yana sallayıp telefonunu aldı. “Biliyorum, tam zamanını buldu ama...”

Onu kendime çekip saçlarını sıkıca kavrayarak dudaklarına yapıştım. “Sikeyim reklam çekimini,” diye fısıldadım öpücüklerimin arasından. “Sözleşmeyi bozmanın bedeli neyse öderim. Her şeye razıyım. Seni öpmeye devam etmeme izin ver yeter.”

Raven gülerek beni itti. Gözlerindeki arzuya rağmen yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Hayır,” dedi. “Böyle bir şey yapamam. Sorumsuz davranmaktan nefret ederim.”

Oturur vaziyete geçip yüzüne o ciddi iş kadını ifadesini takındığında inledim. Artık onu öpmeme hayatta izin vermezdi.

Yanına yerleştim, omuzlarımız birbirine değiyordu. Baksırımı delip özgür kalmaya uğraşan aletimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. En son ne zaman birini böyle çaresizce istemiştim hatırlamıyordum. Sanırım hiç böyle bir arzu tatmamıştım.

Raven şaşkın bir nefes verip kahkaha attı. Yanakları yine kızarıyordu. Ona doğru eğilip omzunun üzerinden ekranına baktım.

“O ne öyle?” Telefonu elinden kapıp mesajlarındaki penis fotoğrafına baktım. “Kim bu herif?”

Şimdiye dek hiç hissetmediğim kadar yoğun bir kıskançlık zihnimi ele geçirdi ve gözümün önüne Raven'ın benden sakladığı erkek arkadaşıyla samimi anlarını getirdi.

"Bilmem," dedi telefonunu geri alırken. "Bunun gibi o kadar çok fotoğraf alıyorum ki." Mesajı silip bir sonrakine geçerken zerre kadar rahatsız görünmüyordu. Yanı başında kıskançlıktan kudurduğumun farkında bile değildi.

"Raven."

Tek kaşını soru sorarmış gibi kaldırdığında eline uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Alyansın nerede?"

Gözleri hafifçe genişledi ve bakışlarını kaçırdı. "Çıkardım."

"Ne demek çıkardım?"

Elini çekip yorganın altına soktu. "Tam... Hannah'nın begeneceği bir şeydi. Hem benim değil zaten. Takmak doğru gelmedi."

Sırtüstü yatıp tavana bakarak kafamı toplamaya çalıştım ama nafileydi.

"Önümüzdeki hafta," dedim. Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı. "Önümüzdeki hafta yeni alyanslar alıyoruz ve bu seferkini parmağından çıkarmıyorsun."

Otuz İki

ARES

Saate bir bakış atıp kaşlarımı çattım. Neredeyse ona geliyordu ama Raven hâlâ eve dönmemişti. Üç gecedir geç saatlere kadar çalışıyordu ve artık endişelenmeye başlıyordum. Kendini çok yoruyordu. Her sabah evdeki spor salonumuzda antrenman yapıyor ve hazırladığı iğrenç görünen yeşil smoothie'yle işe gidiyordu. Bütün gününü çekimlerde geçiriyor, ardından da ofisine uğrayıp birkaç saat tasarımları üzerinde çalışıyordu. Çok fazla çalışıyor ve neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Doğru düzgün dinlendiği de söylenemezdi. Böyle devam etmesi mümkün değildi ama onu kendine daha iyi bakmaya nasıl ikna edebilirdim bilmiyordum.

Bir yanım onu öpmemden rahatsız olduğunu ve eve bu yüzden geç gelip durduğunu söylüyordu. O an hâlinden memnunmuş gibiydi ama Raven'ı iyi tanıyordum. Aramızda geçenleri uzun uzun düşünmüştü ve kendini gereksiz yere suçlu hissediyordu.

Telefonum çaldığında arayanın Raven olduğunu düşünüp gülümsedim. Arabaya binip dönüş yoluna koyulduğunda beni aramayı huy edinmişti ve bu, günümün en sevdiğim saatlerinden biri oluvermişti.

Fakat arayan o değildi.

Ekranıma öylece baktım, açıp açmamakta kararsızdım. En sonunda açmaya karar verdim.

“Ares?”

“Hannah.”

“Tanrım, seni o kadar çok özledim ki. Neden bütün aramalarımı meşgule atıyorsun? Bana kızgın olduğunu biliyorum, anlıyorum da. Bu kez her şeyi sıçır batırdım, canını yaktım ama beni böyle görmezden gelme lütfen. Buna dayanamadığımı biliyorsun.”

Raven’la seçtiğimiz yepyeni kanepemizde arkama yaslanıp iç geçirdim. “İhtiyaçlarımızın farklı olabileceği aklına hiç gelmedi mi? Evet, Han, görmezden gelinmeyi sevmediğini biliyorum ama senden uzak kalmaya ihtiyacım var.”

Hannah bir süre sessiz kaldı. “Ares, ben... İçine ne kaçtı böyle? Sen... bana hiç böyle davranmazdın. Özür dilerim, hayatım. Raven’i buna zorlayacakları aklımın ucundan bile geçmemiştir, yemin ederim. Sence ben *kız kardeşimle* evlenmeni ister miydin? Bütün bunlara göz yumduğu için ona ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?”

Dişlerimi sıkıp elimi saçlarımdan arasından geçirdim. “Raven’in bir suçu yok. *Kendi* seçimlerin yüzünden onu suçlayamazsın.”

“Ares! Hayır deyip bir kenara çekilseydi bunların hiçbiri olmazdı. Aklından ne geçiyordu onu bile bilmiyorum. Gözünü annemle babamın şirketine dikmiş herhâlde.”

Kapı açıldı ve Raven yüzünde tatlı bir gülümsemeyle içeri girdi.

“Kapatmam gerek. Sonra konuşuruz.”

Hannah’ya bir hoşça kal deme fırsatı bile vermeden telefonu kapattığımda Raven’in kaşları çatıldı. Bir saniye bile kaybetmeden tekrar çaldırınca aramayı hızlıca meşgule attım. Üzerime tuhaf bir suçluluk hissi çöktü. Sadece Hannah’yla telefonda konuşmuştum ama nedense kendimi karımı aldatmış gibi hissediyordum.

“Kimdi o?” diye sordu Raven usulca.

Bir an tereddüt ettim. “Hannah’ydı.”

Raven bir süre öylece suratıma baktı ve derin bir nefes verip başını iki yana salladı. Öfkeyle dişlerini sıktı ve yanımdan geçip giderek doğruca yatak odamıza doğru ilerledi.

Peşine takıldım. “Öyle bir şey değildi,” dedim. “Ona arkadaş olabileceğimizi söyledim ama mesajlarına cevap vermiyordum. O da aramaya karar vermiş.”

Raven duraksadı ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Alaycı bir sesle, “Arkadaş,” diye tekrarlayıp gözlerini devirdi.

“Rave,” dedim yalvarırcasına.

Başını iki yana salladı ve banyoya girip kapıyı çarparak kapattı.

Kahretsin. Ne bok yiyecektim şimdi? Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı bile bilmiyordum. Tanrım. Tam da Raven’la ilişkimiz yolunda giderken her şeyi batırmıştım. Hannah’yla konuşmanın başıma bir iş açacağını biliyordum. Benden ne istediğinin farkındaydım ama bunu ona veremezdim. Vermek *istemiyordum* da. Raven buna hayatta inanmazdı tabii. Yıllarca beni ablasıyla yan yana görmek zorunda kalmışken nasıl inanabilirdi ki?

Birlikte seçtiğimiz yatağa oturup onu sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Evlendiğimizde ona sadık kalacağıma söz vermişim ve sözümünden asla dönmeyeceğimi anlamasını, hiç değilse ona asla ihanet etmeyeceğimi bilmesini istiyordum.

Raven vücuduna sardığı havluyla banyodan çıktı ve yatakta oturduğumu görünce duraksadı. Gözlerinin öfke parıltılarıyla dolduğunu fark ettiğimde elimi tereddütle ona uzattım. “Gel buraya, Rave.”

Gözlerini kısma da söylediğimi yaptı ve bacaklarımın arasına girip gözlerini benimkilere dikti.

Elini tutup telefonumu avucuna bıraktım. “Bak da kendin gör. Mesajlarının hiçbirine cevap vermedim. Arama geçmişimi kontrol et. Telefonunu ilk kez bugün açtım.”

“Bakmayacağımı mı sanıyorsun?” diye çıkıştı.

Gülümsedim. “Bakmanı *istediğim* için telefonumu sana verdim, bebeğim. Seninle oyun oynamıyorum. Tıpkı istediğin gibi sana karşı dürüst oluyorum.”

Bakışlarını ekrana çevirdi ve bir an için gözleri öfkeyle dolup taştı. Ardından ciddi bir ifadeyle telefonumu bana geri uzattı. “Neyse ne,” dedi usulca. “Hiçbir şey görmek istemiyorum.”

Bir süre karıma baktım. “Sana karşı dürüst olmamı istedin, değil mi? Senden de aynısını yapmanı ve az önce telefonuma neden öyle baktığını söylemeni istiyorum.”

Raven iç geçirdi. “Size geldiğim ve Sierra’yla ben kurabiyeler için kavga ederken videomuzu çektiğin günü hatırlıyor musun?”

Sözlerini başımla onayladım, o ânı düşünmek bile aletimi harekete geçirmeye yetti. Telefonumu almak için üzerime tırmanmış, onu duvara yasladığımdaysa vücutlarımız bir olmuştu. Bu yakınlık sadece birkaç saniye sürmüştü olsa da kollarımın arasında olmasının yarattığı o hissi hâlâ hatırlıyordum.

“O videoyu sildiğimde galerindeki son fotoğrafı gördüm. Hannah’nın yatakta çekilmiş bir selfiesiydi. Telefonunu karıştırıp daha fazlasıyla karşılaşmak istemiyorum.”

Kollarımı beline dolayıp yalvarırcasına ona baktım. “Anlayış,” dedim. “Bana biraz anlayış gösterecek misin?”

“Yanlış bir şey yapmadın ki, Ares. Sana... kızgın değilim. Daha çok kendime kızıyorum.”

Beline daha sıkı sarılıp başımı iki yana salladım. “Hayır. Sen benim karımsın. Neden ya da nasıl evlendiğimizin hiçbir önemi yok. Önemli olan tek şey artık birlikte olmamız. Gidip eski sevgilini arasan ben de öfkeden deliye dönerdim. Yaptığım hatanın farkındayım. Yapmanı istemediğim bir şeyi benim de yapmamam gerek. Bir ara oturup Hannah’nın hayatımızın bir

parçası olup olmayacağını, olacaksa da nasıl olacağını konuşmamız gerekiyor ama şimdi sırası değil. İkimiz de bunu düşünsek ve onunla aramıza ne gibi sınırlar koymak istediğine karar verdiğinde bana söyleyen nasıl olur? Kararın ne olursa olsun söylediklerine harfiyen uyacağım.”

Bana kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Ya onunla bir daha asla konuşmanı istemediğime karar verirsem?”

Gülümsedim. “Konuşmam o zaman. Sen benim karımsın, Raven. Benim için daima, *daima*, herkesten ve her şeyden daha önemli olacaksın.”

Raven dudaklarını büzüp beni başıyla onayladı. Yüzünde temkinli ama bir o kadar da umutlu bir ifade vardı. Belki farkında değildi ama benden gökteki ayı istese onu ayaklarının altına sermek için her şeyi yapardım. Onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Otuz Üç

ARES

Galerimdeki fotoğrafları kaydırırken içime buruk bir his çöktü. Hannah birlikte fotoğraf çekilmemizden nefret ettiğinden çoğu karede tek başınaydı. Birlikte çok fazla resmimiz yoktu ve ikimizin de gülümsediği bir kare bile bulamamıştım. Hepsi sanki benimle poz vererek bana bir lütufta bulunuyormuş gibi zorlama görünüyordu.

İç geçirip ailem ve arkadaşlarımla olan fotoğrafları buluta yükledikten sonra ayarlar kısmına girdim ve elimi fabrika ayarlarına sıfırlama butonuna götürüp duraksadım. Birkaç saniyelik tereddüdün ardından dokundum. Kendime tertemiz bir sayfa açmak istiyordum. Raven'ın da benim de buna ihtiyacımız vardı ve gerçek hayatımızda böyle bir şansımız yoktu. Omuzlarımızdaki yüklerden arınıp birbirimize bir şans vermek gibi bir lüksümüz yoktu. Hayatımın koca bir bölümünü silip atmanın acı verici olacağını düşünmüştüm ancak bu, Raven'ı incitme düşüncesinin acısıyla kıyaslanamazdı bile. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım.

Raven'la aramız tuhaftı. İkimiz de Hannah diye biri yokmuş gibi davranıyorduk ve bu bir süre sorunsuzca işe yaramış olsa da ansızın gerçeklerden daha fazla kaçamaz olmuştuk. Canını yeterince yakmıştım. Telefonumdaki herhangi bir şeyin onu

üzmesi riskini göze alamazdım. Hannah'yla geçmişimi hatırlamak zaten ikimiz için de yeterince zordu.

Telefonumun sıfırlanmasını izledim ve ekranım açıldığında yeni şifremi Raven'in doğum günüyle düğün tarihimizin bir karışımı olarak ayarlarken kendi kendime gülümsedim. Her şeyi sildikten sonra bu kadar iyi hissedeceğimi bilsem bunu çok uzun zaman önce yapardım.

Raven içeri girip beni ekranıma sırtırken buldu. Yüzü bir an için düşse de hemen zoraki bir gülümseme takındı. Telefonumu sehpanın üzerine bırakıp ona döndüm.

“Erkencisin.”

Beni başıyla onaylayıp omuzlarını ovdu. “Sette düştüm. Sırtımın ağrısı bütün gün geçmeyince tasarımlarıma evde devam ederim diye düşündüm.”

Telaşla ayaklanıp yanına koştum. “Canın yanıyor mu? Nasıl düştün?”

Raven gülümseyerek başını iki yana salladı. “Sakarlık işte. Sabahtan beri kafam yerinde değildi zaten. Hepsi benim hatamdı.”

İç geçirerek ellerimi omuzlarına koyup hafifçe masaj yapmaya başladım. Kafasının neyle meşgul olduğunu sormama gerek bile yoktu. Eninde sonunda bu sorunla karşılaşacaktık zaten. Bir noktada Hannah'yla ve ortak geçmişimizle yüzleşmemiz gerekecekti. Fakat vakti geldiğinde fikirlerimin bu kadar net olmasını beklemiyordum.

Yüzüne dökülen tutamları nazikçe kulağının arkasına sıkıştırırken iç geçirdim. Parmaklarımin yüzünde oyalanmasına izin verdim. Son zamanlarda bana karşı mesafeli davranıyordu ve onu çok özliyordum. Avucumu nazikçe yanağına koyup eğilerek alnına minik bir öpücük kondurdum. O gecedan beri onu doğru düzgün öpmeye cesaret edememiştim. Aceleci davrandığımdan, ondan çok fazla şey istediğimden endişeleniyordum.

“Gel hadi,” dedim. “Sıcak bir duş alıp kaslarını gevşet sonra da sana güzel bir masaj yapayım.”

Kısa bir an için tereddüt etse de sözlerimi başıyla onayladı. Bugün bana karşı daha bir mesafeli gibiydi. Normalde gün içinde bana en az birkaç kez mesaj atardı ama bugün ondan tek bir yanıt alamamıştım. Dünkü telefon görüşmemin ardından geçmişten asla kaçamayacağımızı fark etmişti sanki.

Vücuduna sürdüğünü bildiğim yağı ararken iç geçirdim. Bugün nasıl düştüğünü sorup soruşturmam gerekiyordu. Çekimlerden önce bütün setleri kontrol etmesi için birini tutmam gerekebilirdi.

“Ares?”

Başımı kaldırdığımda Raven’in birkaç adım ötemde, beyaz bir havluya sarınmış vaziyette durduğunu gördüm. Yatağa hafifçe vurarak, “Yanıma gel,” dedim. “Uzan.”

Raven’in yüzüstü uzanmasıyla kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Ona masaj yapmayı teklif ederken ne düşünüyordum? Ellerimi vücudunda o kadar uzun süre gezdirmeye dayanmam mümkün değildi. Bunun aptalca bir fikir olduğunu bilsem de yatağa uzanıp masaja hazırlanmaktan geri durmadım.

Yanında diz çökerek üzerindeki havluyu çekiştirdim. “Şunu biraz çekmem gerek.”

Havlusunu aşağı çekip omuzlarını ve sırtını ortaya çıkarırken tereddütle başını salladı. Bir anlık duraksamanın ardından kumaşı biraz daha çekip havluyu beline indirdim.

Hiç masaj gibi basit bir şey yaptığım için bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum.

Sırtına biraz yağ dökerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yağı omuzlarına yayıp hafifçe ovarken, “Ellerim soğuk mu?” diye sordum.

Raven mutlu mutlu iç geçirdi. “Hayır, çok iyi geliyor.”

Ellerimi boynuna doğru kaydırıp parmak uçlarımı derisine bastırarak ensesini ovarken profilini izlemeye daldım.

“Tanrım,” diye inledi. “Bu enfes bir şey.”

Siktir. Aletim saniyeler içinde dimdik oldu. Boynuna başparmağımla daireler çizip tırnaklarımı kafa derisinde gezdirirken dişlerimi sıktım.

“Ares,” diye inlediğinde onu yüzüstü çevirip dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Kahretsin. Adımı söyleme şekli beni çıldırtıyordu. “Masajına bayıldım.”

“Üzerine çıkacağım,” dedim ve vücut ağırlığımın daha fazlasını kullanabilmek için bacaklarımı iki yanına yerleştirdim.

Altımda hafifçe kıpırdandı ve bana engel olmamak için kollarını başının üzerine kaldırdı. Tanrım. Memelerinin yanlarını tüm netliğiyle görebildiğim farkında mıydı? Şükürler olsun ki aletimin ne kadar serleştığını göremiyordu.

Ellerimi aşağı indirip omuzlarını ve sırtını ovmaya başladım. Kaslarındaki gerginliği elimden geldiğince rahatlamak için parmaklarımı ağır ağır teninde gezdirdim. Başparmaklarım belindeki çukurları bulana kadar aşağıya inmeye devam ettim.

Siktir. Kalçasını sımsıkı kavrayıp onu bu pozisyonda becermeyi çok isterdim. Uslu bir kız olup beni güzelce içine alacağına şüphem yoktu. Daha fazla inlemesini istiyordum. Aletimi en derinlerine iterken dudaklarından adımın dökülmesini istiyordum.

Temkinli tavırlarla ellerimi biraz daha aşağı indirip havluyu hafifçe çekiştirerek tepkisini ölçtüm fakat Raven itiraz etmedi. Aksine, kendini hafifçe kaldırarak havluyu tamamen çıkarıp atmama müsaade etti. Altımda cırılçıplak kaldı.

“Sakın durma,” diye fısıldadığında kendime gelip onu büyülenmiş gibi izlemeyi kestim. Beline masaj yaparken gözlerimi poposundan alamıyordum. Vücudu her şeyiyle kusursuzdu. Kaslarını yavaş yavaş gevşetmeye, başparmaklarımı kalçasını ovmaya devam ettim.

“Ah,” diye inledi. “Acıyor.”

“Burası mı, bebeğim?”

Ellerimi aşağıya, poposuna indirdim ve sıkıca kavrayıp başparmaklarımı kaslarına bastırdım.

“Evet,” diye inledi Raven bir kez daha. “Orası.”

Daha da aşağılarına ilerlerken çenemi sıktım. Başparmaklarım uyluklarının iç kısmına temas ediyordu. Bir anlık duraksamanın ardından hafifçe kıpırdandım. Olduğum yerden pürüzsüz vajinasını tüm netliğiyle görebiliyordum.

Tanrım. Bacaklarını ayırıp yüzümü oraya gömmek için her şeyimi verirdim. Tadına bakmak için yanıp tutuşuyordum.

Ellerimi bacaklarının iki yanına koyup başparmaklarımı uyluklarına bastırarak kıkına masaj yapmaya devam ettim. Raven altımda kıvranıp hafifçe kıpırdandığında başparmağım girişine temas etti. Bacaklarını hafifçe aralayarak parmağımın ilerleyip klitorisine ulaşmasına izin verdi.

Bir an duraksadım ve geri çekilmeyeceğini anlayınca gülümsedim. Başparmağımı klitorisinden çekmeden bacağını ovmaya başladım. Hareketlerim artık çok daha şehvetli bir hâl almıştı ama Raven buna aldırıyor gibiydi. Yüzüne bir bakış attığımda kapalı gözlerini ve al al olmuş yanaklarını görüp sıırıttım.

Poposunu ovuyormuş gibi yapıp başparmağımı usulca klitorisinin etrafında gezdirmeye koyuldum. Nefesleri hızlanırken alt dudağını dişlemesini izledim. İnlememek için elinden geleni yaptığını görebiliyordum.

Klitorisine daha sert bastırıp sol elimi uyluğunun iç kısmına masaj yapıyormuş gibi bacaklarının arasına yaklaştırdım. Raven’in kalçası sanki daha fazlasını istiyormuş gibi hafifçe kıpırdandığında parmaklarımı açıklığında gezdirip ıslaklığın tadını çıkardım. Ne zamandır bu hâldeydi?

Bunu ne kadar ileri götürmeme izin vereceğini merak ediyordum. Onu boşaltmama müsaade edecek miydi?

Parmaklarımı üzerinden çektim ve ağzıma götürüp emdim. Tadını almamla gözlerim kapandı. Daha fazlasını istiyordum. Siktir, onu dizlerinin üzerine yatırmak ve arkasına geçerek yalayıp yutmak istiyordum. Ellerimi bacaklarının arasından uzaklaş-

tırıp kalçasını ovmaya başlayarak sabırla ondan daha fazlasına istediğine, haddimi aşmadığıma dair bir işaret bekledim.

Huzursuzca kıpırdandı, parmaklarımı tekrar bacaklarının arasına götürmemle sakinleşince sırtmamak için kendimi zor tuttum. Evet, biricik karım daha fazlasını istiyordu.

“Bacaklarını ayır,” dedim sertçe. “Sıra poponda.”

Bacaklarını kavrayıp belden üstünü yataktan kaldırmadan onu dizlerinin üzerine doğrultarak kıcını havaya kaldırdım. Raven gözlerini kapalı tutup olanlardan etkilenmiyormuş gibi davransa da nefes alıp verişleri onu ele veriyordu.

Sırılsıklam olmuş, şişmiş kadınlığını da unutmamalıydı tabii.

Sırtı yağa uzandım ve her tarafı parıl parıl olana kadar poposuna döktüm. “Affedersin,” diye mırıldandım. “Sanırım biraz fazla kaçtı, bebeğim. İzin ver de temizleyeyim.”

Üç parmağımı sırtından aşağı indirdim ve kıcına ulaştığımda orta parmağımı hafifçe içine itip hemen geri çıkardım. Raven yüksek sesli bir inilti koyuverip başını yastığa gömdü. Yüzü kıpkırmızıydı. Demek bundan hoşlanıyordu, ha?

Kıkırdayarak elimi vajinasına ve avucumu da açıklığına bastırdım. Ona dokunmaya devam edebilmek için, “Çok fazla yağ dökmüşüm,” diye bahane uydurdum.

“Önemli değil,” diye fısıldadı. “İyice yedir. Tenim hepsini emer.”

“Öyle mi?”

Elimi yağ bulaşıp bulaşmadığını kontrol ediyormuşum gibi bacaklarının arasına ilerletip tenine bastırarak ağır ağır geri çektim. Girişine ulaştığımda iki parmağımı içine kaydardım. Yastığa bastırıldığı dudaklarından dökülen inilti aklımı başımdan alıyordu.

“Amma çok kaçmış,” diye inledim. Gülümsememi bir türlü bastıramıyordum.

Onu yavaşça parmaklamaya başladım, G noktasını bulmaya çalışıyordum. Parmak uçlarımla nihayet o hassas noktaya

temas etmesiyle Raven adımı inlediğinde hızımı artırdım. Sol elimle klitorisini okşarken sağ elimle de aletimi içinde hayal ederek onu beceriyordum. Günün birinde kendi parmaklarımı kiskanacağım aklımın ucundan bile geçmezdi ama karımın sırlıslıklam açıklığına girip çıkmalarını izlerken olan buydu.

“Ares, *lütfe*.”

Başparmağımı klitorisine sertçe bastırırken sııttım. Raven kasıklarını oynatmaya başladı. *Siktir*. İçine girmeyi, çığlık çığlığa adımı haykırdığını duymayı o kadar çok istiyordum ki.

Nefesleri hızlandığında, “Evet, bebeğim,” diye inledim. “İşte böyle.”

Parmaklarımı saran kasları gerilirken Raven inledi. Sanki bir duaymış gibi adımı söyleyip duruyordu ve sadece sesini duymak bile beni orgazmın eşiğine getiriyordu.

Orgazmının etkisi geçerken parmaklarımı içinden çıkardım ve onu nazıkçe tekrar yüzüstü yatırdım. Vücudu altımda gevşerken sanki daha az önce onu boşaltmamışım gibi bacaklarını ovmaya devam ettim. Bana bir bakış bile atmamasına bakılırsa henüz bunu konuşmaya hazır değildi. Sorun değildi. Şimdilik adımı inlediğini duymak bile bana yeterdi. Bu, son zamanlarda benden kaçıp durmasını fazlasıyla telafi ederdi.

Öne doğru eğilip beline bir öpücük kondurdum. “Tekrar duş almak ister misin, bir tanem? Her tarafın yağ içinde kaldı.”

“Evet,” diye fısıldadı. “Ben... gidip duş alayım.”

Tenine bir öpücük daha bırakıp geri çekildim. “Birkaç dakika içinde toplantım başlıyor. Duşa girmek için acele etme. Biraz rahatla, aşkım.” İç geçirdim ve dayanamayıp bu kez kürek kemiğini öptüm.

Üzerinden kalktım ve odamızdan çıkmadan evvel bir bakış daha attım. Başını koluna gömmesine rağmen yüzünde gördüğüm gülümseme... Evet, bu geceki rüyalarımı kesinlikle bu manzara süsleyecekti.

Otuz Dört

RAVEN

Ne yaparsam yapayım dün geceyi aklımdan çıkaramıyordum. Ares'in parmakları... ne yaptığım bal gibi biliyordu. Arkamı dönseydim ne olurdu? Fantezilerimdeki gibi onun olur muydum?

Aklım, yine benimle dalga geçer gibi tenimde gezinen ellerine kaydığında dudağımı ısırardım. Sadece masaj yapıyormuş gibi davranarak vücudumla ustaca oynamış, ben daha fazla dayanamayana kadar beni zirveye çıkarmıştı.

Elimi saçlarımın arasından geçirip uyluklarımı birbirlerine bastırdım. Ares'i kafamdan atmak için elimden geleni yapsam da nafileydi. Her geçen gün onu daha çok istiyordum.

Kapım hafifçe tıklatıldığında şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Raven?" Hannah'nın içeri girmesiyle omurgamdan bir ürperti geçti. "Merhaba," dedi usulca. Küçük bir tereddüdün ardından masamın önündeki sandalyeye geçip oturdu.

"Merhaba," diye tekrarladım. Ona cevap vermekte geciktiğimin farkındaydım.

Hannah hiç görmediğim kadar yorgun ve perişandı ve bu hâli içimi muazzam bir suçlulukla dolduruyordu.

"Üzgünüm," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki neredeyse ne söylediğini duyamayacaktım. "Seni görmeye... çok daha önce gelmeliydim, Rave. Bir süredir pek iyi değildim. Sanırım tüm

olan biteni sindirmem biraz zaman aldı. Ares'ten ayrıldığımda... ne yaptığımın farkında değildim sanırım. Dügünü defalarca ertelememe rağmen ağzını açıp bana bir şey söylememiştii. Yine öyle olacağını sandım."

Bakışlarımı kucığıma dikip derin bir nefes aldım. "Ama öyle olmadı."

"Hayır," dedi. "Olmadı."

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Söyledim, Han. Tekrar düşünmen için sana yalvardım."

"Biliyorum. *Biliyorum*, Rave. Ne söylememi istiyorsun? Haklı olduğunu mu?"

Başımı iki yana sallayıp başımı çevirdim. "Hayır, Hannah. Derdim o değil tabii ki."

"Sen de bana kızgınsın, değil mi?"

Dudağıımı ısırıp başımı iki yana salladım. "Başta öyleydim. Ama şimdi? Artık ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Sanırım üzgünüm ve hayal kırıklığına uğradım. Ares'in kalbini kıldığını zaten biliyorsun, Hannah ama ben de aynı durumdayım. Endişelerimin hiçbirine kulak vermedin, isteklerimi ve hayallerimi umursamadan hayatımla oynadın. Kendimi ne kadar kullanılmış, manipüle edilmiş hissettiğimden haberin var mı? Sen benim ablamsın. Bu dünyada bana göz kulak olması gereken tek kişisin ama bunu bir kez bile yapmadın. *Bir kez bile.*"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Raven. İlk modellik işini ben ayarlamadım mı?"

Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Kulaklarıma inanamıyordum. "Hayır, Hannah. Beni koluna takıp filmlerinden birinin galasına götürdün sadece. Senin hiçbir etkin olmadan keşfedildim ve bir ajansla anlaştım."

Ablam iç geçirip umursamaz bir tavırla elini salladı. "Ben olmasam tüm bunları rüyanda görürdün ama neyse. Boş ver, konumuz bu değil. Sadece kendimce sana göz kulak olmaya çalıştığımı söylemeye çalışıyorum."

Başımı iki yana salladım. “Her şey *senin* düşündüğün gibi olmuyor, Hannah. Yanımdaymışsın gibi hissedip hissetmediğimi *ben* bilirim.”

“Bak, bana *kızgınsın* işte.” Sesi suçlayıcıydı. Başımı bıkkınlıkla iki yana salladım. Neden kendimi yoruyordum ki?

“Neden geldin, Hannah?”

Bakışlarını ofisimde gezdirip gülümsedi. “Buraya son gelişimde gelinliğimi deniyordum. Giymeye fırsatım bile olmadı.”

Dişlerimi sıkıp kafamı çevirdim. O elbiseyi düşünmek içimde çelişkili duygular uyandırıyordu. Gelinliğini sevgi ve emekle ilmek ilmek işlememe rağmen onu giymek bana acıdan başka bir şey getirmemişti.

Hannah yapmacık bir gülümsemeyle bana döndü. “Eminim sana çok yakışmıştır.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden önümdeki tasarımlara baktım. Onu görmek bile kafamı karıştırıyor, bana Ares’le paylaştığım her anın aslında onun olması gerektiğini hatırlatıyordu.

“Sana iyi davranıyor mu, Rave? Seni üzüyor mu?”

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve aklım yine Ares’in dün gece tenimde gezinen ellerine kaydığında bir an için tereddüt ettim. İçim şimdiye dek hiç tatmadığım bir suçluluk hissiyle dolduğunda bakışlarımı kaçırdım. Ansızın midem bulanmaya başlamıştı.

“Senin için endişeleniyorum. Ares iyi bir adamdır ama bana olan öfkesinin hıncını senden çıkaracağından korkuyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım. “Ares’le uzun süredir arkadaşız,” dedim usulca. “Değişen bir şey yok. Bana hâlâ her zamanki gibi kibar davranıyor.”

Hannah’nın yüzünden bir ifade geçti ama o kadar hızlıydı ki ne olduğunu anlamaya fırsat bile bulamadım. “Ne güzel. Sevindim.”

Gözlerini kaçırdığında aramıza bir sessizlik çöktü. Aramızda söylenmemiş onca şey olmasına rağmen ne onun ne de benim dile getirilmesi gereken soruları sormaya cesaretimiz vardı.

“Windsorların evliliklerine her şeyden çok değer verdiğini biliyorum,” dedi temkinli bir tavırla. “Ares de bir istisna değil. Kalbi ne söylerse söylesin sadakatinden asla ödün vermez.”

Kaşlarımı çattım, nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

“Beni hâlâ sevdiğini ve daima seveceğini biliyorum ama şu an canı o kadar çok yanıyor ki beni kendinden uzaklaştırıyor. Bana kalırsa bu, kısmen artık evli olduğu için benden uzak durmak zorunda olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyor. Bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ama evliliğe dair inançlarına ters düştüğü için bana kucak açmayı reddediyor. Ares’in acı çektiğini görmek istemiyorum, Rave. Bana kızgın olduğunun ve onda kapanması zor yaralar açtığının farkındayım. Her şeyi telafi etmek istiyorum ama telefonlarımı bile açmıyor.”

Düşünceler zihnimde dört dönse de sakın kalmama yardımcı olacağını umarak parmaklarımı birbirine geçirip sertçe sıktım.

“Lütfen, Rave. Ona benimle konuşmasını söyle. İsteğimin kulağa saçma geldiğinin farkındayım, sonuçta gerçekten evli bile değilsiniz. Arkadaş olduğunuzu kendi ağzıyla söyledin ve beni ne kadar sevdiğini düşünürsek daha ötesi söz konusu bile olmayacak ama o... o kadar sadık bir adam ki... Ona buna gerek olmadığını hatırlat.”

İçimi dolduran hayal kırıklığı ve hüznle bir süre ona baktım. “Buraya benden özür dilemeye gelmedin, değil mi? Tek derdin Ares’le konuşup onu seni affetmeye ikna etmem.”

Kollarını göğsünde kavuşturup iç geçirdi. “Bir taşla iki kuş diye düşünmüş olmaz mıyım, Raven? İkinizi de seviyorum. Hem böylesi senin için de en iyisi değil mi? Zorla aramıza sokulmak senin için de zor olmalı. Her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyor musun? Bu birlikteliğin üzerinde yarattığı baskıyı biraz olsun

hafifletmeye çalışıyorum. Artık yerine getirmek zorunda kalacağın sonu gelmez sosyal yükümlülüğe bir şey yapamam ama yanında olup diğer konuda sana yardımcı olabilirim. Bana bel bağlarsan hem Ares senden çok fazla şey beklemeyecek hem de sen kendi hayatından pek bir şey kaybetmeyeceksin. Eninde sonunda geldiğin yere geri dönmek zorunda kalacaksın, değil mi ama? Ares'in seni istemediğini biliyorsun. Tıpkı beş yıl önce benimle olabilmek için nişanınızı bozduğu zamanki gibi hâlâ beni istiyor.”

Gözlerinin içine baktım. Beş yıl önce bana yaşattıkları acıyı hatırladıkça kalbim sızlıyordu. Her şeyin eskisi gibi olmasına katlanamazdım. Kalbim onları yeniden bir arada görmeye dayanamazdı. Elimdekileri kaybedemezdim.

“Hayır,” dedim usulca. “Onunla konuşmayacağım. Ares çocuk değil. Ben de ara bulucu değilim. Artık gelip benden bir şey isteme, Hannah. Sana verebileceğim pek bir şeyim kalmadı.”

Gözleri sanki onu reddetmemi beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla açıldı. Gerçi haklıydı, ona ne zaman hayır demiştim ki? Benden istediği her şeyi harfiyen yerine getirmiştım. Her seferinde.

Fakat o defter bugün kapanıyordu.

Otuz Beş

RAVEN

Sabah bütün yorgunluğum ve sinirimle evimizdeki spor salonuna girerken iç geçirdim. Hannah'yla aramızda geçen konuşma içimi huzursuz ediyordu ve ofisime geldiğinden beri hey heylerim üzerimdeydi.

“Kapkek?”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Ares'in elindeki ağırlığı yere bıraktığını gördüm. Gülümseyerek yanıma geldi ve bakışları bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. “Günaydın,” dedi ve parmak eklemlerini şefkatle yüzümde gezdirdi. “Dün gece yatağa çok geç geldin. İyi uyuyabildin mi?”

Üzerime çöken ani suçluluk hissiyle hafifçe geri çekildim. Hannah'nın sözleri zihnime öyle bir kazınmıştı ki sesi sürekli kafamda yankılanıyordu.

Bana bel bağlarsan hem Ares senden çok fazla şey beklemeyecek hem de sen kendi hayatından pek bir şey kaybetmeyeceksin. Eninde sonunda geldiğin yere geri dönmek zorunda kalacaksın, değil mi ama?

Ares'in sorusunu başımla onaylayıp yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Evet, işlerim birikmişti de,” diye mırıldanarak ona yalan söyledim.

Yanından uzaklaşıp yoga matıma doğru ilerledim ve dalgın dalgın rutin esneme hareketlerine başladım. Geceyi öyle huzursuz geçirmiştim ki sürekli uykumdan uyanıp durmuştum.

Derin bir nefes alarak üzerimdeki ölü toprağını atmaya çalıştım. Ares sonsuza dek Hannah'ya kızgın kalmayacaktı. Ona hiç kıyamazdı. Yıllardır ne yaparsa yapsın onu her defasında affetmişti. Eninde sonunda onu düğününde bir başına bırakıp gitmesini de bağışlayacaktı ve ben buna şahit olmak istemiyordum. İkisi mutlu sonlarına kavuşurken başı yanan taraf olmak istemiyordum.

Mata uzanıp bacağıma kaldırarak dizlerimi esnetmeye çalıştım. İlişkımız iyiye gittiği için bir süredir bulutların üzerinde olmama rağmen Hannah'yla ufak bir konuşma bile Ares'le geçirdiğim her saniye yüzünden kendimi suçlu hissetmeme yetmişti. Ablam beni asla affetmeyecekti. Ares'le aramızda geçenleri öğrenirse bir daha yüzüme bile bakmazdı. Aramız güllük gülistanlık olmayabilirdi ama yine de onu kaybetmek istemiyordum. Ares'le aralarına girdiğimi söylerken haklıydı ama... olanları o bile tahmin edemezdi.

“Dur yardım edeyim.”

Ares bacaklarım arasına çömelip ellerini baldırına bastırarak bacaklarımı esnetmeye koyuldu. Bir süre sızlayan kalbimle onu izledim. Bunun bana elimdeki her şeye mal olacağını bildiğimden bunca zamandır ona herhangi bir adım atmamıştım ve artık evli olmamıza rağmen hiçbir şey değişmemişti.

Ares bacağıma omzuna kaldırıp üzerime doğru eğildi. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. “Çok sessizsin, Kapkek. Bana karşı dürüst olur musun? Aklından neler geçiyor?”

Öteki bacağıma da omuzuna kaldırdı ve daha da eğilerek kaslarımı esnetti. O kadar yakındık ki tişörtünü yakasını tutup onu öpmek işten bile sayılmazdı.

“Hannah ofisime geldi,” dedim bıkkın bir sesle. Bakışlarımı kaçırıp titrek bir nefes aldım. “Seninle konuşmak istiyormuş. Telefonlarını meşgule alıyormuşsun.”

Ares kaşlarını çatıp dişlerini sıktı. “Öyle mi?” Onu başımla onayladığımda biraz daha eğildi. “Peki sen ne yapmamı istiyorsun? Doğruyu söyle. Ne istiyorsan onu söyle, karıcığım.”

Gözlerinin içine bakıp derin bir nefes aldım. “Gözlerin benden başka kimseyi görmesin istiyorum. *Benim* olmanı istiyorum.”

Dudaklarına bir tebessüm yayıldığında ben de gülümsemeden edemedim. İçim bir rahatlama hissiyle doldu. Kendimi bildim bileli isteklerimi dile getirmekte zorlanırdım ama Ares’leyken bu dünyanın en kolay şeyymiş gibi geliyordu. “Dürüst olmaya devam edelim, bebeğim. Bu esneme hareketlerini hiç başka adamlarla yaptın mı?”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Sorusuna hemen cevap alamayınca Ares’in çenesi gerildi. “Sadece antrenörümle.”

Ares baldırlarımı sıktı ve ellerini kalçama indirdi. “Bir daha asla başkasıyla esnemeyeceksin. Anlaşıldı mı?”

“Neden?”

Gözleri bir an için karardı ve hemen ardından kalçamı yukarı kaldırıp uyluklarımı boynunun etrafına sardı. Surtıyla kadınlığım arasında sadece birkaç santim vardı. “Çünkü bu hâlinle dayanılmaz görünüyorsun ve kimsenin karımı bu şekilde görmesini istemiyorum.”

Eğilip burnunu bacağımın iç kısmında gezdirdiğinde ürperdim. “Hangi erkek önünde bu şekilde yatan bir kadının tadına bakmak istemez ki? Bir daha benden başka kimseyle esneme hareketleri yapmayacaksın.”

Ona gülümseyerek içimde körüklediği arzuyu saklamaya çalıştım. “Yoksa ne olur?”

Ares gözlerini kısıp yüzünü eğdi ve burnunu bacakları arasında gezdirip dudaklarını kadınlığıma bastırdı. “Bu

pozisyonda sana istediğim her şeyi yapmak ne kadar kolay olurdu, biliyor musun? Sen bir süper modelsin, bebeğim. Özel antrenörün var, değil mi? Sen ve o herif, baş başa...”

Onu başımla onayladığımda Ares içi boş bir kahkaha attı. “Adamın bunu aklından geçirmediğini söyleyemezsin.” Vajina bir öpücük kondurdu ve dilini taytımın ağında gezdirdi. “Dünya üzerinde seni böyle bacakların havada, yerde yatarken görüp de çırlıçıplakken nasıl görüldüğünü hayal etmeyecek, tadına bakmak istemeyecek tek bir erkek olamaz.”

Dişlerini kumaşın üzerinde gezdirip ellerini bacaklarımdan yukarı doğru kaydırırken bana gülümsedi. “Söz ver bana, Rave. Bu esneme hareketlerini başkasıyla yapmayacaksın.”

“Ya hayır dersem?”

Gözlerini bir kez daha kısıp ellerini bacaklarımdan iç kısmına koydu. “Benimle oyun mu oynamak istiyorsun, bebeğim?”

Ben ne olduğunu bile anlayamadan taytımın ağını yırttı. Kumaşın kolayca ayrılmasıyla Ares altıma bir şey giymediğimi gördü ve inledi. “Siktir,” diye fısıldayıp eğildi ve gözlerini benimkine kenetleyerek dilini kıvrımlarımda gezdirdi.

“Tanrım, Ares...”

Tenime doğru güldü ve dilini klitorisimin etrafında döndürerek beni kışkırtmaya koyuldu. En çok istediğim şeyi benden esirgiyordu. Dilini içime itti ve nefesim kesilene kadar beni ağzıyla becermeye başladı.

“Ares,” dedim yalvarırcasına.

Hafifçe geri çekilip uyluğuma bir öpücük kondurdu. “Efendim? Ne istiyorsun, karıcığım?”

Gözlerinin içine bakıp dudağımı ısırdım. “Ne istediğimi bal gibi de biliyorsun.”

Kıs kıs gülerek elini bacaklarımdan arasında gezdirdi ve başparmağını tıpkı bana masaj yaptığı geceki gibi klitorisime bastırdı. Geçen sefer beni nasıl usul usul zirveye çıkardığını hatırlarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Bana ne istediğini söyle, Raven. Ne yapmamı istediğini duymak istiyorum. Seni dilimle mi becereyim? Parmaklarımla mı? Yoksa aletimi mi istersin? Benim için boşalmak mı istiyorsun, aşkım?”

Boynundaki bacaklarımı kenetleyip kalçamı yüzüne doğru kaldırdığımda Ares sırtıttı ve isteğimi yerine getirerek üzerime eğildi. Dilini klitorisimin üstünde gezdirirken ritmik hareketlerle iki parmağını içime sokup çıkarmaya başladı.

“*Evet,*” diye inledim gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadan.

Tam boşalacağım sırada gülümseyerek duraksadı.

“Ares, yapma,” dedim yalvarırcasına. Kasıklarımı tekrar yüzüne bastırmak için elimden geleni yapsam da beni sımsıkı tutuyordu.

“Daha fazlasını mı istiyorsun, bebeğim? Benim için boşalacak mısın?”

Sözlerini hışımla onayladım. “*Lütfen, Ares. Lütfen. Boşalt beni, aşkım.*”

Sözlerimi duymasıyla dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Bana *aşkım* dediğin için ödülünü alacaksın ama başka hiçbir erkeğin bir daha yoga esnemenelerine yardım etmeyeceğine dair bana yemin etmezsen orgazmı rüyada görürsün.” Başını çevirip bacağımın iç kısmına şefkatli bir öpücük kondurdu. “Boşalmak istiyorsun, değil mi? Ağzıma boşalmak için yanıp tutuşuyorsun, değil mi, bebeğim?”

Başımı iki yana salladım. “Eğer böyle bir yemin edeceksem daha fazlasını isterim. Karşılığında sen de bana bir söz vereceksin. Beni becermeni istiyorum.”

Ares inleyerek elini saçlarının arasından geçirdi. “Memnuniyetle. Seni şurada becereceğim, Raven. Aletim içine girmek için sabırsızlanıyor. Ne zamandır bu ânı bekliyor.”

Sırıttım. Yanında kendimi bu kadar rahat hissettiğim için şaşkındım. “Yemin ederim, Ares. Bundan böyle esneme hareketlerimde bana yardım edecek tek erkek sen olacaksın.”

Sırıttıktan sonra yüzünü yeniden bacaklarımın arasına gömdü. Parmakları da tıpkı dili kadar hoyratça hareket ediyordu. Dakikalar içinde beni tekrar orgazmın eşiğine getirdi. Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, bacaklarımı omuzlarına atmış vaziyette beni izlerken o kadar çekici görünüyordu ki.

“Ares...” Boşalmamak için kendimi geri çekmeye yelten-dim ama Ares beni sımsıkı yerimde tuttu. Parmaklarını daha derinlerime iterken klitorisimi emmeye başladı. Çok geçmeden şimdiye dek yaşadığım en şiddetli orgazm dalgalarının bedenimi ele geçirmesiyle nefes nefese gözlerimi kapayıp ağzına boşaldım.

“Şu hâline bak,” diye inledi. “Yırtık raytın, sırlıklam olmuş amın, yüzündeki tatmin olmuş sırıtış. Her şeyinle sadece bana ait biri gibi görünüyorsun.”

Dudağımı sertçe ısırdım. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Ares bacaklarımı nazıkçe iki yanına bıraktı ve ellerini gri eşofmanının beline götürdü. “Seninle işim henüz bitmedi, karıcığım.”

“Bitmedi tabii. Beni becereceğine söz verdin.”

Eşofmanını ve baksırını indirip kalın aletini gözler önüne sererken güldü. Karşımdaki manzara nefesimi kesip tüylerimi diken diken etti.

Ares bir elini başımın yanına koyup üzerime eğilirken diğeriyle aletini girişime yerleştirdi. “Bunun hayalini kaç kez kurduğumu tahmin bile edemezsin, Raven.”

Aletinin başını içime sokmasıyla inleyip kollarımı boynuna doladım. “Yavaş ol,” dedim. “Aradan... uzun zaman geçti.”

Ares gülümseyerek aletini biraz daha içime itti. “Hepsini alabilirsin, bebeğim,” dedi. “Benim için yaratıldığına hiç şüphem yok.”

Başımı iki yana salladım ve Ares büyüklüğüne alışabilmem için bana izin verdi. Bu ânın benim için ne kadar inanılmaz olduğunun farkında bile değildi. Onu yıllardır istiyordum ve isteğime nihayet kavuşmuştum.

“Patron! Neredesin?” Uzaklardan gelen belli belirsiz aşına olduğum sesi duymamla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Siktir!” diye bağırdı Ares. Üzerimden kalkıp saniyeler içinde tişörtünü çıkardı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan üzerime geçirip vücudumu olabildiğinde gizlemeye çalıştı. Bacak aramı yoklayıp taytımdaki yırtığın tamamen gizlendiğinden emin olduktan sonra aklına kendi eşofmanını yukarı çekmek geldi.

Birkaç saniye sonra Dom içeri girdi. “Bay Windsor! Bugünkü programınızda bir değişiklik oldu ama size bir türlü ulaşamadım,” dedi. Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken sırtıttı.

“Dom.” Başımı hafifçe sallayarak ona selam verdim.

“Çık dışarı, Dom,” dedi Ares sertçe. Gözleri öfkeyle dolup taşıyordu.

Dom yüzündeki sırtışı bozmadan Ares’in dediğini yaptı. Hâlimizin onu ne kadar eğlendirdiği yüzünden okunuyordu.

Ares elini saçlarının arasından geçirip iç çekti. “Benim... gitmem gerek, Kapkek.”

Gülümseyip başımı salladım. “Git o zaman,” dedim gönülsüzce.

“Sakın unutma, Raven, sözlerimi daima tutarım.”

Ares ayağa kalkarken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. “Tutsan iyi edersin.”

Ares yüzünde bir sırtışla yürümeye başladı ve kapının yanında duraksadı. “Unutma, işten sonra kuyumcuya gideceğiz. Randevumuz bugün. Adresi sana mesaj atarım.”

Sözlerini başımla onayladım. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Boş yüzük parmağıma bakıp gülümsedim. Kalbimde minik umut dalları filizleniyordu.

RAVEN

Ares'in mesajla adresini gönderdiği son derece seçkin mücevher mağazasına girerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yıllardır her özel günde ablama mücevher almamıza, Hannah'nın ona buradan bir parça için yalvardığını bilmeme rağmen bir kez bile buraya uğramamıştık. Burası herkesin –ne kadar zengin olursa olsun– elini kolunu sallaya sallaya girip alışveriş yapabileceği türden bir yer değildi. Tasarımları metrelerce öteden tanınırdı ve hepsi el yapımıydı.

Mağazanın sahibi beni başıyla selamlayarak, “Bayan Windsor,” dedi. “Sizi burada ağırlamak ne büyük bir onur.”

“O onur bana ait, Bay Laurier,” diye yanıtladım şaşkınlıkla.

Sanki gelmeme gerçekten çok sevinmiş gibi mahcup bir ifadeyle başını salladığında gerilmeden edemedim. Modelliğe başladığımdan beri neredeyse istediğim her şeye sahip olmaya alışsam da bu mağaza daima ulaşılmaz gördüğüm tek tük şeyden biriydi.

“Rave.” Ares'in sesini duyduğumda başımı kaldırdım ve elini bana uzattığında gülümsedim. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip beni kendine çekti. Gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları aklıma bu sabahı getirdi. Hannah özgüvenimi sarsmaya başlar başlamaz Ares devreye girip beni ne denli istediğini göstererek aklımı başıma getirmişti. Aramızdaki bu şey tutkudan ibaret

olsa da hiç yoktan iyiydi. Sadece birkaç hafta öncesinden çok daha fazlasıydı.

“Yüzüklerimizi seçelim artık.”

“Lütfen benimle gelin, Bay ve Bayan Windsor.” Bay Laurier bizi üzerine çoktan birkaç tasarım çıkardığı tezgâha götürdü. “Aklınızda özel bir model var mı?”

Yerlerimize otururken Ares’e gergin bir bakış attım fakat o sadece gülümseyip tuttuğu elimi dudaklarına götürdü. “Ne istersen, Raven. Bütçe falan yok. Yalnızca gururla takacağın bir yüzük seçmeni istiyorum.” Ardından Bay Laurier’e döndü. “Tek ricam karımın yüzüğünün içine adımı yazmanız.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Günün başından beri kaç hayalimi gerçeğe dönüştürdüğünden bihaberdi. Küçük bir tereddüdün ardından tabletimi çıkardım. “Aslında bir şeyler karalamıştım,” dedim. “Ama yapmanız mümkün mü bilmiyorum.”

Bay Laurier gülümseyerek tabletimi aldı. “Hiç sorun değil, Bayan Windsor. Tamtur bant ve taşın altına birkaç hoş detay. Kaç karat düşünmüştünüz?”

Ares gerildi ve sırtını dikleştirip elimi sıktı. “Odanın öbür ucundan görülmesini istiyorum,” dedi kararlı bir ifadeyle. “On karat olur mu? Yoksa beş mi?”

Gözlerim fal taşı gibi açılırken ona döndüm. “Çıldırдың mı sen? Bu çok fazla.”

Ares başını iki yana salladı. “Artık bir Windsor’sın. Benim karımsın. Çok fazla diye bir şey söz konusu bile olamaz.”

Bay Laurier anlayışla gülümsedi. “Tamtur olacağı için bantın üzeri *toplam* ağırlığı on karat gelen küçük pırlantalarla kaplanacak. Son derece şık bir model yapacağımdan şüpheleniz olmasın, Bayan Windsor. Endişelerinizi anlıyorum ama emin olun nefes kesici ve itibarınıza yaraşır bir şey olacak.”

Tereddütle başımı salladım. İçimde anlamlandıramadığım bir endişe vardı. Sanırım Bayan Windsor rolüme tam anlamıyla bü-

rünmekten, Ares'le aramızda filizleniyormuş gibi görünen bu yeni şeyin solup gideceğinden korkuyordum. Eninde sonunda kalbimin paramparça olup ayaklar altında ezilmesinden çekiniyordum.

“Ne oldu?” diye sordu Ares usulca.

Bakışlarım parmağındaki düz platin alyansa kaydı. Evlendiğimiz günden beri onu parmağından bir kez bile çıkarmamıştı ve bunun içimi rahatlatması gerektiğini bilsem de endişemi körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

“Ben de sana bir yüzük seçebilir miyim?” Ben ne olduğunu bile anlamadan sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi ve ardından ani bir utanç hissettim. Kıskançlık etmek istemesem de kendime mâni olamıyordum. Evliliğimize dair hiçbir şeyde Hannah'dan izler görmek istemiyordum ama şu an burada bile onun sayesinde otururken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Ares bakışlarını yüzüğüne indirip elimi bıraktı. Bir an için isteğimi reddedeceğini düşünsem de alyansını çıkarıp masanın üzerine bıraktı. “Elbette,” dedi. “Ne beğenirsen kabulüm.”

Gergince gülümseyip tabletimi aldım ve farklı bir tasarımı açıp ekranı Bay Laurier'e çevirdim. “Ares için sade, yirmi iki ayar altından geniş bir alyans istiyorum. Bandın üzerine de *belli belirsiz* tüy motifleri.”

Bay Laurier sırtarak beni başıyla onayladı. “Kuzgun* tüyü sanıyorum?”

Sorusunu başımla onayladım. Yüzümüm kızardığından emindim. Ares güldü ve şefkatli bir tavırla kolunu omzuma attı. “Hoşuma gitti.” Ardından tekrar Bay Laurier'e döndü. “Yüzüklerimizin iki hafta içinde hazır olmasını ve karıma yaracak en kaliteli elmasları kullanmanızı istiyorum.”

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken ayağımla onunkini dürttüm. Gerçekten aklını kaçırmıştı. Bay Laurier'in en ufak bir tasarımına

* İngilizcede kuzgun anlamına gelen “raven” sözcüğüne atıfta bulunulmuştur. —ç.n.

sahip olmak için girilmesi gereken bekleme listesinin uzunluğundan haberi var mıydı? Kapıdan içeri adımımızı atabilmek bile başlı başına bir onurdu ama adam bizi kesin postalayacaktı.

“Elbette, Bay Windsor. Yüzüklerinizi evinize bizzat ben teslim edeceğim.”

Ne? Yaşadığım şoku belli etmemek için elimden geleni yapsam da Ares’in yüzündeki sırıtış bana başarısız olduğumu söylüyordu.

“Evimize dönme vakti geldi o hâlde,” deyip ayağa kalktı. Bana uzattığı elini tutup yerimden kalktım, Bay Laurier bizi kapıya kadar geçirirken bu işi ona emanet edecek kadar güvendiğimiz için tekrar tekrar teşekkür etti.

“İyi misin?” diye sordu Ares birlikte arabasına doğru yürürken. Onu başımla onayladığımda kaşlarını çatıp kapımı açtı. Yerime yerleşmemi bekledikten sonra hızla şoför tarafına ilerledi. Defalarca bunu Hannah için yaptığını görmüş ve her seferinde ikisini arka koltuktaki yerimden kıskanarak izlemiştim. Ares’in daima günün birinde benim olacağını ummuştum ama şimdi yasal olarak kocam olmuşken bile aslında benim olmayan bir hayatı yaşıyormuşum hissini üzerimden atamıyordum. İnançımı kaybetmemek için elimden geleni yapsam da Hannah’nın sözlerini kafamdan bir türlü atamıyordum.

Ares bana dönerek, “Raven,” dedi. Üzerime doğru eğilerek emniyet kemerine uzandı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki başımı çevirsem dudaklarım onunkilere değecekti. Gerçekten benim olsaydı yapacağım şey tam da bu olurdu. Ellerimi saçlarına gömüp onu öyle bir öperdim ki bir an önce evimizin mahremine kavuşmamız için arabayı uçarcasına sürerdi. Fakat benim değildi. Tam anlamıyla değildi. “Dükkândan çıktığımızdan beri sesin çıkmıyor, bebeğim. Neyin var?”

Ona öylece baktım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Dürüst olabilir miyiz? Kendimi suçlu hissediyorum,” dedim. “Yanında bir an bile mutlu olmaktan ödüm kopuyor. Sanki bunu ya-

parsam her şey avuçlarımdan kayıp gidecekmiş gibi geliyor. Bana ait olmayan bir hayatı yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu aklımdan atmaya çalışsam da zaman zaman yine yakama yapışıyor.”

Bakışlarımı kaçırıp titrek bir nefes aldım. “Sadece her kadının isteyeceği şeyi istiyorum, Ares. Mutlu bir evlilik istiyorum. Kendimi istediğim hiçbir şeyden mahrum bırakmak istemiyorum ama bunu başkalarını incitme...”

Ares hiç beklemediğim bir telaşla eğilip sertçe dudaklarıma yapışarak sözümü kesti. Boğazımdan alçak sesli bir inilti yükseldiğinde saçlarımı sıkıca kavrayarak beni ağzımı aralamaya zorladı. Öpücüğüyle nefesimi kesiyor, daha fazlasını isteyen tarafımı körüklüyordu. Bana hissettirdiklerinin çok daha fazlasını istiyordum. Kafamda beliren ani şüphelerin her birini yok etmesine ihtiyacım vardı.

Ares geri çekildi ve alnını benimkine yasladı. O da benim gibi nefes nefeseydi. “Herkesi siktir et, Raven. Benim karım *sensin*. Konu ister evimizin dekorasyonu ister alyanslarımız ister aramızdaki ilişki olsun, bütün ihtiyaçlarını karşılamak benim görevim. Seni mutlu etmek benim için bir onur. Bir şeyin değişmesini istiyorsan, o şey değişecek. Kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama her şeyi telafi etmeme izin ver, Raven. Bu benim için de yepyeni bir şey ama hiçbir şeyi laf olsun diye yapmaktan hoşlanmam. Ben bir Windsor’ım, Raven ve ailemin gözünde evliliğin tek bir anlamı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. O mihraba çıktığımız an senin oldum. *Sadece senin*. İsteddiğin her şeyi söyle. Hiçbir şeyi dillendirmekten çekinme. Elimden gelen bir şeyse senindir.”

“İsteddiğim şey bedeninin olsa bile mi? Sadakatin? *Tutkun?* Ya bir zamanlar *onun* olmuş her şeyi istiyorsam?”

Ares gülümsedi ve parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. “*Sadece seninim*” diye tekrarladı. “Senin de benim olman için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

Otuz Yedi

RAVEN

Ares evimizin önüne yaklaşırken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Zihnim arzu ve korkunun esiri olmuştu. Dudakları sanki benimkiler için yaratılmıştı. Mücevher mağazasının önündeki öpücük bu dünyada istediğim her şeye bedeldi. Bu seferki bir şekilde diğerlerinden çok farklıydı. Ona duyduğum sevgiyi yıllardır içimde yaştan anıdan bile daha iyiydi ama yeterli değildi. Yaptığımız onca şeye rağmen basit bir öpücüğün hepsinden daha samimi hissettirmesi ne tuhaftı.

Ares arabanın etrafından dolaşırken gergin görünüyordu, yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Kapımı açıp bana uzattığı elini tereddütle tuttum. Kırk yıl düşünsem bu şekilde birlikte olacağımız aklımın ucundan geçmezdi ama öte yandan içten içe sonumuzun böyle olacağını hep biliyor gibiydim.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. Ares ön kapıya doğru ilerlerken elimi hiç bırakmadı. Aramızda aşına olmadığım bir gerginlik vardı. Beni öptüğüne şimdiden pişman olmasından ya da bunu sırf kocalık görevinin bir parçası olarak gördüğü için yapmasından endişeleniyordum. Bana son zamanlardaki dokunuşları... hepsinin gerçek olmasını istiyordum. Evliliğe ne kadar önem verdiğini biliyordum ve sırf bu yüzden benim ihtiyaçlarımı kendisinininkilerin üzerinde tutmasına şaşırırmazdım.

Fakat istediğim bu değildi. Ares'in her şeyiyle, her bir zerresiyle, kendi hür iradesiyle benim olmasını istiyordum.

Bu yeni yakınlığımızdan en ufak bir pişmanlık bile duyacaksa çok geç olmadan, uğraşıp didindiğimiz her şeyi yerle bir etmeden ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Ares parmak iziyle kapıyı açtı ve içeri girdik. Kapı arkamızdan kapanırken elimi bıraktı.

"Ares," diye fısıldadım. Ona duyduğum derin arzıyla yanıp tutuşurken bile kalbim sızlamaya devam ediyordu. "Her şeyi fazla düşündüğümü biliyorsun, bu yüzden benimle açık açık konuşman çok önemli. Bana karşı ne hissettiğine dair tahminler yürütmeye devam edersem aklımı kaçıracam. En son sana yaklaşmaya kalktığımda beni reddettin ve bana beni asla istemeyeceğini söyledin. Kalbim kırıldı, özgüvenim paramparça oldu. O zamandan beri çok şeyin değiştiğini biliyorum ama her şeyi zorunluluktan yapmadığını bilmem gerek. Bu yüzden sana bir soru soracağım. İlk ve son kez. Cevabın hayır olursa yatağa gideceğim ve ikimiz de bunların hiçbirini yaşamamış gibi yapacağız."

Sözlerimi başıyla onayladı. Yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

"Beni gerçekten istiyor musun? Evli olmasaydık da beni ister miydin?"

Ares'in dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve kendinden emin, telaşlı adımlarla yanıma geldi. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti ve arabadaki çaresizliğiyle dudaklarıma yapıştı. Elleri sabırsızca vücudumda gezinirken dudaklarından bir inilti döküldü. Duvarla arasına sıkışıp kalmıştım. Bacağımı kaldırıp beline doladı.

Geri çekildi ve nefes nefese kalmış hâlime hiç aldırmadan çeneme öpücükler kondurarak dudaklarını kulağımın hemen altına bastırdı. Boynumu usulca öptüğünde vücudum karıncalandı. "Cevabını aldın mı, Raven? Seni öyle çok arzuluyorum ki sensiz geçen her saniye tüm bedenim acıyla kıvranıyor." Dişlerini

kulağıma değdirirken kesik nefesler alıp veriyordu. “Yapmamam gerektiğini bile bile, kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar çok kez seni altımda yatarken hayal ettim.”

Beni belimden kavrayıp kucağına çektiğinde bacaklarımı beline doladım. “Hissediyor musun, bebeğim? Beni ne kadar tahrik ettiğini hissediyor musun? Aklımı başımdan alıyorsun. Seni gördüğüm ilk andan beri.”

Yeniden dudaklarıma yapışırken elini kıçıma götürüp sıkıca kavradı. “Aç o güzel ağzını,” dediğinde söylediğini yaparak öpücüğümüzü derinleştirdim. Sırtında dolanan ellerim çok geçmeden saçlarını buldu. Kafa derisine gömdüğüm tırnaklarımla giderek artan arzumu sessizce anlatıyordum.

Ares ağzıma inledi ve beni oturma odasına doğru taşımaya koyuldu. Koridordaki bir şeyi devirip kırsa da çıkan sesi ikimiz de umursamadık. Aksine, bu, Ares’in daha bir aceleci davranmasına neden oldu.

Ellerini elbisemin altına kaydırıp çıplak popomu kavradı. “Siktir,” diye inledi dudaklarıma. “Bunu ne zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin. Sana yaptığım masaj aklımdan bir an bile çıkmadı. Ellerimi hayal bile edemeyeceğim kadar uzun süredir o geceliklerinin altına sokmak istiyorum. Evin içinde onlarla gezerek bana ne yaptığını çok iyi biliyordun, değil mi?”

Sözlerini başımla onayladım. Yanaklarım kıpkırmızıydı. “Seni baştan çıkarmaya çalışıyordum ama sanırım bu konuda pek başarılı değilim.”

Beni yatağıma bırakıp açılmış bacaklarımın arasına girdi. “Sen öyle san, Kapkek. Yanındayken aletim sürekli taş gibi oluyordu. Her şeyi fazla düşünen tek sen değilsin, Rave. Sen hayatımdaki en önemli kadınsın ve seni üzecek bir şey yapmam söz konusu bile olamazdı. Benimle evlenerek zaten çok büyük bir şey yapmıştın, daha fazlasını isteyecek cesareti kendimde bulamadım ama... bunu istemediğim anlamına gelmez.”

Dudaklarımız arasında birkaç santim kalan dek üzerime eğildi. “Sana karım olmanın ne demek olduğunu göstermeme izin ver, Raven.”

Ares bir süre alt dudağımı dişleyip beni çıldırtmaya çalışırcasına emdikten sonra beni öptü. “Bu dudakların hayalini kaç kez kurdumu tahmin bile edemezsin.”

“Ares,” dedim. Sesim arzuyla dolup taşıyordu. “*Lütfen.*”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken gözlerime bakabilmek için biraz geri çekildi. “Söyle bana. Ne istiyorsun?”

Ellerimi gömleğine götürüp titreyen parmaklarımla düğmelerini açmaya koyuldum. “Bütün fantezilerimi gerçeğe dönüştürmeni istiyorum,” diye fısıldadım. “Çaresizce beni arzulamanı istiyorum.”

Düğmelerini açmaya devam ederken güldü. “Daha ne kadar çaresiz olabilirim bilmiyorum.”

Son düğmeyi de açmamla parmaklarımı göğsünde gezdirdim. Ares sanki dokunuşlarım onu daima hayalini kurduğum kadar etkiliyormuş gibi keskin bir nefes aldı. Gözlerime inanmıyordum.

Kıyafetlerimi çekiştirerek, “Raven,” diye fısıldadı. İkimizin de dayanacak gücü kalmamıştı. Ona yardımcı olmak için kollarımı kaldırdığımda elbisemi çıkardı ve beni yalnızca hiçbir yerimi örtmeyen dantelli iç çamaşırı takımıyla bıraktı. “Siktir. Demek iç çamaşırı giydiğinde bile hiçbir yerini örtmeyenlerden giyiyorsun, bebeğim.”

Ares tekrar üzerime eğilip saçlarımı kavradı ve başımı geriye çekerek boynumu ortaya çıkardı. Dudaklarını kulağımın hemen altında hissettiğimde bedenim ürperdi. “Aşkım,” diye fısıldadı. “Dudaklarından dökülen adımı duymak, aletim *en derinlerine* gömülüyken nasıl görüldüğünü zihnime kazımak istiyorum. Tam isteğime kavuşmuşken içinden çıkmanın beni nasıl kahrettiğini biliyor musun?”

Ellerimi saçlarına geçirip sıkıca kavradım. “Beni kışkırtmayı bırak o zaman,” dedim yalvarırcasına.

Eli sırtıma ilerlerken gözleri alev alev yanıyordu. “Yatağımda çırılçıplak yatmanı ne zamandır istediğimi bilemezsin. Birlikte geçirdiğimiz her gece işkence gibiydi, bebeğim.” Sütyenimin kopçasını açtı ve memelerim ortaya çıktığında keskin bir nefes aldı. “Kucağıma oturduğun o geceyi kaç kez zihnimde yeniden canlandırdım biliyor musun? Sana dokunmamak için irademini her bir zerresini kullanmam gerekmişti.”

İçim bir anlığına büyük bir utançla dolsa da dudaklarıma kondurduğu öpücükle hepsi uçup gitti. “Ben de seni çıplak görmek istiyorum,” dedim. “Bana pijamalarını çıkarmamı söylediğin o geceyi hatırlıyor musun? Pijamalarla yetinmemeye niyetliydim ama cesaret edemedim.”

Ares sırtıtarak ellerimi beline götürdü. “Soy beni, bebeğim.”

Onunkini aratmayacak bir sabırsızlıkla söylediğini yaptım. Aletini özgür bıraktığımda Ares kıkırdadı. “Sıra bende,” diye hırladı.

Beni sırtüstü yatırıp parmaklarını hâlâ üzerimdeki son kıyafet parçasına, dantelli külotuma geçirdi. Kumaşı bacaklarımdan aşağı çekip beni çırılçıplak bırakırken gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadı. “Siktir,” diye inledi. “Bir saniye daha dayanacak gücüm kalmadı.”

“Benim de öyle, kocacığım. Gel buraya.”

İnleyerek aletimi girişime yerleştirdi. “Bir daha söyle,” dedi.

Başını içime iterken, “Ne söyleyeyim?” diye sordum. “Kocacığım mı?”

Ares inlediğinde gülmeden edemedim. Aletini daha derinlerime itip hayallerimi gerçeğe dönüştürürken yüzümdeki gülümseme kaybolup gitti.

“*Tanrım.*”

Tamamen içime girdiğinde duraksadı. Gözleri hâlâ benimkilere kenetlenmiş vaziyetteydi. “Siktir, Raven. Ben... uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum. Harikasın.”

Dudağımı ısırarak canımın biraz yandığı gerçeğini kendime sakladım. Ares hatırladığımdan daha büyüktü ve alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

“Ne oldu, bir tanem?”

Başımı iki yana sallayıp onu kendime çekerek dudaklarımızı buluşturdum. Ares öpücüğüme karşılık verip hareket etmeye başladığında kendimi ona bıraktım. Kollarının üzerinde doğrulup kalçalarını döndürerek beni kışkırtırcasına ağır ağır becermeye başladı.

“Daha fazla,” diye inledim.

Gülümsedi. “Hiç sormayacaksın sandım, bebeğim.”

Bir elini saçlarıma geçirip ötekiyle boynumu kavradı ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan içimden çıkıp sertçe tekrar girdi.

“Ares,” diye fısıldadım.

Ares sessiz kalıp temposunu artırdı, hareketleri sertleşti. Saçlarımı çekip boynumu ortaya çıkararak, “Şu hâline bak,” dedi. Tenimi sertçe emerek ardında bir morluk bıraktı. “Aletimi nasıl da içine alıyorsun. Ne manzara ama.”

Geri çekilip içimden çıktığında hayal kırıklığıyla sızlandım ama Ares bir şey söylemeden dizlerinin üzerine oturup gülümsedi. Bacaklarımı kavrayıp beni sertçe kendine çekti. “O tatlı amının beni nasıl içine aldığını görmek istiyorum, bebeğim. Her şeyini zihnime kazımam gerek.”

Aletini kavrayıp yavaşça içime itti. Bakışları arzuyla dolup taşıyordu. “Siktir,” diye inledi.

Yastıkların üzerine dağılmış saçlarım, önüne uzanmış çı-
rılçıplak vücudumla berbat görüldüğümden emindim.

“Bütün hayallerimin beden bulmuş hâlisin, Raven.”

İçime girip çıkarken bir eliyle kalçamı kavrayıp diğerini bacaklarımın arasına götürdü.

“Ares,” diye inledim klitorisimi okşadığında. Ama bana acımaya hiç niyeti yoktu. Başparmağıyla tıpkı bana masaj

yaptığı geceki gibi hassas noktamın üzerinde daireler çizmeye başladı. Bunun beni çıldırttığını biliyordu ve saniyeler içinde boşalmanın eşiğine geldim.

“O kadar ıslaksın ki, Raven. Aletim içindeyken boşalmanı istiyorum. Benim için çözülmeni istiyorum.”

Temposunu artırıp beni daha sert becermeye, klitorisimi daha hızlı okşamaya başladığında dudaklarımı ısırđım. “Ares, dayanamıyorum,” dedim.

“Dayanma, bebeğim. Bırak kendini. Benim için boşal.”

Söylediğini kaptım. Bütün vücudum şiddetli bir orgazmla kasılırken gözlerim kapandı. Her hareketimi pürdikkat izlediğini bilmek zevki daha da yoğunlaştırıyordu.

“Kahretsin,” diye inledi. Kalçası daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. Benden saniyeler sonra boşalırken dudağını ısırđı. Bunu ona benim yaptığıma inanamıyordum.

Ares üzerime eğilip yüzünü boynuma gömdü. Nefes nefeseydi. “Fantezilerim bunun yanında hiçbir şeymiş,” diye inledi. “Daha az önce boşaldım ama şimdiden bir kere daha zirveye tırmanıyorum.”

Kollarımı vücuduna dolayıp gülümsedim. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ares boynuma art arda öpücükler kondururken evlendiğimizden beri ilk kez bunun böyle sürüp gidebileceğı hissine kapıldım. Aramızdaki bu şeyin... geri dönüşü yoktu.

RAVEN

Bir yandan ana eve doğru yürüyüp bir yandan da paylaştığım son reklam çekimine gelen yorumlara göz gezdirirken kaşlarımı çattım. Reklam elimde bir parfüm şişesi tuttuğum basit bir fotoğraftan ibaret olsa da yorumların bazıları çok tuhaftı. Daha doğrusu yorumlar değil, yorumu yapan hesapların isimleri çok tuhaftı.

Raveninayaginiopmekistiyorum: parfüm de senin kadar tatlı kokuyor mu?

Raveninbelindekigamzelerinenbuyukhayrani: gülümsene bayıldım. Bana da parfüm şişesine baktığın gibi bakman içine ne yapmam gerek?

Raveningülümsemesinetakık: artık ben de şu fotoğraflarda olmak istiyorum. Bir parfüm şişesini kıskanacağım aklımın ucundan geçmezdi ama kıskanıyorum. Beni aptala çevirdin.

Ravenindiziniyalamakistiyorum: seni çırılçıplak soyup sadece şu parfümü sıkarak becermek istiyorum, Rave. Yatağımıza uzanmış sen, yüzümü ba-

caklarının arasına gömmüş ben ve havadaki belli belirsiz parfüm kokusu.

Raveninkocasi2409: *parfüm senin gibi mi kokuyor? Öyleyse bütün stokları alıp yanımda olmadığın zamanlarda avunacağım... başka kimsenin kokunu almasına izin veremem.*

Kapkeklerinkralicesiraven: *imza kokun buysa kesin kapkek ve güneş ışığı gibi kokuyordur.*

Ravenbenimkarımayaginizidenkalin: *Sabırım tükeniyor. Herkesin benim olduğunu bir an önce öğrenmesi gerek.*

Kendi kendime gülerek mesaj uygulamasını açtım.

Raven

Sanırım en çok "Raven'ın dizini yalamak istiyorum" olanı beğendim.

Çok... benzersiz bir şey olmuş.

Ares

Yine dürüst mü oluyoruz?

Eğer olmayacaksak... neden bahsettiğini hiç bilmiyorum.

Raven

Tüh. İçlerinden biri çok ilgimi çekmişti hâlbuki.

Nasıldı? "Seni çırılçıplak soyup sadece şu parfümü sıkarak becermek istiyorum, Rave. Yatağımıza uzanmış sen, yüzümü

bacaklarının arasına gömmüş ben ve
havadaki belli belirsiz parfüm kokusu.”

Ama ben değilim diyorsan yapacak
bir şey yok.

Eve boşu boşuna bir şişe getirmeyeyim.

Ares

Bendim. Hepsini ben yazdım.
İtiraf ediyorum.

Bir kahkaha atıp başımı iki yana salladım.

“Vay canına. En son ne zaman böyle içten gülmüştün hatırlamıyorum bile.”

Başımı telefonumdan kaldırdığımda karşımda bana gülümseyerek bakan Sierra’yı buldum. Koluma girip beni sürüklemeye başladı. Büyükanne bizi görmek istemişti. Bunun pek de olağandışı bir şey olmadığını farkındayım ama nedense bu sefer içimde bir gerginlik vardı. İlk kez karşısına Ares’in karısı olarak çıkacaktım. Tıpkı söylediği gibi bize tam bir ay müsaade etmişti.

“Ee,” dedi Sierra kaşlarını hızlıca kaldırıp indirerek. “Nasıl gidiyor? Aptal abimi kendine âşık etmeyi başardın mı?”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Daha bir ay oldu, Ser.”

Omuzlarını silkti. “Hiç değilse mercimeği fırına verdik de bari? Kalbine giden en hızlı yolun bu olduğuna eminim.”

Aklım içimdeki hissine, bana dokunuşlarını kayınca yanaklarım kızardı.

“Aman Tanrım, yatmışsınız!”

Ona sert bir bakış attım. “Gerçekten *abinle* yaptıklarımı bilmek istiyor musun?”

Sierra gözlerini devirdi. “Ölürüm daha iyi. Detay ver dedim. Sadece işi pişirip pişirmediğinizi merak ettim. Buna bir isim bulmamız gerek. Bal Tuzağı Operasyonu nasıl?”

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. “Hayır, Sonsuza Dek Mutlu Operasyonu diyeceğiz.”

“Ne tatlı,” dedi heyecanla. “Bayıldım. Şu hâline bir bak, Raven, ortalıkta aşk böceği gibi geziniyorsun. Sonunda bana hak verdin mi?”

Omuzlarımı silktim. Bunu asla itiraf etmeyecektim. Sierra tanıdığım en romantik insandı ve herkese önünü ilikleten bir CEO olmaktan arta kalan zamanlarını ya aşk romanları okuyarak ya da romantik komedi filmleri izleyerek geçirirdi. Hepimizin örnek alması gerektiğini düşündüğü, karşılanması imkânsız standartlarını da buna borçluydu. O çok sevdiği kurgusal karakterlerin hepsinin bir *kadının* kaleminden çıktığını fark etmesi daha ne kadar sürecekti merak ediyordum.

“Kızlar!”

Büyükanne kollarını iki yana açarken ikimiz de güldük. “Önce ben!” diye bağırdım ve Sierra’nın benden önce davranmasına fırsat vermeden koşarak büyükannenin kollarına atladım. Büyükanne kıkırdayarak bana sımsıkı sarıldı.

“Ah,” diye inledi Sierra. “Artık sana büyükanne hırsızı da diyemiyorum. Sen de aileden oldun.”

Büyükannenin kollarının arasından çıkarken ona sıırıttım. Birlikte oturma odasına doğru yürüdük ve içeri girer girmez Sierra öne atıldı. Bizi bekleyen kurabiye tabağını kaptı ve bir an bile tereddüt etmeden içindeki her şeyi el çantasının içine boşalttı.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Yok artık.”

Yüzündeki kendini beğenmiş, muzaffer sırıtışla bana baktı. “Var artık. Yine olsa yine yaparım.”

Büyükanne kolunu belime dolayıp eğilerek kulağıma fısıldadı. “Sana biraz ayırdım. Sonra dairene gönderirim.”

Sierra gözlerini kısarak, “Ne fısıldaşıyorsunuz siz?” diye sordu.

Kıs kıs güldüm. Elimde değildi. Büyükannenin yanında kendimi hep... özgür hissedirdim. Keşke kendi ailem için de aynısını söyleyebilseydim.

“Gelin hadi,” dedi büyükanne. Yerlerimize oturduğumuzda bize birer kutu uzattı. “Sanırım seninkini vermek için biraz erken, Sierra ama torunumu iyi tanıyorum. Raven’ın başının etini yemeni istemediğimden biraz erken davranacağım. Açın bakalım.”

Kutuları açmamızla ikimiz de aynı anda şaşkın bir nefes verdik. İçlerinde paha biçilemez Windsor yadigârlarından bir mücevher seti vardı. Bunlar genellikle sergilenmesi için müzelere ödünç verilen parçalardı ve içlerinden birinin günün birinde benim olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Bütün Windsor mücevherleri sana miras kalacak, Raven. Günün birinde ailenin başına geçtiğinde gözüm hiç arkada kalmayacak.” Ardından Sierra’ya döndü. “Sen de gelin gittiğin ailenin başına geçeceksin elbette.”

Sierra sıırttı. “Benim için seçtiğin müstakbel damadına dair bir ipucu alabilir miyim?”

Kardeşlerinin geri kalanı gibi Sierra da büyükannenin onun için seçtiği kişiyle evleneceğini biliyordu. Fakat onların aksine buna hiç karşı değildi. Bunun da şu aşk romanlarının yüzünden olduğundan şüpheleniyordum.

“Daha hazır değilsin,” dedi büyükanne. “Bence ben bile hazır değilim. Büyükanneni bırakıp gitmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?”

Sierra başını iki yana salladı ve büyükannesinin yanına geçip koluna girdi. Torununun alnına bir öpücük kondurmasını izlerken kalbim sevgiyle dolup taşıtı. Hep bunu, bu ailenin bir parçası olmayı istemiştim.

“Ee, Raven? Evlilik nasıl gidiyor?”

“Ah,” dedi Sierra. “Buradan bakılınca *çok iyi* gidiyormuş gibi.”

Fal taşı gibi açılan gözlerimi ona diktim ama büyükannenin yüzündeki gülümsemeye bakılırsa Sierra’nın imasını gayet iyi anlamıştı. “İyi gidiyor. Sorduğun için teşekkür ederim, büyükanne.”

Beni başıyla onayladı. “İlk ay sizi ailevi yükümlülüklerden muaf tuttum ancak vakit doldu. Resmî bir duyuru yapmanız gerek ve bu basın ilgisini üzerinize çekecek. İşin gereği bana alışık olduğumu düşünüyorum. Bundan böyle resmî sorumlulukların olacak. Bir Windsor olarak –sadece boy göstermek için bile olsa– katılman gereken etkinlikler çıkacak. Ne kadar yoğun çalıştığınızı biliyorum, Raven ama programın daha da yoğunlaşmak üzere. Haftalık aile yemeklerimiz de dâhil hiçbir şeyi kaçırmama göz yummayacağım. Ailemizin itibarı çok önemlidir ve birçok işimiz bağlantılarımız sayesinde büyüyüp gelişti. Bunu sürdürmek zorundayız.”

“Biliyorum, büyükanne,” dedim. “Hiçbir sorun çıkmayacak, canını hiç sıkma. O kadar çok hayır etkinliğine katıldım ki alıştım artık.”

Beni başıyla onayladı. “Yüzümü kara çıkarmayacağını biliyordum. Ares’le harika bir çift oldunuz.”

Büyükanne sanki söyleyeceği bir şey daha varmış gibi bir anlığına duraksadı ama vazgeçmiş olmalı ki başını iki yana sallamakla yetindi. “Katılacağın ilk resmî davette bunu takmanı istiyorum,” dedi gülümseyerek. “Bizi tanıyan herkes mesajı alacaktır.”

Elmas gerdanlığa bir bakış attığımda midem kasıldı. Şimdiye dek Ares’le kendimize ait küçük dünyamızda yaşamıştık. Koluna girip davetlere katılmak, *karısı* olarak tanınmak nasıl olacaktı?

Gergince dudağımı dişledim. Katılacağımız ilk etkinlik bir film galasıydı... Hannah’nın başrolü olduğu bir filmin galası. Bunu dört gözle beklediğim söylenemezdi ama sanırım hazırdım.

Otuz Dokuz

ARES

Hızır bir gülümsemeye elimdeki yüzüklere baktım. Hannah yüzüklerimizi seçerken üzerime garip bir korku dadanmıştı ama Raven'la alyanslarımıza bakarken bile memnuniyetle dolup taşıyordum.

Yüzüğümü parmağında görmek için sabırsızlanıyordum. Tam da istediğim gibi kocamandı. Herkes mesajı açık ve net bir şekilde alacaktı. Benim olduğunu herkese ilan edecek, karşılığında da benim için seçtiği, üzerinde kuş tüyü desenleri olan yüzüğü memnuniyetle takacaktım.

“Rave?” diye seslendim.

Yatağımıza oturup duştan çıkmasını beklerken bacağımı gergin gergin salladım. Bir yanım soyunup ona katılmamı söylüyordu ama yüzüğü bir an önce parmağına takmak için sabırsızlanıyordum. Bunu banyoda yapmak olmazdı.

Düğünün ardından bizi neyin beklediğini kestiremiyordum ve ilişkimizi arkadaşlığın ötesine taşımak gibi niyetim yoktu. Fikrim ne zaman değişmişti? Birkaç hafta içinde neredeyse her anlamda karım oluvermişti.

Onunla geçirdiğim her gece mükemmeldi. Beni böylesine istemesi... hâlâ buna inanmakta zorlanıyordum. Kendimi bildim bileli hiç bu kadar sabırsız, çaresiz biri olmamıştım ama

Raven'a bir türlü doyamıyordum. Tıpkı hayallerimdeki gibi işi bir kenara bırakıp bütün gün onunla yatakta kalmak istiyordum ama ne yazık ki karım benden çok daha meşgul biriydi.

Nihayet üzerinde küçük bir havluyla yatak odasına girdiğinde kalbim tekledi. "Siktir," diye inledim.

Sözlerim karşısında al al olan yanakları içimdeki arzuyu daha da körükledi. Başlarda onu rahatsız etmeme bahanesiyle Raven'dan uzak durmuştum ama içten içe bunu ona karşı koyamayacağımı adım gibi bildiğimden yaptığının farkındaydım. O asla arzulamamam gerektiği hâlde umutsuzca istediğim tek kadındı.

Ayağa kalkıp gözlerimi bir an bile üzerinden ayırmadan yanma yürüdüm. Raven üzerindeki o küçük havluyla karşımda durarak bana ne yaptığını biliyormuş gibi gülümsedi ve sırtı duvara yaslanan kadar gerilerken kıkırdadı.

Kollarımı iki yanına dayayıp onu duvarla arama sıkıştırarak, "Bu kadar güzel olman hiç adil değil," diye mırıldandım.

Bakışları bu sabah giydiğim takım elbisenin üzerinde gezindi ve ceketimin yakalarını kavrayıp iç geçirdi. "Vücudunun en sevdiğim kısımlarının ortada olmaması çok yazık."

Göğsümü okşayan elini tutup kalbimin üzerine bastırdım. "En sevdiğin kısımlar, ha? Eğer aletimden bahsetmiyorsan bir yerlerde bir hata yapıyorum demektir. Bunu düzelteceğime söz veriyorum."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Bakışlarında belli belirsiz bir merak saklıydı. Herhâlde o da buna inanmakta benim kadar zorlanıyordu. Asla birlikte olmamamız gerekirdi. Birlikte bu kadar *mükemmel* olmamamız gerekirdi.

"Sana verecek bir sözüm daha var, Raven." Elini tuttum ve tasarladığı yüzüğü çıkarıp parmağının ucuna geçirerek gözlerinin içine baktım. "Evliliğimize olabilecek en kötü koşullar altında başladık, Raven. Şimdi bile aramızda bir sürü engel varmış, her şey *aleyhimize* işliyormuş gibi geliyor. Geleceğimizin neler

getireceğini bilmiyorum, Rave ama sana şu kadarının sözünü veriyorum: Birlikteliğimiz boyunca her şeyim olacaksın. Her şeyden önce sen geleceksin ve benimle evlenerek elindeki avucundaki her şeyi feda etmişsin gibi hissetmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seçtiğimiz yolun kolay olmadığını biliyorum ama bu yolculukta bana eşlik edecek senden daha iyi bir eş düşünemiyorum.”

Raven gülümsedi, gözleri dolu doluydu. Yüzüğü parmağına takarken ellerim titriyordu. Hannah’ya evlenme teklifi ederken bile bu kadar gerilmemiştim. O sadece bir formaliteden ibaretti. Ya bu? Bu aramızdaki en gerçek, yaşayacağımızı hiç düşünmediğim bir andı.

Mahcup bir gülümsemeyle benim için tasarladığı yüzüğü ona uzattım. “Sen takmak ister misin, ben mi yapayım?”

Başını iki yana salladı ve elimi tutup tıpkı benim ona yaptığım gibi yüzüğü parmağımın ucuna geçirdi. “Ares,” dedi titreyen sesiyle. “Bu evliliğe her şeyimi vereceğime söz veriyorum. Hâlâ birlikte olmaya alıştığımızı, dediğin gibi ortada bir sürü belirsizlik olduğunu biliyorum ama sana şu kadarının sözünü veriyorum: Hayatlarımızın geri kalanı boyunca sana her şekilde sadık kalacağım. Her şeyim olacaksın ve ben de isteyip isteyebileceğin en iyi eş olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Benimkiler gibi titreyen elleriyle yüzüğü parmağıma taktı. Düğünümüz bir maskaralıktan farksızdı. Fakat içinde bulunduğumuz bu an her şeyiyle gerçektir.

“Bunu gerçekten yapıyor muyuz?” diye fısıldadı.

Onu başımla onayladım ve alnımı onunkine dayadım. “Çoktan yaptık, Rave. Bir aydır evliyiz. Gerçeklerle yüzleşip kendimize bir gelecek inşa etmenin vakti geldi.”

“Benimle gerçekten bir gelecek görüyor musun, Ares? İlk evlendiğimizde... üç yıl içinde ayrılacağımızı söylemiştin. Bunu

hâlâ istiyor musun? Cevabını bilmem gerek. Canımın yanmasını istemiyorum... buna dayanamam.”

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerinin içine baktım ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim. “Seni asla bırakmayacağım, Raven. Söylediğim her şeyi siktir et. Turnayı gözünden vurduğunun farkında bile olmayan aptalın tekiydim. İyi günde, kötü günde karım sen olacaksın. Sadece sen. Son nefesimi verene kadar.”

Raven burnunu çekti ve dolan gözleriyle gülümsedi. “Söz ver bana. Sözlerini daima tuttuğunu söyleyip duruyorsun. Hayatımızın geri kalanı boyunca benim olacağına söz ver. Ne olursa olsun.”

Titrek bir nefes aldım. “Seninim, Raven Windsor. Sonsuza dek seninim. Söz veriyorum.”

Çenesini kavrayıp başını kaldırarak dudaklarına usul usul bir öpücük kondurdum. Raven kollarını omuzlarıma doladığında ona sokularak öpücüğümüzü derinleştirdim. Siktir. Yapmamam gerektiğini bile bile kaç kere onu öptüğümün hayalini kurmuştum? Onu böyle gönlümce öpebilmek rüya gibiydi.

“Yarın,” diye fısıldadım dudaklarına. “Yarın evlendiğimizi herkese duyuralım.” Bunun bütün gözleri üzerimize çekeceğini, Hannah’ı endişelendireceğini biliyordum ama hiçbir umurunda değildi. Bütün dünyanın Raven’ın benim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

RAVEN

Paylaşmak üzere olduğum düğün fotoğrafımızın altına yazdığım yazıya bakarken telefonuma gülümsedim. Ares'le yaşamayı hep istediğim ama yaşayacağımı asla düşünmediğim şeylerden biriydi bu.

Evlendiğimizden beri aramızdaki bir şeyler değişmişti. Bir zamanlar aramızda uzanan görünmez bariyer, mihraba yürümeye başladığım an kaybolup gitmişti sanki.

Bu hâliyle tıpkı yıllar önce âşık olduğum adama benziyordu. Nihayet onunla bir şansım varmış gibi hissediyordum ve bunu heba etmeye hiç niyetim yoktu. Ablamı bürün kalbimle seviyordum ama onun için kendi mutluluğumdan bir saniye daha ödün vermemeye kararlıydım. Hele de istediği her şey avuçlarının içindeyken arkasını dönüp gitmeyi seçmesinin ardından.

Ares'in duyurusunu yayınlamasından saniyeler sonra fotoğrafımızı paylaşıırken kendi kendime sııttım. Düğün günümüzde beni öptüğü kareyi seçmiştim ve saniyeler içinde herkesin dilinde olacağımızdan emindim. Belki de böyle yapıp içten içe Hannah'yla arasına daha fazla mesafe koyacağını umarak alçaklık ediyordum ama umurumda değildi. Kendimden önce başkalarını düşünmekten bıkmıştım.

Saniyeler içinde soyunma odamın kapısı duvara çarpacak kadar sertçe açıldı ve menajerim öfkeli bir ifadeyle içeri daldı. “Bu ne, Raven?” diye sordu panikle.

Telefonunu kaldırıp az önce paylaştığım fotoğrafı bana gösterdi. “Evlendin mi? *Evlendin?* Hem de *Ares Windsor*’la? Ülkedeki en büyük medya patronuyla evlendiğini bana haber vermek aklının ucundan bile geçmedi mi? Şaka mı bu, Rave?”

Böyle tepki vereceğini tahmin etmeliydim ama son birkaç haftadır bulutların üzerindeydim ve Ares’le paylaştığımız küçük dünyamızdan çıkmak istemiyordum. Aniden uyanıp her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu görmekten ödüm kopuyordu.

“Sürpriz olsun dedim?”

John bana sert bir bakış attı. Mavi gözleri öfkeli ve incinmiş gibiydi. Hâli yüzümü bir tokat gibi çarptığında umursamaz tavırlarım üzerime çöken vicdan azabıyla buhar olup uçtu.

“Özür dilerim,” dedim. “Seni de davet etmeyi çok isterdim ama küçük bir şey yapmak istedik. Ailelerimiz uzun zamandır arkadaş ve konuk listesini annem hazırladı. İşim o kadar başımdan aşkındı ki... özür dilerim.”

John bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. “Anlıyorum,” dese de sesi aksini söylüyordu.

Düğün *benim* düğünüm olsaydı onun da davetlilerden biri olacağını ona nasıl açıklayabilirdim ki?

“Birlikte olduğunuzdan bile haberim yoktu, Raven. Bu nasıl oldu? Koskoca Ares Windsor’la aranızdaki ilişkiyi neden, nasıl sakladın?”

Korktuğum şey buydu işte. Yakın çevremdeki insanlar uzun zamandır kimseyle çıkmadığımı biliyordu.

Soyunma odamın kapısı açıldığında ona bir cevap vermekten kurtuldum. Ares yanında altı korumayla içeri girdiğinde dudaklarımdan hayret dolu yumuşak bir nida kaçtı.

Yanıma gelerek, “Raven,” dedi. Kollarını belime dolayıp beni kendine çekerek dudaklarımızı buluşturdu. Sanki içeride baş başaymışız gibi beni hiç acele etmeden, arzudan nefesim

kesilene kadar öptü. Ardından alnını benimkine dayayıp derin bir nefes aldı. “Seçtiğin fotoğrafa bayıldım,” diye mırıldandı. “Öylesine bir şeyler paylaşacağını sanmıştım ama kimsenin kafasında soru işareti bırakmadın.”

Hafifçe geri çekilip ona baktım, kalbim saf bir sevgiyle dolup taşıyordu. “Karın olmaktan gurur duyuyorum,” diye fısıldadım. “Neden biraz gösteriş yapmayayım ki?”

Başını eğip dudaklarını kulağıma değdirdi. “Keyfim yerine geldi,” diye mırıldandı. “Ödülünü daha sonra alacaksın.”

Yanaklarım al al oldu ve aniden içimi dolduran utançla ondan biraz uzaklaştım. Ares’in korumalarının bize arkalarını döndüğünü yeni fark ediyordum. Fakat John anlamlandıramadığım bir ifadeyle pürdikkat bizi izliyordu.

Ares bir adım geri çekildi ve kolunu omzuma atıp elini John’a uzattı. “Seni Raven’in etrafında görmüştüm ama hiç tanışamadık. Ben Raven’in kocası Ares Windsor.”

John, Ares’in elini sıksa da ona olan bakışları içimi huzursuz ediyordu. Normalde sektördeki insanlar onunla tanıştığında mutluluktan havalara uçardı ancak John öyle görünmüyordu.

“Ah, bir de yeni patronun demeliyim sanırım,” dedi Ares elini geri çekerken. “Çalıştığın ajans şirketim için harika bir yatırımdı. Ben de satın aldım.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Ne yaptın?”

Ares omuzlarını silkip eğildi. “Çalıştığın ajansın sahibi olmak iyi olur diye düşündüm. İstersen bir imzayla hemen sana devredebilirim. Ama iki şartım var.”

“Neymiş o şartlar?”

Gülümseyerek dudaklarını kulağıma değdirdi. “Elin herifleriyle samimi çekimler yapmak ve yarınlar yokmuş gibi çalışmak yok.”

Bu sahiplenici hâlimden duyduğum zevki çaktırmamak için gülümsememi bastırdım. Hannah’ya hiç böyle davranmadığını biliyordum. “Erkeklerle çekim yapmamdan hoşlanmadığın için koca bir mankenlik ajansını mı satın aldın?” dedim alayla.

Ares'in yanakları kızardı ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Aldıysam aldım. Kocan değil miyim? Sana sadece *ben* dokunabilirim. Hâlihazırdaki sözleşmelerini ihlal etmeni isteyemeyeceğimden şirketi satın aldım ve herhangi bir erkekle en ufak bir yakınlık kurmanı gerektiren her şeyi iptal ettim. Herifin tekiyle kameraya poz vereceksen bile bunu kendi şartlarına göre, kendi ellerinle seçtiğin *saygılı* modellerle yapacaksın."

"Sözleşmelerimden birini bile feshetmenin cezası milyonlarca dolar, Ares. Delirdin mi sen?"

Ares sessiz kalıp gülümsedi. "Parmağındaki o alyansın değeri ödediğim birkaç kuruş cezanın yakınından bile geçemez, bir tanem. Hem ne önemi var ki? Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

John'un boğazını temizlemesiyle ikimiz de hâlâ içeride olduğunu hatırlayıp gerildik. "Bay Windsor," dedi sertçe. "Raven'in çekimi birkaç dakika içinde başlıyor. Hazırlanması gerek."

Ares beni kendine çekip başını iki yana salladı. "Çekim iptal. Birlikte eve dönüyoruz." Bana dönüp özür diler gibi gülümsedi. "Basın çoktan binaya akın etti." Başıyla arkasındaki korumaları işaret etti. "Bizi güvenle eve götürecekler. Windsor Malikânesi'nden içeri adım attığımız an rahat bir nefes alacağız. Ama o zamana kadar yanımızdan ayrılmayacaklar." Bir an duraksadı. "Önümüzdeki birkaç hafta zor geçecek. İlişkimize dair öğrenebildikleri her şeyi öğrenmeye çalışacaklar. Bütün dikkatler hiç olmadığı kadar üzerimizde olacak. Windsor Medya hakkımızdaki bütün haberleri takip etmeye başladı bile. Gerekirse avukatlarımız da devreye girmeye hazır."

Onu başımla onaylayıp gülümsedim. "Endişelenme. Kameralara alışkınım," dedim içten içe ödüm kopsa da. Şimdiye dek şansım yaver gitmiş, günlerimin çoğunu paparazilerden uzakta geçirmeyi başarmıştım. Fakat artık resmen Bayan Windsor olmamla o sessiz sakin günler geride kalmıştı.

Kürk Bir

RAVEN

İç geçirerek telefonumu kapadım. Evliliğimizi duyurduğumuzdan beri aramaların ardı arkası kesilmemişti ve medyanın başlardaki ilgisi heyecan verici olsa da hepsi kısa sürede yorucu hâle gelmişti. Çoğu dedikodu dergisi hiç vakit kaybetmeden ilişkimizi yakın mercek altına almış ama tabii ki hiçbir şey bulamamıştı. Düğünümüze kadar aramızda hiçbir şey yokken ne bulabilirlerdi ki?

Didiklemeye devam ederlerse eninde sonunda Hannah'yla Ares'e dair bir şeyler bulacaklarından endişeleniyordum. Bu üçümüz için de son derece utanç verici olurdu. Evliliğimizin gerçek olmadığını kimsenin öğrenmesini istemiyordum.

Giyinme odamızı karıştırırken endişeden içim içimi yiyordu. Kafamı dağıtacak bir şey arıyordum. Kutularımdan birinin içindeki emektar mezuramı aldığım sırada Ares banyodan çıktı. Beni dizlerimin üzerine çökmüş vaziyette bulunca gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudağını dişlediğinde içimdeki arzu körüklendi. Üzerinde, belinden düştü düreceği gibi duran beyaz havludan başka hiçbir şey yoktu ve göğsünden aşağı su damlacıkları süzülüyordu.

"Ares," dedim. Boğuk sesim beni bile şaşırttı. "Giyinmeye zahmet etme."

Gözleri arzuyla parlarken dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı.

Mezuramı kaldırıp gülümsedim. “Birkaç ölçü almak istiyorum. Bir çift olarak katılacağımız ilk resmî etkinlik için sana bir şeyler tasarlamak istiyorum.”

Ares elini boynuna götürdü. Bakışları alev alev yanıyordu. “Şimdi mi?”

Sözlerini başımla onayladım. “Evet. Elimdeki ölçülerinin doğru olmasını istiyorum. Kıyafetlerin üzerinden alındığında aynı olmuyor.”

“Öyle olsun.” Eliyle gelmemi işaret ettiğinde temkinli adımlarla ona doğru yürüdüm. Sarhoş olduğum gece kucağına oturduğumdan beri böyle cesurca davranmamıştım. Birlikte olduğumuz her seferde ilk adımı atan Ares olmuştu. Aptalca olduğunu bilsem de bir yanımda hâlâ beni geri çevireceğinden korkuyordu. Mantiğım böyle bir şey yapmayacağını bilse de kalbim bana yaşattığı acıyı atlatamamıştı.

“Kollarını kaldır,” dedim. Mezurayı koluna dolarken ellerim titriyor, kafam doğru düzgün çalışmıyordu. Sanırım isteğime kavuşmuş, dikkatimi dağıtacak bir şey bulmuştum.

Pürdikkat beni izlediğini hissedebiliyordum ve gergince başımı kaldırdığımda bakışlarım arzu dolu gözleriyle buluştu. Her hâliyle bir günah kadar çekici olsa da karşımda sadece bir havluyla dururken tek kelimeyle enfesti.

Avucumu göğsüne bastırıp ona gülümsedim. “En sevdiğin renk ne?”

Elini yüzüme doğru kaldırıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ardından bakışları göğsüme kayıp bir süre memelerimde oyalandı. “Elinden çıkacak her şeyin harika olacağına eminim.”

Mezuramı gövdesine dolayıp denk geldiği sayıyı görebilmek için vücudumu onunkine sürtmeye özen göstererek üze-

rine eğildim. Ares keskin bir nefes alıp huzursuzca boğazını temizlediğinde gülümsemeden edemedim.

“Ah, boynunu atladım.” Parmak uçlarıma yükselerek mezurayı boynuna dolarken dudaklarımı çenesine dokundurup memelerimi göğsüne bastırdım. Ares’in dudaklarından alçak sesli bir inilti döküldü ve sertleşmiş aletini karnımda hissettiğimde vücudum karıncalandı.

Saçlarımı sıkıca kavrayıp hareketsiz hâle getirdi. “Hep böyle mi ölçü alırsın, karıcığım?” diye sordu sertçe.

Ona bakmak için hafifçe geri çekildim ve başımı iki yana salladım. “Hayır. Genelde bununla uğraşmam ama *sen* bir istisnasın.”

“Demek öyle,” diye homurdandı. “Peki. O istisna sadece bana olsun, Raven.”

Elimi vücudunda gezdirip onu başımla onayladım. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki... Bu saçmalığı bir kenara bırakıp onu öpmeli miydim? Ares’in bakışları dudaklarıma kaydığında ilk adım atacağını umarak başımı hafifçe eğdim.

“Sırada neresi var?” diye sordu.

İç geçirerek bir adım geriledim. Cesaretimi kaybetmeyecektim. Önünde dizlerimin üzerine çökerek, “Kalçan,” dedim.

Havlusundaki kabarıklığı gördüğümde gülümsememek için kendimi zor tuttum. Alt tarafı ölçülerini alıyordum. Başımı kaldırıp ona baktım ama Ares zerre kadar utanç duymadan kışkırtıcı gözleriyle beni izliyordu.

Mezuramı kumaşın altına sokup uyluklarının üst kısımlarının ölçüsünü alma bahanesiyle ellerimi yukarıya kaydırırken düşeceğini umarak havlusunu kasten oynattım.

“Raven,” dedi beni uyarırcasına.

Masum bakışlarımı ona çevirdim. “Bir şey mi oldu?”

Doğru ölçüyü almaya çalışıyormuşum gibi ellerimi uyluklarında gezdirdim. Havlusu nihayet yeri boylarken Ares saçlarımı kavradı. Aletiyle yüzüm arasında sadece birkaç santim vardı.

Öne doğru eğilip dudağımı dişledim. İçimi dolduran heyecan tıvırlarını diken diken etti.

Saçlarımı daha sıkı kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. “Ne yapıyorsun, karıcığım?”

Gerginlikle gülümsedim. “Ölçülerini alıyorum?”

“O kadar mı?”

Önümde dimdik duran aletine bir bakış atıp sııttım ve mezuramın bir ucunu bıraktım. Öteki bacağına doğru eğildiğimde aletin başı dudaklarıma değdi. Ares arzuyla parıldayan gözlerini bir an bile üzerimden çekmeden dişlerini sıktığında bacaklarımla arasını kasıldı. “Yapmamı istediğin başka bir şey mi vardı?”

Boştaki elini aletine götürüp kavradı. “Bunu başka birine daha yaptığını duyarsam seni elimden kimse alamaz.”

Dudaklarım tekrar aletin ucuna temas edene kadar yüzümü tekrar kasıklarına götürdü.

Ağzımı aralayıp dilimi ucunda gezdirdiğimde dudaklarından bir inilti döküldü. “Raven,” diye homurdandı saçlarımı sımsıkı kavrayarak.

Gözlerinin içine bakarak aletin başını ağzıma alıp sertçe emdim. Ares kalçasını biraz daha iterken beni izliyordu.

Aleti boğazımın en derinlerine ulaştığında inledim. Hemen ardından geri çekildi ve kalçalarını tekrar iterek tam da istediğim gibi ağzımı becermeye koyuldu.

“Şu hâline bak,” diye inledi. “Aletimi nasıl da güzel alıyorsun, bebeğim. Bir de bütün dünya seni tatlı, masum bir kadın sanıyor. Ağzını becermemden ne kadar hoşlandığını bilseler ne düşünürler acaba?”

Keskin bir nefes alıp temposunu artırdı. “Elini bacaklarının arasına götür,” dediğinde söylediğini yaptım. “Benim için ısladın mı, bebeğim?”

Aletini emmeyi bir an bile kesmeden onu başımla onayladım.

Zirveye yaklaştıkça hareketleri daha hızlı, daha sert bir hâl aldı. Onu bu hâle getirmenin beni bu kadar güçlü hissettirmesine bayılıyordum. Dizlerinin üstünde olan bendim ama çaresizce adımı inleyen oydu.

Tam boşalacağı sırada kapının sertçe çalınmasıyla telaşla birbirimizden ayrıldık.

“Ares!”

Hannah’nın kapının arkasından gelen sesiyle ikimiz de kendimize geldik. Midem acıyla kasıldı. Duyurumuzun ardından koşa koşa kapımıza dayanacağını biliyordum ama bir yanıma buna tenezzül etmeyeceğini ummuştum.

Telaşla giyinme odasına dalıp eline geleni üstüne geçirirken, “Giyin hemen,” dedi. Öylece ona baktım. Hâlâ karşı koyamayacağını düşündüğüm o elbisemle dizlerimin üzerindeydim. Bakışları bana kaydığında gözleri suçlulukla doldu.

Önümde diz çöküp yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Raven,” diye fısıldadı.

Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı kaçırdım. “Git hadi,” diye fısıldadım. “Her zamanki gibi yine ona koş.”

Ayağa kalkıp banyoya girdim ve kapıyı kilitleyip yere oturarak dizlerimi göğsüme çektim. Acım hâlâ dinmiyordu. Ares verdiği sözlere, yaptığımız sekse rağmen sesini duyar duymaz ona koşmaya devam ediyordu.

Kırk İki

ARES

*H*er zamanki gibi yine ona koş. Raven'ın sözleri oturma odasına giden yol boyunca zihnimde çınlayıp durdu. Şüphelerini nasıl dindirebilirdim? Hannah'yla ilişkimize dair onca yıllık anıyı zihninden silmem mümkün değildi.

"Ares!"

Hannah'nın sesini duymamla kanım dondu. Onu Raven'la birlikte seçtiğimiz kanepede otururken bulduğumdaysa midem bir suçluluk hissiyle kasıldı.

"Burada ne işin var, Hannah?"

Yaşlı gözlerini bana çevirdi. Telefonunun ekranını bana çevirirken yüzünde son derece gerçek bir acı vardı. "Ne bu? Onu *öptün* mü?"

Raven'ın paylaştığı düğün fotoğrafımıza baktım. Öpüşmemizi dün gibi hatırlıyordum. Her şeyiyle sahte düğünümüzün ortasında bize ait tek gerçek an buydu.

Yanağına bir damla yaş süzüldüğünde ne yapacağımı bilemeyip ona doğru yürüdüm. Uzun bir geçmişimiz vardı ve onu gereksiz yere incitmek istemiyordum.

"Han," diye mırıldandım. "Ağlama lütfen. Düğünümüzde başka ne yapsaydım?"

“Neden?” diye sordu boğuk bir sesle. “Neden gerçekten evleniyormuşsunuz gibi davrandın ki? Neden herkese bunun bir mantık evliliğinden, bir iş anlaşmasından ibaret olduğunu söylemiyorsun?”

Bir an sessiz kalıp ona nasıl yaklaşacağımı düşündüm. “Büyükanneemin evliliğimize gerçek bir şans vermemiz konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu sen de biliyorsun.”

“Ares,” dedi yalvarırcasına. “Bunu ciddi ciddi yaptığını söyleme bana. Siz... gerçekten...”

Raven’la daha birkaç dakika önceki hâlimizi hatırladığımda içim büyük bir suçlulukla doldu. Onu öyle çaresizce istemiştim ki... Daha önce kimseyi bu kadar çok arzuladığımı sanmıyordum. Hannah’yı bile.

“Bunu yaparsan bir daha birlikte olamayız, Ares. Lütfen. Dönüşü olmayan bir şeye kalkışma. *Lütfen.*”

Öylece ona baktım. Kafam hiç bu kadar allak bullak olmamıştı. Hayatımı ondan başka biriyle paylaşacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Raven’la evlendiğimde bile iki oda arkadaşından farksız olacağımızı sanmıştım. Her şey nasıl bu kadar çabuk değişmişti?

“Hannah... o benim *karım*. Son dakikada kararını değiştirdiğinde ne olacağını bal gibi biliyordun. Beni bırakıp gitmişken kalkıp bana evlendiğim kadınla ne yapıp ne yapmayacağını söylemeye hakkın yok.”

Gözleri yeniden yaşarırken bakışları öfkeyle doldu. “Kardeşimle yatıyor musun?” diye sordu. Sesi hiddetle dolup taşıyordu. “Arkamdan düşüp kalkıyor musunuz? Hep aranızda gereksiz bir samimiyet olduğunu düşünsem de sana güvenmiştim. Başından beri onu mu istiyordun?”

Öylece yüzüne baktım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Hannah’yı incitmek istemiyordum ama ona yalan da söyleyemezdim. Raven’la aramızdaki ilişki Hannah’nın olmasını istediği kadar net değildi. “Bu artık seni hiç ilgilendirmez, Hannah. Bundan

böyle iki arkadaştan ötesi olmamız mümkün değil. Çat kapı evime gelip sırf karımla birlikteyim diye ağlayıp zırlayamazsın.”

“Ona karım demeyi *kes* artık!” diye bağırdı.

“Başka ne diyeceğim, Hannah?”

Daha fazla yaş yanaklarına süzüldü. Gözleri pişmanlık doluydu. Yıllar içinde Hannah’nın istediğini almak için sık sık başvurduğu gözyaşlarına alışmış olsam da bu seferkiler yüreğimi burkuyordu.

“Siktir,” diye mırıldandım ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp yaşları başparmaklarımla sildim. “Han, yapma lütfen... Özür dilerim. Sadece... çok yorgunum. Kapana kısılmış gibi hissediyorum ve ne yaparsam yapayım herkesi mutlu edemeyeceğim.”

“Al.” Raven’in sesini duymamla vücudum gerildi. Sesi buz gibiydi. *Siktir. Siktir. Siktir!*

Hannah’yı bırakıp karıma döndüm ama Raven bana bakmıyordu. Kaskatı vücuduna baktığımda kızgın olduğunu düşünmeden edemedim. Hannah, Raven’in uzattığı mendili elinden sertçe çekip aldı.

“Bunu nasıl yaparsın?” diye bağırdı. “Nasıl o fotoğrafı paylaşırsın, Raven? Bilerek yaptın değil mi? İlla sürtüklük yapacaksın. Derdin Ares’le arama girmek, değil mi?”

Raven sırtını dikleştirip gözlerini ablasına dikti. “Seninle... *kocamın* arasına mı giriyorum?”

Hay sikeyim.

“Ona olan bakışlarını hiç fark etmedim mi sanıyorsun, Raven? Ağzımı sırf Ares’in *ben* dururken suratına bile bakmayacağını bildiğim için kapalı tuttum. Beni istediğini sen de adın gibi biliyorsun. Ona istediğin kadar kocam de, asla gerçekten senin olmayacak. Altına yatsan bile beni isteyecek. Kalbi daima benim olacak.”

Raven’in gözlerindeki acıya dayanamayıp, “Hannah!” diye çıktım.

Bana gülümseyip omuzlarını silkti. “Yalan mı? Aksini söyleyebilir misin, Ares? Bana artık beni sevmediğini söyle hadi.”

“Artık gitsen iyi olacak.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ne?”

“Ne dediğimi duydun. Seni ilişkimize saygı duyman konusunda uyardım, Hannah. Başımıza açtığın onca işten sonra senden en azından bunu yapmanı istedim. Yaptığın seçimlerin bedelini Raven’in ödediğini unutuyorsun. Bu hâle düşmekten de senden de benden de daha iyisini hak ediyor.”

Gözleri suçlulukla doldu ve utançla bakışlarını kaçırdı. “Ben...”

“Gitsen iyi olacak,” diye tekrarladım daha yumuşak bir sesle.

Hannah’nın pişmanlığı yüzünden okunuyordu. Sözlerimi başıyla onayladı ve kaskatı kesilmiş vaziyette duvara bakan kardeşine döndü. “Özür dilerim, Rave. Beni en iyi sen tanır-sın, değil mi? Duygularıma yenik düştüm ve kıskançlığımı bastıramadım. İkinizin de bana böyle bir şey yapmayacağını biliyorum ama gözüm döndü işte. Özür dilerim, Rave.”

Raven sözlerini başıyla onaylasa da ona bakmadı. Hannah bana dönüp özür dilercesine bir bakış attığında başımı iki yana sallayarak artık gitmesi için ona sessizce yalvardım. İç geçirip karnepeden kalktı ve dışarı çıkıp kapıyı çarparak arkasından kapattı.

“Raven,” diye mırıldandım. “Söylediği her şey için özür dilerim. Olan biten her şeyi kaldırmakta zorlanıyor herhâlde. Kötü bir niyeti olmadığını biliyorsun, değil mi? Canı yanıyor ve etrafına saldırıyor.”

Bana döndüğünde gözlerindeki yaşlar kalbimi paramparça etti. Raven nadiren ağlardı. Gözlerinde yaş gördüğüm zaman-ların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Hannah en ufak şeyde gözyaşlarına boğulurken Raven’in gözleri bile dolmazdı. Yanağına bir damla yaş süzüldüğünde kalbim sızladı.

“Sakın,” dedi titreyen sesiyle. “Sakın bana onu savunma, Ares. Bunu her yapışında perişan olduğumu göremiyor musun?”

Her şeyinle benim olacağına söz verip duruyorsun ama sesini duyar duymaz koşa koşa ona gittin.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Sonra da karşıma geçip bana asla benim olmayacağını söylerken ağzını açıp bir kelime bile etmedin. Yaptıkların aksini söylerken ağzından çıkanlara nasıl inanayım? Hannah’nın söyledikleri umurumda bile değil. *Senin* yaptıkların umurumda. Bana bir parçanın hâlâ onu sevdiğini düşündürüyorsun ve buna dayanamıyorum. Az önceki tavrın beni ne kadar umursadığını açık açık gösterdi.”

Yanına yürüyüp omuzlarını tuttum. Her bir zerrem çaresizlikle doluydu. Birinin acısını dindirmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. “Onu sevmediğimi biliyorsun, Raven.” Onu daha sıkı kavradım. “Seni ne kadar önemseydiğimi de öyle. Evlenmeden önce bile benim için dünyalara bedeldin. Hep en yakın arkadaşlarımdan biri oldun.”

Başını hışımla yüzüme çevirdi. Gözlerindeki acıya öfke karışıyordu. “Az önce ağzımı becerirken de beni arkadaşın olarak mı görüyordun, Ares?”

“Öyle demek istemediğimi biliyorsun.”

Beni iterek yanımdan geçip gitti ve kapının önünde duraksadı. “Ona kendini bu evliliğe sıkışıp kalmış gibi hissettiğini söyledin. Sence ben nasıl hissediyorum? Hiçbir zaman bir şansım olmamış, bana her baktığında *ablamı* düşünen bir adamla evlenmeye zorlandım. Bir an olsun durup benim bu evlilikten ne isteyebileceğimi düşündün mü? Ben de mutlu olmak istiyorum, Ares. Ne yaparsam yapayım o mutluluğu *sende* bulamayacağını artık görüyorum. İkimizden birini incitmek zorunda kaldığında her seferinde beni seçeceksin. Hiçbir zaman ilk önceliğin olmayacağım.”

Yanağına bir damla yaş daha süzülürken dişlerini sıkıp dışarı çıktı. Kapı arkasından usulca kapandı. Raven daima sessiz bir fırtına gibi olmuştu: beklenmedik ama bir o kadar da kuvvetli. Ne düşünürse düşünsün başından beri karşısında acizdim.

Kırk Üç

RAVEN

“Bugün biraz dalgın gibisin,” dedi John. “Sabahki çekimde de pozların çok donuktu. Podyuma çıkmak istediğinden emin misin?”

Bornozumun eteğiyle oynarken onu başımla onayladım. Ares’in sözleri bütün gün zihnimde çınlamıştı. Kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini duymak kalbimi bin parçaya ayırmıştı. İçinde bulunduğumuz durumun güllük gülistanlık olmadığıнын farkındaydım ama belki... bir ihtimal bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını düşünmüştüm. Fakat şimdi...

Beni önce Castello Desings’a, ardından da Laurier’e götürdüğünde ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım. Şimdiyse Hannah’nın haklı olup olmadığını, tek derdinin benim için doğru olanı yapmak olup olmadığını düşünüyordum. Ne var ki Ares’in doğru olduğunu düşündüğü şey kalbimin istediğiyle aynı değildi.

Nafile olduğunu bilsem de kafamı toplamaya gayret ederek, “Evet, gayet iyiyim,” dedim. Kalbim sızlıyor, içim utanç ve pişmanlıkla dolup taşıyordu. Vücudunun ölçülerini alışımı, evin içinde giydiğim kıyafetleri düşündükçe... Kahretsin. Belki de kucığına oturduğum gece bana beni asla istemeyeceğini söylediğinde ona kulak vermeliydim. Vücudunun bana tepki vermesini sağlayabilsem de kalbinin beni Hannah’yı istediği gibi

istememesine gücüm yetmezdi. Yaptığım ve kalkıştığım onca şeyi hatırladıkça midem bulanıyordu. Hiç böyle biri olmamıştım. Kimsenin sevgisinin peşinde koşmamıştım ama Ares'e yaptığım tam olarak buydu. Umuttan bulduğum cesaret gözümü, haysiyetimi ayaklar altına alacak kadar kör etmişti. Peki hepsi ne uğrunaydı?

"İyi falan değilsin, Raven." John elini omzuma koyup gözlerindeki samimi endişeyle bana baktı. "İşten mi bunaldın? Programını çok mu dolduruyorum? Yoksa başka bir sorun mu var... Windsor'la mı ilgili? Bizi birkaç konuda uyarıp bütün programının kontrolünü inisiyatifimize bıraktı ama gizliden gizliye sana baskı yapıyorsa bunu bana söylemen gerek."

Menajerimin gözlerinin içine baktım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Yıllardır kimseye bel bağlamamıştım. Ondan bana sarılmasını isteyip kalbimin sızısı dinene kadar hüngür hüngür ağlama dürtüsü neredeyse nefesimi kesiyordu.

"Akşam pek iyi uyuyamadım. Hepsi bu," dedim en sonunda. Bornozumun ipini çözdüm. Beni giydirecek tasarımcının eli kulağında olmalıydı.

"Senin için endişeleniyorum. Ares Windsor bir şey mi yaptı?"

Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurup başımı iki yana salladım. "Biraz tartıştık işte. Evlilikler böyle değil midir zaten? Her şey her zaman dört dörtlük olamaz."

John tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki kapının açılmasıyla duraksadı. İkimiz de karşımızda elinde giyeceğim elbiseyle içeri giren tasarımcıyı bulmayı bekliyorduk fakat gelen Ares'ti. Gözlerimiz buluştuğunda duraksadı. Gözlerinin altı tıpkı benimkiler gibi çökmüştü.

Bakışları çıplak memelerime kaydığında bakışları öfkeyle doldu. Kendinden emin ama aceleci bir tavırla yanıma gelip ceketini çıkardı. Kumaşı omuzlarıma bırakıp vücudumu kendine çekerken, "Raven," dedi beni uyarırcasına.

John'a bakıp dişlerini sıktı. "Bize biraz müsaade et. Karımla yalnız kalmam gerek."

John bana bir bakış attığında başımı salladım. Bir an tereddüt etse de dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

"Raven," diye tekrarladı Ares usulca. "Neydi o? Neden... o herifin karşısında yarı çıplaksın? Aranızda bir şey mi var?"

Gözlerinin içine baktığımda kalbim sızladı. Kendimi bildim bileli ondan başkasını sevmemiştim ve artık evlenmemize rağmen ablam hâlâ aramızda duruyordu. "Ne önemi var?"

Bakışları sertleşirken beni kendine çekti. "Çok önemi var. Evlenirken birbirimize sadık kalacağımıza yemin ettik."

Kollarımı boyuna dolamamla ceketini omuzlarımdan kayıp düştüğünde karşısında önü açık bornozumla kaldım. "Seni aldatmadım. Asla böyle bir şey yapmam. Öyle bir insan değilim."

Bakışları dürüst davranıp davranmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümde gezindi. "Aranızda herhangi bir şey oldu mu?"

Bakışlarımı kaçırıp istemsizce ofladım. "Hannah'yla seninki gibi bir şey olmadı."

Ares ellerini belime dolayıp beni kendine doğru çekti. "Rave," diye fısıldayarak alnını benimkine dayadı. Titrek bir nefes aldığı anda kalbim tekledi. "Dün olanlar için özür dilerim."

Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama müsaade etmedi.

"Dinle beni," dedi yalvarırcasına. "Sabahtan beri telefonlarıma cevap vermedin. Böyle olmamıza dayanamıyorum, be-beğim. Böyle bir evliliğimiz olsun istemiyorum. Birbirimizle konuşacağımıza söz vermemiş miydik? Zaten alışılmışın dışında bir ilişkimiz var... Her şeyi daha da karmaşık hâle getirmek istemiyorum. *Lütfen* söyleyeceklerime kulak ver."

Onu başımla onayladım. "Peki," diye fısıldadım. Söyleyeceği hiçbir şeyin acımı azaltacağını sanmıyordum.

"Hannah evimize hiç gelmemeliydi ve o sözleri hiç söylememeliydim. Kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum, Raven.

Bana öyle hissettirmiyorsun. Öyle boktan bir durumdayım ki yaptığım her şeyle ya Hannah'yı ya da seni incitiyorum. Kattettiğim şey sadece buydu. Kendimi bir saniye bile *seninle* bu evliliğe sıkışıp kalmış gibi hissetmedim, anladın mı? Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Rave. Sadece Hannah'yı üzersem aranızın daha da gerileceğinden korkuyorum. Ablanla benim yüzümden kavga etmenizi istemiyorum, bebeğim. Sadece... sadece mutlu olmam istiyorum.”

Onu başımla onayladım, sözlerinden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. “Anlıyorum. Ama bunun ne önemi var anlamıyorum. Biz ne yapıyoruz ki?”

“Bana mutlu olmak istediğini söyledin ve sana yemin ederim, Raven, bana bir şans daha verirsen elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu yapacak mısın? Bana bir şans daha verecek misin, Raven?”

Bakışlarım onunkilerle buluşurken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Gözlerinde samimiyetten başka bir şey yoktu. “Ne demek istiyorsun, Ares?”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmağını nazikçe dudağımda gezdirdi. “Sadece bedeninden fazlasını istediğimi söylüyorum. Geçmiş bir kenara bırakıp *seninle* her şeyi istediğimi kanıtlayabilmem için bana bir şans vermeni istiyorum. Kalbini kazanma fırsatı istiyorum,” diye fısıldadı. “Çünkü her geçen gün sen benimkinin birazını daha çalışyorsun.”

Kırk Dört

ARES

Evde girerken telefonuma bir bakış attım ve Hannah'nın mesajlarını görmezden geldim. Ondan gitmesini istediğim günden beri beni görmek ve konuşup her şeyi çözmek istediğine dair ardı arkası kesilmez mesajlar atıyordu. Sanırım aramızdaki her şeyin bittiğini nihayet anlamıştı.

Aklından ne geçiyordu anlamıyordum. Raven'la evlenmemiş olsam bile aramızdaki her şeyin eskisi gibi olacağına gerçekten inanmış mıydı? Böyle bir şeye kalkışacağı aklımın ucundan geçmezdi. Hannah hep bencil bir insan olmuştu fakat ben bunu göremeyecek kadar kördüm. Belki de her şeyin farkındaydım ama görmezden gelmeyi seçmiştim.

Oturma odasının kapısına geldiğimde duraksadım. Bakışlarım Raven'a kilitlendi. Kanepeye oturmuş, dizlerine dayadığı tabletinde o harika tasarımlarından biriyle uğraşıyordu. Kahretsin. Gözlerimi ondan alamıyordum ve giymeye bayıldığı şu gecelikler işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Bu gece üzerinde teniyle göz alıcı bir tezat oluşturan kırmızı olan vardı.

Bana benimle hiçbir şansı olmadığını söylerken gözlerinin ardında bir şey gizliydi. Adını koymaya cesaret edemediğim ama nabzımı hızlandıran bir şey. İçimden bir ses üzerimdeki

etkisini pekâlâ bildiğini söylüyordu. Aramızdaki bu şey... başından beri oradaydı.

İçeri girdiğimde ufak bir tebessümle başını tabletinden kaldırdı. Bakışları ağır ağır vücudumda gezindiğinde sırtıtmamak için dudağımı ısırdım. Beni böyle arsızca süzmesine bayılıyordum.

“Hoş geldin.”

Onu başımla onaylayım yanına yerleştirdim ve çizdiği şeye bir göz attım. O kadar yetenekliydi ki günün birinde ne başarılarla imza atacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

“Günün nasıl geçti?” diye sordum usulca. Hannah’yla hiç böyle şeyler yaşamamıştım. Hiç karşılıklı oturup gün içinde yaşadıklarımızdan konuşmamıştık. Bütün gün ne yaptığını merak ettiğim yoktu ama laf olsun diye sormak alışkanlık hâline gelmişti. Fakat Raven’la her şey bambaşkaydı. Neyle meşgul olduğunu, ona neyin ilham verdiğini bilmek, gün içinde yüzünü güldüren en ufak şeyi bile duymak istiyordum. Bu tuhaf bir dürtüydü.

“Bugünkü çekimim beklediğimden çok daha uzun sürdü ve bütün toplantılarım uzadı. Ama yavaş yavaş büyüyen koleksiyonum çok içime siniyor. Birkaç arkadaşım markam için modellik yapmaya hazır. Aklımda harika bir reklam kampanyası var.”

Devamını onun getireceğini umarak uzanıp kravatımı hafifçe gevşettim. Hareketimi izlese de hiçbir hamle yapmadı. Raven son günlerde bana mesafeli davranıyordu ve oyuncu tavırlarını bu kadar çok özlemem şaşırtıcıydı. Tabii bu hâlinin tek suçlusu bendim. O sözleri hiç söylememeliydim.

Tabletine dönüp çizime kaldığı yerden devam ederken, “Senin günün nasıldı?” diye sordu. Bunu sormasına asla alışamayacaktım. Hannah bunu hiç yapmazdı. Ya onun işinden ya da düğünümüzden konuşurduk. Günümün nasıl geçtiği ancak benden istediği bir şeyle uğraşıyorsam umurunda olurdu.

Ona girdiğim sıkıcı toplantıları ve ailemizin şirketlerini birleştirmek için yaptıklarını anlatırken tasarımını çizmesini izledim. Arada bir bana dönüp sözlerimi başıyla onaylıyordu.

Huzur dolu bir akşamdı. Bunu ne kadar istediğimi hiç fark etmemiştim bile. Kalçası benimkine değene kadar Raven'a sokuldum. Üzerindeki gecelik hiçbir yerini örtmüyordu ve vücudu her seferinde aklımı başımdan alıyordu.

Bana döndüğünde gözleri bu kadar yakınına girdiğimi yeni fark ediyormuş gibi şaşkınlıkla açıldı. Bakışları bir anlığına dudaklarıma kaysa da hemen yanımdan uzaklaşıp kapattığım mesafeyi aramıza geri koydu. Hannah düğün fotoğrafımıza sinirlenip kapımıza dayandığından beri böyle yapıyordu. Sanki haftalardır kat ettiğimiz yolun başına dönmüş gibiydik.

İç çekerek kanepeden kalktım ve dalgın dalgın giyinme odamıza yürüdüm. Gri eşofmanlarımdan biri gözüme iliştiğinde Raven'ın bana bunu giymeme bayıldığını söyleyip kucığına oturduğu geceyi hatırladım. Sırıtarak takım elbisemi çıkarıp altıma eşofman geçirdim ve üzerime bir şey giymeye zahmet etmedim.

Ondan bir şans istediğimde Raven bunu kabul etmişti ama... hâlâ kendini geri çekiyordu. Diken üstündeydi ve incinmekten korkuyordu. Bütün korkularını bir çırpıda silip atamazdım. Bunu sadece zaman yapabiliirdi. Yine de onu ne kadar istediğimi ona pekâlâ gösterebilirdim.

Oturma odasına döndüğümde Raven bana göz ucuyla bir bakış atıp tabletine döndükten sonra başını hemen geri kaldırdı ve altımdaki gri eşofmanı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Kahretsin. Belki de büyük bir hata yapmıştım. Bana böyle bakmaya devam edecekse baştan çıkan o değil, ben olacaktım.

Yanına oturduğumda kendine geldi. Yanakları çoktan al al olmuştu. Bu masum yanına bayılıyordum.

Eğilerek, "Ne çiziyorsun bir bakayım," dedim. Çenem omzuna değdi. Kolumu beline atıp onu yakınıma çekerken sıırıttım.

“Ares,” diye fısıldadı.

Ona masum bir bakış attım, gülmemek için elimden geleni yapıyordum. “Poz versem beni de çizer misin?”

“Seni mi?”

Başımla tabletini işaret ettim. “Evet. Yapabilir misin?”

Yanakları kızarsa da sorumu onayladı.

Belini kavrayıp onu tıpkı o geceki gibi kucağıma oturttum. O âna geri dönebilsem ona istediği her şeyi verirdim.

“Ares!”

Sırıtarak belini daha sıkı kavradım. “Bir portremi çiz, Rave. Beni nasıl gördüğünü merak ediyorum.”

“Bunun için kucağına oturmama gerek yok.”

Gülümsememi bastırıp omuzlarımı silktim. “Yüz hatlarımı görmem daha kolay olur dedim.” *Yüzümün hatları mı?* Yine karşısında saçmalıyordum.

Raven geri çekilip poposunu dizlerimin üzerine dayadı. Tabletini alıp bana bir bakış attı. Yanakları hâlâ al aldı. Sırtına dökülen uzun saçları ve üzerindeki gecelikte aynı renk iç çamaşırını gözler önüne serecek şekilde açılmış bacaklarıyla kucağımda otururken çok güzel görünüyordu. Kahretsin. Sadece ona bakmak bile aletimin sertleşmesine yetiyordu ve altımdaki eşofman onu ne kadar istediğimi gizlemek namına hiçbir işe yaramıyordu.

Karım yüzüme odaklanırken onu izledim ve tabletine dönüp özenle çizimine başladığında bakışlarımın vücuduna kaymasına izin verdim. Ona layık olmayan asıl benken başından beri benimle bir şansı olmadığını düşünmüştü demek.

Ellerimi belinden aşağı kaydırıp poposunu sıkarak onu kıskırtmaya başladım. Raven’ın dudakları aralandı ve savunmasız bakışları benimkilerle buluştu. Gözlerinin arzuyla parladığını gördüğümde gülümsedim.

Bakışları vücudumda gezindi ve eşofmanımı zorlayan aletimde durdu. Ondan nasıl bir tepki görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama gözlerinden geçen acıyı beklemediğim kesindi.

“Dürüst oluyoruz,” diye fısıldadı. “Kucağında böyle oturmak aklıma sarhoş olduğum geceyi hatırlatıyor ve beni asla istemeyeceğine dair sözlerin zihnimde çınlıyor. Bunu sana hiç söylemedim ama bunu duymak kalbimi kırdı. Hepsini hâlâ dün gibi hatırlıyorum ve aramızdaki her şey değişmiş olsa da aklıma ne zaman gelse kalbim sızlıyor. Zaman zaman doğruyu mu söylüyor, bugünümüzü bir yalan üzerine mi inşa ettik diye düşünmeden edemiyorum.”

Siktir. O gece uydurduğum yalanların başıma iş açacağını bilmem gerekirdi.

Derin bir nefes aldım ve tabletini elinden alıp kanepeye bıraktım. “Sana bir sır verebilir miyim, Rave?”

Tereddütle sözlerimi onayladı.

“Yıllar boyunca düzinelerce kadın o ya da bu nedenden, iznimi bile almadan kucağıma oturdu. Ama vücuduma bu tepkiyi verdiren sadece sen oldun. Bu doğal bir şey değil, bebeğim. Sadece sana özel. O gece kalkıp da bunu sana itiraf edemediğimden yalan söyledim. Hem sana hem de kendime.”

Yüzünü nazikçe avuçlarımın arasına aldım ve başparmağımı dudağında gezdirdim. “Sana bir sır daha vereceğim, karıcığım. Dünyanın en karşı konulmaz kadını olduğunu düşünüyorum. Sana yapmak istediğim şeyler... *siktir*.”

Gözlerinde öyle büyük bir şüphe vardı ki ona hepsinin aksini ispatlamak istiyordum. Poposunu sıkıca kavrayarak onu kendime, aletimin üzerine çektim. Tıpkı o geceki gibi oturuyorduk.

“O gece seni becermeyi ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin, Raven. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın *çırılçıplak* vaziyette kucağımda oturuyordu. Her şeyinle karşımda duruyordun ve seni benim yapmak için yanıp tutuşuyordum. O geceyi kafamda kaç kez canlandırıdım, biliyor musun?”

Kalçamı kaldırıp aletimi ona bastırdım. “Fantezilerimde beni en derinlerine alırken sallanan memelerinle kucağımda zıplıyor, adımı inliyorsun, Raven.”

Bir elimi saçlarının arasına geçirip onu daha da yakınıma çektim. Dudaklarım onunkilere değdi. “O zaman bile istediğim tek şey sendin,” diye fısıldayıp dudaklarına yapıştım. Saçlarını daha sıkı kavradığımda Raven inleyip kendini aletime sürttü. Beni deli ediyordu.

Parmaklarım dantelli iç çamaşırını bulana dek elimi vücudunda gezdirdim. Raven ağzıma inlediğinde gülerek kumaşı kenara çektim.

“İslenmişsin,” diye inledim. “En ufak hareketimle bile sıırılsıklam olmana bayılıyorum, bebeğim.” Başparmağımı klitorisine bastırıp bir parmağımı içine kaydırduğımda beni daha sert öpmeye başladı. Kalçasını hareket ettirme şekli... Siktir. Aletimin üzerinde de böyle zıplamasını istiyordum.

“Ares,” diye inledi. “Sana ihtiyacım var.”

Sırıtarak eşofmanımı indirip aletimi ortaya çıkardım. “Gel de istediğini al, bebeğim. Emrine amadeyim.”

Raven dizlerinin üzerinde doğrulup aletimi kavradı ve gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan beni içine aldı. Aletim kıvrımlarının arasında kaybolurken dişlerimi sıkıp ensesini kavradım.

“Aklımı başımdan alıyorsun,” dedim. “Bağımlın oldum, Raven. Her dokunuşuna, her öpücüğüne. En ufak bir hareketinle bile beni kendine daha çok esir ediyorsun. Asla kurtulmak istemediğim bir bağımlılık gibisin.”

Kalçalarını döndürdüğünde klitorisine daha sert bastırarak her hareketiyle onu uyardığımdan emin oldum. Zirveye tırmandıkça beni de peşinden sürüklüyordu.

“Söz ver, Ares. Daima benim olacağına söz ver.”

Saçlarını kavrayıp yüzünü kendiminkine çektim. Dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Seninim, Raven Windsor. Sonsuza dek. Söz veriyorum.”

Gülümsedi ve temposunu artırarak kurduğum her fanteziyi gerçeğe dönüştürdü. “Rüya gibisin,” diye inledim. Darmadağın olmuş saçları, öpüşmekten şişmiş dudaklarıyla kucağımda zıplamasını izlemek... Kahretsin, sadece ona bakarak bile boşalabilirdim.

“Karıcığım,” diye fısıldadım kendimi kaldırıp onu yarı yolda karşılayarak. İçine daha sert girip çıkmaya başladığımda Raven inleyerek dudaklarıma yapıştı. Benim için boşalmasını izlemekten asla bıkmayacaktım.

Kasları aletimin etrafında kasılırken, “Ares,” diye inledi. Benim için boşalırken beni de peşinden sürükledi.

En derinlerine boşalırken, “*Siktir*,” diye inledim dudaklarına. Ona asla doymayacaktım. “Raven,” diye fısıldadım. “Sen isteyip isteyebileceğim her şeysin.”

Hafifçe geri çekilip bana baktı, yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Avucunu yanağıma koyup burnumun ucuna bir öpücük kondurduğunda kıkırdadım. Zaman zaman yaptığı bu şirin hareketleriyle kalbimi daha çok çalışıyordu. “Senden başka kimseyi istemedim, Ares Windsor.”

Karımın gözlerinin içine bakarken hiç olmadığım kadar mutluydum. Ona isteyip isteyebileceğim her şey olduğunu söylerken ciddiymdim ve bir daha asla bundan şüphe etmeyeceğinden emin olacaktım.

ARES

Sandalyemde arkama yaslandım ve bu sabah evden çıkarken Raven'ın yüzündeki uykulu tebessümü düşünüp kendi kendime sııttım. O kadar güzel ve tatmin olmuş görünüyordu ki. Gülümsemesini görmeye asla doyamayacaktım. Bunun zihnime kazındığından ve hayatımın geri kalanı boyunca hatırlayacağımdan emindim. Şu andan itibaren onu her gün gülümsetmeyi kendime görev edinecektim.

Hızır bir gülümsemeyle telefonuma uzanırken nabzım hızlandı. Ondan başka kimse beni böyle etkileyememişti. Küçük bir şey yaparken bile içim içime sığmıyordu.

ARES

Seni şimdiden özledim, Kapkek.

Küçük bir tereddüdün ardından ona bu sabah çektiğim fotoğrafını gönderdim. Gözleri hâlâ kapalı, saçları yastıklarımızın üzerine dağılmış vaziyette yatıyor, yorganın üzerinden sadece omuzları görünüyordu. Dudaklarında, ardında çok samimi bir şey saklıyormuş gibi bir tebessüm belirmişti.

ARES

Dün gece muhteşemdi ama sana hiçbir şeyin kollarımda seninle uyanmaya bedel olamayacağını söylesem inanır mısın?

“Bay Windsor?”

Başımı kaldırıp karşımda asistanımı bulduğumda aptal bir ergen gibi telefonuma sırtırken basıldığım için sinirlendim. Tanrı aşkına yine ne olmuştu? “Ne var?” diye sordum sertçe.

Dom’un dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hannah sizinle görüşmek istiyor.”

Hannah mı? Burada ne işi vardı? Evime geldiği günden beri onunla konuşmadığımı hatırlayınca midem ufak bir suçluluk hissiyle kasıldı. Raven’la yatmamın ardından Hannah defteri bir daha asla açılmamak üzere kapanmıştı. Gerçi aramızdaki her şey Raven mihraba yürümeden çok önce sona ermişti. Bir yanım bunu hep biliyordu ama Hannah bunun farkında mıydı?

“Ona kapıyı göster.”

Dom tereddüt etti. “Birleşme anlaşmasıyla ilgili olduğunu söylüyor.”

Arkama yaslanıp iç geçirerek tavana baktım. “Bahane uyduruyor. Anlaşmayla annesi ilgileniyor ve hisselerini resmen devredene kadar yönetimi kızlarından birine bırakması imkânsız. Yönetim kurulu üyelerinden birine onunla ilgilenmesini söyle. İlla benimle konuşmasını gerektirecek bir şey yok. Toplantıya katılıp konuştuklarını bana aktarırısın. Bundan böyle, çok gerekli olmadıkça beni onunla görüştürme lütfen.”

Dom sözlerimi başıyla onaylayıp arkasını döndü ama bir adım atmaya bile fırsat bulamadan ofisimim kapısı açıldı. Hannah yüzünden eksik etmediği film yıldızı gülümsemesiyle içeri girdi. Kısa süre öncesine kadar bu hâli beni de gülümsetirdi.

Şimdiyse bana Raven'in içten tebessümlerini, kıkırtılarını, samimiyetini özletmekten başka bir işe yaramıyordu.

"Ares," dedi masama doğru yürüyerek.

İç geçirdim ve elimle Dom'a çıkmasını işaret ettim. Asistanım bana güven verici bir gülümsemeyle bakıp hemen dışarı çıktı.

"Hannah," dedim soğuk bir sesle. "Ziyaretini neye borçluyum?"

Gözlerini devirdi ve masamın etrafından dolaşıp kenarına yaslandı. "Hadi ama," dedi hınzır bir sesle. "Bana hâlâ kızgın olamazsın."

Başımı iki yana salladım. "Niyetin iş konuşmak değilse gitmeni rica edeceğim."

"Ares." Sesindeki hüznü duyduğumda başımı kaldırdım ve bakışlarım onunkilerle buluştuğunda kararlılığımın sarsıldığını hissettim. O kadar incinmiş, o kadar kederli görünüyordu ki.

"Hannah," diye mırıldandım. "Niyetim seni üzmemek değil ama aramıza koyduğum sınırları sana açık açık anlattım sanıyordum. Aramız bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Geçmişteki hâlimize dönmemiz mümkün değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. Üç yıl sonra ilişkimize hiçbir şey yaşanmamışçasına kaldığımız yerden devam edecekmişiz gibi davranarak kendimizi kandırıyorduk. Böyle bir şey mümkün değil. Her şey o kadar basit değil. Artık gözümde karımın ablasından öte değilsin. Asla da olmayacaksın."

Yüzündeki perişanlık yüreğimi dağladı. Gözleri yaşlarla dolduğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Ares," dedi boğuk sesiyle. "Böyle söyleme. Başından beri hep sen ve ben olduk. Bu sadece ufak bir gecikme. Raven'la yaşadığın için kafan karışmış. Bütün dünya size bakıp aslında yalandan ibaret bir peri masalı görüyor. Yaşadığımız onca şeyin yeri bir çırpıda doldurulamaz."

Gözlerini silse de yaşlar yanaklarına süzölmeye devam ediyordu. Aradan geçen yıllara rağmen rol yapıp yapmadığını

hala anlayamıyordum. Döktüğü yaşların hiçbirisi yüreğimi Raven'inkiler gibi parçalamıyordu.

“Geçen sefer kız kardeşimle yatıp yatmadığını sorduğumda bana bir cevap vermeyi reddetmiştin.”

İçimde muazzam bir suçluluk ve utanç hissi baş gösterdi. Hay sikeyim.

“Yatıyor musunuz, Ares?”

Gözlerinin içine baktım. “Evet,” dedim. Gerçeği saklamak anlamsızdı. Tek bir umut kırıntısına bile tutunmasına müsaade edemezdim. Aksi hâlde bu karımı incitirdi ve buna dayanamazdım.

Hannah'nın gözleri hafifçe açıldı ve yüzünde beliren ifade kalbimi sızlattı. Şimdiye kadar döktüğü yaşlar gerçek değilse bile bu seferkiler kesinlikle öyleydi.

“N-ne?”

Başımı çevirdim. Onu teselli etmeye niyetim yoktu. Aramızdaki sınırları çiğneyip duramazdım. Bu hem Raven'a hem de Hannah'ya haksızlık olurdu.

“Üzgünüm, Hannah. Ama Raven benim *karım*.”

Yüzünü ellerinin arasına gömüp hıçkırıklara boğuldu. Bir zamanlar böyle perişan olduğunda ona sarılan, onu teselli eden ben olurum. Bir yanım geçirdiğimiz yıllar uğruna bunu hâlâ yapmak istese de daha baskın gelen yanım buna şu an bir son vermem gerektiğini biliyordu.

“N-nasıl yaparsın?” Titreyen sesi ne denli yıkıldığının kanıtıydı ve bunun sorumlusu olmak beni mahvediyordu. Yine de, her şeye rağmen karımı ağlatmaktansa onu ağlatmayı yeğlerdim.

“Üzgünüm, Hannah. İkimiz de ilişkimizin o uçağa bindiğin an bittiğini biliyorduk. Kararının ne gibi sonuçlar doğuracağını bal gibi bilmene rağmen yaptığının yanına kâr kalacağını düşünecek kadar bencildin. Evet, böyle üzüldüğünü görmek beni kahrediyor ama canımı asıl yakan ne biliyor musun? Sahip olabileceğimiz her şeyi ardında bırakıp gitmiş olman. Ofisime

gelip beni arkamda bırakmaya zorladığın geçmişimize dört elle tutunman. Bunu sen yaptın. Aldığın kararlar üç kişinin hayatını mahvettikten sonra Raven'la birlikte kırık parçaları toplayıp bir şeyler inşa etmeyi başardığımız için bize mi kızılıyorsun? Bu adil mi, Han? Bana da ona da haksızlık etmiyor musun?"

Bana sanki beni nihayet gerçekten görüyor, sesimi *duyuyormuş* gibi bakıyordu. "Ares," dedi. "Seni kaybedemem."

Bakışlarımı pencereye çevirdim. Kalbim bom boştu. "Çoktan kaybettin, Hannah."

Hannah uzanıp kolumu kavradı. "Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım." Sesi çatallandı. "Her şeyi mahvettim ve seni incittim. Biliyorum. Lütfen Ares. Ben... bana ne yapmam gerektiğini söyle. Seni kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Seni ne kadar sevdiğimi kanıtlayacaksa her şeye razıyım."

Başımı iki yana salladım. "Senden istediğim tek bir şey var, Han."

Bakışları umutla parıldadı.

"Geçmiş arkanda bırak."

Keskin bir nefes alırken gözleri yine yaşlarla doldu. "Kafan karışık," dedi öfkeyle. "Bu yepyeni heyecan başını döndürdü belki. Sonuçta uzun zamandır benden başka kimseyle birlikte olmadın. Anlıyorum. İnan bana anlıyorum. Düşünmeden yaptığın her şeyi görmezden gelebilirim, Ares. Etrafım böyle şeyler yapan insanlarla çevrili. Söz konusu kişi kız kardeşim olsa bile her şeyi bağışlayabilirim. Umursamam. İstersen onu üç yıl boyunca becer. Yeter ki bana geri dön, Ares. İstediğim tek şey bu. Sadece bana geri dön *lütfen*."

Ayağa kalkıp ondan uzaklaştım. "Gitmen gerek, Hannah. Gitmeyi iyi bilirsin zaten."

Hannah şoka girmiş gibi donakaldı. Sanırım onunla hiç bu kadar sert konuşmamıştım. Onunla evleneceğimi, ne isterse istesin, ne yaparsa yapsın ona bir saniye bile karşı koyamayacağımı başından beri biliyordum. İlişkimizi ayakta tutan hep

ben olmuşum. Belki Raven'i ve beni ezip geçebileceğine her şeyiyle inanması da bu yüzdendi. Yaptığı her şeyi hoş görmekten usanmıştım.

"Gitmiyor musun?" dedim bana öylece bakmaya devam ettiğini görünce. "O hâlde ilk ve son kez benim seni, bizi bırakıp gitmemi izleyeceksin."

Derin bir nefes alıp ondan uzaklaştım ve kapıyı arkamdan sertçe kapadım.

Kerk Altı

RAVEN

Limuzinimiz Hannah'nın son filminin gösterileceği sinemaya yaklaşırken Ares elimi daha sıkı tuttu. İlk kez uçumüz böylesine göz önünde bir etkinlikte bir araya geliyorduk ve bu, Ares'le evli bir çift olarak ilk boy gösterişimiz olacaktı. İkimiz de gergindik ve pek çok şey ters gidebilirdi. Şimdiye dek medyanın ilgisinden büyük ölçüde kaçmayı başarmıştık ancak bu gece ne kameralardan ne Hannah'dan kaçabilirdik.

"Kapkek," dedi Ares ve elimi dudaklarına götürdü. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona dönüp başımı iki yana salladım. "Gergin."

Anlayışla başını sallayıp elime bir öpücük daha kondurdu. Bakışlarını üzerimdeki kırmızı elbisede gezdirerek, "Harika görünüyorsun," diye mırıldandı. Vücudumu saran kumaşı ve derin V yakasıyla çarpıcı fakat şık görünüyordu. Açık ara farkla şimdiye dek tasarladığım en favori elbiselerimden biriydi.

"Hiçbir sorun çıkmayacak, Raven. Yanı başından ayrılma-
yacağım ve bunalacak olursan hemen eve döneceğiz."

Sakinleşmek için elimden geleni yaparak onu başımla onayladım. Gala gecelerinde Hannah'ya eşlik etmeyi yıllar önce bırakmış olsam da nasıl olduklarını hatırlıyordum. Ares'in filmin kadrosu ve *onunla* çektiirdiği fotoğraflar gözümün önüne

geliyordu. Son derece samimi görünmelerinden, ablamın poz verirken ona eğilmesinden ve Ares'in beline sımsıkı sarılmasından hep nefret etmiştim. Ares ona dünyadaki tek kadınmış gibi bakar, Hannah da göz kamaştırıcı gülümsemesiyle ona karşılık verirdi. Onları birlikte görmek o zamanlar da canımı yakardı fakat bu gece daha beter olacaktı.

"Geldik," dedi Ares yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Sizi bütün dünyaya göstermek için sabırsızlanıyorum, Bayan Windsor. Birazdan elini sımsıkı tutup kırmızı halıda yürüyecek ve hayatımdaki anlamına dair kafadaki bütün şüpheleri silip atacağım. Beni duyuyorsun, değil mi? Dünyada sadece tek bir Bayan Windsor var, Raven, o da sensin."

Sözlerini başımla onayladım. Gerginliğimi yatıştırmaya çalıştığı için ona minnettardım. Artık ona endişelerimden bahsetmeme bile gerek kalmıyordu. Hepsini anlayıp bana onları dile getirme fırsatı bile vermeden içimi rahatlatıyordu.

Ön koltuktaki koruma mahcup bir ifadeyle bize döndü. "Biraz beklememiz gerektiğini söylediler. Hannah Du Pont kırmızı halıya çıkmak üzereymiş."

Ares pis pis güldü. "Karımdan başka kimse için beklemem," dedi. "Organizatörlere *hemen* etkinliğe giriş yapacağımızı söyle." Ardından bana dönüp sırtıttı. "Bütün ilgiyi üzerimize çekelim hadi."

Bir saniye bile kaybetmeden arabadan indiğinde patlayan flaşlar arabanın karartılmış camlarına rağmen gözlerimi aldı. Arabanın etrafından dolaşıp kapımı açtı ve hınzır bir gülümsemeyle elini bana uzattı.

Gülümsemesine karşılık vererek elimi avucuna bıraktım.

"Bu işte," dedi inmeme yardım ederken. "Başından beri istediğim buydu, Raven. Sendin. Bütün hayallerimi gerçeğe dönüştüren sensin."

Başımı iki yana salladım. “Bu gece beni rahatlamak için daha bir uğraşıyorsun. Kafamdaki şüpheler o kadar mı belli oluyor?”

Kamera flaşları altında kırmızı halıda yürürken kalabalıktan yükselen soruları duymazdan geldik.

“Hayır,” dedi Ares. “Sadece ben fark ediyorum. Dışarıdan her zamanki gibi kendinden emin ve göz alıcı görünsen de ben bunların ötesine bakıyorum. Sürekli alyansına dokunduğun, ara ara kafadaki şüphelere dalıp gittiğin anlar gözümünden kaçmadı. Sana dair en küçük detayı bile görüyorum, Raven. İnan bana, sevgili karıcığım, endişelenmeni gerektirecek tek bir şey bile yok.”

Kırmızı halının sonuna, birkaç seçkin muhabirin ve fotoğrafçının bizi beklediği noktaya yaklaşmamızla sinirlerim yatıştı. Gala için hazırlanmış çiçekli arka planın önüne geçtiğimizde Ares sahiplenici bir tavırla elini belime doladı.

“Tebrik ederiz,” dedi muhabirlerden biri. “Evliliğiniz bir çoğumuza büyük sürpriz oldu. İlişkinizi bu kadar iyi saklamayı nasıl başardınız?”

Ares bana gülümseyip kadına döndü. “Biz mi sakladık yoksa siz mi fark etmediniz? Eşimle kız kardeşimin arasından çocukluklarından beri su sızmaz. Yıllardır haftada en az bir kez Windsor Malikânesi’ni ziyaret eder. Hem bunca senedir Windsorların düzenlediği her büyük etkinliğe katılıp sık sık büyükannemle görüntülendi, değil mi? Sadece siz ipuçlarını birleştiremediniz.”

Telaşlanan muhabir bir sonraki soruya geçmeden boğazını temizledi.

“Boynundaki elmas gerdanlık bir Windsor yadigârı değil mi, Raven? Asırlar önce Laurier ailesi tarafından yapıldığı doğru mu?”

Elimi gerdanlığıma götürüp gülümsedim. “Evet. Ares’in büyükannesinin hediyesi.”

Muhabir kıkırdadı. “Bir Windsor gelini böyle bir yadigâr takıyorsa ailenin başındaki kadının onayını aldığı anlamına gelir derler. Öyle mi?”

Güldüm ve şakacı bir tavırla gözlerimi kısarak ona baktım. Windsorların aile sırlarını ne kadar sıkı koruduklarını o da benim kadar iyi biliyordu. “Ares’in büyükannesini hep kendi büyükannemmiş gibi sevdim ve o da bana karşı aynı şeyleri hissettiği için çok şanslıyım. Ares’le evlenmeden önce bile çok iyi anlaşırdık.”

Muhabir kadın sözde cevabımı başıyla onaylayıp Ares’e döndü. “Raven’ın dillere destan güzelliğini hepimiz biliyoruz ama sizi ona âşık eden asıl şey neydi, Bay Windsor?”

Ares aklımı başımdan alan bir gülümsemeyle bana bir bakış attığında nabzım hızlandı. Ardından tekrar kadına döndü. “Raven tanıdığım en zeki, en tatlı, en sadık ve en çalışkan kadın. Beni bir kez bile yüzüstü bırakmadı, ondan ne istersem isteyeyim hep yanımda oldu. O, sadece eşim değil, aynı zamanda bürün dünyam. Kız kardeşimin olduğu kadar benim de en yakın arkadaşım. Her şeyden önce Raven’ın güzel kalbine tutuldum.”

Muhabir de benim kadar sersemlemiş görünüyordu fakat hızlıca toparlanıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle mikrofonu bana uzattı. “Ya sen, Raven? Seni Ares Windsor’a âşık eden şey ne?”

Sırıtarak omuzlarımı silktim. “Benim mi? Açıkçası ben sadece güzel yüzü için onunla evlendim.”

Ares’le muhabir kadın hep bir ağızdan bir kahkaha patlattı. Ares başını iki yana salladı. “Güzel demişken,” dedi. “Biricik karımın elbisesine ne diyorsunuz? Hem kendi kıyafetini hem de üzerimdeki takım elbiseyi o tasarladı.”

Muhabir hemen mesajı alıp markam hakkında sorular sormaya başladığında gülmekten kendimi alamadım. Ares şirketimin reklamını yapmaktan hiç çekinmiyordu. Bu tavrı absürt olduğu kadar son derece tatlıydı da.

“Ares, Raven!”

Arkamızdan Hannah’nın sesi duyulduğunda ikimiz de gerildik. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımıza gelirken bakışları Ares’in belimdeki eline kaydığında bir an için yüzü düştü. Ardından boynumdaki gerdanlığı fark etmesiyle gözleri öfkeyle doldu fakat gülümsemesi hemen eski yerini aldı.

Bütün kameralar bize döndüğünden hoş bir ifade takınmak için elimden geleni yaptım. “Hannah!” dedi muhabir kadın. “*Bulutlu Gökyüzü* nihayet vizyona girdi. Tebrik ederim. İzlemek için sabırsızlanıyorum. Performansının her zamanki gibi olağanüstü olacağından hiç şüphem yok.”

Ablam başını sallayarak ona teşekkür etti.

“Yıllardır Ares’le hakkınızda aşk dedikoduları çıkıyordu. Meğer bunca yıldır kız kardeşinle çıkıyormuş. Bu senin için zor oldu mu? Söylentileri defalarca kez yalanladığını biliyorum ama ne yaparsan yap insanlar konuşmaya devam etti. Aklından hiç aslında onların birlikte olduğunu söyleyip sırlarını ifşa etmek geçmedi mi?”

Hannah’nın yüzündeki gülümseme soldu. “Özel hayatım hakkında nadiren konuştuğumu biliyorsun. Mümkünse sadece bu geceki galayla ilgili sorularını almak isterim.”

Muhabir onu başıyla onaylayıp bana döndü. “Hazır kırk yılda bir üçünüz de bir araya gelmişken bir fotoğraf çekilebilir miyiz?”

Hannah sırtarak Ares’in öteki tarafına geçti ve kolunu beline dolayıp başını omzuna yasladı. Vücudum istemsizce gerilse de kameralara otuz iki diş gülümsedim. Neyse ki Ares ona sarılmaya yeltenmemiş, bana sokulmuştu.

Özgüvensiz biri değildim ama Hannah bir şekilde beni kıskanç bir canavara dönüştürmeyi başarıyordu. Onu Ares’in yakınlarında bile görmek istemiyordum. Neden evlendiğimizi ve ortak geçmişlerini hatırlayıp durmak istemiyordum. Hem ablama

destek olmak hem de Ares'le ilişkilerini düşündüğümde bile içimi dolduran hoşnutsuzluğu bastırmanın bir yolu var mıydı?

“Bay ve Bayan Windsor,” dedi muhabir yalvaran gözlerini üzerimize dikerek. “Bir öpücük alabilir miyiz?”

Hannah'nın yüzü bir an için düşse de Ares sırtarak avucunu yüzüme bastırdı. Üzerime eğilirken başparmağıyla yanağımlı okşadı ve dudaklarımızı yavaş, tutkulu bir öpücükle birleştirdi. Etrafımızdaki kalabalıktan alkış kıyamet kopsa da kimseyi umursamadı. Sanki bütün dünya ve Hannah pürdikkat bizi izlemiyormuş gibi beni öpmeye devam etti.

Geri çekildiğinde nefes nefese kalmış ve çaresizce daha fazlasını arzular hâldeydim. “Hadi,” diye fısıldadı. “Şu filmi izleyelim de bir an önce evimize dönelim.”

Kırk Yedi

ARES

Galaya geldiğimizden beri Raven'ın ağzını bıçak açmıyordu ve endişelenmeye başlıyordum. Kameralara gülümsüyor, sorulan her soruya şakacı ve zarif cevaplar veriyordu ama zorunda kalmadıkça elimi bırakmamasına rağmen aramızda bir mesafe varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Filmi izleyeceğimiz locaya çıkarken yüreğim ağzımda atıyordu. Birinin bir derdi olup olmadığını bu kadar kafaya taktığımı hiç hatırlamıyordum. Şirketimle çalışan bazı aktrisleri kıskandığı zamanlarda bile Hannah'yı hiç umursamamıştım. Ortada onun endişelenmesini, benimse suçluluk duymamı gerektirecek hiçbir şey olmadığını bilirdim.

Ancak söz konusu Raven olunca her şey bambaşkaydı. Kafasındaki şüphelerde haklı olsun ya da olmasın kendisini iyi hissetmesini istiyordum.

Yerlerimize oturduğumuzda tuttuğum elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. Bana döndüğünde bakışları yüreğimi parçaladı. Nedenini bilmesem de o kadar incinmiş, o kadar üzgün görünüyordu ki sebebinin ben olduğumu düşündüm.

Elini daha sıkı tuttum ve eğilip omzuna bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarımı kulağının hemen altına yaklaştırdım.

“Ne oldu, bebeğim? Bana karşı dürüst ol. O güzel gözlerin neden üzgün üzgün bakıyor söyle bana.”

Raven başını çevirdiğinde burnu benimkine değdi. Sırtarak başımı eğdim ve dudaklarımı buluşturdum. Bana karşılık vermesini bekliyordum ama o geri çekildi.

Kaşlarımı çattığımda başını iki yana salladı. “Raven,” diye mırıldandım, başını çevirmemesi için çenesini nazıkçe kavrayarak. “Ne oluyor?”

Arkama kayan gözlerinin büyümesiyle Hannah’nın yanıma oturduğunu anladım ama hiçbir şey umurumda değildi. Sadece karımın gözlerindeki hüznü önemsiyordum.

“Ares,” diye fısıldadı çatallı sesiyle. Başını eğdiğinde dudakları kulağıma temas etti. “Sadece... onu kırmak istemiyorum. Son zamanlarda biraz bencil davrandığını biliyorum ama o hâlâ benim ablam ve onu seviyorum. Sizi böyle etkinliklerde bir arada gördüğümde neler hissettiğimi hatırlıyorum ve onun da aynı acıyı çekmesini istemiyorum. Öte yandan... Sana attığı bakışları, çekildiğiniz fotoğrafları, az önce verdiğiniz röportajları kıskanmadan edemiyorum. Sanki... *kıskançlıktan çatlayacakmış* gibiyim ve böyle yaptığım için kendimden nefret ediyorum.”

Şaşkınlıkla açılmış gözlerimle ona bakarken Raven geri çekildi. Tanrım. Bu kadın. Hannah’ya karımın o olduğunu, evliliğimizin umduğunun aksine bir oyundan ibaret olmadığını açıkça söylememi istediğini sanmıştım. Onun olduğumu herkese kanıtlayacağından çok emindim ama Raven bunun yerine ablasını incitmek istemediği için sessizce acı çekiyordu.

Siktir. Sanırım karıma âşık oluyordum. Sanırım kendime bile itiraf edemediğim kadar uzun süredir ona âşıktım.

Filmin jeneriği dönmeye başlasa da gözüm karımdan başka bir şey görmüyordu. Raven koltuğunda dimdik oturmuş beyaz perdeye bakıyordu. Çok güzel görünüyordu ve üzerindeki elbise gözlerime bayram ettirse de bir an önce eve dönüp onu bir

güzel becererek kafasındaki her bir endişeyi silip atmak için sabırsızlanıyordum.

Hannah bana doğru eğilip gülümsedi. “Bu sahneyi hatırlıyor musun?” diye fısıldadı Raven’in da duyabileceği kadar yüksek sesle. “Uçağa atlayıp sete ziyaretime gelmiş, sahnenin çekimlerini izlemiştin. Ardından da bir üzüm bağına gitmiştik ve düğünümüzü böyle bir yerde yapmamız gerektiğine karar vermiştik.”

Raven gerildiğinde elini sıktım. “Etrafı gezerken kendimizi bulduğum çayırda yaptıklarımızı hâlâ hatırlıyorum.”

Raven dudağını ısırıp elini çektiğinde dişlerimi sıkıp Hannah’ya döndüm. “Yeter,” dedim sert ama alçak sesle.

Hannah’nın dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. “Hatırlamıyormuş gibi yapma. Ne kadar sabırsız olduğunu dün gibi hatırlıyorum. Bir ara o üzüm bağını tekrar ziyaret edip anılarımızdan bazılarını yâd etmeliyiz.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Üzerimde her türlü hakkı iddia edebilecek karım sırf ablasını kırmak istemiyor diye yanı başımda sessizce otururken Hannah onu kasten kışkırtmaya çalışıyordu.

“Ağzından çıkanı kulağın duysun,” diye uyardım onu. “Kız kardeşinle evli olduğumu hatırlatmama gerek var mı?”

Hannah omuzlarını silkti. “Ufak bir ünvanı ve bir kâğıt parçasını gözünde ne çok büyütüyorsun. Umurumda değil, Ares. Bir odada baş başa kaldığımız anda evli olduğun gerçeğini bir çırpıda unutacağını biliyoruz. Hep öyle yapıyorsun.”

Raven’in keskin bir nefes almasıyla ona döndüğümde gözlerinin dolduğunu gördüm. Boş boş perdeye bakmaya devam etse de benden saklanamazdı. Kahretsin.

Hışımla ayağa kalktığımda locadaki tek tük birkaç kişi şaşkınlıkla bana döndü. “Kalkın,” dedim. “Asistanım hepinize boş koltuklar bulacak.”

Herkes söylediğimi yaptı. Kafaları karışmış olsa da ağızlarını açmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı. Sessizce Dom’un peşine takılıp locayı terk ettiler ama Hannah’nın rahatı yerindeydi.

“Çık dışarı,” dedim.

“Ben mi?”

“Söylediğimi yapacak mısın yoksa korumalarımı çağırayım mı?”

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle yerinden kalktı. “Şaka mı bu? Beni öylece kovamazsın.”

“Bak nasıl kovuyorum.”

Başımla korumalarımın birine işaret verdiğimde Hannah donakaldı. “İyice kafayı yedin artık. Gecenin yıldızı benim.”

Omuzlarımı silktim. “O hâlde gecenin yıldızı olmaya başka bir yerde devam et. Karım ve benimle bir dakika daha duramazsın.”

Raven yerinden kalktı ve kolumu tuttu. “Ares,” dedi usulca. “Boş ver.”

Ona dönüp kolumu beline sardım. “Hayır,” deyip tekrar bakışlarımı tekrar Hannah’ya çevirdim. “Dışarı.”

Hannah’nın çenesi kasıldı, gözleri öfkeyle parladı. “Bu yaptığına pişman olacaksın, Ares. Başından beri inişli çıkışlı bir ilişkimiz oldu, bu da o inişlerden biri. Böyle saçmalamaya devam edersen inan bana buna çok pişman olacaksın.”

Tehdidinin ardından peşinde korumalarımı locadan çıkıttı.

“Bunu yapmamalıydın,” dedi Raven. Gözleri tedirginlikle dolup taşıyordu. “İstediğimiz son şey bir skandala imza atmak. Yoksa bir bakmışız bütün haber siteleri bir aile içi anlaşmazlığa dair boy boy manşetler atmış. Kolay olmadığını biliyorum ama alttan almalıydık.”

Karıma dönüp elimi nazikçe yanağına koydum. Kalbim son sürat atıyordu. “Sen ağlamamak için kendini tutarken öylece oturacağımı sanıyorsan delirmişsin demektir. Sen benim karımsın, Raven. Hannah gözümde sadece ablandan ibaret. Geçmişimiz umurumda değil ve yaşadığımız hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Gözümün içine baka baka canını yakmasına izin veremem.”

Çenesini kavrayıp yüzünü kendiminkine çektim. “Kimsenin üzerinde tepinmesine izin veremem. Bilhassa yanındayken.” Saçlarını kavrayıp onu sertçe kendime çektim. “Senin olduğumu ne zaman anlayacaksın? Kalbimi kendi isteğimle, *sonsuz* dek avuçlarına bıraktığımı?”

Gözlerinde tereddütlü bir ifade belirdi ve solup giden üzüntüsü yerini sadece bana sakladığı o tatlı gülümsemeye bıraktığında içim rahatladı

“Tanrım,” diye inledim, saçlarını daha sıkı kavrayıp yüzünü kendiminkine yaklaştırarak. “Sana karım diyebilmenin ne büyük bir onur olduğunun farkında değilsin, değil mi?”

Sözcüklerimin yetersiz kaldığını düşünerek bunu ona dokunuşlarımla anlatabilmek için dudaklarına doğru eğildim.

Elbisesinin eteğini toplayıp onu kucağıma aldım. Ben öpücüğümüzü derinleştirirken Raven bacaklarını belime doladı. “Şu incinmiş hâlin bile seni yüzüstü bırakmışım gibi hissetmeme neden oluyor.” Onu duvara yasladım. Dört bir yanımız Hannah’nın filminden gelen seslerle doluydu. Aşağıda oturan biri başını kaldıracak olsa ne yaptığımızı görürdü ama hiçbir şey umurumda değildi. “Söylediği her şeyi siktir et. Geçmiş siktir et. Sadece seninim, Raven. Seni asla bırakmayacağım. Ne olursa olsun.”

Dudaklarımı boynuna indirip dişlerimi teninde gezdirdim ve emip üzerine herkese kimin olduğunu gösterecek bir morluk bıraktım. “Sana bağımlıyım,” diye itiraf ettim. “En küçük hareketine, her gülümsemene, dudaklarından dökülen her nefese. Her şeyine.”

Elim elbisesinin altına kaydını ve iç çamaşırını giymediğini fark ettiğimde sııttım. “Bu işte,” diye inledim dudaklarına. “En çok da buna bayılıyorum. Beni, tıpkı benim seni istediğim kadar çok istiyorsun.”

Parmaklarımı kadınlığında gezdirip ikisini kolayca içine kaydırduğım da aletim seğirdi. “Benim için hep sıırılsıklamsın,

bebeğim. Söyle bana, bir tanem, beni başından beri mi böyle arzuluyordun?”

Bakışlarını bana çevirdi, göz kapakları arzuyla ağırlaşmıştı. “En başından beri.”

Kollarını boynuma dolayıp ellerini saçlarımın arasına geçirdi. Kahretsin. En ufak bir dokunuşu bile kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Sabırsızca kemerimi çözüp aletimi serbest bıraktım ve hışımla bacaklarının arasına yerleştirdim.

Aletimi girişine doğrultup başını içine kaydırırken, “Her bir zerrene bayılıyorum,” diye fısıldadım. Raven inlediğinde elimle ağzını kapattım.

“Yüzündeki dayanılmaz ifadeyi seviyorum.” Kasıklarımı onunkilere biraz daha itmemle Raven’in gözleri kapandı, bacaklarını belime daha sıkı doladı. Aletimin iyice alabilmek için kasıklarını bana doğru bastırdı ama ona engel oldum.

“İniltilerini seviyorum.” Aletimin birazını daha içine ittim ve işaret parmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Ağzı aralandığında iki parmağımı içeri kaydırdım. Parmaklarımı gözlerini benimkilerden bir saniye bile ayırmadan sanki yerlerinde aletimin olmasını istermiş gibi emdiğinde aklımı kaçıracağımı sandım.

Nihayet tamamen içine girdim. Her an boşalacak gibiydim. “Kalbini seviyorum,” diye fısıldadım kıcını kavrayıp içinden neredeyse tamamen çıkarken.

“Siktir, Raven. Sanırım *seni* seviyorum.” Sertçe içine geri girdiğimde Raven haykırdı.

“Tanrım, Ares,” diye inledi.

Kıkırdayarak dudaklarına yapıştım ve onu ağır ağır becerirken bütün iniltilerini yuttum.

Alnımı onunkine dayayıp titrek bir nefes aldım. “Sanırım sana deli divane oluyorum.”

Bakışlarımız buluşurken, “Ares,” diye inledi. Gözleri umut, arzu ve tereddütle dolup taşıyordu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. “Tekrar söyle.”

Bir kez daha içinden çıktım ve gözlerimi ona dikip duraksadım. “Seni seviyorum, Raven. *Seni seviyorum.*”

Bu kez içine gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadan ağır ağır, en derinlerine ulaşana kadar santim santim girdim. Sağ elimi bacaklarının arasına götürüp klitorisinin etrafında daireler çizmeye koyuldum. “Başparmağım klitorisinin üzerinde gezinirken hafifçe aralanan dudaklarını, benim için nefes nefes kalmanı, yalvaran bakışlarını seviyorum. Seni boşaltmak en büyük zevklerimden biri.”

Parmaklarım, yavaş yavaş içine girip çıkan aletimin aksine daha sert, daha sabırsızca hareket etmeye başladığında Raven dudağını ısırdı. Dünyanın geri kalanı solup gidiyordu. Yüzlerce insanın locanın hemen altında filmi izliyor olması umurumda değildi. Gözlerim karımdan başka kimseyi görmüyordu.

“Sanırım amına bağımlı oldum.”

“Sanırım *sana* bağımlı oldum,” diye fısıldadı.

Bacaklarının arasındaki hassas çıkıntıyı daha sert ovuşturup onu orgazmın eşiğine getirdim. “Benden kurtulamayacaksın, bebeğim. İstedğin her şeyi ayaklarının altına sereceğim ki beni asla bırakmayasın.”

Raven’ın nefesleri hızlanırken tempomu artırdım. Onu daha sert becermeye, parmaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Ta ki benim için çözülene kadar.

“Ares,” diye inledi. Dudaklarından dökülen adıyla boşalırken elimle ağzını kapadım. Evet, artık emindim. Ona sırılsıklam âşıktım. Vücudunu duvara daha sert bastırıp hızlı, sert darbelerle içine girip çıktım. Her bir santimimi kolayca içine alıyordu ve ondan saniyeler sonra alnımı onunkine dayayıp doruğa ulaştım.

“Ares,” diye fısıldadı boğuk sesiyle. “Ben de seni seviyorum.”

RAVEN

Ares'in sabahtan beri gönderdiği ardı arkası kesilmeyen mesajlara bakarken dudakımı ısırdım. Yaklaşan defileme çıkacak mankenleri belirlemekle uğraşmam gerektiği yerde oturmuş kocamla ilgili hayallere dalıyordum. Onunla birlikte olmak hayal edemeyeceğim kadar harikaydı. Asla benim olmayacağını düşündüğüm şey artık avuçlarımda içindeydi.

Hannah ve Ares'e dair şüphelerimde haklı olup olmadığımı merak ediyordum. Ares onun yanında hiç mutlu görünmez, ailesiyle birlikteyken olduğu adam kaybolup giderdi. Bir zamanlar kendime bunu kafamda kurduğumu söyleyip geçirirdim ama belki de öyle değildi.

Beni reddettiğinde her şeyin sona erdiğini düşünmüştüm. Elime başka bir şans geçmeyeceğinden ve ablamla evlenip mutlu mesut yaşamasını izleyeceğimden emindim. Bunun aslında bizim hikâyemizin başlangıcı olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

ARES

İnsanın bir süper modelle evli olmasının en iyi yanı ne biliyor musun?

RAVEN

...birlikte spor yapmak mı?

ARES

Dün geceki antrenmanımız bayağı yorucuydu...

Ama hayır, en iyi yanı o değil.
Gizlice çekme zahmetinden kurtulduğum onlarca iç çamaşırılı fotoğrafın olması.

RAVEN

Senin gibi başkalarının da fotoğraflarıma bakabileceğinin farkındasın, değil mi?

ARES

Yakanı bırakmayan sapıkları hatırlatmasana, Rave. Aklına gelmeleri bile tepemin tasını attırıyor. Galiba dün gece seni yeterince sert becerememişim, ha? Yarın sabaha kadar benden başka kimseyi düşünemeyecek hâlde olacaksın.

Kıkırdamadan edemedim. Ares hep ağır başlı bir adam olmuştu ve konu ben olduğumda kendini böyle kaybetmesi... tuhaf bir şekilde içimi ısıtıyordu. Ne zaman bir etkinliğe başka bir adamla katılmama sinirlense birlikte çekilmiş fotoğraflarımızdan birini paylaşmasına bayılıyordum. Bana kendimi suçlu hissettirmeden işime devam etme özgürlüğünü sunuyor ve dünyaya onun olduğumu en tatlı şekilde hatırlatıyordu.

RAVEN

Sapıkların başka işi yok, bir tanem. Gerçi hâlâ fotoğraflarıma yorum atanların yarısının beni takip etmek için açtığı gizli hayran hesapları olduğundan şüpheleniyorum.

ARES

Güzel düşünce. Birkaç tane daha açıp hepsinin arada kaybolmasını sağlamalıyım. Hemen döneceğim, önemli bir işim çıktı.

Kendi kendime güldüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu komik, tatlı tavırlarıyla tıpkı bir zamanlar âşık olduğum adama benziyordu. Yıllar içinde kaybettiğimi sandığım adama. “Raven?”

Hannah’nın sesini duymamla gerildim. Yüzümdeki gülümseme uçup gitti. Ablam ifadesiz yüzüyle ofisime girdi. Onun adına Ares’le konuşmamı istediği günden beri beni ne aramış ne sormuştu ama galanın ardından yine kapımı çalacağını tahmin etmem gerekirdi. Amacım öyle bir şey olmasa da olanları bir savaş ilanı olarak göreceğinden endişeleniyordum. Hannah’nın gözünde her şey bir savaştı.

“Senin için ne yapabilirim, Han? Bir etkinlik için elbiseye mi ihtiyacın var?”

Bütün soğuk kanlılığıyla karşıma oturdu. “Neden sadece bir şeye ihtiyacım olduğunda ziyaretine geliyormuşum gibi davranıyorsun? Baş başayız, Raven. İyi kız, mazlum kardeş ayaklarını bırakabilirsin.”

Vücudum gerildi, sözleri canımı yaksa da ona belli etmedim. “Affedersin, ne dedin?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu yüzden mi nişanlımın koynuna girdin? Yıllardır sana yaptıklarımın intikamını almak için mi?”

“B-ben...” Boğazımı temizledim ve kollarımı vücuduma sardım. Gerginliğim tırmanıyordu.

“Neden onunla evlenmeyi kabul ettin, Raven? Neden düğünüme geldin? Annemizle babamız ellerini üzerinden çekse bile

Büyükanne Anne'in markanın batmasına hayatta izin vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Tekliflerine balıklama atlamasaydın düğünü ertelemekten başka çareleri kalmayacaktı. Bunu bana neden yaptın?"

Ne diyeceğimi bilemediğimden bakışlarımı kaçırdım. Eninde sonunda bu konuşmayı yapacağımızı biliyordum ve kafamda defalarca kez provasını yapmıştım... ama şimdi tam da onlara en çok ihtiyaç duyduğum sırada sözcükler kafamdan uçup gitmişti.

"Ares'in görev ve sorumluluklarına ne kadar bağlı olduğunu sen de biliyorsun. Birden sana âşık oluverdiğini mi sanıyorsun? Öyle şıp diye? Benimle geçirdiği onca yılın ardından? Yoksa kendini içinde bulduğu zor durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştığını, fırsattan istifade seninle düşüp kalktığını mı düşünüyorsun? Artık onun karısısın, bu yüzden de kendi mutluluğunu bir kenara bırakıp sadece seninkini önemsemesi gerektiğini düşünüyor. Ailesini –ve kafasında buna artık sen de dâhilsin– mutlu etmek için ne gerekiyorsa sonuna kadar yapacak."

Kıkırdadı. "Aramız neden açıldı biliyor musun, Raven? Çünkü başından beri Ares'e olan bakışlarının farkındaydım. İnsan kardeşinin nişanlısına nasıl sulanır hiç anlamadım. Hâlin hep midemi bulandırdı. Biliyor musun, bir ara Ares'le bunun şakasını döndürürdük. Ona vurulmanı çocukça ama sevimli bulurdu. Seni bir kadın olarak bile görmezdi. Ama dur tahmin edeyim... onu usul usul baştan çıkardın, değil mi?"

Ares'in dikkatini çekmek için evde giydiğim gecelikler, yaptığım ve söylediğim şeyler gözlerimin önüne geldi.

"Hannah," diye mırıldandım usulca. "Ne istiyorsun? Neyin peşindesin? Artık onunla karı kocayız."

Ablam gülümseyerek elini havaya kaldırdı. Parmağındaki yüzüğü fark ettiğimde kanım dondu. Alyansıydı bu. Ares'in düğünde parmağıma taktığı yüzüktü.

“Şimdilik,” dedi. “Ares şu an kocan olabilir ama seninle işi bittiğinde tıpış tıpış bana dönecek. İsteddiği, o mihraba yürüdüğünü hayal ettiği tek kişi daima ben olacağım. Peki sen, biricik kardeşim? Sen de her zaman benim yedeğim, Ares’in yetinmek zorunda kaldığı kişi olarak kalacaksın. Sonuçlarını bile bile onun peşinde koştuktan geri durmadın ama sonunda kendini ne kadar inciteceğini hesaba katmadın. Ne yaparsan yap, Raven, asla ben olamayacaksın. Beni zaten kaybettin... nihayetinde Ares’i de kaybedeceksin. Umarım evliliğin buna değer, Raven çünkü bu sana elindeki avucundaki her şeye mal olacak.”

Duygularımı kontrol altında tutmaya yardımcı olacağını umarak dudağımı ısırdım. “O yüzüğü nereden buldun?”

Dudaklarında bir sırıltı belirdi. “Dedim ya... istediği kadın daima ben olacağım. *Benim* olan hiçbir şeyi sana yar etmeyecek. En azından uzun vadede.”

“Yüzüğü o mu sana verdi?”

Sorumu başıyla onayladı. “Evet. Ona yüzüğümü geri istediğimi söyledim, o da sana yenisini almaya karar verdi. İçimize sinen bir tane bulmak için o kadar uğraştık ki... Özene bezene aldığı alyansımı senin parmağında görmek canını ne kadar yakmıştır hayal bile edemiyorum. İsteğimi bu kadar kolay kabul edeceğini hiç düşünmemiştim açıkçası. Bana kızgın olacağını, benden intikam almak isteyeceğini sanmıştım ama karşımda her zaman tanıdığım ve sevdiğim Ares’i buldum. İstedğim şey sözde *karısında* olsa bile beni hiçbir şeyden asla mahrum bırakmaz. Bunları anlatıyorum ama... sen zaten hepsini biliyorsun, değil mi? Her şeyiyle beni sevdiğini iyi biliyorsun. Böylesi bir aşkla ne boy ölçüşebilir ki? Başka biri yerimi nasıl tutabilir?”

Hannah yerinden kalkarak bana sert bir bakış attı. “Yaptığın şeyleri asla affetmeyeceğim, Raven. Ares’le şansının yaver gittiğini, onunla evlenerek doğru bir karar verdiğini sanıyor

olabilirsin... ama sözlerimi aklının bir köşesine yaz. Günün birinde yaptıklarına çok pişman olacaksın. Ares her zamanki gibi tıpış tıpış bana geri dönecek.”

Zehir gibi sözleri ruhuma işleyip dört elle sarıldığım her bir umut kırıntısını söküp atarken arkasını dönüp ofisimden çıktı.

Kırk Dokuz

RAVEN

İçeri girmek için cesaretimi toplamaya çalışırken eve baktım. Hannah'nın sözlerinin kafamı karıştırmasına müsaade etmemem gerektiğinin farkındaydım ama elimde değildi. Haklı olduğu düşünmeden edemiyordum.

Düğünde yerini alacağıma karar verdiğimde ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Onu geri çevirseydim Büyükanne Anne şüphesiz Hannah'ya bir şans daha verirdi. Bencillik edip bir risk almıştım. Yanlış bir seçim mi yapmıştım?

Derin bir nefes aldım ve kendimi olacıklara hazırlayıp içeri girdim. Ares'le yüzleşmekten, Hannah'nın sözlerinde haklı olduğunu öğrenmekten korkuyordum. Sanki kendime derme çatma bir ev inşa etmişim de her şey her an başıma yıkılacakmış gibi hissediyordum.

"Raven?" Ares'in gözlerinden endişe taşıyordu.

"Geç kaldın. Kaç kez aradım, neredeydin?"

Yüzüme zoraki bir gülümseme takınıp başımı iki yana salladım. "Çalışmaya dalmışım, hepsi bu." Bir an duraksadım. "Biraz başım ağrıyor. Yatacağım sanırım."

Ares yanıma geldi ve omuzlarımı tutup bakışlarını yüzümde gezdirdi. Saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdığında kalbim sızladı. Yaptığı her şey yalan mıydı? Yapı-

lacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için mi bana böyle davranıyordu? Gözünde sadece kaçamadığı bir sorumluluktan mı ibarettim?

Dudağımı ısırmağa rağmen bir damla gözyaşımın yanığıma süzülmesine engel olamadım. Ares'in paniklemesini ya da neden ağladığını sormasını bekliyordum ama o sadece beni kollarının arasına alıp saçlarımı okşadı. Kendimi tutmayı bırakıp gözyaşlarına boğularak yüzümü boynuna gömdüm.

Boğazımdan hıçkırıklar yükseldikçe Ares sanki beni benim yerime bir arada tutmaya çalışıyormuş gibi vücudumu daha sıkı sarmaladı.

"Yüreğimi parçalıyorsun, Kapkek. Bir tek senin gözyaşlarına zaafım var. Dizlerim üzerine çöküp bana her şeyi düzeltmek adına ne yapmam gerektiğini söylemen için sana yalvarmaya hazırım."

Başımı iki yana salladım, ne diyeceğimi bilmiyordum. Denesem bile iki kelimeyi yan yana getirebileceğimi sanmıyordum. Korkularımın beni tükettiğini ona nasıl açıklayabilirdim? Daha önce hiç hissetmediğim bu suçluluk duygusu ruhumu kemirse de sırf onunla olabilmek için her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yapacağımı ona nasıl söyleyebilirdim?

Ares eğilip beni kucağına aldı. Yatak odamıza doğru ilerlerken ayak sesleri koridorda yankılandı. İçeri girip yatağın ucuna oturdu ama beni kucağından indirmedi. Yatıştırıcı bir tavırla sırtımı sıvazlamaya devam etti. Her hareketiyle kalbimi daha da parçalıyordu.

"Raven," diye fısıldadı yalvarırcasına.

Kucağında doğrulup gözyaşlarımı elimden geldiğince sildim. Saklanmaya devam edemezdik. Acımda, hele de Hannah'nın sorumlu olduğu acıda boğulmayı reddediyordum.

"Hannah bugün ofisime geldi."

Ares gerildi. Çenesi kasıldı ve yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade belirdi.

“Ares... a-alyansımı... ona geri mi verdin?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzümü nazikçe avuçlarının arasına aldı. “Bebeğim,” diye fısıldadı. “Sandığın gibi bir şey değildi. Hannah yüzüğü geri istedi, ben de sana sürekli onu hatırlatmasını istemediğim için kabul ettim. Açıkçası, Rave, ben de olanları geride bırakmak istedim. Yanına kendiminkini de koyup ona gönderdim. Artık ikisini de ihtiyacım yok.”

Parmak eklemleriyle yüzümü okşadı. Gözleri sanki ona inanmam için bana yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

“Dayanamıyorum,” diye fısıldadım. Ona uzandım ve parmağımı şakağında gezdirdim. Cevabını öğrenmek istediğim soruları sormaya ödüm kopuyordu. “Suçluluk, acı. Hepsi çok geliyor, Ares. Yanlış bir seçim mi yaptım? Küçük bile olsa bir yanın sizi kendi hâlinize bırakmak yerine o mihraba yürüdüğüm için benden nefret ediyor mu? Hannah’yla aranızı girdiğim için bana kızıyor musun?”

Bana bir cevap vermek için ağzını açtığında işaret parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. “Yapma,” diye fısıldadım. “Cevabını duyacak kadar cesur değilim. Hannah’nın söylediklerinde haklı olduğunu öğrenmektense endişelerimin içimi kemirmesini yeğlerim. Onu biraz bile olsa hâlâ sevdiğini duymayı kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ama bir yandan da bana acıyacağından, tek bir kelimesi bile doğru olmasa da bana duymak isteyeceğim şeyleri söylemenden korkuyorum. Aramızdaki her şeyi sadece bir sorumluluktan ibaret görmenden endişeleniyorum, beni onun için bir kenara atmana dayanamam.”

Elimi dudaklarından çekmemle gözlerimden yeni yaşlar süzüldü. Ares iç geçirdi ve bileklerimi sıkıca kavrayarak sırtıma doğru kıvırdı. “Söyleyeceklerin bitti mi, bir tanem? Sıranın bana geldiğini umuyorum.”

Gözlerindeki acıya rağmen gülümsedi. “Sen, Raven Windsor, başıma gelen en beklenmedik, en harika şeysin. Senden önce yaşamak nedir bilmiyormuşum. Sınırlarımı olabilecek en iyi

şekilde zorluyorsun. Her gün yüzümü güldürüyor, bana daha önce *hiç* hissetmediğim şeyler hissettiriyorsun, güzeller güzeli karıcığım. Aşkın ne olduğunu bildiğimi sanırdım. Fedakarlık, özveri ve sabır demek olduğunu düşünürdüm. Şimdiyse yanıldığımı görüyorum. Gerçek aşk insanı çıldırtıp her şeyini tüketirmiş, Raven. Bencilmiş. Sabırsızmış. Eve dönene kadar geçen dakikaları saymakmış. Sosyal medyadan sana mesaj atan herifleri kıskanmakmış, sana duyduğum fiziksel olanın ötesindeki dayanılmaz ihtiyacımı gidermek için seni yepyeni kanepemizin üzerinde becermekmiş.

“Evimizi birlikte dekore etmek ve bu dört duvar arasını *yuvamız* hâline getirmek istediğim için detayları gerçekten önemsemekmiş. Söz konusu sen olduğunda en küçük şeyi bile önemsedikten sonra normalde ağzımı bile açmayacağım konularda seninle tartışmakmış. Aşk, işte buymuş, Bayan Windsor. Daha doğrusu ben öyle olduğunu düşünüyorum. Hissettiklerimi başka nasıl tanımlayabilirsin ki? Sen ihtiyaç duyduğumun bile farkında olmadığım her şeysin, Raven ve artık bunun tadını aldıktan sonra senden önceki hayatıma geri dönemem. Ne olursa olsun.”

Dilim tutulmuş vaziyette ona bakarken sıırıtmaya başladı. “Evet,” diye fısıldadı. “Ben de bunu, biz olmayı beklemiyordum. Bu evlilikte sadece sen ve ben varız, Raven. Başka kimseye yer yok. Ona kulak asmayı bırak artık. Üzüldüğünü ve onu sevdiğini biliyorum. Hannah’ya her baktığımızda hiç yaşanmamış olmasını dilediğimiz geçmişini görürken ona hayatımızda nasıl yer verebiliriz bilmiyorum. Çektiğin vicdan azabından ben de mustaribim ama bu bizim suçumuz değil. Ne sen ne de ben yanlış bir şey yaptık, anlıyor musun?”

Başımı evet anlamında sallayıp kollarımı boynuna doladım. Nutkum tutulmuştu. Bu sözleri ne kadar uzun zamandır duymak istediğimi ya da ağzından çıkan her şeyin benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin bile edemezdi.

Yanağıma bir gözyaşı daha süzöldüğünde Ares başparmağıyla onu yakaladı. Avucunu yüzüme bastırıp eğildi ve dudaklarını nazikçe benimkilerle buluşturdu. Az önce söyledi her bir sözcüğü öpücüğüyle mühürledi.

Elli

ARES

The Herald'ın manşetine bakarken kendi kendime gülümsedim. Normalde bu lanet dedikodu gazetesinin adını duymak bile sinirlerimi zıplatırdı. Attıkları manşetler daima sansasyonel ve rahatsız edici olurdu ama bugün iyi iş çıkarmışlardı.

RAVEN VE ARES WINDSOR'IN ALYANSLARI MİLYONLARCA DOLAR DEĞERİNDE

Görüntüşe göre zirvedeki %1'lik kesim için hiçbir şey imkânsız değil. Söylentilere göre Ares ve Raven'in yüzükleri son derece seçkin bir kuyumcu olan Richard Laurier'in ellerinden çıkmış. Kaynaklarımızdan aldığımız haberlere göre çiftin alyansları ünlü model Raven'in kendi el çizimlerinden esinlenilmiş. Laurier'in herkesçe beğenilen tasarımları nadirlikleri ve en üst tabakaya özel olmalarıyla bilinir. Güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgiler bizlere birçok ünlünün kapısından bile içeri adım atamadığını söylese de Windsorlar için bir istisna yapılmış gibi görünüyor.

Raven'in son fotoğraflarında yüzüğün en az on beş karatlık elmaslarla bezendiği tüm netliğiyle görüntüyor. Tahminlerimize göre değeri 25 milyon dolarlık. Öte yandan medya patronu eşinin parmağında üzeri tıy motifleriyle bezenmiş –şüphesiz karısının adına övgü mahiyetinde– bir yüzük görüntüyor. İlişkilerini bir sır gibi sakladıkları düşünüldüğünde bu, çift için son derece cesur ancak tam da Windsorlardan beklenecek bir hamle.

İlerleyen günlerde kameralarımızdan kaçmaya devam eden çift hakkında sizlere daha fazla haber sunmayı umuyoruz. Bizi takip etmeye devam edin ve en sıcak dedikoduları ilk burada okuduğunuzu sakın unutmayın!

Raven'la ofisinin yer aldığı binadan çıkarken kolumu omzuna attığım sevimli fotoğrafımıza bakıp sııttım. Hannah, Raven'in canını yakıp bundan paçasını sıyrabileceğimi sanıyorsa delirmiş demekti. Kısmen paylaştığımız geçmişimize ve Raven'la arasındaki abla kardeş ilişkisine duyduğum saygıdan, kısmen de karım nabzımı her hızlandığında üzerime çöken suçluluk duygusundan sabrımı korumuş, çenemi kapalı tutmuştum. Fakat artık buna bir son verecektim. Birçok şeyi görmezden gelebilirdim ama karımın gözyaşları kırmızı çizgimdi.

Hannah başından beri yüzüklerimizi Laurier'in tasarlamasını istemiş fakat ben her seferinde isteğini kararlılıkla geri çevirmiştim. Neden böyle yaptığımı bile bilmiyordum. Belki de büyükanneimin sürekli sadece aile yadigârı olacak görkemli parçalar için onun kapısını çalmamız gerektiğini söylemesi yüzünden. Fakat Raven alyansını sevmediğini söyler söylemez bir an bile tereddüt etmeden kararımı vermiştim. Bunun Hannah'ı üzeceğini biliyordum ama onu düşünmekten bıkmıştım. Ne hissedeceği artık umurumda değildi.

Raven bundan bihaber olsa da basında çıkan bize dair haberler sıkı kontrolüm altındaydı. Hannah'yla ilişkiye dair çıkan her dedikoduyu gün yüzüne çıkmadan bastırmıştım ama daha dikkatli olmam gerekecekti. İnternette dolaşan bilgileri kontrol etmek çok daha zordu. Gazete ve dergilerin icabına kolayca bakabiliyordum ama internet gündemi söylentilerin kökünü kurutamayacak kadar hızlı değişiyordu.

Hannah istediğini alamamaya alışkın değildi ve aramızdaki her şeyin tamamen bittiğini nihayet anlamaya başladığını düşünüyordum. Raven'la mutlu bir ilişkimiz olmasını hazmedemeyecekti. Sonuçta böyle bir şeye ihtimal bile vermemişti. Kariyerini mahvedip onu hayatımızdan çıkarmak çok kolay olurdu ancak Raven'ın bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Ablasını hiç hak etmediği hâlde hep çok sevmişti. Raven'ın vicdan azabını daha fazla körüklemeyi göze alamazdım.

Neyse ki sözlerimle Raven'a ihtiyacı olan güvenceyi verebilmiştim. Yine de asıl Hannah'yla aralarının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bildiği için bu kadar üzüldüğünden şüpheleniyordum. Onu tanıdığımdan beri Raven ablası için bahaneler üretip durmuştu. Sanırım bu kez o da ablasını mutlu etmenin tek yolunun kendi mutluluğundan vazgeçmek olduğunu görüyordu.

Yüzüme en masum tebessümümü yerleştirerek evimizin kapısından içeri girdiğimde Raven'ın bilmediğim bir pop şarkısını söyleyen tatlı sesi kulaklarıma doldu. Hannah'nın ofisine geldiği günden beri her zamankinden farklı davranıyordu ancak bugün biraz daha kendine gelmiş gibiydi. *The Herald*'da yayımlanan makaleyi onun da gördüğüne emindim, sonuçta herkesin bunu konuşacağından emin olmuştum.

Mutfağın kapısında durup onu izledim. Bu sefer üzerine krem rengi uzun bir gecelik giymişti ve her zamanki gibi baştan çıkarıcı görünüyordu.

Üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla podyumda yürüdüğünü defalarca kez görmeme rağmen bu hâlini daha çekici bulmam tuhaftı. Günlük hayatında hep son derece profesyonel giyindiğinden onu bu hâlde... sadece benim gözlerim için sakladığı hâliyle görmek garip bir şekilde büyüleyiciydi. Karımın topuz yaptığı saçlarını, makyajsız güzel yüzünü ve geceliklerinin içindeki büyüleyici vücudunu benden başka kimse görmeyecekti.

“Selam, bebeğim,” diye mırıldandım ona doğru yürüyerek. Raven gülümseyerek dudaklarına hızlı bir öpücük bırakabilmem için başını kaldırdı. Omzunun üzerinden tezgâha bakarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bana döndüğünde vücuduma sürtündü. Bir adım geri çekilebilirdim ama bu kadar yakınımda olmasına bayılıyordum. Gözlerinin hafifçe genişlemesine, gözlerini kaçırmadan bakışlarının bir saniyeliğine dudaklarıma kaymasına bayılıyordum.

“Ekmek pişiriyorum. İkimize de yetecek kadar yapıyorum.”

Sırıtarak ellerimi beline doladığımda Raven irkildi. “Beni diyete mi sokuyorsun, karıcığım? Karın kaslarımdan memnun değil misin?”

Gülümsedi ve bakışları bir süre vücudumda gezindi. “Öyle sorunca bilemedim. Gömleğini çıkarıp bir göstereyim.”

Ellerimi düğmelerime götürdüm. “Söylediğin her şeyi yapmayacağımı mı sanıyorsun?”

“Cesaretin var mı? Dört bir yanımda seksi erkek modellerle çevrili olduğunu hatırlatmak isterim. Onlara kafa tutabilir misin?”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı ve gömleğimin düğmelerini açarken kıstığım gözlerimle ona baktım. “Sen söyle, Rave.” Gövdem ortaya çıktığında gözlerini dikmesi içimi tuhaf bir tatmin hissiyle doldurdu. “Onlara kafa tutabilir miyim?”

Elini göğsüme koyup aşağı kaydırıp ve parmaklarını karın kaslarımdan her kıvrımında gezdirdi. Aletim dokunuşu karşısında arzuyla şahlandığında sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Geceliğinin içinde tek kelimeyle mükemmel görünüyordu.

“Eh,” dedi nefes nefese. “İdare edersin.”

Sırıtarak onu tezgâhın üzerine oturtup aralarına girebilmek için bacaklarını ayırdım. “İdare ederim, ha? Pek inandırıcı gelmedi. Vücudumun geri kalanını da mı görse?”

“Harika bir fikir. Daha sağlıklı bir değerlendirme yapmama yardımcı olur.”

Ceketimin yakalarını kavradığında usulca kıkırdadım. Raven ceketini kavrayıp omuzlarımdan aşağı itti.

“Ares,” diye fısıldadı. Yüzünde hâlâ o tuhaf ifade vardı. Son zamanlarda sadece neşe ve mutlulukla dolması gereken hatları hüznün pençesindeydi.

Sızlayan kalbime rağmen ona gülümsedim. Keşke kalbimin en derinlerine ulaşabilseydim de Raven’a içeride ondan başka kimse olmadığını gösterebilseydim. “Söylediğim her şeyde ciddi olduğumu biliyorsun, değil mi? Sana âşığım, Raven Windsor. Hatta kendime karşı dürüst olmam gerekirse, *evet* dememin çok öncesinden beri seni seviyordum.”

Gözleri kocaman açıldı, yanakları usul usul kızarmaya başladı. “Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Siktir. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu vücudumu ele geçirirken dizlerimin bağı çözülecek sandım. Bunu söylediğini duymaya asla doymayacaktım. Saçlarını sıkıca kavrayıp onu kendime çektim ve dudaklarım yepyeni bir telaşla onun kileri buldu. Birinin benim olmasını, benim olduğunu herkese duyurmayı hiç bu kadar çok istememiştim. “Aklımı başımdan alıyorsun,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. “Her şeyinle.” Raven inleyerek bacaklarını belime doladı. Vücutlarımız arasında ufacık bir boşluk bile yoktu. “Seni, güzel ruhunu, her bir zerreni seviyorum. Seni seviyorum, Raven.”

Geri çekilip bana baktı. Bakışlarından bana inanmadığını anlasam da sorun değildi. Hayatımızın geri kalanını bunu ona kanıtlayarak geçirecektim.

Elli Bir

RAVEN

Birlikte ana eve doğru ilerlerken Sierra, “Büyükannem bizi apar topar bir araya toplamayalı uzun zaman olmuştu,” dedi. “Son seferinde evleneceğinizi duyurmuştu.”

“Neden hepimizi çağırdığına dair bir fikrin var mı?”

Başını iki yana salladı. “Yok. Abilerime sordum ama onlar da bilmiyormuş.”

Telefonum çaldı ve arayanın kim olduğunu görünce inledim. Annemin beni Hannah’yla ilgili bir şey için aradığına adım gibi emindim ve hiç onu dinleyecek havada değildim.

“Kim?” diye sordu Sierra, telefonuma bir bakış atarak. Annemin adını görmesiyle gözlerini devirdi ve aramayı benim yerime meşgule attı. Fakat annem gerisin geriye tekrar aradı. Benimle konuşmayı kafasına koymuştu ve açmazsam beni yıldırana kadar pes etmeyecekti.

“Anne?”

“Raven, canım. Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum.”

Normal şartlarda bir bahane uydururdum ama bugün ona bile gücüm yoktu. “Ne oldu, anne?” Düğünden beri yaptığımız her konuşmada beni yerden yere vurmuşken şimdi bana canım demesi hiç hoşuma gitmemişti.

Annem bir an tereddüt etti. “Hannah’yla tartıştığınızı duydum. Üzüntüden kahrolmuş. Bir de Ares’le... *birlikte* olduğunuzu söyledi.”

Dişlerimi sıkıp sinirlerimi yatıştıracağını umarak derin bir nefes aldım. “Öyle mi dedi? Sen de ona Ares’i bırakıp gidenin o olduğunu söylemişsindir herhâlde? Konusu açılmışken Ares’le benim *evli olduğumu* da hatırlatsaydın. Nikahlı kocamla birlikte olmama neden bu kadar şaşırmış? Eminim kafasından ahlaksız şeyler geçmemiştir. Sonuçta onu özene bezene büyüttün ama, değil mi?”

Sierra’nın ağzı şaşkınlıkla açılsa da hemen kendini toplayıp pis pis sıırttı. Ona gözlerimi devirip yürümeye devam ettim.

Annem bir anlık sessizliğin ardından boğazını temizledi. “Ares’le babanın altmışıncı yaş gününe geliyorsunuz, değil mi? Hafta sonunu bizimle geçirecek misiniz?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ares’le babamın doğum gününe gitmeye karar verdiğimizde henüz yeni evlenmiştik. O sıralar işler bu kadar karmaşık değildi. Koca bir hafta sonunu Hannah’yla geçirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Aramızda bir tartışma çıkması kaçınılmazdı ve babamın doğum gününü mahvetmek istemiyordum. “Evet,” dedim bıkkınca. Ailemden kaçıp duramazdım. Eninde sonunda aynı çatı altında bulunmayı öğrenmemiz gerekecekti.

“Geldiğinde sakın terbiyesizlik etme lütfen. Ablanı hey-heylandirmemeye özen göster, tamam mı? Zor zamanlardan geçiyor ve üzüntüsü sağlığını bozuyor. Ona bir şey olacak diye endişeleniyorum.”

Gözümü öfke bürürken telefonumu daha sıkı kavradım. “Hiç merak etme,” dedim. “Umarım ona da aynılarını söylemişsindir, anne. Onu kışkırtmayacağım ama toksik tavırlarına bir saniye bile tahammül etmemi bekleme benden.”

“*Toksik* mi?” diye tekrarladı annem hiddetle.

“Nefesini hiç boşuna yorma,” dedim. “Biricik kızın için uyduracağın bahaneleri dinlemeye ne vaktim ne de sabrım var. Hafta sonu kocamı da alıp geleceğim.”

“Raven!”

“Gitmem gerek, anne. Sonra konuşuruz.”

Telefonu kapatıp cebime tıktırırken Sierra’nın neşe dolu bakışlarını görmezden geldim. “Vay canına, kızım,” dedi sırtarak. “Ağzına sağlık.”

Omuzlarımı silktim. “Suyuna gitmeyi denedim, Sierra. Nezaketimden, sabrımdan ödün vermedim, kendimden başka herkesin ne hissedeceğini düşünüp durdum ama benim de bir sınırim var.”

En yakın arkadaşım gururlu bir gülümsemeyle elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Çelik gibi güçlü olsan da ailene hep boyun eğdin. Kimsenin huzuru kaçmasın diye her söylediklerini yapmana çok alıştılar ama artık kendini öncelik hâline getirmenin vakti geldi. Artık yalnız değilsin, Rave. Hiç yalnız olmadın ama artık resmen bir Windsor’sın. Ailen artık biziz.”

Ona gülümsedim. “Biliyorum, bebeğim.”

Sierra sırtıttı. “Evet ama buna canı gönülden inanana kadar tekrar tekrar söyleyeceğim.”

Teşekkür mahiyetinde elini sıktım ve birlikte köşeyi dönüp herkesin çoktan toplandığı büyükannenin oturma odasına girdik.

Ares’in bakışları ellerimize kaydığında gözleri kısıldı. “Karımı bırak,” dedi bütün ciddiyetiyle.

Sierra ona sert bir bakış attı. “Sen yokken ben vardım. Canın kavga mı istiyor, abi? Raven’in kimin tarafını tutacağını sanıyorsun?”

Arkadaşımanın elini bırakıp başımı iki yana sallayarak Ares’in yanına doğru yürüdüm. Yanına gelmemle iki elimi de sıkıca tutup kardeşine sırtıttı.

Etrafıma bir bakış atarken, “İkiniz de çocuk gibisiniz,” diye mırıldandım. Bir tek Luca ve çoktan Londra’ya dönmüş, Dion eksikti.

Ares ellerini belime dolayıp bana doğru eğildi. “Hepsi senin yüzünden, biliyorsun, değil mi? Beni aptal, kıskanç bir çocuğa dönüştürdün.”

Gözlerinin içine bakıp sııttım. “Ve bu gelmiş geçmiş en büyük başarım.”

“Ah, bu kadar tatlı olmanız midemi bulandırıyor,” diye inledi Lex.

Luca sekreteri Valentina’yla içeri girdiğinde Zane sııttı ve hep birlikte yemek odasına geçerken onlara peşimize takılmalarını işaret etti. Val gülümseyerek yanıma koştu. “Rave!”

Ona sıkıca sarıldıktan sonra geri çekilip kıyafetine bir göz attım. “Elbisen ne kadar yakışmış.”

“Yalnızca en iyi parçaları giyerim ve bu elbisenin tasarımcısı herkesi sollar.”

Onun için tasarladığım elbiseyi görmem için etrafında döndüğünde kıkırdadım. Göğsüm büyük bir gururla kabardı.

“Çocuklar,” dedi büyükanne. Bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “Tahmin edebileceğiniz gibi bir duyuru için sizleri çağırdım.”

Hepimiz diken üstündeydik. Söyleyeceklerinin hepimizi etkileyeceğini biliyorduk.

Büyükanne gülümsedi ve bakışları Valentina’yla Luca’da oyalandı.

“Luca,” dediğinde Luca sırtını dikleştirip onu başıyla onayladı. “Kiminle nişanlanacağına karar verdim.”

Valentina da o da gerildiğinde meraklı bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim. Aralarındaki ilişki hep ilgimi çekmişti. Valentina’yı bizzat büyükanne onun sekreteri yapmıştı ve Luca bu yüzden ondan hep nefret etse de yıllardır sadece ona bel bağlamıştı. Yıllardır aralarında bir aşkın filizleneceğine kesin gözüyle bakmıştım ama beklediğim hiç olmamıştı.

“Kiminle?” diye sordu Luca bıkkınca.

“Nikolai Ivanov’un kızı, petrol imparatorluğunun varisi Natalia Ivanov’la. Petrol endüstrisi henüz el atmadığımız sektörlerden biri ve ilk adımımızı böyle atacağız.”

“Natalia Ivanov mu?” diye tekrarladı. “Şu sosyetik kadın? Şımarık, materyalist ahmak?”

Büyükanne gözlerini kısarak ona bir bakış attı. “Müstakbel nişanlın olacak kadın, Luca. Tatlı bir kız olduğunu sen de göreceksin.”

Luca’nın çenesi kasıldı ve tek kelime etmeden arkasını döndü. Mermer zemini döven ayaklarının sesleri içerde yankılandı ve kapı arkasından çarparak kapandı. Valentina arkasını dönüp gitmesini öylece izledi ve kısa bir tereddüdün ardından peşine takıldı. Büyükanne onlara öylece bakıp kendi kendine gülümsedi. Bu hâli içime bir kurt düşürmüştü. Bir tür... oyun mu oynuyordu?

“Eh,” dedi iç geçirerek. “Hemen hemen beklediğim gibi oldu.”

“Ivanovlar mı?” dedi Zane. “Ciddi misin, büyükanne? Luca’nın haklı olduğunu farkındasın, değil mi? Kız sürekli insan içinde öfke nöbetleri geçirip yersiz sıkıntılar çıkarıyor. Bir Windsor olmaya zerre kadar layık değil.”

Lexington kardeşini başıyla onayladı. “Luca için berbat biri,” diye ekledi. “Böylesi davranışlara hiç tahammülü yoktur.”

“Evet, büyükanne,” dedi Sierra. “Bu... pek iyi bir fikir değil.”

Büyükanne gülümseyerek elini kaldırdı. “Akşam yemeğini hazırlamalarını söyledim,” dedi. “Konuyu kapatalım ve hep birlikte sofraya geçelim.”

Hepimiz birbirimize baktık. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizden ya da ne yapacağımızdan emin değildik. “Sen hiç endişelenmiyor musun?” diye sordum Ares’e. Bana gülümseyip başını iki yana salladı.

“Hayır,” diye mırıldandı. “Büyükannemiz gerçekten de hepimiz için en iyisini biliyor.”

Gözlerindeki bakış midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu. Yanaklarımın kızarmasına ve dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

Eh, bizim hakkımızda haklı çıktığı kesindi. Elimden Luca’nın da bizim kadar şanslı olduğunu ummaktan başka bir şey gelmezdi.

Elli İki

RAVEN

Ailemin evine yanaştığımız sırada Ares, “Endişeli gibisin,” dedi. Başımı evet anlamında sallayıp ona döndüm.

“Dürüst oluyoruz,” diye fısıldadım. “Hannah’yla yüzleşmekten korkuyorum ve bütün hafta sonunu ailemle geçirecek olmak içimi endişeyle dolduruyor. Ne zaman buraya gelsem kendimi yetersizmiş gibi hissediyorum. Bir de... bu ev... senin ve onun hatıralarıyla dolu.”

Ares bana doğru eğilip elini yanağıma koyarak başparmağını şefkatle dudağımda gezdirdi. “Hepsinin yerine yenilerini yaratacağız,” dedi. “Ama içeri girmek istemiyorsan hemen geri dönebiliriz.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. “Aile senin için her şeyden önce gelir.”

Gözlerimin içine baktı, yüzünde bir gülümseme olsa da ardına saklanmış hüznü seçebiliyordum. “Çünkü ben de ailem için her şeyden önce gelirim.”

İçimi dolduran acı karşısında bir an nutkum tutuldu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni bütün kalbimle seviyorum, Raven ve kıymetini bilmemelerini izlemeye dayanamıyorum. Ailen olduklarını biliyorum ve söz konusu onlar

olduğunda her isteğine saygı duyacağım. Ama sana gösterdikleri tavırları onaylamadığımı bilmeni istiyorum.”

İşaret parmağımı çenesine koyup dudaklarımızı buluşturdum. Gücünün bir kısmını özümsemeye ihtiyacım vardı. “İyi olacağım,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Çünkü hemen yanı başımda olacaksın.”

“Daima.”

“Ares?”

Başını hafifçe yana eğdi.

“Bana bir söz verir misin? Bu hafta sonu... önce babamı düşünebilir misin? Bir tatsızlık çıksın istemiyorum. Doğum gününün tadını çıkarmalı.”

Bir an tereddüt etse de en sonunda beni başıyla onayladı. “Söz veriyorum,” dedi, sesi gönülsüzlüğünü ele verse de. “Ne dersen onu yapacağım, Rave. Senin ailen, senin kararın.”

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Gülümseseyse de endişesini saklamaya çalıştığının farkındaydım. “Hazır mısın?” diye sordu, sanki istesem bütün gece benimle burada oturmaya razıymış gibi yumuşak ve sabırlı bir sesle.

“Hazırım,” dedim.

Ares arabadan indi ve etrafından dolaşıp kapımı açtı. Ardından bana elini uzattı ve birlikte ön kapıya doğru yürümeye başladık. Her adımımızla gerginliğim daha da tırmanırken dudağımı ısırdım. Evime gelmeyi, ailemi görmeyi dört gözle beklemem gerektiği yerde kapılarından içeri adım atmak hep ödümü koparmıştı.

“Ares!” dedi babam gülümseyerek. Bakışları bir an için ellerimize kaysa da hemen Ares’e dönüp omuzuna hafifçe vurdu. “En iyi viskim bizi bekliyor, evlat.”

Ardından bana döndü ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma eğildi. “O sevdiğin kapkeklerden birkaçını odana sakladım, bir tanem.”

Kıkırdadım, kalbim sıcacık oldu. Hâlâ buraya geliyor olmamın tek nedeni babamdı. “Teşekkür ederim, baba.”

“Ares, Hannah.” Annemin sesini duymamla başımı kaldırdım ve ne söylediğini fark edince bir an için donakaldığımı gördüm. Elini ağzına götürerek, “Affedersin, Raven. İsimlerini peş peşe söylemeye çok alışmışım.” Başını iki yana sallayarak yanımıza geldi. “Gelmene çok sevindim,” dese de sesi hiç de mutlu gelmiyordu. Ares’e döndüğünde yüzünde beliren gülümseme çok daha sahiciydi. “Sana misafir odasını hazırladım, Ares.”

Ares elini belime koyup beni kendine çekti. “Boşa zahmet etmişsin,” dedi. “Karımla kalacağım.”

Annemin bakışları belimdeki elime kaydı ve büyük bir rahatsızlıkla kafasını çevirdi. “Sence de bu biraz... acımasızca olmaz mı?”

Ares ona sert bir bakış attı. “Acımasızca mı? Neyi kastediyorsun? Hafta sonunu beni düğünümüze bir hafta kala terk eden kadınla aynı evde geçirmek mi? Hayır, hiç olmaz.” Başını bana çevirdi. “Olmaz, değil mi? Yoksa buraya gelmezdik.”

Başımı hafifçe iki yana sallarken konuyu bilerek saptırmasına gülmemek için kendimi zor tuttum. Ona minnettardım ama ne beni korumasına ne de ablamla geçmişlerini daha fazla hatırlamaya ihtiyacım vardı.

“Hadi,” dedim. “Eşyalarımızı bırakalım.”

Merdivenden çıkarken annemin üzerimizden ayrılmayan bakışları huzursuz ediciydi. Yıllardır burada kendimi evimdeymiş gibi hissetmemiştim ama istenmediğimi hiç bu kadar belli etmemişlerdi.

Ares odamın kapısında duraksayıp gülümsedi. “Şu kapkek şekilli yastığı sana ben almıştım.” İçeri girdi ve ben yatağıma otururken merakla etrafına bakınarak odamı yepyeni bir gözle inceledi.

“Yıllardır –belki de hiç– buraya girmediğin aklımdan çıkmış.”

Ares duraksadı, yüzünden belli belirsiz bir pişmanlık geçti. Yanıma geldi ve bacaklarımın arasına diz çökerek gözlerini benimkilere dikti. “Bu hafta sonunu senin için daha çekilebilir hâle getirmek adına yapabileceğim bir şey var mı, Kapkek?”

İç geçirdim. “Bunu asıl benim sana sormam gerekmez mi? Burada, Hannah’nın dibinde olmak senin için de zor değil mi?”

“Öyle olacak sanıyordum,” dedi. “Ama değil. Hannah umurumda değil.” Saçlarımı kavrayıp yüzümüzü birbirine yakınlaştırdı. “Sen benimken nasıl olsun ki?” Ardından dudaklarımızı sert ve talepkâr bir öpücükle buluşturduğunda bütün endişelerim bir çırpıda uçup gitti.

“Raven!” diye bağırdı annem aşağı kattan.

Ares geri çekildiğinde inleyerek alnımı onunkine yasladım. “Hadi,” dedim. “Aşağı insek iyi olacak.”

Dudaklarıma hızlıca son bir öpücük kondurup doğruldu ve beni de ayağa kaldırdı. Belki de önümüzdeki birkaç gün sandığım kadar zor geçmeyecekti.

Peşimde Ares’le aşağı indik ve merdivenin son basamağına geldiğimizde ön kapı açıldı. Hannah içeri girdi ve Ares’i görmesiyle duraksadı. Gözleri bir an için acıyla parladığında göğsüm sızladı. Bir zamanlar ben de aynı şeyi yaşıyordum. Onları birlikte görmeye dayanamadığımdan eve gelmekten nefret ederdim. Ablama da aynı şeyi yaşatmak istemiyordum. Kimse böyle bir acıyla sınanmamalıydı.

“Raven!” diye seslendi annem bir kez daha.

Mutfağa yönelirken derin bir nefes aldım, aklım hâlâ Hannah’yla Ares’teydi. İlgisini çekmek için elinden gelen her şeyi yapacağını adım gibi bildiğimden huzursuzdum. Hayatımızın geri kalanı böyle mi geçecekti? Sonsuza dek ablamla birbirimizi mi yiyecektik? Ares’le aramız şu anlık iyi olsa da bu hepimiz için zorlu bir süreç olacaktı.

Annem bana gülümseyerek lavaboyu işaret etti. “Bulaşık makinesini doldurmama yardım eder misin?”

Başımı evet anlamında sallayıp sessizce işe koyuldum. Söyleyecek bir şeyi olmasa beni buraya çağırmayacağını bildiğimden sabırla ağzındaki baklayı çıkarmasını bekliyordum.

“Rave,” dedi en sonunda. “Ares’le Hannah’nın konuşup aralarındaki sorunları çözmeleri sence de iyi olmaz mı? Kötü bir ayrılık geçirdiler ve bundan hepimiz etkilendik. Evimizin huzurlu olduğu günlere dönmeyi çok istiyorum.”

Huzur. Sanırım benim dışımdaki herkes bu dört duvar arasında böyle hissetmişti. Benim gözümdeyse bu ev daima özlemle doluydu. Hep ait olmak, seilmek istemiştım. Önce ailem sonra da Ares tarafından. Kendimi yetersiz hissettiğim, kim olduğumu unutana kadar benden parçalar alıp götüren yerdı burası.

Annem bana bakarken sessiz kaldım. Ona verecek bir cevabım bile yoktu. Biraz huzur elbette güzel olurdu ama kimden bahsediyorduk? İçinde bulunduğumuz durumda birilerinin canının yanması kaçınılmazdı ve bir kez olsun o kişi olmamayı kafama koymuştum.

“Ah,” dedi annem. “İyi bari. Konuşuyorlar.”

Vücudum gerilirken baktığı yöne döndüm. Mutfak penceresi, Hannah’yla Ares’in oturup sohbete daldığı verandaya bakıyordu. Kocamın ona olan bakışları midemi bulandırıyordu. O belli belirsiz gülümsemeyi iyi bilirdim. Ona, sanki yaptığı her şeyi çok sevimli buluyormuş gibi, hep böyle bakardı.

Güçlü kalmak için elimden gelen her şeyi yapsam da onları buradan, gözlerimin üzerlerinde olduğunu fark etmedikleri bir yerden izlemek içimi şüpheyle dolduruyordu. Ares o akşamki galada bütün kararlılığıyla aralarına net bir sınır çizmişti ama hepsi benim gözümü boyamak için miydi? Sadece yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğü için mi öyle davranmıştı?

Dudağımı dişleyerek ondan şüphe duyduğum için kendimi azarladım. Eve dönmek beni bu hâle getiriyordu işte. İçim kaygı ve kalp kırıklığıyla doluyordu. İnsan olarak ne kadar yol katet-

tiğimin hiçbir önemi yoktu. O kapıdan içeri adımımı attığım an on adım geri gitmişim gibi hissediyordum.

Dişlerimi sıktım ve lavaboda kalan bulaşıkları umursamadan ellerimi yıkayıp mutfaktan çıktım.

“Raven!” diye bağırdı annem öfkeyle. Onu duymazdan gelerek verandaya çıktım ve köşedeki salıncağa kurulmuş Ares’le Hannah’ya ilerledim.

İkisi de bana döndü. Hannah gerildi. “Raven,” dedi sahte bir gülümsemeyle. Bu hâle gelmiş olmamız kalbimi kırıyordu. Ona baktığımda artık karşımda artık ablamı görmüyordum.

Bakışlarımı ağır ağır üzerinde gezdirdim ve bir süre elinde oyalandım. “Alyansını takmamışsın,” dedim umursamazca. “Ares’in sana geri verdiğini söylediğin alyans hani.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve Ares’e üstü kapalı bir bakış atıp tekrar bana döndü. “Hayır, güvenli bir yere sakladım. İnsanların kafasında soru işaretleri oluşsun istemiyorum.”

Ares elimi tutup dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondururken yüzüğümün ışıқта parladığından emin oldu. “İstiyorsan tak,” dedi ablama. “Küçük bir mücevher parçası zaten. Geçmişin ufak bir kalıntısından ibaret.”

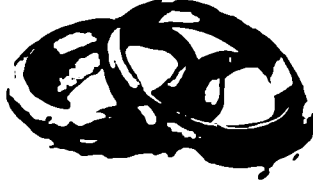
Hannah boğazını temizledi ve bakışları bir süre yüzüğümde gezindi. Ardından başını yere eğerek yüreğimi dağladı. Onu göz göre göre incitmek istemesem de Ares’in bana güven veren dokunuşlarına ihtiyacım vardı.

“Yıllardır ilk kez üçümüz de geceyi burada geçireceğiz. Masa oyunu falan mı oynasak?”

Ares kolunu belime dolayarak başını iki yana salladı. “Belki başka bir zaman,” deyip bana döndü. “Biraz yorgunum.” Yüzündeki sırıtış bana da Hannah’ya da hiç yorgun olmadığını söylüyordu. “Yatağa gitsek iyi olacak.”

Elli Üç

ARES

“Bütün gece çok sessizdin,” diye mırıldandım Raven’in banyosundan çıkarken. Duvara yaslanıp karımı izlemeye koyuldum. Üzerinde sadece havlu vardı ve boş bir ifadeyle makyaj masasında oturuyordu. Normalde birkaç saniyesini almasına rağmen dakikalardır saçlarını tarıyordu. Aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordum.

Aynadan bana bakıp içi boş bir gülümsemeyle saç fırçasını bıraktı. Fakat öylece oturmaya devam etti. Gözleri tekrar yüzüne kaydığında yansımasına bakış şekli kalbimi sızlattı.

Bugüne dek etrafımız evliliğimizi sonuna dek destekleyen insanlarla çevrili olmuştu. Herkes Hannah’yla bir geçmişim yokmuş gibi davranmış ve ilişkimizi yalnızca bir avuç insanın biliyor olması rağmen sanki başından beri birlikteymişiz gibi davranmamızı büyük ölçüde kolaylaştırmıştı.

Bu hafta sonunun zorlu geçeceğinin farkındaydım ama olanlar beklentilerimi fena hâlde aşmıştı. Raven’i biraz olsun iyi hissettirmek için bir şeyler yapabilirdim ama ona verdiğim sözü çiğnemek istemediğimden elim kolum bağlıydı. Benden huzursuzluk çıkarmamamı ve babasını birinci plana koymamı rica etmişti ve isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapmıştım... Yapmamam gerekse bile.

“Raven.”

Yanına gittim ve elini tutup onu tek hamlede ayağa kaldırdım. Vücudunu sertçe benimkine çekmemle bir şaşkınlık nidası attı. Kollarımı etrafına dolayıp sııttım.

“Ares,” dedi alçak, ısırap dolu bir sesle. Vücudunun gerildiğini hissetmek göğsümü sızlattı. Burada hiç kendi gibi davranmıyordu ve onu şu an evimize götürmek için yanıp tutuşuyordum.

Yüzüne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırarak, “Kapkek,” diye fısıldadım. Tekrar gerildiğinde içim tuhaf bir endişeyle doldu. Normalde gülümseyerek parmak uçlarına yükselir ve dudaklarıma, aklımı başından aldığını çok iyi bildiği öpücüklerinden birini kondururdu. Şimdiyse dokunuşlarımdan kaçmaya çalışıyordu.

Parmaklarımı omurgasından yukarı kaydırđım ve saçlarına ulaştığımda tutamları sıkıca kavradım. Onu bana bakmaya zorlasam da bakışlarını kaçırarak bana karşı koydu. “Yüzüme bak, bir tanem.”

Uzun kirpiklerini kırptıştırarak titrek bir nefes aldı ve başını kaldırdı. Gözleri dolmuştu. Hay sikeyim.

“Ares,” diye fısıldadı yalvarırcasına. “Lütfen yapma. Bu gece olmaz. Rol yapamayacak kadar yorgunum.”

“Rol yapayı uzun zaman önce bıraktık, Raven. Bunu sen de biliyorsun.”

Güzel, güçlü karım... o kadar yıkılmış görünüyordu ki. “Öyle mi?” dedi. “Yoksa sadece kendimizi mi kandırıyorduk? Annem bile ikinizi barıştırmaya çalışıyor, Ares. O kadar yorgunum ki.”

Gözlerini benden kaçırıp göğsümü itti ama ölsem bile onu bırakamazdım. Şimdi, bu şekilde olmazdı.

“Hannah daha az önce yıllardır ilk kez üçümüzün geceyi burada geçireceğimizi söyledi. Neden aradan bu kadar uzun zaman geçti biliyor musun?”

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı hayır anlamında salladım. Yüreğim ağzımda atıyor, içimde bir korku filizleni-

yordu. Kollarımın arasında olmasına rağmen onu kaybediyor gibiydim.

Yanağına süzülen bir damla yaşı başparmağımla sildim. “Çünkü sürekli seslerinizi duyuyordum,” diye fısıldadı. “Yatağımın dayalı olduğu şu duvarın hemen ardında Hannah’nın yatağı var. Ne zaman burada kalsan sizi duyuyordum. İnleyerek adını fısıldamasını, seni ne kadar istediğini, ona yaptığın her şeyi.”

Siktir. Siktir.

“Her şey geçti gitti sanmıştım, biliyor musun? Ama anılar yakamı bırakmıyor. Hâlâ canım yanıyor, Ares. Acıya katlanabilirim sandım ama bugün seni onun yanında görünce...”

Tekrar beni itmeye yeltense de saçlarını daha sıkı kavrayıp başını geriye yatırdım. Dudaklarım onunkilere temas ettiğinde Raven titrek bir nefes aldı. Onu hiç acele etmeden, şefkatle, ağır ağır öperek elimden gelen tek yolla şüphelerini gidermeye çalıştım.

Kollarını boynuma doladığında onu kendime çekip öpücüğümüzü derinleştirdim. Daha fazlasını isteyerek dilimi dudaklarında gezdirdim. Ağzını aralamasıyla onu usul usul kışkırtarak istediğim tek kişi olduğunu kanıtlamaya çalıştım.

Uzaklardan kapanan bir kapının sesi duyulduğunda Raven geri çekildi ve bakışları yatağının ardındaki duvara kaydı. Körüklediğim arzu kaybolup gitmişti. Hannah yatak odasına girmiş olmalıydı ama bunun beni yolumdan döndürmesine izin vermeyecektim. Karımın içini rahatlatmak için böylesine yanıp tutuşmam beni bile ürkütüyordu. Hannah zerre kadar umurumda değildi, gözlerim yalnızca Raven’i görüyordu.

Onu tekrar kendime çekerek, “Hayır,” dedim ve alnımı onunkine dayadım. “Hiçbir yere gitmiyorsun. Özür dilerim, bebeğim. Her şey için özür dilerim. O anıların hiçbirini silip atamam ama sana yemin ederim hiçbiri şu ânımız kadar önemli değil. Müsaade edersen hepsinin yerine yenilerini koymaya ça-

lışacağım. Arabada da sana bunun sözünü vermemiş miydim? Geçmişti siktir et, Kapkek. Sadece sen ve ben, şu an umurumda.”

Geri çekilip gözlerimin içine baktı, bir şeyler arıyor gibiydi. Bakışları öyle şüphe doluydu ki onların hepsini gidermekten başka bir şey düşünemez hâldeydim.

Gülümseyerek üzerindeki havluyu çekip ayaklarımızın dibine düşmesine izin verdim ona doğru bir adım attım. Raven bacakları yatağa değene kadar geri geri yürüdü. Sırtarak omzunu ittiğimde döşeğin üzerine düştü. Bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş vaziyetteydi.

“Ares,” diye fısıldadı beni uyarırcasına.

Kendi havlumu da yere attım ve aletim kavrayıp sıvazladım. “Beni ne hâle getirdiğine bir bak, bebeğim. Aklımı nasıl başımdan aldığını bir türlü göremiyorsun, değil mi?”

Dizimi bacaklarının arasına yerleştirdim ve bacağını kaldırıp tenini usulca öptüm. Raven’in dudaklarından kaçan keskin nefesin sesi enfesti.

Ardımda öpücükler bırakarak uyluğunun iç kısmına ilerledim ve kasıklarına ulaştığımda derin bir nefes aldım. “Kapkek gibi kokuyorsun.”

Dudaklarından dökülen kıkırtı gecenin başından beri ondan duyduğum ilk içten tepkiydi. “Kullandığım duş jeli yüzünden.”

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bacaklarının arasına bir öpücük kondurdum ve dudağını ısırduğında zevkten dört köşe oldum. “Şimdiden benim için sıırıslık olmuştun, bebeğim.”

Bacaklarını biraz daha aralayıp dilimi boylu boyunca ıslaklığında gezdirip klitorisine bastırdım. Raven bir eliyle ağzını kapayıp diğerini saçlarımın arasına geçirdi.

“Ares,” diye inledi. “Bu gece daha fazlasına ihtiyacım var.”

Karnına, kalça kemiğine öpücükler kondurarak yavaşça memelerine ilerledim. “Öyle mi? Ne istediğini söyle bana, Raven.”

“Beni becermen istiyorum, Ares. Beni öyle sert becer ki hiçbir şey düşünemeyecek hâle geleyim.”

Gülümseyerek meme uçlarından birini ağızma alıp emdim. Sözleri karşısında kulaklarım bayram ediyordu.

Üzerine çıktım ve aletimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Raven beni içine almak için kalçasını kaldırdığında güldüm. “Aletimi bu kadar çok mu istiyorsun, bir tanem?”

Sözlerimi başıyla onaylayıp saçlarımı kavradı. Ağır ağır içine girerken aralanan dudaklarının, gözlerini ele geçiren zevkin tadını çıkardım. “Ares,” diye inledi ve hemen elini ağızına götürdü.

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hiç boşuna uğraşma. Bu gece çığlık çığlığa adımı inleyeceksin, bebeğim.”

Başını iki yana salladığında kıkırdadım. Şu anda bile diğer insanları düşünüyordu. Ne var ki bu kez buna müsaade etmeyecektim.

Sırıtarak içinden çıktım ve tam da sevdiği gibi sertçe içine geri girdim. Yatak duvara çarparken Raven elini ağızına kapayıp inledi. Ona doyamıyordum. Hepsini tekrarlaraken aldığı zevki nafile bir çabayla bastırmaya çalışmasını pürdikkat izledim.

İçinden çıkarak, “Kararımı değiştirdim,” diye mırıldandım. Raven huysuzca inlediğinde gülerek onu yüzüstü çevirdim. “Poponu kaldır, Kapkek.”

Raven söylediğimi yaparken ben de eğilip bütün görkemiyle karşımda duran kadınlığının tadını çıkardım. “Seni hep böyle becermek istemiştım,” diye inledim. Kıcını kavrayıp yavaşça masaj yapmaya başladım. Bacaklarının arasına eğilerek tadına baktım. Dilimi her yerinde gezdirip klitorisile oynadım. Dudaklarından dökülen inilti büyüleyiciydi. Hassas teniyle oynamaya devam ederken iki parmağımı içine kaydurdım ve G noktasını bulmamla şiddetlenen iniltilerini zevkle dinledim. Kafasına kazınmış her kötü anıyı silmeyi kendime görev edinmişim. Bundan böyle bu odaya girdiğinde sadece adımı inlediği anları hatırlamasını istiyordum.

Raven’in iniltileri daha da şiddetlendiğinde tempomu artırıp doruğa iyice yaklaştığından emin olduğumda klitorisini

emmeye koyuldum. Sanki bunu bekliyormuş gibi adımı haykırarak dilime boşaldı.

Geri çekilip yataktan kalktım ve onu kucağıma aldım. Sırtını duvara yasladığımda bacaklarını belime doladı. "Sana ihtiyacım var, Raven," dedim aletimi içine kaydırırken.

Hızla kasıklarına çarpan teninden yükselen sesler odasının sessizliğini bozuyordu. Bacakları belime daha sıkı sararken, "Tanrım, Ares," diye inledi.

Kalçasını sımsıkı kavrayarak onu sertçe becermeye devam ediyor, her bir santimimi aldığından emin oluyordum.

"Çok fazla," dedi nefes nefese.

"Hayır," dedim. "Dayanabilirsin, bebeğim. Beni içine nasıl da güzel alıyorsun."

"Tanrım," diye inledi başı geriye düşerken.

Sırtarak boynuna bir öpücük kondurduğumda tekrar inledi. Hassas tenini emip morarttığımdan emin oldum. "Böyle inlediğinde kendime hâkim olamıyorum, bir tanem. Beni çıldırtıyorsun." Geri çekilerek ona, gözlerindeki arzuya, hafifçe aralanmış dudaklarına, genişlemiş göz bebeklerine baktım. "Hayatımda gördüğüm en çekici şeysin ve sana asla doyamayacağım."

Bir kez daha adımı inlemesiyle çıkardığımız sesleri umursamadan içine daha sertçe, daha acımasızca girip çıkmaya başladım. Pozisyonumuz tam da G noktasına temas etmeme olanak sağlıyordu ve çıkardığı seslere bakılırsa yine boşalmak üzereydi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni her bir zerremle seviyorum, Raven."

Gözlerime öyle muazzam bir sevgiyle baktı ki neredeyse dayanamayacaktım. "Ben daha çok, Ares."

"Siktir," diye inledim. Bir saniye daha dayanacak takatim kalmamıştı. Alnımı onunkine yaslayarak en derinlerine boşaldım. "Seninle işim daha bitmedi," dedim. "Bu gece sana uyku yok."

Raven kıkırdadı ve gözlerindeki o tatlı, samimi bakış... Tanrım. Sırf bunun için bile her şeyi yapmaya razıydım.

Elli Dört

ARES

Raven'in kuzenlerinden biri gerçeğe dönüştürmem gerektiğini düşündüğü bir diziye dair sözde parlak fikrini anlatırken ona gülümsedim. Ona ne dizi yazdığımı ne de yönettiğimi, sadece bunu yapanlar için kesenin ağzını açtığımı söylemeye gönlüm el vermemiştii.

“Sonra da uzay gemisi patlıyor,” dedi bahçedeki kalabalığa aldırmadan patlama sesini taklit ederek.

Sanki sözlerini can kulağıyla dinlemişim gibi onu başımla onayladım. “Yanılmıyorsam böyle bir şey çoktan yapıldı, Nick.” Az önce anlattığı her şeyin birkaç detayı değiştirilmiş *Yıldız Savaşları* olduğuna emindim.

“Evet ama benim fikrim çok daha iyi.”

Hannah yanıma gelip kuzenine gözlerini devirdi. Bana bir bira uzatarak, “Ares’in kafasını ütölemeyi kes artık,” dedi. Bir an için tereddüt etsem de şişeyi aldım. Gözlerinin altındaki morlukları fark ettiğimde dün gece bizi duyup duymadığını merak ettim. Gerçi duysaydı bana böyle gülümseyeceğini sanmıyordum ama kimse Hannah kadar iyi rol yapamazdı.

“Sadece parlak fikirlerimi onunla paylaşıyorum. Raven’la Ares paraya para demediğinde gelip bana teşekkür edeceksin.”

Hannah yüzünü buruştururken biramdan bir yudum aldım. “Karım da ben de zaten paraya para demiyoruz, dostum. Yine de fikirlerini değerlendireceğim. Teşekkür ederim.”

Beni başıyla onayladı ve sıkıcı hikâyeleriyle beynini yiyeceği yeni bir kurban arayışıyla yanımızdan ayrıldı. “Ona aldırma,” dedi kolunu benimkine değdirerek.

Ondan bir adım uzaklaştım. Gözlerim Raven’daydı.

Bakışlarımı takip ederek, “Aramızdaki her şey gerçekten bitti, değil mi?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. “Evet.”

İç çekerek ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Onca zaman Raven’dan uzak duracağını, aranızda hiçbir şey geçmeyeceğini düşünmek aptallıktı. İkinize de çok güveniyordum. Sana karşı bir şeyler hissettiğinin başından beri farkındaydım ama sen... ona karşılık vereceğin aklımın ucundan geçmemişti. Onu sadece küçük kardeşim olarak gördüğünü sanmıştım.”

Ona bir bakış attım. “Karımdan bahsediyorsun,” diye hatırlattım. “Kendi isteğinle çekip gitmene rağmen sana ihanet etmişiz gibi davranıyorsun. Bizi bir araya getiren senken mutlu olduğumuz için bize kıyamazsın.”

“İçten içe hep onu istiyordun, değil mi?”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Ne?”

Oflayarak başını çevirdi. “Nefesini hiç boşuna yorma. Uykunda kaç kez onun adını inlediğini duydum biliyor musun? Onunla ilgili ıslak rüyalar gördüğünü fark etmedim mi sanıyorsun?” Elini yine saçlarının arasından geçirdi. “Açıkçası seninle evlenmek istemememin nedenlerinden biri de buydu. Hep seni ondan çalmışım gibi hissettim. Aslında onunla nişanlanman gerektiğini hepimiz biliyoruz. Büyükannenin neden beni değil de onu seçtiğini anlıyorum. Aranızda beni daima kıskandıran –hâlâ da kıskandırmaya devam eden– bir bağ vardı.”

Raven’in bakışları bahçenin öbür ucundan benimkilerle buluştu ama hemen kafasını çevirdi.

“Böyle hissetmene üzüldüm ama geçmişi arkamda bırakıp birlikte asla sahip olamayacağımız mutluluğu bulduğum için üzgün değilim, Hannah. Umarım sen de kendi mutluluğunu bulursun.”

“Bulamam,” dedi. “Kimse beni senin kadar mutlu edemez, Ares. Yaşanan her şeye, kız kardeşimle evli olmana rağmen hâlâ seni istiyorum.”

Raven’in omuzları çökmüş hâlde eve girmesini izledim. Kahretsin. Hannah’yla hiç konuşmamam gerekirdi.

Biramı bırakıp peşine takıldım. “Affedersin,” dedim Hannah’ya.

Arkamdan şaşkınlıkla, “Ares!” diye seslendi. Onu duymazdan geldim. Karımı bulmam ve neyi olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Hızla peşinden giderken Raven bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. Tam misafir banyosunun kapısını kapatacağı sırada ona yetiştim. Şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözleri benimkilerle buluştu. “Ares?”

Sırıtarak içeri girdim ve kapıyı arkamımdan kapadım.

“Ne yapı—” Onu tutup yerlerimizi değiştirerek sırtını kapıya yasladım. Başını sertçe kaldırıp dudaklarına yapıştım. Raven ağzıma inerken son sürat sertleşen aletimi hissedebilmesi için kasıklarımı ona bastırdım.

“Bu beyaz güzel elbiseyle gözlerimi üzerinden alamıyorum,” diye homurdandım dudaklarına doğru. Sol elimi eteğinin altına kaydırırken başımı eğip dudaklarımı boynuna, kulağının hemen altındaki hassas noktaya bastırdım.

“Külot giydin demek?”

Dudaklarından bir kıkırtı döküldü ve elleri vücudumda gezinmeye başladı. Beni sürekli bu kadar çok arzulamasına bayılıyordum. “Ailemin evinde böyle şeyler yapmamız,” dedi, “edepsizlik gibi geliyor.”

Onu lavabonun üzerindeki aynaya bakacak şekilde çevirip arkasına geçtim. “Asıl sana yapmak üzere olduğum edepsizlik olacak,” diye fısıldadım.

Eteğini kaldırdım ve elimi külotunun içine kaydırarak pürüzsüz teninde gezdirdim. Şimdiden ıslandığını fark ettiğimde kıs kıs güldüm.

“Ne kadar da uslu bir eşsin. Yanımda hep sırılsıklam, dokunuşuma muhtaç geziyorsun.”

Parmaklarım bacaklarım arasında dolanmaya devam ederken boştaki elimi saçlarının arasına geçirdim ve başını geriye eğerek ezberlediğim bütün hassas noktalarına öpücükler kondurdum.

Başparmağımı klitorisine bastırıp iki parmağımı ıslaklığına kaydırdım. Raven kendini elime bastırduğunda güldüm. “Baksana,” diye fısıldadım. “Etraf onca insanla doluyken ailenin evinin banyosunda aletim için yanıp tutuşuyorsun. Hiçbirini umursamıyorsun, değil mi? Her şeye rağmen benim için boşalacaksın.” Kıkırdayarak parmaklarımı içinden çıkardım.

“Ares,” diye inledi sabırsızca.

Telaşla kemerimi açıp kot pantolonumun düğmelerini çözdüm. Aletim o kadar sertleşmişti ki sert kumaş canımı yakıyordu. “Sana ihtiyacım var,” dedim. “Elbisenin eteğini kaldır.”

Raven ona söylediğimi yaparken külotunu kenara çekip tek hamlede içine girdim.

“Tanrım,” diye inledi yüksek sesle. Kulaklarım bayram ediyordu. Dudaklarından dökülen inilti, aynadan bana bakan gözleri beni çıldırtıyordu.

Gülümseyerek elimi bacaklarının arasına götürdüm ve bir yandan onu becerip bir yandan da klitorisiyle oynamaya koyuldum. “Ne kadar çekici görüldüğünün farkında mısın, bir tanem? Aletimi uslu bir kız gibi içine alıyorsun.”

Klitorisini daha sert okşamamla inilti şiddetlendi. “Ares,” dedi yalvarırcasına.

“Siktir, Raven. Adımı böyle inlediğinde aklımı kaçırarmış gibi oluyorum.” Darbelerimi sertleştirerek onu son sürat zirveye çıkardım.

“Evet,” diye inledi. “Tanrım, *işte böyle.*”

Benim için çözülmesini, saf bir zevkle kapanan gözlerini aynadan izledim. Aletimi sımsıkı saran kasları öyle bir gerildi ki peşinden beni de sürükledi. Başını geriye çekip onu öptüm. Henüz içinden çıkmak istemiyordum.

Raven geri çekildi. Yanakları al al olmuştu ve yüzünde şimdiye dek gördüğüm en çekici “az önce becerildim” ifadesi vardı. Tanrım, içinden az önce çıkmış olmama rağmen daha fazlasını istiyordum.

Külotunu kavrayıp bacaklarından aşağı indirerek çıkardım. Pantolonumu üzerime çektim ve eğilerek yerde duran külotunu aldım. Raven kumaşı yüzüme götürüp derin bir nefes almamı ve ceketimin iç cebime koymamı pürdikkat izledi. “Donsuz gezeceksin,” dedim. “Bacaklarından aşağı akan menimi hissettiğinde seni ne kadar arzuladığımı hatırlamanı istiyorum. Kimseyi seni istediğim kadar istemediğimi, senin gibi sevmediğimi. Kalbim sadece senin, Raven. Ne olursa olsun.”

Yanağına bir öpücük kondurdum ve nefeslenmesi için onu bırakıp dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapatırken gülümsemeden edemedim.

Keyfim öyle yerindeydi ki hemen köşede durduğunu fark ettiğim Hannah bile canımı sıkamazdı. Yanından geçip giderken ona sııttım. Gözlerindeki acı zerre kadar umurumda değildi.

RAVEN

Aynadaki yansıma baktım. Dağılmış rujumu, saçlarımı ve elbisemi inceledim. Bahçedeyken Hannah'nın dibinden ayrılmaması sinirlerimi bozsa da Ares peşimden gelip keyfimi bir çırpıda yerine getirmişti. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu ağzımı bile açmama gerek kalmadan anlamıştı.

Kendime çekidüzen vermek için elimden geleni yapsam da kocamla ayaküstü seviştiğim her hâlimden belli oluyordu. Sanırım bunun sorumlusu yüzümden bir türlü silemediğim sırtıydı.

Banyodan çıkarken midemde uçuşan kelebekler duvara yaslanmış duran Hannah'yı görmemle kaybolup gitti. Bana öyle muazzam bir nefretle bakıyordu ki olduğum yerde kalakaldım.

"Onu benden çaldığın yetmemiş gibi bir de sesinizi duyacağımı bile bile bütün gece onu becermek zorundaydın, değil mi?" Eliyle hâlimi gösterdi. "Şimdi de bu mu? Nihayet iki medeni insan gibi konuşmayı başarmışken ilgisini yine üzerine çektin. Neyin peşindesin? Bana seni ne kadar istediğini mi kanıtlıyorsun? Onu kaybettiğimi yüzüme mi vurmaya çalışıyorsun?"

Kapadığım banyo kapısına yaslanıp başımı iki yana salladım. "Hayır, Hannah. Bile isteye sana bunu asla yapmam. Dün gece sessiz olmaya çalıştım, şimdi de... eh, olanların seninle

hiçbir ilgisi yoktu. Eve girdim, Ares de peşimden geldi. İstesen pekâlâ onu durdurabilirdin.”

İçi boş bir kahkaha attı. “Benimle alay mı ediyorsun? Meğer ne sürtükmüşsün. İnsanlar nasıl senin tatlı ve masum olduğunu düşünüyor aklım almıyor.”

Sabrımın sınırında olmama rağmen ona gülümsedim. “Haklı olabilirsin. Ares de bana öyle diyor, biliyor musun?” Gözleri duyduklarına inanamıyormuşçasına fal taşı gibi açılırken omuzlarımı silktim. “Suyuna gitmekten bıktım artık. Yıllardır bana yapmadığını bırakmadığın hâlde bir kez olsun ağzımı açıp sana tek kelime etmedim. İlişkimiz hep böyle süregeldi. Artık buna bir son veriyorum, Hannah. Ares’i bırakıp gitmen benim için yapabileceğin hem en iyi hem de en kötü şeydi. Benim mutluluğumu ve geleceğime dair planlarımı zerre kadar önemsememen iğrençti. Bir zamanlar imrendiğim ablamın günün birinde geri döneceğini ummaktan bıktım usandım artık.”

Bakışları bir an için hüznle dolsa da öfkesi hızla geri döndü. “Bana hikâye anlatma,” dedi. “Konuyu değiştirip suçu benim üzerime atmaya çalışma.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona sert bir bakış attım. “Karşımda bu işin *uzmanı* dururken ne haddime.”

Çenesi kasıldı. “Dürüst ol, Raven. Neden düğünde yerime geçtin? Ares’le evlenmeyi kabul etmeseydin Büyükanne Anne’in her şeyi erteleyeceğini ikimiz de biliyorduk. Savurduğu tehditlere rağmen seni buna hayatta zorlamazdı. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyor.”

Onu başımla onayladım. “Biliyorum.”

“Neden yaptın o zaman?”

“Çünkü onu yıllardır seviyordum. Nişanlanacağımız konusunda anlaştıkları ilk günden beri. Duygularım hiç değişmedi. Sen daha onunla tanışmamışken bile Ares’i seviyordum. Hayattaki en büyük pişmanlığım sizi tanıştırmaktı, bu yüzden de elime her şeyi telafi etme şansı geçtiğinde bunu geri çevir-

medim. Sen kendi hayallerinin peşinden koşmak için nişanı atarken ben o mihraba yürüyerek aynısını yaptım diye beni suçlayabilir misin?”

Gözleri içten bir acıyla parlarken, “Midemi bulandırıyor-sun,” dedi. “Bunca yıl arkadaşımı gibi davranıp onunla vakit geçirirken içten içe nişanlımı arzuladın. Bundan öteye gittiniz mi? Sınırı aştınız mı?”

Kucağına oturup onu baştan çıkarmaya çalıştığım geceyi düşündüm. “Hayır,” dedim. “Ares bir kez bile o sınırı aşmaya yeltenmedi.”

Öte yandan ben bunu fazlasıyla yapmıştım. Sınırı aşan *bendim*. Suçlamasında haklıydı ama bunu şimdi itiraf etmek ilişkimizden kalan kırıntıların üzerinde tepinmekten farksız olurdu.

“Onu terk edip giden senken neden hâlâ Ares’in peşinden koşuyorsun, Hannah? *Evli olmamıza* rağmen neden sürekli aramıza girmeye çalışıyorsun? Gözünde gerçekten de hiç mi değerim yok? Mutluluğum bu kadar önemsiz mi?”

Gözlerindeki nefretin bir kısmı kaybolup gitti. Hannah bakışlarını kaçırdı. “Mutlu olmanı istiyorum, Raven. Ama sevdiğim, geçmişimi paylaştığım ve geleceğimi planladığım adamla değil.”

Öylece ablama baktım. Kalbim paramparçaydı. “Ama onunla mutluyum, Hannah. O da benimle mutlu. Bunu göremiyor musun?” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp titrek bir nefes aldım. “Zaten pamuk ipliğine bağlı ilişkimizi son birkaç ayda yok ettik. Peki ne uğruna? Onu terk etmeyeceğim, Hannah. İstesem bile o beni bırakmaz. O da bana tıpkı benim ona olduğum kadar âşık. Sen de bunun farkındasın, değil mi?”

“Âşk,” diye tekrarlayıp içi boş bir kahkaha attı. “Karşıma geçmiş ciddi ciddi bana dört, beş ay içinde sana âşık olduğunu mu söylüyorsun? Saçmalama. Bunun adına avunmak derler ve

seninle biraz eğlenmesine izin vereceğim. Ama hiçbir şey bunun ötesine gitmeyecek.”

Derin bir nefes alarak başımı çevirdim. “Belki haklısındır,” dedim. “Ama öyle olsan bile ben hâlâ onun karısıyım ve önümüzdeki iki buçuk yıl daha yanında olacağım. Gerçi ikimiz de bununla sınırlı kalmayacağımızı biliyoruz bence. Ares’in bana gerçekten âşık olmadığı konusunda haklı olsan bile, Hannah... ben buna da razıyım. Ares’i eninde sonunda onun da beni sevmesini bekleyecek kadar çok seviyorum.”

Kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı.

“Üzgünüm,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Üzgün falan değilsin.”

“Hannah,” dedim boğuk bir sesle. “Beni hayatında istiyor musun? Bu konuşmaya devam edersek... geri dönüşü olmayan bir yola gireceğiz. Seni seviyorum, bunu sen de biliyorsun. Ama artık senin için kendimden fedakârlıklar yapmayı reddediyorum.”

Gözlerini devirdi. “Sanki benim için fedakârlık yapma yapma ölmüşsün gibi konuşuyorsun.”

Yüreğim burkulsa da ona gülümsedim. “Öyle yapmasaydım bugün burada duruyor olmazdın. Ben de sensiz var olamazdım. İkimiz de annemle babamın sadece senin hayatını kurtaracak kemik iliği için ikinci çocuğu yapmaya karar verdiklerini biliyoruz. Kendimi bildim bileli senin gölgede yaşadım, Hannah. Bunun beni küçülttüğünü, görünmez hâle getirdiğini bile bile istediğin her şeyi yaptım, elimden gelen her şekilde sana destek oldum. Ama hepsi buraya kadarmış. Kıymetimin bilinmemesinden, itilip kakılmaktan bıktım artık. Seni seviyorum ama sadece üzüntüye neden olacaksan sana hayatımda bir yer veremem.”

Hannah bana bakıp titrek bir nefes aldı. “Haklısın,” dedi. “Bulduğun ilk fırsatta Ares’in üzerine atladığın için seni asla affetmeyeceğim, Raven. Ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Onunla tekrar birlikte olmamın bedeli aramızdaki ilişkiyse, öyle olsun. Birbirimizi hiç kandırmayalım. İkimiz de birbiri-

mizden nefret ediyoruz. Sırf mecbur olduğumuz için birbirimize tahammül ediyorduk.”

Kalbim acıyla sızlarken keskin bir nefes aldım. Benden nefret ettiğini içten içe hep biliyordum ama kendimi bunu kafamda kurduğuma, öz ablamın bana karşı böyle bir şey hissedemeyeceğine ikna etmek için çok uğraşmıştım.

“Seni sevmiştim,” dedim titrek sesimle. “Aldığım ilk nefesten beri seni sevdiğime ve son nefesime kadar da seveceğimden eminim. Hislerimizin karşılıklı olmaması canımı yaksa da bildiğime sevindim.” Ablama son bir bakış atıp geriledim. “Acımasısın, Hannah. Sadece bana değil, kendine karşı da. Bugün sadece beni kaybetmediğinin farkındasın, değil mi? Her geçen gün kendinden de bir şeyler kaybediyorsun. Ama artık seni kurtarmanın bana kalmadığını biliyorum.”

Güçlkle yanından ayrılısam da bir yanımda bunu uzun zaman önce yapmam gerektiğini biliyordu.

Elli Altı

ARES

Yeni kanepemizde arkama yaslandım. Yıllardır ilk kez kendimi evimde hissediyordum. Birkaç ay sürse de her yanı en ince ayrıntısına kadar yuvamız hâline getirmeyi başarmıştık. Hafta sonlarımı dekorasyon için alışveriş yaparak geçirmek sandığımdan daha eğlenceli olmuştu. Fikirlerime gerçekten kulak veren ve her zaman kendi dediği olsun istemeyen biriyle olmak çok hoştu.

Oturma odasındaki saate bakıp iç geçirdim. Tek eksikğim Raven'dı. Haftanın başından beri her gün geç saatlere kadar çalışıyordu. Ya bir reklam çekiminde oluyor ya tasarımları üzerinde çalışıyor ya da sonu gelmez hayır etkinliklerinde büyü-kannemle Sierra'ya eşlik ediyordu. O, şimdiye kadar tanıdığım en çalışkan kadındı ve karımla her ne kadar gurur duysam da... onu özlemeden edemiyordum.

Telefonumu aldım ve sırf biraz yüzünü görebilmek için Instagram fotoğraflarında gezinmeye koyuldum. Ne var ki arsız heriflerin attığı yorumları görmemle sinirlerimin tepeme çıkması yalnızca üç saniye sürdü. Piç kuruları. Evli olduğunu bilmiyorlar mıydı?

Dışlerimi sıkarak kendi hesabıma girdim. Sosyal medyayı ben yönetmiyordum. Ekibim çoğunlukla yatırım yaptığımız

filmler hakkında paylaşımlar yapıyor, ara sıra benim de bir insan olduğumu herkese hatırlatmak için aile fotoğraflarımızı yayınlıyordu. Medya sektöründe çalışmama rağmen sosyal medyaya hiç ilgi duymamış, daima toksik bir yer olduğunu düşünmüştüm. Gerçi Raven'la evlendiğimden beri uygulamaları daha sık ziyaret eder olmuştum ve basın bu durumdan çok memnundu. Ne zaman Raven'la bir fotoğrafımızı paylaşısam gündem oluyorduk.

Sırtarak karımın en sevdiğim fotoğrafını açtım. Yatağımızda uyuduğu, yorganın üzerinden sadece omuzlarının görüldüğü bu kare çektiğim ilk resimlerinden biriydi. Seks yapmamızın ardından çekildiği gün gibi ortada olması zerre umurumda değildi. Sonuçta niyetim herkese Raven'ın benim olduğunu göstermekti.

Kendi kendime gülümseyerek fotoğrafı paylaşırken altına iki küçük sözcük ekledim: *Biricik karım*.

Ön kapının açıldığını duyduğumda hâlâ gülüyordum. Raven beni görür görmez gülümsedi ve onu yarı yolda karşılayıp dudaklarına muhtemelen olması gerekenden çok daha sert bir öpücük kondurdum. Nerede olduğumuzu, etrafımızın kimlerle çevrili olduğunu umursamadan kollarını boynuma dolamasına bayılıyordum. Her seferinde kimseye aldırmadan en içten tepkisini gösteriyordu.

“Sana da merhaba... neden pis pis sırtıyorsun?”

“Instagram'ına bak. Seni bir fotoğrafa etiketledim.” Bakışlarını bir süre yüzümde gezindi, ardından başını şüpheyle hafifçe yana eğdi.

Kaşlarını çatarak çantasına uzandığında bir an için o fotoğrafı paylaşarak sahiplenici erkek olmanın bokunu çıkarıp çıkarmadığımı merak ettim. Ancak uygulamayı açtığında gülümsedi ve yüzü kıpkırmızı oldu.

“Ares,” dedi boğuk bir sesle. Siktir. O kadar dayanılmazdı ki. Dudaklarından dökülen adım bile kulağıma dünyanın en muhteşem sesiymiş gibi geliyordu.

Hâline sııttım ve gözlerindeki bakışın sebebi olduğum gerçeğinin tadını çıkardım. Elimle yanağını kavradım, başını avucuma doğru eğdiğinde kalbim tekledi. “Birkaç gündür çok çalışıyorsun. Durumun vahametini bir düşün, bunu ben söylüyorum.” Sesim yumuşak ve temkinliydi.

Raven gözlerini kaçırdı ve Hannah’yı düşündüğü zamanlarda olduğu gibi gülümsemesi soldu. Çektiğı vicdan azabı benimkinden daha büyüktü ve ablasıyla arasında geçen son tartışma kalbini kırmıştı. Hannah’yla arasına mesafe koyması benim kadar kolay değildi.

“Biliyorum,” diye mırıldandı.

İç geçirerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Hannah’nın neden olduğu acıyı unutmak için kendini işine adanmıştı. Bir zamanlar ben de aynısını yaptığımdan onu anlıyorum ancak bu sağlıklı değildi. “Sana bir sürprizim var,” dedim. “Benimle mutfaka gel.”

Başıyla onayladı. “Vücudumdaki makyajı temizlemem gerek,” dedi. “Bana birkaç dakika müsaade et, olur mu? Mutfakta buluşuruz.”

Alnına bir öpücük kondurdum ve Raven arkasını dönüp banyoya yürümeye koyuldu. Çökmüş vücudu üzüntüsünü ele veriyordu. Aralarının açılmasında benim de payım olduğundan ister istemez kendimi suçlu hissediyordum. Karımın endişelerini, acısını nasıl dindirebilirdim? Hannah’ya hayatımızda bir yer bulmak için daha çok mu çabalamalıyım? Ya da evliliğimizin kâğıt üzerinde bir şeyden ibaret olmadığı gerçeğini saklayıp ayrılığımızı atlatması için ona zaman mı vermeliydik?

Telefonuma bir bakış attım ve gelen kutumu açtım. Bakışlarım Hannah’dan gelen düzinelerce okunmamış mesaja takıldı. Onunla arkadaş kalmak için daha fazla mı çaba göstermeliydim? Raven’ın benim yüzümden ablasından olmasını istemiyordum. Hem onun hem de benim için yeterince fedakârlık yapmıştı ve Hannah’nın bunu bir türlü görememesini aklım almıyordu.

Raven'ın, ablasının yaptığı bencil seçimlere rağmen biraz olsun mutluluğu bulması yaptığı şeyin değerini azaltmıyordu.

Paristen getirttiğim kapkeki kendi kendime gülümseyerek tezgâha koydum. Birkaç dakika sonra Raven ıslak saçları ve üzerindeki üstün körü bağlanmış ipek sabahlığıyla içeri girdi. Onu her gördüğümde böyle büyülenecek miydim? İçeri her girdiğinde vücudum ona böyle mi tepki verecekti?

“Gel buraya.” Ona uzattığım elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

“Sabahtan beri hiçbir şey yemedin, değil mi?”

Başını iki yana salladı.

“Kaç saat spor yaptın?”

“Hemen hemen üç saat.”

Kollarımı beline dolayıp onu mutfak tezgâhına oturttum. “Bir tanem,” diye fısıldadım. “Böyle yapma. Bu hiç sağlıklı değil ve seni bu hâlde görmeye dayanamıyorum. Harıl harıl çalıştığın yetmiyormuş gibi bir de kendini aç bırakıyorsun. Neden?”

Başını iki yana sallayıp elini yüzüme koydu. Gözlerimin içine baktı. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Feshetmek istemediğim birkaç sözleşmem var, Ares. Üstelik çalıştığım markaların hepsi aynı zamanda kendi modaevimin rakibi.”

Alnımı göğsüne yaslayıp iç geçirdim. Ondan çalışmayı bırakmasını istesem bunu yapar mıydı? Böyle bir şey istemeye hakkım var mıydı?

Kollarını boynuma doladı. “Yakında modelliği bırakacağım,” dediğinde hızla başımı kaldırdım. Bana gülümsedi ve elini saçlarımın arasına geçirdi. “Elimdeki avucumdaki tek şey bu olduğu için kendimi paraladım. Bir zamanlar her şeyden kaçmak için işime sığınırdım ama artık buna ihtiyacım yok, Ares. Hayatım artık bomboş değil ve işimin getirdiği onay hissine muhtaç değilim. Sadece kendi markama odaklanacağım. Bir de senin için sorun olmazsa eğer Windsor Medya'yla çalışmak isterim.”

Sırıttım. “Ne sorunu, bunu çok isterim. Birlikte harika şeyler başarabiliriz, Raven. Modaeveni Windsor bünyesine katıp fonlarını artırabiliriz.”

Beni başıyla onayladı. Yüzünde tatlı, dingin bir tebessüm vardı. Elini kaldırdı ve parmağını tembel tembel alımda, burnumda ve dudaklarımda gezdirdi. “Ne oldu?” diye sordu. “Pek mutlu görünmüyorsun. Windsor Medya’da sana katılmak zorunda değilim, biliyorsun, değil mi? Kendi yağımda kavrulmayı sorun etmem.”

Belini daha sıkı kavrayıp başımı iki yana salladım. “Hayır, ondan değil. Seninle birlikte çalışmayı her şeyden çok isterim, Rave.” Bir an duraksadım. “Sadece... sarhoş olduğun ve seni bardan aldığım o geceyi hatırlıyor musun? O zamandan beri aklımı kurcalayan bir şey söylemiştin. Yeni tabletini verdiğim akşam da işini bir kaçış gibi gördüğünden bahsetmiştin. Birini kafandan atmaya çalıştığın gün gibi ortadaydı ve cevabını bilmem gerek... onu aşabildin mi?”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bakışlarını kaçırdı. “Hayır,” dedi acı tatlı bir gülümsemeyle. Kalbim acıyla sızlarken derin bir nefes aldım. Raven gözlerini benimkilere kilitleyip yüzüme doğru eğilerek parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. “Seni aşabileceğimi hiç sanmıyorum, Ares.”

“Ne?”

Kıkırdarak başını eğdi, yüzünde savunmasız bir ifade vardı. “Başından beri kalbimde sadece sen vardın. Belki yanlış ve ahlaksızcaydı ama benim olmandan çok önce bile seni istiyordum. Seni o mihrapta *ever* dememin çok öncesinden beri seviyorum.”

Çenesini kavrayıp dudaklarına yapıştım. Dokunuşum çaresizlik doluydu. Onu ne kadar sevdiğimi hissetmesini istiyordum.

Raven bacaklarını belime daha sıkı dolayarak, “Ares,” diye inledi.

Geri çekildim ve sırtarak arkasında duran kapkeke uzandım. “Ye şunu,” dedim. Ardından bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. “Sen onunla karnını doyur,” diye mırıldandım, sabahlığını açarken, “ben de seninle.”

Bacağının iç kısmına bir öpücük kondurdum. Sabahlığın altına bir şey giymediğini görmek keyfimi yerine getirdi. Bir sonraki öpücüğümü kasıklarına bıraktığımda Raven inledi. Başımı kaldırdığımda onu alev alev yanan bir arzuyla bana bakarken bulduğumda sıırıttım.

“Tek bir lokma bile bırakmazsan boşalmana izin veririm. Ne kadar oyalanırsan işkencen de o kadar uzar.”

Raven boştaki elini saçlarımın arasına geçirip kapkeki ağzına götürdü. Dilimle kıvrımlarını ayırıp doğruca klitorisine doğru ilerlerken tatlısından bir ısırık aldı. Beni her şeyimle avucunun içine almıştı ve geçirdiğimiz her gün yolda kaybettığımız her şeyi telafi ettiğimden emin olacaktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

Elli Yedi

ARES

Gönülsüz adımlarla Zane'in dairesine ilerliyordum. Çocuklar gelmezsem beni poker kulübünden atmakla tehdit etmemiş olsalar karımın dizinin dibinden ayrılmazdım.

Genelde ayda bir biraz kâğıt oynamak ve arayı kapatmak için toplanırdık ama evlendiğimden beri onları ekiyordum. Raven'ı bir geceliğine bile olsa yalnız bırakmanın bu kadar zor gelmesi tuhaftı. Günün her dakikası yanında olmak istiyor, olsam bile ona doyamıyordum.

Bir an önce evime, karımın yanına dönebilmek için oyunları bile isteye kaybetsem mi diye düşünürken dudağımı dişledim. Niyetimi şıp diye anlayacaklarından, sonrasında da başımın etini yiyeceklerinden endişeleniyordum.

Zane'in ön kapısına giden yolun yarısında duraksadım ve ağaçların arasından çıkan silüete kaşlarımı çatarak baktım. "Ne yapıyorsun, Xavier?"

Etrafına bakınıp yanıma koştu. "Temkinli olmaktan zarar gelmez," dedi gülümseyerek. "Kız kardeşin beni görürse gebertir. Son zamanlarda normalden daha tuhaf davranıyor. Onu daha fazla kışkırtmamak akıllıca olur."

Başımı iki yana salladım ve birlikte Zane'in evine doğru yürümeye koyulduk. Xavier'in parmağını tarayıcıya okutma-

sıyla kapı açıldı. Sierra, baş düşmanıyla aramızın parmak izini sistemimize kaydedecek kadar iyi olduğunu bilse çıldırırdı. “Kız kardeşim eninde sonunda abilerinin seninle arkadaş olduğunu öğrenecek ve hepimizi ipe dizecek.”

Xavier’ın yüzü sadece bu düşünceyle bile dehşetle dolunca hâline gülmeden edemedim. “Xavier Kingston. Milyarder. Emlak kralı. *Pısırik.*”

Bana sert bir bakış attı. “Kız kardeşin ödümü koparıyor, dostum. Burada olduğumu bilse bağırsaklarımı deşmeye kalkışacağından hiç şüphem yok. Geçen hafta bana balık bombası gönderdiğinden haberin var mı?”

Birlikte Zane’in oturma odasına girdik, çocuklar çoktan yerlerini almıştı. Tek eksik Luca’ydı. “Balık bombası da ne?”

“Ofisime ölü balık kokan bir sis bombası gönderdi. İçerisi hâlâ leş gibi kokuyor.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Neyin karşılığıydı bu?”

Elini saçlarının arasından geçirip başını iki yana salladı. “Bir bilsem. Düzenlediğim hayır etkinliğinden sonra geldi.”

Güldüm. “Yanında bir kadınla katıldığın etkinlik mi? Bu saçmalığın başımı nasıl ağrıttığından haberin var mı? Dedi-kodu gazetelerine manşet olmak istemiyorsan neden kameraların karşısına bir kadınla çıkarsın ki? Bütün etkinliklere yalnız gelirdin, Xavier, böyle yaparak bütün ilgiyi üzerine çekeceğini adın gibi biliyordun.”

Tereddütle kaçırıldığı bakışları merakımı daha da kabarttı.

“Özel biri demek, ha?” Yüzümdeki gülümseme bu düşünceyle solup gitti. Kardeşlerim de ben de daima Xavier’la Sierra arasında nefret süsü verilmiş bir aşk olduğunu düşünmüştük. Boğazımı temizleyerek masaya döndüm.

Lexington endişeli bir ifadeyle yanımıza geldi. “Sierra şu kızı tanıyor mu peki?” diye sordu.

Xavier’ın kaşları çatıldı. “Etkinlikte Valeria’yle beni gördü ama bunun ne önemi var anlamıyorum.”

“Valeria demek,” diye mırıldandım. Adını bile büyük bir saygıyla anıyordu. Sierra’nın ofisini kokutmasına şaşmamalıydı.

Zane bana bir bakış attığında başımı iki yana salladım. Kim olduğunu ben de bilmiyordum. İki hafta önce Xavier’ın kolunda etkinliğe gelmişti ama hiçbirimiz adını daha önce duymamıştık.

“Kim bu Valeria?” dedi Zane. “Onu yanında görmüştüm. Çok güzel bir kadındı.”

Xavier ürpertici bir gülümsemeyle Zane’e baktı. “Ondan uzak dur,” diye uyardı. “Beni kışkırtma, Zane. Hiçbirinizi onun etrafında görmek istemiyorum.”

“Hımm,” dedi Zane. “Bu ne korumacılık böyle?”

Lexington’la birbirimize bir bakış atıp konuyu kapatmaya karar verdik. Sonuçta Sierra’nın kiminle evleneceğine büyükanemiz karar verecekti. Belki de böylesi herkes için en iyisiydi.

Masaya doğru yürüdüm ve Zane’in kâğıt destesini alıp dalgın dalgın karıştırdım. Bunu karıma da anlatmalıydım. Ne düşüneceğini merak ediyordum. Onun da Xavier’la Sierra arasında bir şeyler döndüğünden şüphelendiğini biliyordum.

Luca elinde bir şişe viskiyle tökezleyerek içeri girdi. Onu en son ne zaman sarhoş gördüğümü hatırlamıyordum. Her şeyin kontrolü altında olmasına bayılırdı ve içkiyi fazla kaçırmak en nefret ettiği şeylerden biriydi.

“Luca,” dedi Zane. “İyi misin?”

Luca şişeyi poker masasına sertçe bırakıp sandalyelerden birine oturdu ve içi boş bir kahkaha attı. “Çok iyiyim,” diye çıkıştı. “Neden olmayacakmışım ki? Hayatıma onsuz da devam edebilirim. Ona ihtiyacım mı var?”

Lexington bana neyi olduğunu sorar gibi bir bakış attı ama derdinin ne olduğunu ben de bilmiyordum. Genelde çıkardıkları skandalları önleyebilmek için kardeşlerimin maskaralıklarıyla ben ilgilenirdim ama şu sıralar sadece karımla meşguldüm. “Konu nişanlın mı?” diye sordum. Kafam karışmıştı.

Luca bana döndü. “Kızın adını bile hatırlayamıyorum,” dedi. Xavier manidar bir ifadeyle, “Valentina,” dedi. “Konu Valentina.”

Luca ıstırap dolu bakışlarını ona çevirdi. “Beni terk etti.”

Lex kaşlarını çatı. “*Beni terk etti* de ne demek? Siz... birlikte falan mıydınız?”

Bir hışımla elini salladı. “Elbette hayır. *Valentina*’dan bahsediyoruz. Böyle... böyle bir riski asla göze almazdım. Hele de onunla evlenip evlenemeyeceğimi bile bilmiyorken. Öylece... istifa etti.”

Şaşkınlıkla Luca’nın yanına oturup arkama yaslandım. “Bunca zamandır –sekiz yıldır falan mı oldu?– birlikte çalışıyordunuz.”

Başını evet anlamında salladı. “Öyleydi. Ben sanmıştım ki... Ne bileyim. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum.”

Xavier poker çiplerini kaldırıp masayı toplarken Zane elimize birer bardak tutuşturarak içlerini Luca’nın getirdiği viskiyle doldurdu. “Buz lazım,” dedi düz bir sesle.

“Buzdan daha fazlası lazım,” diye ekledi Lex.

“Neden istifa ettiğini söyledi mi?” diye sordu Xavier.

Luca hüznle güldü. “Hayatına yeni bir sayfa açmak, kendine ait bir hayat kurmak istediğini söyledi. Benim için çok şey yaptığını ve en güzel zamanlarını emeğini takdir etmeyen biri için kışını yırtarak geçirmek istemediğini söyledi.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “İnanabiliyor musunuz? Ona kalacak bir ev verdim, altına şirket arabası çektim. Bir şoförle koruma bile tuttum. Şirketteki en yüksek maaşı alan çalışanlardan biriydi. Her şeyi ayaklarının altına serdim. Kalkıp da nasıl bana emeklerini takdir etmediğini söyler?” Başını kaldırıp bir süre tavana baktı. “Aklım almıyor. Ondan nişanlıma çiçek göndermesini istedim ve şak diye istifa etti. Raven’la Sierra’ya her doğum günlerinde, her özel günde aynısını yapıyordu ama birden bundan daha iyisini hak ettiğine mi karar verdi?”

Ona gülümseyip başımı iki yana salladım. “Aptalın önde gidenisin, biliyor musun?”

Bana döndüğünde yüzünde öyle çaresiz bir ifade vardı ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Zane’e bir bakış attığımda onun da bana sırtıttığını fark ettim.

“Bir bakıma iyi olmuş,” dedi Zane. “Birkaç randevuya çıkıp kendine yuva kuracak birini bulmalı. Bana kalırsa gayet haklı. Çok çalışıyordu. Yedi yirmi dört telefonunun başındaydı ve neredeyse hiç sosyal hayatı yoktu. Onsuz bir bok yapamıyorsun diye aile yemeklerimize bile katılıyordu. Kendi ailesiyle bu kadar görüşmediğine eminim. Umarım kendine evlenilecek dört dörtlük bir koca bulur.”

Luca’nın dehşet dolu ifadesi karşısında yüzümüzü ifadesiz tutmakta zorlansak da bir şekilde hepimiz gülmemeyi başardık. Telaşla ayaklandı, zemine sürten sandalyesinin sesi içeride yankılandı. “Bana bir şoför çağırın,” dedi. “Gitmem gereken bir yer var.”

Zane onu başıyla onaylayıp küçük bir tebessümle telefonunu çıkardı. Xavier ise sudan çıkmış balığa benziyordu.

Luca koşar adımlarla kapıdan çıktığında Xavier bize döndü. “Kiminle nişanlanacağınıza büyükanneniz karar veriyor sanıyordum? Onu böyle bir şey yapmaya teşvik etmek iyi bir fikir mi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı iki yana salladım. “Büyükanнемiz Luca konusunda yanılıyor,” dedi. “Raven’la benim hakkımda haklı çıksa da büyük bir hatanın eşiğinden döndü. Luca’yla Valentina’nın birbirleri için yaratılmadığını görmemek için kör olmak gerek. İki kişi hariç herkes bunun farkında.”

Endişelerinde son derece haklıydı. Fakat konu onlar olduğunda bu, göze almaya değer bir riskti. Şimdi bir şeyler yapmazsa onu kaybedebilirdi. Peki ya yaparsa? İsteddiği her şeye kavuşabilirdi.

Onu en iyi ben anlardım.

Sonuçta Raven konusunda aynı şeyleri hissediyordum.

Elli Sekiz

RAVEN

Kanepede Ares'in yanına sokularak başımı omzuna yasladım. Ben tabletimde bir şeyler çizerken o dizüstü bilgisayarında evrak inceliyor olsa da bu gece tuhaf bir mutlulukla doluydum. En çok birlikte böyle olağan şeyler yapmamıza bayılıyordum.

"Bay ve Bayan Windsor?"

Korumalarımızdan biri içeri girdiğinde ikimiz de şaşkınlıkla doğrulduk. Çalışanlarımız görünmez olmakta o kadar başarılıydı ki sürekli etrafımızda olduklarını unutmak elde değildi.

"Ne oldu, Ben?"

Ben tereddüt etti. "Hannah Du Pont kapıda bekliyor. İçeri girmesine izin vermedik ama pek kendinde değilmiş gibi görünüyor. Olay çıkarıp medyanın ilgisini çekmeden önce onu içeri almak istersiniz diye düşündüm."

Ares bana bir bakış attığında başımı sallayarak ona izin vermesini söyledim. Söyledikleri doğruysa ortada büyük bir sorun var demekti. Aksi hâlde Hannah olay çıkarma riskini asla göze almazdı. İtibarını ikimizden katbekat daha fazla önemserdi.

"Bırakın girsin," dedim.

Telefonumu alıp güvenlik kamerasını görüntülerini açtım. Ön kapının ardına kadar açılmasıyla Hannah arabasını malikâ-

neye sürdü. Birkaç dakika sonra evimizin önüne yanaşacaktı ve o yaklaştıkça endişem tırmanıyordu. İçimde kötü bir his vardı.

Ona beni hayatında isteyip istemediğini sorduğumdan beri hiç konuşmamıştık ve bir daha da konuşacağımızı sanmıyordum. Erkinliklerde karşılaşacağımızdan emindim ama bu? Bir daha asla evimize gelmeyeceğini sanmıştım.

Yanında Ben’le içeri giren ablam perişan görünüyordu. Bir an duraksayıp etrafına bakındı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Her şeyi yenilemişsiniz,” dedi yumuşak, düz bir sesle. Beklediğim öfkeden eser yoktu ve sakinliği içimi daha da huzursuz ediyordu. Son kavgamızın ardından çıkıp buraya gelmesinin altında mutlaka bir sebep yatıyor olmalıydı.

Yanımızdaki kanepeye oturdu ve bakışları Ares’le aramda gidip geldi. Ellerini gergince kucağında birleştirdiğinde omurgamdan bir ürperti geçti.

Normalde gözlerini Ares’ten alamazdı ama bu kez pişmanlığa benzer bir şeyle dolu gözlerini *bana* dikmişti.

“Çat kapı geldiğim için özür dilerim,” dedi başını eğerek. Gözleri doldu ve titrek bir nefes aldı. Kollarını gövdesine sarmış hâlde son derece savunmasız görünse de numara yapıp yapmadığından emin olamıyordum. Elimi kolumu sallaya sallaya gitmeme izin vermeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Sonuçta işin ucunda hem Ares hem de aile şirketimiz vardı.

“Ben... Bunu söylemenin kolay bir yolu yok.” Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Hamileyim.”

Neyim... dedi o? Kalbim teklerken midem bulandı. Sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Ablama öylece bakarken daha önce hiç yaşamadığım bir korku vücudumu hareketsiz bıraktı. Her ne kadar mahcupmuş gibi görünse de gözlerindeki o parıltıyı iyi biliyordum. Annemin onu kayırmasına üzülüyormuş gibi yaptığında da bana hep böyle bakardı.

Kollarımı etrafıma dolayıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Bu gerçek olamazdı.

Hannah, Ares'e döndü. "Bebek beş aylık. Babası da sensin elbette."

Ares yanımda gerildi. Elime uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi ve ellerimizi kucağına koydu. Onun da benim gibi şokta olduğu ortadaydı.

"Bunca zaman hiçbir şey fark etmedim. Âdetlerimin ne kadar düzensiz olduğunu biliyorsun, Ares. Kilo almaya başlayınca aklıma hamilelik testi yapmak geldi. Sabah bulantısı gibi olağan belirtilerim yok. İki hafta öncesine kadar karnım bile çıkmamıştı. Doktor... riskli bir hamilelik olduğunu söyledi ve sana... sana ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam. Korkuyorum."

Ares elimi daha sıkı kavradı ama yüzünde mutluluk göreceğim diye ona bakmaya bile korkuyordum. Beş ay... Bu, düğünümüzden günler önce yattıkları anlamına gelirdi. Ya da evlenmemizin hemen *ardından*. Nefeslerimi sakın tutmaya çalışırken dudağımı ısırdım. Giderek artan endişemin göğsümü sıkıştırdığını, nefesimi kesmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Ares elimi bırakıp telefonunu aldı. Ekranına birkaç şeye dokunup ahizeyi kulağına götürdü. "Doktor lazım," dedi sertçe. "Önümüzdeki on dakika için evimde olsun."

Hannah'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sözüme inanmıyorsunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

Ares'in dudaklarına gergin bir gülümseme yerleşti. "Sadece emin olmaya çalışıyorum," dedi. "Karnında benim çocuğumu taşıyorsun, sağlıklı olduğundan emin olmalıyız, değil mi? Hele de bu söylediğin gibi riskli bir hamilelikse."

Kolunu omzuma attı. Beni rahatlatmaya çalıştığı ortadaydı ama yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi hiçbir şeyin sakinleştirebileceğini sanmıyordum. Hannah nasıl hamile olabilirdi? Bu bizim için ne anlama geliyordu? Zihnimde sayısız soru dört dönüyordu. Üzerimdeki sersemlikten kurtulmaya çalıştım. Şu an paniğe kapılmanın sırası değildi. Hannah'nın üzerime basarak

kendini hayatımıza zorla geri soktuğunu ve Ares’le istediğim hayatı avuçlarımdan çekip aldığını görebiliyordum.

Doktor geldiğinde ayağa kalktım. İşin aslını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ortada bir bebek olmamasını istemek beni korkunç bir insan yapar mıydı? Nihayet Ares’le yaşamayı umduğum gerçek mutluluğa kavuşmuşken bu... her şeyin sonu olacaktı. Son birkaç aydır evliliğime odaklanmak ve mutlu olmaya çabalamak beni tüketmişti. İşin içine bir de çocuk girerse Hannah her şeyi daha zorlaştıracaktı.

“Raven,” dedi Ares. Elini omzuma koyup sertçe sıktı. “Ne olursa olsun seninim. Birlikte aşamayacağımız hiçbir şey yok ve bu da bir istisna değil.”

“Nasıl bir istisna değil, Ares?” diye sordum sinirle. “Bir çocuktan, *masum* bir hayattan bahsediyoruz.”

Yüzümü avcunun arasına alıp sözlerimi başıyla onayladı. “Biliyorum. Ama şimdiden geleceği düşünmeyelim, olur mu?”

Hannah’nın yalan söylediğini düşünüyordu ama ben gerçekten hamile olduğuna emindim. Ablam böyle bir oyuna kalkışmayacak kadar akıllı bir kadındı. Doktor yüzünde ciddi bir ifadeyle geri döndüğünde yenilgiyi kabul edip oturdum. Adam Ares’e bir bakış atıp başını salladı.

“Beş aylık hamile. Bebek sağlıklı ama anne çok gergin. Anksiyete ve uykusuzlukla boğuşuyor. Tansiyonu da olması gerekenden çok yüksek. Ona iyi bakmanız gerek. Biraz istirahat etmeli. Hiç değilse birkaç gün pek hareket etmese iyi olur.”

Bıkkınlıkla alyansıma baktım. Hannah, Ares’in eninde sonunda ona döneceğini söylemiş ve haklı çıkmıştı. Çocuğunun annesi olmuşken ondan kurtulmamız mümkün değildi.

Peki bu bizim için ne anlama geliyordu? Çocukları hem yeğenim *hem de* üvey evladım mı olacaktı? Ares’in ailesine ne kadar değer verdiğini biliyordum. Biricik çocuğunun dağılmış bir ailede büyümesini istemezdi. Hannah’yla ona ortak ebeveynlik

mi yapacaktık? Yoksa... sırf evlatlarının hatırına ilişkilerine bir şans daha vermek mi isteyecekti?

“Raven?”

Başımı kaldırdığımda doktorun çoktan gittiğini gördüm. Ne zamandır düşüncelere dalmış vaziyette kanepede oturuyordum?

“Hannah nerede?”

“Misafir odasında dinleniyor.” Ares önümde diz çöküp ellerimi sıkıca tuttu. “İyi misin?”

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, sivri çenesini ve o güzel yeşil gözlerini inceledim. Çocuğu da onun gözlerini alacak mıydı? Ya da gülümsemesini? “Baba olacaksın,” dedim boğuk bir sesle. Üzüntümü bastırıp titrek bir nefes aldım.

Elimi onunkinden çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kanayan yüreğimle arkasındaki pencereden dışarı baktım. “Beni aldattın mı, Ares? Beş ay... Hannah’yla akşam yemeğine gittiğin zamana denk geliyor.”

Avucunu yüzüme koyup yüzümü kendisinininkine çevirdi. “Hayır,” dedi gözlerimin içine bakarak. O da perişan görünüyordu. “Seni hiç aldatmadım ve asla aldatmayacağım. Bebeğin benden olup olmadığını bile bilmiyoruz, Rave. En kısa sürede babalık testi yaptıracağım ama çocuk *benimse* bile sen istemediğin sürece aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek.”

“Bana karşı dürüst ol, Ares. Sen aramızdakilerin değişmesini *istiyor* musun? Yüce gönüllük edip aranızdan çekilmemi istediğin için mi böyle söylüyorsun? Çocuğunu ve annesini bana tercih edersen kendini suçlu hissedeceksin diye benden senin yapamadığın şeyi yapmamı mı istiyorsun?”

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve ellerimi tekrar tuttu. “Dürüst oluyorum,” dedi. “Bana bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini ve birlikte hepsinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağımızı söylemen için dua ediyorum. Kendini savunduğun ve Hannah’ı hayatından çıkardığın için seninle gurur duyuyordum ama şimdi onu, ikimizin de aklının ucundan geçmeyecek şekilde hayatı-

mızın bir parçası yapmak zorunda kalacağız. Seni incitmekten, senden çok şey istemekten korkuyorum. Yapılacak doğru şey ne bilmiyorum, bu yüzden bunu senin bana söylemeni istiyorum.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Keşke bilsem,” diye fısıldadım. “Keşke sana söyleyebileceğim doğru sözcükleri bulabilsem ama bulamıyorum. Bildiğim tek şey bir çocuğun acı çekmesine göz yumamayacağım. İstedğin müddetçe yanında olacağım, Ares. Bebek sendense, istediğin buysa evladını seninle birlikte büyüteceğim. Sana duyduğum sevgiden şüphem yok ve zor olsa da çocuğunu da aynı şekilde seveceğimi biliyorum. Sadece Hannah’nın sürekli hayatımızda olmasına katlanabilir miyim bilmiyorum.”

Sözlerimi başıyla onayladı ve kollarını belime dolayıp kafasını kucağıma koydu. Kendi mutlu sonuma kavuştuğumu düşünmekle hata ettiğimi bilmeliydim. Mutluluk ve Ares benim için daima ulaşılmaz olmuştu.

Elli Dokuz

ARES

Hannah mutfağa girdiğinde başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerinin altı morarmıştı. Olanları aklım almıyordu. Gerçekten de karnında benim çocuğumu mu taşıyordu? En az birkaç yıl boyunca çocuk sahibi olmayacağımız konusunda son derece kararlıydı. Bu nasıl olmuştu? *Ne ara* olmuştu? Düğünümüzden önceki haftalarda tartışmaktan başka bir şey yapmamıştık. Onunla en son ne zaman seks yaptığımı bile hatırlayamıyordum. Aklıma yalnızca Raven'in kucığıma oturduğu gecenin hemen ardından sarhoş olduğum gün geliyordu. Kalbim Raven'i arzulasa da gözlerimi yatağımda yatan Hannah'ya açmıştım.

Hannah kahvaltı masasına oturdu. Yüzündeki gülümseme sinirimi bozuyordu. Sanki oyun kazanmış gibi kendini beğenmiş bir hâli vardı. Gerçekten de böyle hissetmesine şaşmazdım. İnsanların hayatlarıyla oynamaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

"Raven nerede?"

Dişlerimi sıktım. Karımın adını ağzına almasından hiç hoşlanmıyordum. İçimdeki her bir koruyucu içgüdüğü harekete geçiriyor, kendimi çaresiz hissetmeme neden oluyordu. Elimde olsa onu çoktan hayatımızdan çıkarıp atardım ama artık dokunulmaz hâle gelmişti. Karımın ablası olduğu yetmezmiş gibi bir de çocuğumun –sözde– annesi olmuştu.

“İşte. Dün gece neredeyse hiç uyumadı ve sabah erkenden çıktı. Doktor sana yataktan çıkmamanı söylememiş miydi? Neden mutfağımdasın?”

Gülümsedi. “Bir çocuğumuz olacağını kabullenmek zor olmalı. Seninle evlendiğine daha da pişman olduğuna eminim.”

İçim korkuyla dolarken göğsüm acıyla sıkıştı. Raven’la konuştuğumda aynı fikirde olduğumuzu düşünmüştüm ama bu ne kadar sürecekti? Tam bütün cesaretini toplayıp Hannah’yla arasındaki köprüleri yıkmışken karşımıza yepyeni bir sorun çıkmıştı. Hannah’nın yakınlarında olmak bile Raven’in kalbini kırıyordu. Hamileliği ona ne yapacaktı? Kendimi hiç bu kadar öfkeli ve çaresiz hissetmemiştim. Ne güç ne de onca para bizi hızla yaklaşan acıdan kurtarabilirdi. Hannah onu her incittiğinde karımın ağlayarak uykuya dalışını izlemeye dayanabilir miydim? Ya çocuğumuzu da Raven’a karşı doldurursa? Bu onu *her seferinde* yeniden mahvederdi.

“Öyle mi?” dedim. “Bebegi birlikte mi büyüteceğiz? Çocuk benden mi?”

Gözleri acıyla parladığında iç geçirdim. Konu Hannah olduğunda neyin gerçek olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Numara yapıp yapmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama öyleyse hiç şaşırmazdım.

Gözleri yaşlarla doldu ve elini karnına koydu. “Elbette, Ares. Başka... Bunu nasıl...” Bir damla gözyaşı yanağına süzülmesinde bakışlarını kaçırdı. “Raven seni bana karşı doldurdu, değil mi? Nasıl yaptı? Yıllarca sürmüş aşkımızı nasıl birkaç ay içinde silip attı?”

Ona bağırıp çağırmamak için yumruklarımı sıktım. “Hiçbir şey yapmadı,” dedim sakince. “Kimse bir insanı birinin kalbinden söküp atamaz, Hannah. Beni senden çalmadı. Aramızdaki her şey sen beni terk etmeden çok önce bitmişti. Birlikteliğimiz... zorunluluktan doğmuştu.”

“Onunla aradaki şey çok mu farklı?”

Bakışlarımı kaçırp başımı iki yana salladım. “Evet. Çok farklı. Başlarda bu evliliği yürütmek gibi bir niyetim yoktu. Aksine, onu olabildiğince rahat bırakmak istedim. Raven’den hiçbir beklentim yoktu ama zamanla kendimi ondan daha fazlasını isterken buldum.” Gözlerinin içine bakıp derin bir nefes aldım. “Bana kalırsa aramızdaki bu şeyi yıllardır farkında bile olmadan ilmek ilmek işlediğimizin sen de farkındaydın. Sadece ben hiçbir şeyi göremeyecek kadar kördüm.”

Hannah bu kez samimi bir acıyla yüzünü buruşturdu. “Böyle mi olacak yani, Ares? Çocuğumuz nefretle dolup taşmadan iki satır sohbet edemeyen ebeveynlerle mi büyüyecek?”

Dördümüz için bir gelecek hayal edemiyordum. Derin bir nefes aldım ve önümdeki kâğıt yığınınını ona doğru ittirdim.

“Madem birlikte çocuk sahibi oluyoruz, o hâlde onu nasıl yetiştireceğimiz konusunda bir anlaşmaya varmamız gerek.”

Hannah kâğıdı eline aldı ve ne olduğunu fark etmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bebegi *evlatlık almak* mı istiyorsun?”

Onu başımla onayladım. “Gerçekçi olalım, Hannah. Sen bir çocuk yetiştiremezsin ama ben bunu pekâlâ yapabilirim. Raven’la birlikte. Tam velayet istiyorum, sen de onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin. Hem böylece filmlerini çekmeye, çalışmaya devam edebileceksin. Hem hayatın hiç değişmeyecek hem de çocuğumuz sevgi dolu bir evde büyüyecek. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacak.”

Hannah önündeki yığınınını tezgâhtan fırlattı, kâğıtlar havada uçuşup süzülerek yere indi. “Çocuğumdan *asla* vazgeçmeyeceğim,” dedi boğuk bir sesle.

“Senden bunu yapmanı istemiyorum, Hannah. Dediğim gibi, onu ne zaman istersen ziyaret edebilirsin. Bunun senin için de en iyisi olduğunu inkâr edemezsin. İşini daima her şeyden çok sevdin. Anlaşma, anneliğin getireceği yükümlülüklerle uğraşmadan çocuğunu görmeni sağlayacak.”

Başını iki yana salladı. “Beni aptal mı sanıyorsun, Ares? Haklarımdan vazgeçtiğim anda beni kapının önüne koyacağını bilmiyor muyum? Buna izin vermeyeceğim. Söylesene, bu Raven’in fikri miydi? Artık yuva yıkmakla yetinemiyor mu?”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun,” diye çıkıştım. “Onu yapmadığı şeylerle itham etmenden, her şeyin suçunu onun üzerine atmandan bıktım artık. Çekip giden sendin, Hannah. Nokta. Raven’in karım olduğunu ve ona saygı duyman gerektiğini aklına sok artık. Sakın sabrımı zorlama. Raven saçmalıklarının yanına kâr kalmasına müsaade ediyor olabilir ama benden aynısını yapmamı bekleme. Hayatımızın bir parçası olacaksan haddini bilmeyi öğreneceksin.”

Gözlerinden akan yaşlara rağmen ellerini kaldırıp ağır ağır alkışladı. “Aferin,” dedi. “Sözünden çıkmayan uslu bir köpek olmuşsun. Ne yaptı sana böyle? Bunların senin sözlerin olmadığını anlamayacağı mı sanıyordun? Yıllardır birlikteydik, Ares ve onca zaman ne kadar kötü kavga edersek edelim benimle bir kez bile böyle konuşmadın. Ama Raven’m hayatına girmesiyle birden bambaşka biri olup çıktın. Bir de tavırlarının sorumlusunun Raven olmadığına mı inanacağım? Çocuğumuz böyle mi büyüyecek, sürtük üvey annesinin sözünden çıkmayan babasının annesine ettiği hakaretleri mi dinleyecek?”

İçi boş bir kahkaha attım. “Beni hiç tanımamışsın, Hannah. Neden ona bu kadar çabuk âşık olduğumu merak ediyorsun, değil mi? Çünkü seni hiç sevmemiştim. Bunca yıl bu gerçeği göremedim ama sen sadece bir zorunluluktan, başka seçeneğim olmadığını sandığım için tahammül ettiğim, geçiştirdiğim birinden ibarettin. Seninle hiç böyle konuşmadım çünkü zerre kadar sikimde değildin.”

Yerinden hışımla kalkıp üzerime yürüdü. “Ciddi ciddi karşıma geçmiş bana yaşadığımız onca şeyin yalnızca bir *zorunluluktan* ibaret olduğunu mu söylüyorsun?” dedi, parmağını göğsüme bastırarak. “Çocuğumuzu da böyle mi görüyorsun?”

Elini karnına koyup burnunu çekti. “Çocuğumuz için en iyisini yapmak istemiyor musun? Raven seni, yaptıklarının bebeğimize ne kadar zarar vereceğini göremeyecek kadar kör mü etti? Ne yaparsa yapsın onu benim kadar sevemeyecek. Kendi karnından çıkmamış, ona paylaştığımız geçmişî hatırlatan bir çocuğu nasıl bağına basıp sevebilir ki?”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu konuşmanın böyle ilerleyeceğini düşünmemiştim. Kendimi tutmam gerekirdi. Ona her zamanki gibi davransam belki onu anlaşmayı imzalamaya ikna edebilirdim.

“Ares,” dedi gözlerini hızlıca kırptırarak. “Kendimi... iyi hissetmiyorum.”

Kaşları çatıldı ve vücudu sarsılmaya başladı. Tam bayılacakken onu kendime çektim ve vücudu kollarımın arasına yığıldı.

“Kahretsin! Çabuk doktor çağırın!”

RAVEN

Arabamı park edip ön kapıya bakarak içeri girmek için cesaretimi toplamaya çalıştım. Bütün gün sadece Hannah'nın hamileliğini ve bunun bizim için ne anlama geleceğini düşünmüştüm. Vicdan azabım hiç olmadığı kadar şiddetlenmişti. Zehrini usul usul yayarak beni tüketiyor, aldığım her kararı sorgulamaya itiyordu. Kendimi hiç bu kadar bencil, bu kadar korkunç hissetmemiştim.

Hoşuma gitsin ya da gitmesin Ares'le Hannah bir aile olacaktı. Aralarında kopması imkânsız bir bağ kurulacak, bense daima dış kapının dış mandalı olacaktım. Ares'le evlenmeye karar vererek masum bir çocuğun ayrı düşmemiş bir anne babayla büyüme şansını elinden almıştım. Eğer o mihraba yürümeseydim bu haberi birlikte alacaklar, yeni bir düğün tarihi belirleyeceklerdi. Anne baba olmaları aralarının düzelmesine, Hannah'nın kariyer sevdasının yıllardır aralarına açtığı uçurumun kapanmasına vesile olabilirdi. Belki olacak olan da buydu.

Ares'le birlikte döşediğimiz, çok sevdiğim eve girdim fakat her şey gözüme o kadar gelip geçici görünüyordu ki. Tam da mutluluğu seçmeye, kendimi birinci sıraya koymaya karar vermişken hayat bir tokat gibi bunları hak etmediğimi suratıma çarpmıştı.

Büyükannenin sesini duymamla gerildim, nabzım hızlandı. Haberi almasının uzun sürmeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Torununun ilk çocuğunu kucağına alacağı için heyecanlı olduğuna emindim ancak Hannah'nın etrafında dört dönmesini izlemek beni mahvedecekti. Sanki hayattan istediğim her şey önce Hannah'nın olmalıydı.

Sesini takip ederek misafir odasına girdim ve kapıda duraksadım. Hannah yatakta yatıyor, Ares ise yanına oturmuş, bir eliyle başına destek olarak ona bardaktan bir şeyler içiriyordu. Gözlerindeki endişe, ona gösterdiği sabır ve özen... içimi parçalıyordu. Sanki birden geçmişe ışınlanmışım gibiydi.

Büyükanne göğsünde kavuşturduğu kollarıyla Hannah'nın başına dikildi. "Torunumun ilk çocuğunu taşıyorsun demek," dedi tereddütle. "Kendine iyi bakman gerek, Hannah." Ardından Ares'e döndü. "Bunun hepimiz için beklenmedik bir durum olduğunun farkındayım ama elimizden geleni yapacağız. Bir *aile* olarak."

Hannah yaşlı gözlerle ona baktı. "Ben de öyle düşündüğüm için buraya geldim, büyükanne. En çok kız kardeşimle Ares'in beni destekleyeceğini sanmıştım. Ne yapacağımızı kararlaştırmaya çalışırken burada basından güvenle saklanırım demiştim ama beni yanlarında istemiyorlar. Ares benden gitmemi istedi ve... s-sanırım gerçekten de dediğini yapmalıyım. Buraya hiç gelmemeliydim."

Büyükanne bir an duraksadı. "Doktor istirahat etmeni söyledi, Hannah. İstesen de hiçbir yere gidemezsin. Hem hep birlikte olmanız daha iyi olabilir. Ne de olsa bu çocuk üçünüzün de kaderini birbirine bağlıyor. Birbirinizden ne kadar kaçarsanız o kadar çok dolar, eninde sonunda yüzleşmek zorunda kaldığınızda da o kadar büyük kavgalar edersiniz."

"Hayır," dedi Ares, kolunu Hannah'nın başından çekerek. Elindeki bardağı bıraktı ve ayağa kalktı. "Burada kalmaz."

Söylediklerinde haklısın, büyükanne. Birlikte yaşamayı öğrenmemiz gerek ama şu an bunun zamanı değil.”

Büyükanne elini kaldırıp onu susturdu. “Bugünün işini yarına bırakma, Ares. Bu öylece kaçabileceğin bir şey değil. Cesaretini toplayıp bodoslama işe koyulman gerek. Üçünüz de bir arada olmayı öğreneceksiniz. Yarın öbür gün bu çocuğun size ihtiyacı olacak ve sağlıklı bir ortamda büyümesine izin veremezsiniz.” Bana döndüğünde gerildim. Burada olduğumu fark etmediğini sanıyordum. “Sen de bana hak vermiyor musun, Raven?”

İçimi dolduran tuhaf ihanet hissini bastırarak onu başımla onayladım. Haklı olduğunu bilsem de bunu kabullenemiyordum. Hannah’yı evimde istemiyordum. Böylesi anlara daha fazla şahit olamazdım. İlişkilerinin kaçınılmaz olarak yeniden alevlenmesini izlemek istemiyordum.

Ares fal taşı gibi açılan gözleriyle bana döndü. “Bir tanem,” dedi yanıma gelirken.

Bir adım gerileyip yüzüme boş bir gülümseme kondurdum. “Burada kalabilirsin,” dedim Hannah’ya. Bir süre öylece suratıma baktıktan sonra başıyla onayladı ve dudaklarına hafif bir tebessüm yayıldı. Gözlerinde içimi huzursuz eden bir şey gizliydi. Sanki büyükanne onun safındayken benim sözümün beş para etmeyeceğini biliyormuş gibi benimle alay ettiğinden şüpheleniyordum.

Arkamı dönüp sızlayan kalbimle yatak odama doğru ilerledim. En kötü kâbuslarım gerçek oluyordu. Ares’le ilişkimiz sadece arkadaşlıktan ibaretken onları birlikte görmeye bir nebze katlanabiliyordum. Sonuçta onun hiçbir şeyiydim. Peki ya şimdi? Şimdi kocamın onu elinden aldığım kadına sil baştan âşık olmasını izlemek zorunda kalacaktım.

“Raven!”

Büyükannenin sesini duymamla olduğum yerde durdum ve nazik bir gülümsemeyle arkamı döndüm. Bakışları üzerimde gezindi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. “İyi misin, bir tanem?”

Başımı evet anlamında salladım. “İyiyim tabii ki.”

Büyükanne bakışlarını kaçırdı. “Bunların hepsi benim suçum. Canının yandığını göremedim, Raven. Benim yüzümden bu hâllere düştün ve tüm bunları nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sizi evlenme zorlamam bir hata mıydı? Başından beri torunumun yanında görmek istediğim kadın sendin, bu yüzden de Hannah düğünü bir kez daha erteleyince bunun bir işaret, hatamı telafi etmek için bana bahşedilmiş bir şans olduğunu sandım. Ama tek yaptığım kalbini daha fazla kırmak oldu.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, büyükanne. İnan bana, her şey yolunda. Ares’le bunu da aşacağız. Ares’le benim hakkımda yanılmadın ve içine düştüğümüz durum için seni bir kez bile suçlamadım. Hatta aksine, bunun için sana büyük bir minnet borcum var. Son birkaç ayda hiç olmadığım kadar mutluydum.”

Gözlerimin içine baktı, bir şey arıyor gibiydi. “Tek isteğim mutluluğunuzun bozulmaması,” dedi boğuk bir sesle. “Bu çocuk yüzünden aralarında koparılamaz bir bağ oluşacak ve onları birlikte görmenin seni etkilemesinden endişeleniyorum.” Yüzü hüznle doldu. “Hannah’yla Ares’i birlikte gördüğün her an gözlerinde beliren acıyı görmediğimi mi zannediyorsun, güzel kızım?”

Bakışlarımı kaçırıp kollarımı gövdeme doladım. Bu kadar belli mi ediyordum? Düşüncelerim istemsizce Hannah’nın bana bir zamanlar Ares’le ona âşık olmama dair şakalar döndürdüklerini söylediği âna kaydı. Herkes her şeyden haberdar mıydı?

“Gözlerimin önünde solup gitmeni istemiyorum, Raven. Bebeğin tekmelediğini hissetmek için elini Hannah’nın karnına koyduğunda kalbin buna dayanabilecek mi? Birlikte yaratacakları ve senin bir parçası olamayacağın anılar seni mutlaka üzecek.”

Titrek bir nefes alarak başımı kaldırdım. “O hâlde benden ne yapmamı istiyorsun, büyükanne?”

“Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu ben de bilmiyorum, güzel kızım ama kendi mutluluğunu düşünmeni istiyorum.

Bunları yaşamayı hiç istemedim. Yıllarca Ares'e duyduğum aşkın seni yiyip bitirmesini izledim. Aynı şeyleri tekrar yaşamayı istemiyorum. Diğer her şeyi sönük bırakacak büyük bir aşkı hak ediyorsun. Bir adamın birinci önceliği olmalı, ilgisi için mücadele etmemelisin. Hannah, Ares'in avucundan kayıp gitmesine izin vermeyecek ve aralarındaki bu yeni bağı kimse bozamayacak."

Keder dolu bakışlarını kaçırdı. "Seni de Sierra kadar severim. Seni hep evlatlarımdan biri gibi gördüm, Raven. Gözümde Ares'le evlenmeden çok öncesinde bile bir Windsor'dın."

Uzanıp avucunu yanağıma koydu, başparmağıyla yanaklarıma süzüldüğünü bile fark etmediğim bir gözyaşını sildi. "Gitmek istersen sana engel olmayacağım, bir tanem. Windsor Medya'nın yarısı ve bütün desteğim senin olacak. Ares'le evlenmeni hiç istememeliydim. Hatalarımı telafi etmeme müsaade et, Raven."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Benden Ares'i boşamamı mı istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Senden asla böyle bir şey istemem. Tek dileğim hayatımızdan çıkmaman. Yalnızca kendi seçimini yapmanı istiyorum, Raven. Mutluluğu seçmeni, herkesten önce kendini düşünmeni. Bunu senden başka kimse yapmayacak, kızım. Her şeyi etraflıca düşünüp ne olursa olsun Ares'in yanında olmayı seçmeni umuyorum ama aksine karar verecek olursan sonsuz desteğimin arkanda olacağını bilmeni istiyorum."

Bana gülümsedi ve parmak uçlarına yükselerek alnıma bir öpücük kondurdu. Ardından arkasını dönüp giderek beni kafamda dört dönen binlerce soruyla baş başa bıraktı.

Altmış Bir

RAVEN

Kendimi evimde misafir gibi hissediyordum. Ares'le bütün dekorasyonu değiştirmek için çok çaba harcamıştık ve bu, bir süreliğine işe yaramıştı. Hayatımıza yepyeni bir sayfa açmışız gibi hissetmemize yardımcı olmuştu. Ne var ki şimdi kafamı çevirdiğim her yerde Hannah'yı görüyordum.

Sadece birkaç gün içinde, onu kazımaya çalıştığım her yeri işgal etmişti. Lavaboda duran en sevdiği fincanında, kanepemizin üzerindeki yeni battaniyede ve evin dört bir yanına dağılmış sayısız bebek dergisindeydi. Sanki kocamdan bir çocuğu olacağını bana unutturmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi.

Bizimle yaşamaya başladığından beri ona tek kelime etmemiştim ve şaşırtıcı şekilde o da bana sataşmaya yeltenmemişti. Çoğunlukla karşıma bile çıkmıyor, çıktığında da bana tatlı tatlı gülümsüyordu.

Bu hâli kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu. Keşke ağzını açsa da içimdeki nefreti haklı çıkarabilsem diye düşünmeden edemiyordum. Son zamanlardaki tavırları bana geçmişî hatırlatıyordu; zehirli tavırlarını, beni uçurumun kenarına kadar sürüklediğini fark edemeyecek kadar kör olduğum günleri.

“Rave?”

Sesini duymamla gerildim. Eline koyduğu karnıyla mutfağa girdi. “Tanrım, doymak nedir bilmiyorum,” diye homurdandı.

Doğruca buzdolabının başına ilerleyip rafları karıştırmasını izledim. Varlığı bile sinirime dokunuyordu. Yanlış bir şey yapmasa bile evimin içinde dolanmasına dayanamıyordum.

Bir kâse çilek çıkarıp tezgâha yaslandı. “Nasılsın? Bu aralar çok sessizsin.”

Tek isteğim odamda saklanmak olsa da kendimi olduğum yerde kalmaya zorlayarak fincanımı dudaklarıma götürdüm ve kahvemden bir yudum aldım. “İyiyim.”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Haklısın,” dedi. “Ares’le anne baba olacağımızı düşünmek çok tuhaf. Karmaşık bir durum. Ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız, değil mi? Hep öyle yaparız.”

Başımı evet anlamında salladım. Kafam allak bullaktı. Son birkaç aydır bana düşmanıymışım gibi davranmışken şimdi bu hâline nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum.

“Yakında ultrasona gidip bebeğin cinsiyetini öğrenip öğrenmeyeceğimize bakacağız. Sen de gelmek ister misin?” Bir an duraksadı. “Sonuçta sen de hayatının bir parçası olacaksın. Seni dışladığımızı düşünmeni istemiyorum. Dört kişilik kocaman bir aile olacağız.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Göğsüm sızlıyordu. “Harika olur,” dedim güçlkle.

“Ne garip, değil mi? Bütün taşların kendiliğinden yerlerine oturması? Sanki ilahi bir güç devreye girdi de herkese Ares’le benim birlikte olmam gerektiğini gösterdi. Bir tek *sen* fazlalıksın.” Gözleri fal taşı gibi açılırken dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Affedersin. Öyle demek istemedim. Kulağa çok yanlış geldi.”

Kâsesine dönüp ağzına bir çilek attı ve ağır ağır çiğnemeye başladı. “Evladımız anne babasının neden birlikte yaşamadığını sormaya başladığında Ares ne hissedecek çok merak ediyorum.

Kafamda o kadar çok soru işareti var ki. Okul toplantılarını ne yapacağız? Üçümüz birlikte mi gideceğiz? Ya daha yakın gelecek? Doğum sırasında ikiniz de yanımda mı olacaksınız? Gecenin bir yarısı kalkıp onu emzirmeme yardım edecek misiniz?”

Elini saçlarının arasından geçirdi. “Son zamanlarda kendimde olmadığımın farkındayım ama bu hamilelik her şeye yepyeni bir gözle bakmama yardımcı oldu. Hiçbir şey çocuğumdan daha önemli değil, Raven.”

İliklerime kadar işlemiş bir bıkkınlıkla ona baktım. “Hannah,” dedim usulca. “Sorularına verecek bir cevabım yok ama zaten derdinin başka olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi? Neden şu oyuna bir son vermiyoruz? Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Ares’le evlenmeseydim mutlu mesut bir aile olacağınızı sanıyorsun. Kim bilir, belki de olurdunuz. Ama şimdi arkamı dönüp gitsem bile o çok istediğin eski hâlinize dönemezsin. Beni sevdiğini göremiyor musun?”

Maskesinin düşmesiyle gözleri hiddetle parıldadı. “Kafasının karıştığını görebiliyorum. Ama hepsi geçecek. Sana duyduğunu sandığı aşk, çocuğuna duyacağı sevginin yakınından bile geçemeyecek. Ares onurlu bir adamdır ve evladına hak ettiği hayatı sunmak için gereken her şeyi yapmaktan çekinmeyecek. Sence bu senin için ne anlama geliyor?”

Başımı iki yana salladım. “Ne yapacaksın? Bütün dünyaya kız kardeşinin kocasıyla yattığını itiraf mı edeceksin? İtibarını bile isteye ayaklar altına mı alacaksın?”

Sırıttı. “Neden olmasın? Elimde yıllardır birlikte olduğumuza dair istemediğim kadar kanıt var. Windsor ailesinin katı kuralları yüzünden birbirimizden nasıl ayrı düştüğümüze dair bir hikâye uyduruversem medya iki deli âşığı yiyip yutacaktır.”

Bunu düşünmek bile nabzımı hızlandırdı. “Anlattıkların büyük bir skandalın fitilini ateşleyecek, Hannah. Bunun kime ne faydası olacak?”

Omuzlarını silkti. “Çocuğumu utanç verici bir sırmış gibi herkesten gizli büyütmeyeceğim. Bir Windsor olacak. Ares’in de onu saklamasına müsaade etmeyeceğim. Sen olmasan onu birlikte büyütecektik.” Bakışlarını kaçırdı. “Sözümü dinleyip giderek bize ilişkimizi kurtarma şansı verersen ağzımı kapalı tutarım. Emekli olacağım ve çok geçmeden insanlar bebeğin babasının kim olduğu bir yana, bir çocuğum olduğunu bile umursamayacak. Yavrum ailesiyle, sevgi dolu bir evde büyüyecek. Ares’in markanın zarar görmesini engellemeye yetecek kadar bağlantısı var zaten. Söylentileri olabildiğinde bastıracağız.”

Büyükannenin sözleri zihnimde çınladı. *Hannah, Ares’in avucundan kayıp gitmesine izin vermeyecek ve aralarındaki bu yeni bağı kimse bozamayacak.*

“Hayır,” dedim. “Hiçbir yere gitmiyorum ve bunu kafana ne kadar çabuk sokarsan hamileliğini duyurmaya dair nasıl bir yol izleyeceğimizi de o kadar çabuk çözeriz. Ne yaparsan yap Ares’i geri alamayacaksın. Kafamda bir sürü şüphe olsa da aramızdaki aşka güvenim tam. Hoşuna gitse de gitmese de her adımında onun yanında olacağım. Dolayısıyla çocuğunuzun da hayatının ayrılmaz bir parçası hâline geleceğim. Kafanda hayatını kurduğun o güzel anlar var ya? Hepsinde ben de olacağım. Çocuğunu onu elde etmek için kullanamayacaksın. Bir an önce bu oyunları bırakıp bebeğin için en iyi olana odaklanmanı öneririm çünkü kimseyi bana karşı dolduramayacaksın. Ne de olsa büyürken hayatının bir parçası olacağım.”

Bakışları bir an için arkama kaydı ve birden keskin bir nefes verdi. Elini şakağında gezdirdi ve vücudu sallanmaya başladı. Yerimden kalkmama fırsat kalmadan dengesini kaybedip yere yığıldı.

“Hannah!” diye bağırdı Ares arkamdan.

Yanımdan hızla geçip yere çöktü ve onu dikkatlice kollarının arasına aldı. “Ne oldu? Tansiyonu zaten çok yüksekti.”

Ben sorusuna bir cevap bile veremedi onu kucağına aldı. Mutfaktan çıkarlarken Hannah'nın Ares'in omzunun üzerinden pis pis sırtarak bana baktığını gördüm.

Daha az önce ona Ares'le böyle anlar yaşayamayacağını çünkü hepsinde yanlarında benim de olacağımı söylemiştim ama şimdi anlıyordum ki... zaten orada olmamı *istiyordu*. Hayatımın geri kalanı boyunca buna katlanmak zorundaydım ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

RAVEN

“**H**amile olduğuna inanamıyorum,” dedi Sierra. Yüzü endişeyle doluydu. “Bu gerçek olamaz, değil mi?”

Başımı iki yana sallayarak kanepesinde arkama yaslandım. Son birkaç gündür evden giderek daha fazla uzak kalıyordum. Ares beni rahatlatmak için elinden geleni yapsa da Hannah’ın etrafında dört dönmesi yüzünden sözlerine inanmakta güçlük çekiyordum.

Büyükanne haklı çıkmıştı. Ares’in Hannah’yı pamuklara sarmaya başlaması sadece birkaç gün sürmüştü. Onu değil, çocuğunu önemsedğini bildiğimden ablama kızamıyordum bile. Elbette bu, onları izlemeyi daha kolay hâle getirmiyordu.

“Öyle,” dedim, son heceyi uzatarak. “Yakında hala oluyorsun. Tebrik ederim.”

Sierra kaşlarını çatıp başını yana eğdi. “Evet... Sen de teyze oluyorsun. Ben de seni tebrik ederim sanırım?”

Gözlerim fal yaşı gibi açıldı ve hemen ardından yüzümü buruşturdum. Sierra bakışlarını kaçırdı, ilk kez nutku tutulmuş gibiydi. Hain planlar kurmaya, şakalar patlatmaya yeltenmiyordu. Bu dalgasını geçebileceğimiz bir konu değildi.

“Büyükanne gitmek istersem bana engel olmayacağını söyledi. Boşanmamıza müsaade edecekmiş. Sonsuza Dek Mutlu Operasyonu başarısızlıkla sonuçlandı sanırım, ha?”

Sierra şaşkınlıkla doğruldu. “Ciddi misin sen?”

Başımı evet anlamında sallayıp tırnaklarıma baktım. “Sadece mutlu olmamı istediğini söyledi ama bir yanımdan benden doğru şeyi yapıp onu boşamamı istediğinden şüpheleniyor.”

“Bunun kararını yalnızca Ares’le sen verebilirsin.”

“Öyle ama sözlerinde haklılık payı vardı. Kendimi bildim bileli abini sevdim ama ne oldu bak? Hannah yine aramıza girdi.”

Sierra’nın bakışları elindeki telefonuna kaydı ve kaşları çatıldı. “Biri güvenlik sistemimi devre dışı bırakmış.”

Sözünü bitirir bitirmez Ares içeri girdi. Kendinden emin adımları ve kararlı ifadesiyle bana doğru yürüdü.

“Ares!” dedi Sierra onu uyarırcasına. Ares ona sert bir bakış attı.

Üzerime eğilip bir elini sırtıma, diğeriniyse dizlerimin altına koyarak beni kucağına aldı. İçgüdüsel bir hareketle başımı omzuna yaslayıp kokusunu içime çektiğimde gerginliğim yatıştı. Ne olursa olsun *yuvam* daima o olacaktı.

Vücudumu sıkıca kavrayıp geldiği gibi geri dönerken, “Yeter,” dedi. “Her şeyi sindirebilmen için sana birkaç gün müsaade ettim. Süren doldu. Benden daha fazla kaçamazsın, güzelim. Sorunlarımızı böyle çözmüyorduk, unuttun mu?”

Beni doğruca evimize taşıırken onu inceledim. Yaş aldıkça daha yakışıklı bir adam olup çıkmış ve her geçen yıl beni kendine daha da âşık etmişti. Peki ona olan sevgim yeterli miydi? Hızla yaklaşan zorlukların üstesinden gelmemize yetecek miydi? Medyanın gözünün üzerimizde olması, milletin ağzına sakız olmak, ortak ebeveynlik. Hannah’nın bitmek tükenmek bilmeyen hain planlarına yıllarca dayanabilir miydim bilmiyordum.

Evimize yaklaştıkça vücudum gerildi. Hannah’nın bizi göreceğinden endişeleniyordum. Ares’le evli olmama rağmen

kendi evimizin duvarları içinde, kocamın kollarında olmak yanlış bir şeymiş gibi geliyordu. Hep böyle mi hissedecektim?

Ares beni yatak odamızın ortasına bıraktığında bir adım geriledim. “Raven,” diye fısıldadı. “Konuşabilir miyiz lütfen? Günlerdir Sierra’ya kaçırıyorsun. Bir zamanlar benden sana karşı dürüst olmamı, her şeyi açık açık konuşmamızı istemiştin. Şimdi ben de senden aynısını istiyorum.”

Ona bir bakış attım ve tereddüde başımı salladım. “Ne diyeceğimi bilmiyorum, Ares. Hepsi bu.”

Elimi saçlarımın arasından geçirip banyoya doğru ilerledim. Konuyu kapatacağını umuyordum ama arkamdan geldi.

“Senden söylenmesi gerektiğini düşündüğün için söylediğin güzel sözler istemiyorum, Raven. Hiç istemedim. Gerçeği, kalbinden geçenleri duymak istiyorum. Bana korkularını bir bir anlat ki hepsini geçirebileyim.”

Elbisemi çıkardığımda yere düşen kumaşın sesi aramıza çöken sessizliği bozdu. Bir türlü yakamı bırakmayan düşünceleri sözcüklere dökmek için elimden geleni yaparak duşu açtım.

“Gerçeği istiyorsun demek?”

Suyun altına girdim ve ılık suyun tenime çarpmasıyla titrek bir nefes aldım. İçten içe peşimden gelmemiş olmasını, yalnız başıma huzur içinde ağlamayı diliyordum. Çektiğim acıyı görmesini istemiyordum.

“Hannah’yla senin yanında dönüştüğüm kişiden nefret ediyorum. Kafamdan geçen düşüncelerden, hissettiğim şeylerden nefret ediyorum. Ben kötü bir insan değilim, Ares. Ama Hannah’nın çocuğunun hiç var olmamasını defalarca kez dilemedim desem yalan olur.”

Dušta bana katılıp ellerini belime doladığında şaşkınlıkla nefes aldım. Beni duvara yapıştırıp kollarını iki yanıma koyarak vücudumu duvarla kendi arasına hapsetti. Alnını benimkine dayayarak, “Ben de öyle,” diye itiraf etti. “Karnındaki bebeğin hiçbir suçu yok, Rave. Elbette bunun farkındayım ama ben de

hamile kalmamış olmasını diledim. Kavuştuğumuz mutluluğu tırnaklarımızla kazıdık ve bir şeyin bunu tehdit etmesine dayanamıyorum. Senin mutluluğunu doğmamış çocuğumunkinden daha fazla önemsemem yanlış mı? Belki ama *önemsiyorum* işte. Ben de kötü bir insan değilim ve doğduğunda ikimizin de onu canımızdan çok seveceğinden eminim... ama biz de insanız, Raven.”

Kollarımı boynuna doladığımda Ares bana yaklaşıp vücutlarımızı birbirine bastırdı. Üzerimizden akan su tenlerimizi sırlıslıkla ediyordu.

“Ona sil baştan âşık olmanı izlemekten korkuyorum. Onunla ilgilenmeni, hamileliğinin her dönüm noktasını birlikte kutlamanızı izlemek istemiyorum. Ultrasonlara, bebek karyolalarına ve aptal *hamilelik vitaminlerine* dair hiçbir şey duymak istemiyorum. Sizi yine yan yana görmek canımı yakıyor.”

Alnıma bir öpücük kondurdu ve titrek bir nefes aldı. Onun da ne kadar üzüldüğünü görebiliyordum. “Hiçbirine şahit olmaman için elimden geleni yapacağım. Büyükanнемin zoruyla ona evimizi açmamız her şeyi daha karmaşık hâle getirdi ama bunun da üstesinden geleceğiz, Kapkek.”

Ona sımsıkı sarıldım. “Ama yapmamalısın, Ares. Bu harika bir deneyim ve ben olmasaydım baba olmanın her saniyesinin tadını çıkarırdın.”

Elini saçlarımla arasına geçirdi. “İhtimalleri düşünmenin bir anlamı yok, bir tanem. Sen benim karımsın, her şeyimsin. Hep de öyle olacaksın. Ne olursa olsun.”

“Yanılmaktan korkuyorum. Seni tekrar ona kaptırmaktan korkuyorum. Ortada bir çocuk varken ne yapabilirim ki? Aranızda sonsuza dek sürecektir bir bağ oluşacak ve neresinden bakarsan bak hep birbirini sevmiş iki insanın arasına girmiş bir kadın gibi görüneceğim. Başından beri Hannah’ın yerini tutuyordum ve ablam nihayet onun olanı geri almaya hazır. Hep istediğin şey de bu değil miydi zaten?” Derin bir nefes

alıp bakışlarımı kaçırdım. Az önce söylediğim her şeyi geri almayı diliyordum. İçimdeki şüphelerin dizginleri ele alıp aklımı bulandırmasından nefret ediyordum. Böyle biri *değildim*. Hannah'yla Ares'in yanında dönüştüğüm insanı tanıyamıyordum bile. Kendimi buna maruz bırakmaya devam edersem kim olduğumu unutacak mıydım?

"Hayır," dedi saçımı daha sıkı kavrayarak. "İstediğim tek şey *sendin*. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Beni tamamlıyorsun, Kapkek. Eksikliğinin farkında bile olmadığım o parçamsın sen. Kalbimsin, ruhumsun. Seninle geçirdiğim birkaç ay bile beni onunla geçirdiğim onca yıldan daha fazla mutlu etmişken Hannah'yla harcadığım vaktin ne önemi var? Kaderim onunla yazılmış olsaydı her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulurduk. Onu gerçekten sevseydim sana bu kadar çabuk âşık olmazdım. Hannah'yı senin sandığın gibi sevseydim onu hiç bırakmazdım. Endişelerinde haklısın. *Çok haklısın*. Ama inan bana, yapacağı hiçbir şey beni tereddüde düşüremez. Senden başka kimseyi sevmeyeceğim, Raven. Hiçbir erkek seninle birlikte olduktan sonra arkasını dönüp gidemez. En azından ben yapmam."

"Ama yaptın," diye çıkıştım. Yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Arkanı dönüp *gittin* ve aynı şeyi tekrar yapacaksın diye ödüm kopuyor. İlk seferinde güç bela ayağa kalktım ama aynı şeyi tekrar yaşamak beni mahveder, Ares. Aynı acıyı tekrar yaşayamam."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp kaşlarını çattı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Sierra'nın yirmi birinci yaş gününden," diye fısıldadım. "O-o gece... odana gelmişim. İkimiz de çok içmiştik ve alkol ihtiyacım olan cesareti toplamama yardımcı olmuştu. Daha resmiyete dökülmemiş olsa da nişanlı sayılırdık. Büyükkannen de ailem de bu konuda hemfikirdi ama ne sen ne de ben bunu dillendirmemiştik. İkimiz de ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorduk, bana Sierra'ya davrandığın gibi davranmaya devam

ediyordun. Şakacı ve nazıktın. O gece de odana nişanlanmamız hakkında ne hissettiğini sormaya gelmiştim.”

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakıyordu. “Ne?”

Titrek bir nefes aldım ve kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım. “Seni öpmeye çalıştım ama sen bana ne istediğimin farkında olmadığını söyledin...”

“Sen de sandığım kadar masum olmadığını söyledin,” diye fısıldadı. Kafası karışmış gibiydi.

Kalbim teklerken onu başımla onayladım.

“Yıllardır o geceyi rüyamda görüyorum, Raven. Arzulamam gereken son kadın olmana rağmen rüyalarımı esir almıştın.” Başımı hafifçe geriye yana eğdi. “Hepsi gerçek miydi?”

Kırık kalbim kederle sızlarken gözlerim kapandı. “O gece ilkim oldun, Ares. Bana bunun geri dönüşü olmadığını, senin olacağımı söyledin. Ben de sana inandım. Benden seninle evlenmemi istedin ve ertesi gün herkese *ablamlar* birlikte olduğunu açıkladın.”

Alnının benimkine dayayıp derin bir nefes aldı. “Raven,” dedi yalvarırcasına. “E-ertesi sabah... yatağında Hannah vardı. B-ben... bilmiyordum.”

Göğsünü ittim, midem bulanıyordu. “N-ne?”

Ares beni bırakmamakta kararlıydı. Sözlerimi başıyla onaylarken gözleri içimdeki ıstırapın aynası gibiydi. “Yüzümde bir gülümsemeyle uyandığımı, sana doyamadığımı hatırlıyorum. Ama döndüğümde yatağında cırılçıplak yatan Hannah’yı buldum. Bana gülümseyip dün gecenin çok hoşuna gittiğini söyledi. Beni o gece birlikte olduğumuza inandırdı. G-gerçekten de ... seninle mi yatmıştım?”

Bir gözyaşı damlası yanağıma süzülürken burnumu çektim. “*Evet.*” Sesim çatallandı. “Gün doğarken odandan çıkıp kendime çekidüzen vermek için Sierra’nın yanına döndüm. Sabah kahvaltıya indiğimde masada kolunu ona dolamış vazi-

yette oturmuş, herkese sevgili olduğunuzu söylüyordun. *Dünya başıma yıkılmıştı.*"

Ellerini vücudumda gezdirdikten sonra beni kucağına aldı. Düşmemek için bacaklarımı beline doladım. Kendimi hiç olmadığı kadar savunmasız hissediyordum.

"Yatağında onunla uyandığımda seninle olan şansımı kaybettiğime emindim, Raven. Abla ile yattıktan sonra yüzüme bir daha bakmayacağını düşündüm. Benim de canım senin kadar yanıyordu. Kalbim seni istiyordu. Sadece seni."

Gözyaşlarım kontrolsüzce akmaya başladığında her bir damlayı öpücükleriyle sildi. "Üzerinden birkaç gün geçtikten sonra seninle konuşmaya çalışmıştım. Hatırlıyor musun? Büyükanne'nin oturma odasıındaydın ve sana Hannah'yla ne zamandır birlikte olduğunuzu, nişanımızın ne olacağını sormuştum. Bana karşı ufacık bir şey bile hissedip hissetmediğini, gözünde biraz bile değerim olup olmadığını." Burnumu çektim, hüngür hüngür ağlıyordum. "Sana o soruları sorarken sesimin nasıl titrediğini, içimi dolduran korkuyu hâlâ hatırlıyorum. Bana acıyan gözlerle bakıp beni geri çevirmiştin. Beni aileden biri olarak gördüğünü, gözünde Hannah'ın kız kardeşinden başka bir şey olamayacağımı ve büyükanne'den nişanımızı bozmasını isteyeceğini söylemiştin." Ares'in kolları vücudumu daha sıkı kavradı ama yüzüne hâlâ bakamıyordum. "O gün paramparça olan kalbimin parçalarını hiç toplayamadım. Yıllarca yepyeni çatlaklar açmaya devam ettiniz ve artık buna dayanacak rakatım kalmadı. Dayanamıyorum, Ares. Sana yalvarıyorum, benden geriye kalanları da yok etmeyi bırak artık."

Elini yüzüme koyup ona bakmam için zorladı. Gözlerinde içimi parçalayan acının yansımasını gördüm. "Seni seviyorum," dedi. "O zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum. Kimi kandırıyorum? Seni sevmeyi hiç bırakmadım ki." Yüzüme eğildi ve dudaklarına bir öpücük bıraktı. "Her şeyi mahvettiğimi sandım, Raven. Hayatımdan çıkma diye elimden geleni yaptım."

Alnını benimkine bastırıp titrek bir nefes aldı. “Yıllarca bana verdiğin şeylerle yetinmeye çalıştım, seninle biraz olsun zaman geçirebilmek için türlü türlü bahaneler ürettim. Sırf seni birkaç saniyeliğine bile olsa görebilmek için insanlarla kaynaşma bahanesiyle defilelere katıldım. Çoğu zaman altında çok daha büyük nedenler yattığını bile bile sadece sana göz kulak olduğumu söyleyip kendimi kandırdım. İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordum ama senden uzak kalamıyordum. Kendime sınırı aşmadığım müddetçe bunun sorun olmayacağını söyledim ama bu kadar yakınında olup sana benim diyememek... beni öldürüyordu. Sana yemin ederim hayatımızın geri kalanını kaybettiğimiz onca yılı telefı ederek geçireceğim. Bu sefer yaptıkları Hannah’nın yanına kâr kalmayacak. Yemin ederim, Raven, seni bir daha asla üzmeyeceğim.”

Dokunuşları, öpücükleri bu kez çok farklıydı. Çok daha duygusal, çok daha çaresizlik doluydu. Popomu kavrayarak, “Bir tanem,” diye inledi. “Seni seviyorum.”

Saçlarını sımsıkı kavradım. “Ben de seni seviyorum. Hep sevdim.”

“Seni bir daha asla bırakmayacağım,” dedi boynuma doğru.

Elimi aramıza uzatıp aletini kavradım ve tam olmasını istediğim yere yerleştirdim. Gözlerimin içine bakarak kalçasını ağır ağır benimkilere doğru itti.

“Hiçbir yere gitmeyeceğim. Ne olursa olsun seninim,” dedi.

Aleti içimde kaybolduğunda haykırdım. Ares vücudumu düşün duvarına dayayıp beni becermeye koyuldu. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı ve bir an için diğer her şey gözüme önemsizmiş gibi göründü.

Koca dünya kaybolup gitti ve geriye sadece ikimiz kaldık. Kendimi her şeyin üstesinden gelebileceğimize, hiçbir şeyin bizi birbirimizden ayıramayacağına inandırdım.

Yanıldığımı bilmeliydim.

Altmış Üç

RAVEN

Mutfığa girdiğimde Hannah'yı kahvaltı masasında otururken buldum. Güzel gözlerinin altları morarmıştı. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri bıkkınlıkla doluydu. Her şeyi biliyordu. Ares'in beş yıl önce yaptıkları konusunda onunla yüzleştikten emindim.

Ofladı ve titreyen elleriyle çay bardağını alıp bakışlarını kaçırdı. Keşke oyunumuzu sürdürecektik gücüm olsaydı ama sabrım tükenmişti. Ares'in dün gece anlattıklarından sonra ona bakmaya bile tahammülüm yoktu. Elimden aldığı onca şeyin ardından onu hayatıma nasıl dâhil edebilirdim ki? "Neden yaptın?" diye sordum.

Bana dönüp dişlerini sıktı. "Ne yapmışım?"

"O sabah... neden gizlice Ares'in odasına girdin? Neden seninle yatmış gibi davrandın?"

Yine bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. Yüzüme bakacak cesareti yoktu. Hiç böyle suspus olduğunu görmemiştik ama hâlâ bana bir cevap vermiyordu. Yaptığının yanına kâr kalacağını sandığı ortadaydı. Ne zamandır beni parmağında oynatıyordu?

"Hayatında *bir kez olsun* bana karşı dürüst ol. Neden bana, Ares'e böyle bir şey yaptın?"

Başını kaldırıp iç geçirdi. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Gözleri belli belirsiz bir öfkeyle parlarken, “Çünkü onu istedim,” dedi. “Bana da hep sana baktığı gibi bakmasını istedim. Bir Windsor olmanın ayrıcalıklarını istedim.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne zaman öğrendin?”

O kadar umursamazdı ki körüklenen öfkemi dizginlemeye çalıştım. Hamile olmasaydı önündeki çayı başından aşağı döküp korumalarımızdan onu dışarı atmalarını isterdim.

“Dün akşam,” dedim.

Çenesi kasıldı ve beni başıyla onayladı. “Ares’in bu sabah neden gitmemi istediği şimdi anlaşıldı. *Senin* yüzünden bana bakmaya bile katlanamıyor. Büyükannesi araya girmeseydi beni yaka paça dışarı atacaktı.” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Neredeyse istediğin oluyordu. *Neredeyse*.”

Ares’in bunu görmezden gelmeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Ben de hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmek istemiyordum ama elimden ne gelirdi ki? Ne ben ne de Ares, bebeğe bir şey olması riskini göze alabilirdik.

Öylece ona bakarken aramızdaki uçurumun hiç bu kadar geniş olmadığını düşündüm. Gözümde bir yabancından farksızdı. Onu biraz olsun tanımış mıydım? “Yıllardır çektiğim eziyetin, kalp kırıklığının sorumlusu olmana rağmen yaptıklarından zerre kadar pişmanlık duymadan karşımda oturuyorsun. Ben *senin kardeşinim*, Hannah. Bunu bana nasıl yaparsın?”

Boş bir kahkaha attı. “Burada olmanı bile bana borçlusun. Annemle babam seni sırf kök hücre nakli için yaptı. Sırf ben yaşayayım diye doğdun. Öz ailen bile seni istemedi, Raven. Neden bunu anlayamıyorsun?” Çok doğru bir şey söylemiş gibi kaşlarını çatı. “Sevdikleri tek çocukları, Ares’e en uygun eş, bir Windsor olmaya layık kişi benim. En mantıklısı bu. Sana bir garezim falan yok.”

Sözleriyle ağzıma gelen midemi bastırmak için dudağımı ısırdım. “Sen bu hayatta gördüğüm en kibirli narsistsin. Aramızda

kan bağı olmasından bile tiksiniyorum. Buraya kadar, Hannah. Sabrım tükendi artık. Seni hayatımda istemiyorum. Karnındaki çocuk doğar doğmaz yüzünü bile görmek istemiyorum. Onu kendi çocuğummuş gibi seveceğime söz veriyorum ama sen artık benim için ölüsün. Keşke seni silip atacak cesareti daha önce bulabilseydim. Keşke ne kadar bencil, ne kadar narsist biri olduğunu daha önce görebilseydim. Yıllardır senin için türlü türlü bahaneler ürettim, kendime ve çevremdeki herkese sadece hastalığının ardından hayatını dolu dolu yaşamak istediğin için böyle davrandığını söyledim. Ama buraya kadarmış. Artık ablam falan değilsin, Hannah.”

Gülümsedi. “Sözlerini umursamamı, gözyaşlarına boğulup beni affetmen için ayaklarına kapanmamı mı bekliyorsun? Öyleyse daha çok beklersin. Yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. *Tek* pişmanlığım seni küçümseyip Ares’le evlenmemek. Onun peşinden gidecek kadar cesur olmadığını sanmıştım ama önemi yok. Hatamı hâlâ telafi edebilirim. Bence elini çabuk tut, canım kardeşim. Yolumdan kendi isteğinle çekil.”

Dişlerimi sıkarak gözlerimi kaçırdım. İçimi yakıp kavuran öfkeye rağmen kalbim sızlıyordu. Şimdiye dek buna alışmış olmam gerekirdi ama sözleri hâlâ canımı yakıyordu. “Sen...” Dışarıdan gelen yüksek sesli uğultu sözümü kesti ve pencereden dışarı baktığımda üzerinde *The Herald* yazan bir helikopterin malikâne arazisinin üzerinde süzüldüğünü gördüm.

Evin dört bir yanından alarm sesleri yükselirken iki koruma mutfağa daldı. Pencereilerin önündeki perdeler kendiliğinden kapanmaya başladı. “Bir güvenlik ihlali oldu, Bayan Windsor. Bay Windsor yola çıktı.”

Korumalarımızdan biri, Ben, bana bir tablet uzattı. Ek-randaki haber manşetini ve altındaki fotoğrafı gördüğümde kalbim tekledi. Ares ve Hannah’nın gençliklerinde çekilmiş bir kare bana bakıyordu. Hannah’nın arkasında duran Ares kollarını beline dolamış ve dudaklarını boynuna bastırmıştı.

Habere, *Çağ dışı aile gelenekleri ve hadsiz bir kardeşle paramparça olmuş bir aşk*, başlığı atılmıştı. Bakışlarım sayfada gezinirken kalbim sıkıştı. Yıllar içinde çekilmiş fotoğraflarıyla dolu makale, ilişkilerini baştan sona anlatıyordu. Onca kareye rağmen içlerinden biri özellikle midemi bulandırıyordu. Kısa zaman önce üçümüzün de katıldığı galada çekilmişti. Ares'in kolu benim belimde olsa da gözleri Hannah'daydı. Fotoğrafın çekildiği açı yüzünden ona özlemle bakıyormuş gibi görünüyordu ve bu hâllerini görmek bile içimi paramparça ediyordu.

"Hatamı telafi edeceğimi söylemiştim."

Başımı tablettten kaldırıp şaşkınlıkla ona döndüm. "Bunu sen mi yaptın?"

Sırıttı. "Bana başka seçenek bırakmadın. Sana hâlâ fırsatın varken çekip gitmeni söylemiştim. Artık bütün dünya benim yerime geçmiş ucuz bir kadından ibaret olduğunu öğrendi. Bundan böyle gittiğin her yerde insanlar arkandan fısıldaşacak ve Ares'in benimle olamamasının ne kadar üzücü olduğunu söyleyecek. Çocuğumuz doğduğunda herkes senden daha da nefret edecek. Böyle bir baskıya ne kadar dayanabilirsin sence? Bütün dünya yuva yakan bir kadın olduğunu konuşacak. Ablasının nişanlısını elinden alan iğrenç bir fahişe olduğunu söyleyecekler. Yorumları da bir okusana."

Sayfayı aşağıya kaydırduğımda söylediklerinde haklı olduğunu gördüm. Makale, Hannah'nın işi hakkındaki endişelerini fırsat bilip Ares'i ayarttığımı ima ediyordu. Titreyen ellerimle telefonumu çıkardım ve sosyal medya hesaplarımdaki bütün gönderilerin altının hakaretlerle dolu olduğunu gördüm.

Tableti elimden bırakıp sakın bir nefes aldım. Böyle bir şeye kalkışacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Ares'i geri kazanmaya çalışması bir şeydi fakat bütün modellik sözleşmelerimin kamuoyundaki imajıma bağlı olduğunu bile bile itibarımı iki paralık etmesi?

“Ne zaman duracaksın, Hannah? Bunun kariyerime, markama ne büyük bir zarar verdiğinin farkında mısın?”

Gülümsedi. “Benden çaldığın her şeyi geri alana kadar durmayacağım. Ares’le tekrar birlikte olamasak bile benim olan hiçbir şeyin sana kalmasına müsaade etmeyeceğim.”

Yüzümü ellerimin arasına gömüp titrek bir nefes aldım. “Ares başından beri senin olmadı. Olduğunu sandığında bile *beni* sevdi. O zaman da şimdi de.”

Başını iki yana salladı. “Bunları hiç kafana takma. Sonuçta onu daha önce de elimden aldım, değil mi?”

İçimi kemiren endişeye daha fazla dayanamayıp yere çöktüm. Evet, onu daha önce de elimden almıştı. Aldatmacalar, yalanlar. Bundan sonra hayatım böyle mi olacaktı? Elimdeki avucumdaki her şeyi, *benliğimi* paramparça etmeye devam mı edecekti?

Nefes almak için elimden geleni yapsam da ciğerlerim yanıyordu. Yavaş yavaş her bir zerremi ele geçiren paniğe teslim oluyordum.

“Raven!” diye bağırdı Ares. Yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve boğazıma yükselen ilk hıçkırık özgür kalırken kollarını etrafıma sardı.

Kollarımı boynuna dolayıp kendimi tutmayı bıraktım. “D-dayanamıyorum, Ares. Böyle y-yaşayamam. Y-yapamam.”

Başımı kavrayıp sırtımı sıvazladı. “Böyle yaşamayacaksın. Yemin ederim bunu düzelteceğim. Her şeyi düzelteceğim, bir tanem.”

“*Düzeltemezsin.*” Sesim çatallandı. Ortada bir çocuk varken Hannah’dan kurtulmam mümkün değildi. İstedigini alana kadar durmayacaktı ve benim buna dayanacak gücüm kalmamıştı.

RAVEN

Gözlerimden süzülen yaşlar ve peşimdeki Ares’le yatak odamıza yürürken doğru düzgün düşünemiyordum bile.

“Bir tanem,” dedi Ares. “Lütfen. Her şeyi düzelteceğime inan lütfen.”

Hışımınla ona döndüm. “Nasıl düzelteceksin?” diye bağırdım. “Ne yapacaksın, Ares? İnternet hakkımızda yazılmış boy boy makalelerle çalkalanıyor. Sanki bir dergiye dava açacaksın da herkes susacak. Artık çok geç!” Soyunma odamıza girdim ve savsak hareketlerle kıyafetlerimi askılardan çıkarmaya başladım.

“Raven,” dedi Ares usulca. “Ne yapıyorsun? Lütfen... yapma. Sana yalvarıyorum.”

Başımı iki yana sallayıp valizimi çıkardım. “Onunla aynı evde bir saniye daha kalmayacağım. Denedim, Ares. Yıllardır elimden gelen her şeyi yaptım, onu mutlu etmek için benliğimden ödün verdim. Artık dayanamıyorum.”

Omuzlarımı sıkıca tuttu, bakışları panikle doluydu. “Gitmene izin veremem.”

“Senden izin istemiyorum, Ares. Bunu yapamam. Hayatımın geri kalanını öz ablamın bana ettiği eziyetlerle geçiremem. Ardı arkası kesilmeyen üstü kapalı iğnelemeleriyle, suçluluk duygusuyla, manipülasyonlarıyla, yalanlarıyla uğraşamam.”

“O zaman o gider, Raven. Mutluluğun için yapmayacağım hiçbir şey yok.”

Kollarımı boynuna dolayarak gözlerinin içine baktım, kalbim sızlıyordu. “Büyükannenin buna izin vermeyeceğini biliyorsun. Bebeğin senden olduğu kesinleşene kadar Winsor malikânesinde kalmasını istiyor. Onu birlikte nasıl büyüteceğinizi öğrenmenizi istiyor ve aranızdaki sorunları çözene kadar da kararından dönmeyecek. Ben... bunu daha fazla sürdüremem, Ares.”

“O ne demek oluyor, bir tanem?”

Bir adım geriledim. “Henüz bilmiyorum. Sadece... biraz düşünmem için bana zaman vermeni istiyorum. Şu an onunla aynı ortamda olamam. Arkama yaslanıp hayatımı bir kez daha altüst etmesini izleyemem. Kalırsam pişman olacağım bir şey yapacağımdan korkuyorum. Şu an dilimi tutmam mümkün değil ve isteyeceğim son şey sağlığını tehlikeye sokmak. Onu üzersem ve tekrar bayılırsa ne yapacağız? Olan yeğenime olacak. Böyle bir şeyin vebalini alamam.”

Elime gelen her şeyi ne olduğuna bile bakmadan valizime doldurmaya başladım. Hannah’nın etrafında olma fikri bile tüylerimi diken diken ediyordu. “Dahası, istediğim şeyin gerçekten bu olup olmadığına karar vermem gerek. Sana olan sevgimden hiçbir şüphem yok, Ares.” Duraksayıp ona döndüm. “Ama sana karşı dürüst olacağım. Sevgimizin Hannah’nın üstesinden gelip gelemeyeceğinden emin değilim. Bizi bir kez ayırdı ve aynısını tekrar yapana kadar durmayacağını ikimiz de biliyoruz. Bir düşünsene, böyle giderse gelecekte nasıl bir hayatımız olacak? Eşin ve çocuğunun annesi her fırsatta birbirine girecek. Ablamla sürekli didişmem o çocuğu nasıl zararlar verecek? Kariyerim yetmezmiş gibi bir de evliliğimi mi sabote edip duracak?”

Ares dizlerinin üzerine çöküp ellerimi tuttu. “Ne kadar zor olduğunu biliyorum, bebeğim. Yaşadığın, çektiğin bunca şeyin ardından senden bunu istememem haksızlık, biliyorum ama sana yalvarıyorum. Sensiz bir hayat düşünemiyorum bile,

Raven. Lütfen. Her şeyin üstesinden birlikte gelmenin bir yolunu bulalım.”

Başımı iki yana salladım ve ellerimi çektim. “Biraz yalnız kalmam gerek. Senden tek istediğim, düşünmem için bana zaman vermen. Kendimi bildim bileli sevdiğim herkesin gönlünü eğledim ama kimse bir kez bile bana *benim* hayattan ne istediğimi sormadı. Seninle bile büyükannen istediği için evlendim. Hayatımı başkalarının isteklerine göre yaşamaktan bıktım artık. Böyle devam edemem. Yıllardır manipüle edildim, başkalarının belirttiği kalıplara uymaya zorlandım ve hepsini istediğim şey buymuş gibi gülümseyerek yaptım. Peki ne uğruna? Hepsine neden katlandım? Evliliğimiz bana hem akıl sağlığıma hem de kariyerime mal oldu. Nihayetinde seni kazansaydım belki hepsine değerdi ama kazanamadım. Öylece ortada kaldım. Ödediğim onca bedele rağmen üç kişilik bir evlilik yaşıyoruz. Hep de böyle gidecek. Çocuğunun annesi sıfatıyla sonsuza dek hayatımızın bir parçası olacak. Bununla... Bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum.”

Ares bakışlarını yere dikti. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. “Bir hafta,” dedi usulca. “Hannah’nın yarattığı karmaşayı çözmekle uğraşırken sana da her şeyi enine boyuna düşünmen için bir hafta vereceğim.” Başını kaldırdı. “Ama kararın ne olursa olsun, asla ona dönmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Ona bir şans daha vermeyeceğim. Ömrümün sonuna kadar sevdiğim tek kadın sen olacaksın. Canını yaktığımı biliyorum, Raven. Sana verdiğim sözleri unuttuğumun farkındayım ama bir daha asla tekrarlanmayacaklar. Sen benim her şeyimsin ve seni hak ettiğimi, geri dönmeye değer bir adam olduğumu kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Acı tatlı bir tebessümle gülümsedim. “Her şeye değersin,” diye fısıldadım. “Seni *sonsuza dek* seveceğim. Sadece seçeceğim yolun kendimi sevmeme de olanak sağlayacağından emin olmam

gerek. Hannah'nın etrafındayken kim olduğumu unutuyorum, Ares. Bunu göremiyor musun?"

Elimi dudaklarına götürüp tenime öyle şefkatli bir öpücük kondurdu ki gözlerim yaşardı. Bakışlarındaki yalvarışı görebiliyor, dile getirmediği sözleri duyabiliyordum.

"Her şeyi düzelteceğim," dedi. "Bir hafta içinde evimize, bana dön, tamam mı?"

RAVEN

Beni Windsor malikânesinden alan şoför büyük bir asansörün içine yanaştığında göğsüm sıkıştı. Araba arkadaşlarımın evinin köşesine ulaşana kadar yükseldi. Yolcu kapısı açıldı ve Alanna bana elini uzattı. Ayaklarım yere basar basmaz bana sımsıkı sarıldı ve bu küçük insani jest bile beni dağıtmaya yetti. Gözyaşlarım ve boğazımdan yükselen yürek burkan şiddetli hıçkırıklar eşliğinde beni içeri götürdü. “B-ben başka nereye gideceğimi bilemedim,” dedim ona.

Alanna’yla gelinlik bakmak için ofisime girdiği günden beri arkadaştık. Kimse ilişkimize anlam veremese de en samimi ve en yakın gördüğüm dostlarımdan biriydi. Alanna eşi benzeri olmayan bir kadındı ve beni yargılamadan bana ihtiyaç duyduğum teselli verebilecek tek kişiydi.

“Onu geberteceğim,” diye fısıldadı.

“Sakin ol, küçük deli,” dedi kocası Silas.

Nazik bir gülümsemeyle bana üzerine küçük bir Ψ sembolü işlenmiş bir mendil uzattı. “Alanna acil durum hattımızı aradığın an bunu senin için hazırladı. Kumaşı bile ütüledi.”

Titreyen ellerimle mendili aldım ve Alanna’nın daha da yakınına sokuldum. Sırtımı sıvazlarken başımı göğsüne yasladım. “Ne oldu, Rave?” diye sordu usulca.

Derin bir nefes almaya yeltendim ama hıçkırıklarım daha da şiddetlendi. Alanna kollarını etrafıma daha sıkı sarıp parmaklarıyla saçlarımı nazikçe tarayarak beni elinden geldiğince sakinleştirmeye çalıştı.

“O herifi buraya getir,” dedi kocasına. Sesi bana gösterdiği nezaketle taban tabana zıttı. “Ares Windsor’ı hemen buraya getir. Raven bana olan biteni anlatmayacaksa onu konuşturacağım.”

Silas güldü. “Söylemesi kolay, Ray. Bir Windsor’dan bahsediyoruz. Onu öylece yakalarsam sonuçlarına katlanmam gerekir.”

“O-onun bir s-suçu yok,” dedim hıçkırıklarımın arasından.

Alanna hafifçe geri çekildi ve bana verdiği mendille göz yaşlarımı sildi. “Kimin yüzünden ağlıyorsun o hâlde?”

Burnumu çektim ve gözlerimi kapayıp ona her şeyi anlatacak cesareti topladım. Sierra’nın yirmi birinci yaş günü partisini, düğünü ve hamileliği hiçbir ayrıntıyı atlamadan ona bir bir anlattım. Sözlerim bittiğinde bitkin düşmüş, kalbim kırılmış vaziyetteydim. “Hiçbir çıkar yol göremiyorum,” diye fısıldadım. “Hayatım bundan sonra böyle mi olacak? Ares’le evlenerek mutlu sonuma kavuşacağımı sanırken meğer sonun başlangıcına adım atıyormuşum. Sonsuza dek acı mı çekeceğim? Eğer kalırsam Hannah ruhumu paramparça etmeye devam edecek ve geriye sadece boş bir kovuk bırakacak.”

Alanna omuzlarımı sıktı. Onun gözleri de hüzün doluydu. Bakışlarını kocasına çevirerek, “Silas da ben de işgüzar kardeşleri ve aileleri iyi biliriz,” dedi. Alanna’nın bir zamanlar Silas’ın küçük kardeşiyle çıktığını hatırlayınca bir an duraksadım. “Sonunda galip gelen daima aşk olur, inan bana. Şu an her şeyin gözüne üstesinden gelinemezmiş gibi göründüğünü biliyorum ve çekip giderek en doğru şeyi yapmışsın. Öyle bir ortama hapsolmak insana eşiyle evlenme nedenini unutturur. Sakinleşip biraz olsun kendine geldiğinde ondan uzak kalmanın kafanı netleştireceğini göreceksin, Raven.”

Silas'a döndü. "Onu yerden yere vuran makaleleri kaldırabilir miyiz?"

"Halledecektim ama birileri benden önce davranmış. Dünyanın dört bir yanındaki sunucuların hepsi çökmüş. Haberlere göre en büyük haber sitelerinden ikisine erişilemiyormuş. Ares Windsor'ın işi olduğundan şüpheleniyorum. Nasıl yaptığını bilmesem de karısı için elinden geleni ardına koymadığı ortada."

Alanna gülümsedi ve bana cesaret verici bir bakış attı. "Gördün mü bak? Şu an hiçbir şeye dayanamayacak gibi hissettiğini biliyorum ama o adam seni canından çok seviyor. Gerçi bunun Hannah'ya katlanmana değip değmeyeceğinden emin değilim. O sürtükten hep nefret etmiştim zaten. Paçayı kurtaracağımdan emin olsam bağırsaklarını çoktan deşmiştim."

Yaşlı gözlerime rağmen gülümseyip başımı iki yana salladım. "İnsanın ödünü kopartıyorsun."

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Silas usulca.

Kapı çaldığında gerildim. Buraya sadece medyadan değil, ailemden de bir süre kaçmak istediğim için gelmişim. Kimse-nin beni aramayı akıl edemeyeceği tek yerin Alanna'yla Silas'ın yanı olacağını düşünmüştüm.

Silas kaşlarını çatıp ön kapıya doğru ilerledi. Önce sıkıntıyla inlediğini, ardından da Sierra'nın sesini duydum. Koşar adımlarla oturma odasına girdi ve Alanna manidar bir gülümsemeyle kanepede ona yer açtı.

"Buraya geleceğini tahmin etmişim. İyi misin?" diye sordu. "Haberleri gördüm, sonra da Ares bana evi terk ettiğini söyledi. Perişan hâlde."

Silas telefonunun ekranında yanıp sönen ismi göstererek, "İti an çomağı hazırla," dedi.

"Windsor?" Telefonu hoparlöre alıp hepimizin duyabileceği bir yere koydu.

"Karım nerede? Peşindeki korumalar onu kaybettiklerini söyledi. Hani elindeki en iyi adamlar bunlardı? Karım hangi

cehennemde? Bütün dünya onun peşinde ve beceriksiz adamların onu bulamıyor. Saçının bir teline bile zarar gelirse seni geberteceğim, Silas.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Korumalar mı? Ares’in güvenliğini riske atmayacağını tahmin etmem gerekirdi ama peşime taktığı *korumaları* fark etmediğime inanamıyordum.

Silas kıs kıs güldü. “Raven güvende.”

Ares bir süre sessiz kaldı. “Seninle mi?”

“Hayır.”

“Nerede o zaman?”

Silas telefonu suratına kapattı. Ona minnetle gülümsemeden edemedim.

“Evet,” dedi. “Belli ki sana abayı yakmış. İçinde bulunduğu durum ne olursa olsun soğukkanlılığından ödün verdiğini *hiç* görmemiştim. Bir keresinde Sierra’yı kaçırmaya yeltenen heriflere en ufak bir panik belirtisi göstermeden mâni olduğunu görmüştüm ama sen on dakikalığına ortadan kayboldun diye dünyası başına yıkılmış.”

Kollarımı etrafıma sarıp derin bir nefes aldım. “Sadece beni sevmesini istemiştim. Bunun yeterli olması gerekmez miydi? Bencillik mi ediyorum?”

“*Hayır*,” dedi Sierra. “Keşke her şey o kadar kolay olsaydı, Rave ama artık konu sadece sen ve Ares’ten ibaret değil. Hoşumuza gitse de gitmese de Hannah bundan böyle hayatınızın ve evliliğinizin bir parçası olacak. Bunu kabullenip kabullenemeyeceğini düşünmek için ondan biraz uzak kalman yapabileceğin en doğru şeydi. Böylesi her şeye bodoslama atlayıp işin içine bir de bir çocuk girdiğinde Ares’in kalbini kırmaktan iyidir. Ya ikisi de sana bel bağlamışken onların yanında olamayacağına kanaat getirseydin?”

Sözlerini başımla onaylayıp arkama yaslandım. Kafam allak bullaktı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca sektörü çalkalayan sonu gelmez dedikodulara ve alçakça hakaretlere katlanmak

zorunda kalacaktım ve bu sadece bir başlangıçtı. Ares'le **kalmayı** seçersem daha ne kadarına katlanmam gerekecekti? **Doğacak** çocuklarını nasıl bir ortamda büyütecektik? Neresinden **bakar-**sam bakayım kalmam hepimizi mutsuz edecekti.

Altmış Altı

RAVEN

Alanna'nın benim için hazırladığı kahvaltıdan dalgın dalgın bir ısırık aldım. Kendimi tutmaya çalışsam da bütün gecemi sosyal medya hesaplarımda gezinip nefret dolu yorumları okuyarak geçirmiştim. Ares elinden geleni yapmış olsa da silinen içeriklerin ekran görüntüleri internetin dört bir köşesindeydi. Dedikodu dergileri bizi konuşuyor, hepsi Ares'le Hannah'nın ilişkisine dair bir zaman  izelgesi oluşturmak için kendilerini yırtıyordu.

Hannah'nın hamilelik haberinin *The Herald*'da yayınlanmasına hiç şaşırmamıştım. Hakkımda yazdıkları şeyler beni daha da kötü göstermekten başka işe yaramamıştı. Artık çocukluktan beri birbirine açık iki insanın arasına giren kötü kadın değil, aynı zamanda müstakbel kötü üvey anneydim.

Ares'e olan aşkımın böyle iğrenç şekillerde sapınlması şimdiye dek yaşadım en zor şeylerden biriydi. Karşıma hâlâ Hannah'yla birliktelerken onlara nasıl baktığımı gösteren, çekildiğini bile hatırlamadığım fotoğraflar çıkıyordu. Medya bütün dünyayı yıllardır onu baştan  ıkardığıma, ablamla aralarını bozmaya  alıştığıma inandırmıştı. Her şeyin onun başının altından çıktığı gün gibi ortadaydı. Kendimi bildim bileli bana düşmanı gibi davranmıştı. Yaptığı her şeyin suçunu üzerime atmış, hikâye-

mizi beni kötü gösterecek şekilde çarpıtmıştı. Hayatımızın geri kalanı da böyle geçecekti.

Bebek doğduğunda ne olacaktı peki? Kendi evladını da bana karşı mı kullanacaktı? Ares'in aklını çelmesi ne kadar sürecekti bilmiyordum ama eninde sonunda bunu başaracağından şüpheleniyordum.

Kahvemden bir yudum alarak ikiyüzlü insanların yuva yıkan bir kadını desteklemeyi reddettiklerini söyleyip içlerinde ellerimle dikiğim parçaların da bulunduğu tasarımlarımı param-parça ettikleri videoları kafamdan atmaya çalıştım. Hannah'nın hayranlarından gelen ölüm tehditlerini ve kendi hayranlarımı kaybetmemi de unutmamak gerekiyordu. Sayısız modellik anlaşmam hiçbir gerekçe gösterilmeksizin feshedilmişti. Hannah inşa ettiğim her şeyi ufak ufak yıkıyordu ve istediğini alana kadar durmayacaktı.

Silas gülerek bana bir bakış attı. "Ares Windsor, *The Herald*'ı ve diğer birkaç dedikodu dergisini satın almaya çalışıyormuş. Senin hakkında haber yapmalarını yasaklayacakmış."

Sözleri karşısında kalbim tekledi. Birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi sanmıştım ama eninde sonunda o da bu mücadeleden bıkacaktı. Sonumu elleriyle hazırlayan öz ablamken o bile beni kurtaramazdı.

Kapı çaldığında Silas inleyip Alanna'ya döndü. "Daha fazla Windsor'ın kapımıza dayandığına dair bahse girmek ister misin?"

Alanna ona sırtıp omuzlarını silkti. "Gelmeseler daha kötü, Si. Raven kendisininkinin aksine onu sevecek bir aileyi hak ediyor. Bakalım Windsorlar onu hak ediyor mu?"

Silas iç geçirdi ve karısına tatlı tatlı gülümsedi. "On origami turna kuşu," dedi. "Beni daha fazla Windsor'a evimizi açmaya zorlayacaksan bedeli bu olacak."

Alanna bir kolunu bana dolayıp onu başıyla onayladı. "On beş olsun."

Sierra başını omzuma dayadı, onun yüzü de en az benimki kadar keder doluydu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez ne bana umut vermeye çalışmış ne de kafasındaki peri masallarında kaybolup gitmişti. O da benim kadar sessizdi. İkimiz de geleceğin ne getireceğini öngöremiyorduk. Hakkımdaki haberleri okuduğunu ve onun da canının benim kadar yandığını biliyordum.

Silas asık suratıyla arkadaşında Lex, Lucá ve Zane'le oturma odasına girdi. Valentina da birkaç adım gerilerinden geliyordu. Silas karısına bir bakış attığında Alanna güven verici bir tebessümle ona karşılık verdi.

Saçımı okşayıp bana gülümsedi. "Senin için çok endişelenmişler. Hepsi tek tek beni aradı. Windsorların güvenliğinden sorumluyken onları habersiz bırakmak doğru gelmedi. Ares'e nerede olduğunu söylemedim ama onlardan bir şey saklayamadım. Telefonunu açtığımda Valentina *ağlıyordu*. Oysa bugüne dek gözlerinin dolduğunu bile görmediğime çok eminim."

Önce Lex, ardından da Luca bana sıkıca sarıldı. Zane ise saçlarımı karıştırdı, bakışları endişe doluydu. Yemek masasına oturduklarında, "İyi misin?" diye sordu Luca.

Valentina ellerimi tuttu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Burada olmasını hiç beklemesem de Luca'yı görmesi pahasına yanımda olacağını bilmeliydim. "Yazdıkları makaleleri gördüm. Ne yapmalıyız? Bir açıklama hazırlatalım mı? Büyükanнемiz bebekle Hannah'nın sağlığından endişelendiği için sesimizi çıkarmamamızı söyledi ama... bilmiyorum. Kös kös oturmak doğru gelmiyor."

Başımı iki yana salladım. "Tam da bu yüzden evden kaçtım ya, Val. Kavgı etmeden onunla aynı ortamda duramayacağımı ama bunu yaparsam da sağlıklarını tehlikeye atacağımı biliyordum. Kafamı toplayana kadar geri dönemem. Döndüğümde... bana bambaşka bir yerden saldırması ne kadar sürecek? Bir şey yapmasa bile medyanın ilgisine ne kadar tahammül edebilirim?"

Elimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim. İstedğim her şeye kavuşmanın eşiğine gelmiştim ama bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmem gerekirdi. Ne zaman kendime ufacık bir mutluluk bulsam avuçlarımın arasından koparılıp alınmıştı.

Lexington bir parmağını havaya kaldırdı. “Şışt,” diye mırıldandı. “Ares arıyor.”

Telefonu açıp gülümsedi. “Evet, ondan haber aldım. İyi olduğunu söyledi. Güvende... Hayır, nerede bilmiyorum. Korumalara onu bulmalarını söylememiş miydin?” Başını salladı. “Nasıl hâlâ bulamamışlar?” diye sordu sahte bir endişeyle. “Peki, tamam. Gözümü dört açarım.”

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu kulağından indirip iç geçirdi. “Sana bir hafta müddet vereceğini söylediğini biliyorum ama bence o kadar dayanamayacak. Ne yapacaksın?”

Bana öz anne babamdan, ablamdan daha çok aile olmuş insanlara baktım. “Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Kaçtığım, Hannah’ya boyun eğdiğim için kendimi korkak gibi hissediyorum.”

“Hiç de bile,” dedi Luca elini kaldırarak. “Bize iyi gelmeyen insanları, durumları bırakıp gitmeyi normal karşılamaya başlamamız gerek. Ruh sağlığın zarar görmeye başladığında sırf herkes senden bunu bekliyor diye bir şeylere katlanmak zorunda değilsin. Kafanı toplayıp sağlıklı bir karar vermek için biraz uzaklaşmak istemen çok normal. Konu Ares olduğunda kimsenin sana bir seçenek sunmadığını biliyorum ama kendi kararını vermek en doğal hakkın. Hiç acele etme, Raven. Seçimin ne olursa olsun biz hiçbir yere gitmeyeceğiz, her zaman yanında olacağız. Tıpkı Sierra gibi daima küçük kız kardeşimiz olacaksın.”

Lex onu başıyla onayladı ve ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken kolunu vücuduma doladı. “Kararın ne olursa olsun arkadayız.”

Sierra ve Valentina başlarını sallayarak ona katıldı. “Seni seviyoruz, Rave,” dedi Sierra. “Sadece senin için en iyisini isti-

yoruz, bu Ares'i üzecek olsa bile. Biliyorum, abimi seviyorsun ama ben olsam sırf onunla birlikte olabilmek uğruna bütün bu saçmalıklara katlanabilir miydim bilmiyorum.”

Valentina onu başıyla onayladı. “Bazen sevgi her şeyin üstesinden gelmeye yetmez. Özellikle de bütün dünya sizi ayırmaya çalışırken tutunabileceğin başka dal yoksa.”

“Millet,” dedi Silas. “Bölüyorum ama bunu görmeniz gerek.”

Kaşlarımı çatarak onu oturma odasına kadar takip ettim. Televizyon ekranında Ares'i görmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Sahibi olduğu bütün kanallar ortak yayında, kısacası her yerde.”

Feri gitmiş gözlerine rağmen ekrandan onu izleyip gülümsemiğini görünce elimi kalbime götürdüm.

“Medyanın eşim hakkında yaptığı asılsız haberlerin farkındayım ve hepsini açıklığa kavuşturmak için buradayım. Özel hayatımızın kimseyi ilgilendirmediğini düşünsem de hikâyenin tamamını öğrenene kadar durmayacağınızı biliyorum. Söylenilerin durmasını, eşimi rahatsız edip üzme bir son vermenizi istiyorum.

“Öncelikle, Hannah Du Pont'la bir süre birlikte olduğumuza dair haberlerin doğru olduğunu bilmenizi isterim. Fakat ilişkimizin sadece ailevi zorunluluklar nedeniyle başladığına değinmeden geçemem. Du Pontlar ve Windsorlar yıllar önce Windsor Medya ve Dreamessence şirketlerinin birleşmesiyle sonuçlanacak bir evlilik anlaşması yapmıştı.

“Büyüklerimiz Hannah'yla yaşlarımız birbirine yakından olduğundan iyi bir çift olacağımızı düşündü ve ikimiz de bu ilişkiyi yürütmek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Onu sevmek için elimden geleni yapsam da eşime duyduğum hislerden kaçamadım. Bu süre zarfında Raven'la arkadaşlıktan öte bir yakınlığım olmadı. Çıkan haberlerin aksine, gizli bir ilişkimiz hiç olmadı. Yıllarca iki arkadaştan ibarettik. Ta ki Hannah ailemizin kararlaştırdığı nişanımızı atmaya karar verene kadar.”

Ares duraksadı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

“Raven başından beri hayatımın aşkıydı ve Hannah beni terk ederek bana yapabileceği en büyük iyiliği yaptı. Kimse ona bir haksızlık etmedi. Hannah kendi isteğiyle gitti. Eşim, pek çok kişinin iddia ettiğinin aksine ne yuvamızı yıktı ne de beni baştan çıkardı. Raven sadece ailesini hak etmedikleri kadar çok seven bir kadın. *Beni* hak etmediğim kadar seven bir kadın ve son nefesimi verene kadar ben de onu seveceğim. İşte bu yüzden eşini her şeyden çok seven bir adam olarak karşınıza geçip sizden bu alçakça iddialara bir son vermenizi istiyorum. İtibarını ayaklar altına almayı, bütün gece oturup çizdiği tasarımlarını yerden yere vurmaya, söylentileri yaymayı kesmeniz için size yalvarıyorum. Tek hatası onu hak etmeyen bir adamı sevmekti ve kendi iyiliğim hatırına bu hatayı düzeltmek istemeyeceğini umuyorum.”

Bir an için gözlerini kaçırdı. “Artık gerçekleri öğrendiğinize göre eşime dair uydurduğunuz her yalan adına leke sürmek olarak kabul edilecek, uyarıma kulak asmayanlar hakkında hukuki süreç başlatılacaktır. Hukuk ekibimiz şu andan başlayarak yirmi dört saat içinde yayınlandığı tespit edilen her türlü iftira hakkında şikâyetle bulunulacaktır. Sizlerden dünyaya duyurduğunuz haberleri yazarken dikkatli düşünmenizi, eşimin de, göz önündeki diğer kişilerin de birer insan olduğunu unutmamanızı rica ediyorum. Raven tanıdığım en yufka yürekli insandır. Sözlerinizin her birini ciddiye aldığını bilmenizi isterim. Zevkten dört köşe olarak paylaştığınız asılsız dedikodularla bir kadının başını yastığa ağlayarak koymasına neden olmak istiyor musunuz? Hepinizden doğru olanı yapmanızı rica ediyorum.” Ardından dudaklarına bir gülümseye yayıldı. “Bir şey daha var. Seni seviyorum, Kapkek. Ne olursa olsun da seveceğim.”

Ekran birkaç saniyeliğine karardı ve Ares’in konuşması tekrar yayınlanmaya başladı. Gerçi gözyaşlarım yüzünden hiçbir şey göremiyordum.

RAVEN

Alanna, Sierra ve Valentina'yla şakalaşırken kanepede arkama yaslandım. Kalbim onlara duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu. Luca, Zane, Lex, Sierra ve Valentina'nın yanımda kalması Alanna'yı sevindirirse de Silas'ın suratı mahkeme duvarından farksızdı.

Valentina ve Sierra sırayla benimle uyuyarak sosyal medyada gezinip hayatımı cehenneme çevirmeme engel oluyordu. Dürüst olmak gerekirse söylentiler durulmuştu. Ares'in açıklaması işe yaramış, insanlar paylaşımlarını silmişti. Hâlâ hakkımızda haberler dönmeye devam etse de olanlar siber zorbalık ve ünlülerin ruh sağlığına dair tartışmaların fitilini ateşlemişti.

"Raven," diye seslendi Alanna oturma odasından.

Yerimden kalkıp yanına geldiğimde kaşlarını çatarak televizyonda güvenlik kameraları görüntülerini açtı. Binaya giren Ares'i fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Silas inledi. "Vay, vay, vay. En sevdiğim Windsor gelmiş demek," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Kocası korumalarını çağırıp Ares'i kovmalarını isterken Alanna başını iki yana salladı. Adamları gittiğinde Silas bana döndü. "Bu evden yalnızca kendi isteğinle çıkacaksın. Sana baskı yapmasına izin vermeyeceğim. Kararını vermekte hiç acele etme."

Luca yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Aynen öyle,” dedi. Başımı ona yasladım. Gördüğüm sevgi kalbimi sızlatıyordu. En büyük korkularımdan biri Ares’le evlenerek edindiğim ailemi kaybetmekti ama ne olursa olsun beni bırakmaya hiç niyetli olmadıklarını açıkça göstermişlerdi.

Silas’ın düzinelerce adamının bir çırpıda lobiye doluşmasını izlerken, “Bu kadar korumaya gerek var mıydı?” dedim temkinli bir tavırla.

Lex gözlerini kısarak bana baktı. “Var tabii. Yoksa Ares hiçbir yere gitmez, sen de dayanamayıp onunla eve dönersin.”

Hep birlikte korumaların ondan gitmesini istemelerini izledik. Ares arkasını dönüp dışarı çıktığında peşinden gitmemek için kendimi zor tuttum. Bir karara varmak için elimden geleni yapmıştım ama kafam hâlâ ilk günkü kadar karışık. Medyanın baskısını üzerimden almış olsa da daha bir sürü sorunumuz vardı. Hannah hâlâ hamileydi ve onun çocuğunu taşıyordu.

“Yok artık,” dedi Zane, televizyonu işaret ederek.

Ekrana bir bakış attığımda Ares’in yanında belediye başkanı ve kollarında çadıra benzer bir şeyle gerisin geri lobiye girdiğini gördüm. Silas’ın evinin girişinin ortasına çadırı kurmasına yardım eden belediye başkanı Kingston’la hoşbeş ediyordu.

“Dalga mı geçiyor?” dedi Silas.

Alanna bir kahkaha attı. “Hadi ama, Si,” dedi. “Tam da senin yapacağın türden bir şey. Bence çok tatlı.”

Hızlanan nabzımla volta atmaya başladım. Yanına koşup kendimi kollarına atmayı her şeyden çok istesem de bunu yapmak için kendimde onu seçmenin getireceği diğer şeylerle başa çıkabilecek cesareti bulmam gerekiyordu. Oturma odasında ileri geri yürürken dakikalar akıp gitti. Her şeye rağmen kalbim özlemle yanıp tutuşuyordu. Yanına gitsem mi gitmesem mi diye karar vermeye çalışırken iki saat geçip gitti.

“Rave?” dedi Lex en sonunda, pencereyi işaret ederek.

Balkona çıktım ve kuyruğuna bağlanmış bir pankartla eve doğru yaklaşan helikoptere baktım. Üzerinde, *7 gün. 168 saat. Hâlâ benim olduğumu söyle, yazıyordu.*

Valentina gülümsedi. “Bir hafta dedin, o da kabul etti. Süren dolar dolmaz kapına dayandı diye onu suçlayamazsın.” Luca yanıma gelip bir kolunu omzuma attı. “Nasılsın?”

Ona gülümsedim. “Sanırım kocamla eve dönmeye hazırım. Daha hiçbir şey bitmedi ve beni neyin beklediğini kestirmekte zorlanıyorum ama iyi şeyler kötülerini gölgede bırakıyor. Her zaman da bırakacak. İlk birkaç yıl zorlu geçecek, biliyorum ama bu, hayatımın geri kalanını hayallerimin erkeğiyle geçireceğim anlamına geliyorsa bence hepsine katlanabilirim. Ödüm kopuyor ve hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyorum ama buna değer. Ares buna değer.”

Rahat bir nefes verip başını benimkine dayadı. “Şükürler olsun,” dedi. “Seni kaybetse ne yapardık bilmiyorum.”

Helikopter balkonun üzerine ulaşana kadar yaklaştırmaya devam etti. Önümüze bir merdiven sarkıtıldı ve Ares’in basamakları indiğini fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Siktir,” diye homurdandı Silas. “Önce çadırda dikkatimi dağıtıp bana görünmeden kaçtı, sonra da pankartla hepimizi balkona çıkardı. Zeki piç. Seni içeride bulamasaıydı bana nerede olduğunu söyletene kadar lobimde yaşayacağından adım gibi eminim. Göt herif adamlarımın seni hayatta kaybetmeyeceğini anlamış olmalı.”

Bir tebessümle helikoptere bakıp başımı iki yana salladım. Beni asla bırakmayacağına söz vermiş ve söylediğini yapmıştı. Bir yanıma çekip gitsem rahatlayacağını, Hannah’yla barışma şansını değerlendireceğini düşünmüştü. Ne yanılmıştım ama.

Silas bana gülümsedi. “Kararını verdin, ha?”

Onu başımla onayladım. “Verdim.”

“Sana karşı dürüst olacağım, Raven. Tekrar düşünmeni istiyorum. Kardeşimle aramız düzelmiş olsa da bir süre onu

hayatımızdan tamamen çıkarmam gerekti. Bunu yapmasam dersini almayacaktı. Ablan da almayacak.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama ona *katlanmayı* seçmem her şeyi değiştirir. Belki aptallık ediyorum ama karmaşanın ortasına kendi rızamla döndüğüm için bir sorun olmayacağını düşünüyorum.”

Ares merdivenden balkona atladı ve dört kardeşiyle orada dikildiğimi fark edince duraksadı.

“*Sıçtık*,” dedi Luca ve Lex aynı anda. Sierra’yla Zane ise iki yanımdan ona bön bön bakmaya devam etti.

Ares bana doğru yürürken, “Sizin icabınıza sonra bakacağım,” dedi kardeşlerine. Bakışlarımı üzerinde, gözlerinin altına çökmüş morluklarda, özlemle dolup taşan gözlerinde gezdirdim. Onunla birlikte olabilmek için sayısız sıkıntıya katlanmam gerekecekti ama hepsini yüzümde bir gülümsemeyle göğüslemek üzereydim.

Sanki hemen önünde durduğuma inanamıyormuş gibi, “Raven,” diye mırıldandı. “Sensiz geçen bir hafta bile ömrümü yanımda sen olmadan geçiremeyeceği anlamama yetti. Sen yoksan hayatım beş para etmezmiş. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, bir tanem. Bunu artık anlıyorum. Hannah’nın yakınlarında olmasına izin vermemeli, büyükannemin talimatlarım dinlemek yerine seni evden uzaklaştırmalıydım. Yemin ederim Hannah’yla aramdaki bütün bağları kopardım. Konu ne olursa olsun bir derdi olduğunda büyükanneme gidecek. Her ihtiyacına koşacak bir ekip topladım ve başına tam zamanlı bir doktor diktim. Ablanın sağlığını kafana takmana hiç gerek kalmayacak. Ona bunun son teklifim olduğunu ve çocuğun hayatında olup olmayacağımın tamamen vereceği karara bağlı olduğunu söyledim. Bebekle ve Hannah’yla ilgili her şeyle kurduğum ekip ilgilenecek. Her şey bizim şartlarımıza göre olacak ve ablanı sadece *sen* istediğinde göreceğiz. Yeterli değil, biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Kalan her şeyi de birlikte çözeceğiz.” Elini tereddütle saçlarının arasından geçirdi. “Bencillik ettiğimi bili-

yorum ama elimde değil. Kendimi bildim bileli seni seviyorum, Raven. Hep de seveceğim. Keşke sana gönlümdeki gibi huzurlu bir hayat sunabileceğimin sözünü verebilsem ama beni seçmek kolay olmayacak. Öte yandan sana seni daima her şeyin önüne koyacağıma ve beni seçtiğine bir an bile pişman olmaman için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim. O yüzden beni seç, Raven. Lütfen bana dön.”

Gülümseyerek parmaklarımla yanağını okşadım, güzel yüzündeki yorgunluk belirtilerini inceledim. “Tüm bunları yapmasan da sana dönerdim, Ares. Seni seviyorum. *Ne olursa olsun*. Bunu bir süre unuttuğum için özür dilerim. Şüphelerimin, güvensizliklerimin aklımı gölgelemesine izin verdim ve karanlıkta önümü görmekte zorlandım. Hiçbiri bir daha tekrarlanmayacak. Seni seçiyorum, Ares. Kolay olmasa bile her seferinde seni seçeceğim. Ayrı geçirdiğimiz birkaç günde bile sensiz bir hayat yaşamaktansa seninle birlikte acı çekmeye razı olacağımı anladım.”

Yüzümü avuçlarının arasına alıp alnını benimkine yasladı. “Acı çekmene izin vermeyeceğim,” dedi. “Söz veriyorum benimle birlikte olmak için hiçbir bedel ödemeyeceksin. Şu an buna inanmakta zorlanabilirsin ama güven bana, her şey yoluna girecek.”

Başımla onayladım. “Güveniyorum,” dedim. “Sana güveniyorum.”

“Seni evimize götürebilir miyim o hâlde?”

Başımı evet anlamında salladığımda sırttı ve gözlerine öyle büyük bir rahatlama yayıldı ki kalbim tekledi. Oldum olası kendi peri masalımda sonsuza dek mutlu yaşamak istemiştim. Fakat belki de böyle bir şey yoktu. Belki de gerçek aşk, önlerine çıkan engellere rağmen her seferinde buna değeceğini düşünerek birbirlerini seçen iki kusurlu insan demektir.

Tıpkı bizim gibi.

Altmış Sekiz

ARES

Hannah için tuttuğum eve girerken kalbim üzüntüyle sızıyordu. İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim. Aralarındaki anlaşmazlığa rağmen Raven'ın ablasını hâlâ sevdiğini biliyordum. Aralarındaki köprüleri benim yüzümden yıkmamış olmalarını diliyordum. Tek isteğim karımın üzüntüsünün değil, mutluluğunun kaynağı olmaktı. Raven'ı tanıyordum ve hâlâ ablasının değişeceğini umduğunu biliyordum ama Hannah bildiğini okumaktan vazgeçmeyecekti.

"Ares," dedi gülümseyerek. Bu samimi, kendini beğenmiş tavırları bile sinirimi bozuyordu. Fitilini ateşlediği söylentilerin çoğunu bastırmış olsam da hepsinin kökünü kazıyamamıştım.

"Tebrik ederim," dedim. "Doktor senin de bebeğin de gayet iyi olduğunu söyledi. Görünüşe göre tek ihtiyacın ortam değişikliğiymiş."

Sözlerimi başıyla onayladı. "Evet. Burayı çok sevdim. Senin evinden daha güzel. Evin demişken, büyük bir tadilat yaptırmamız gerekecek. Bir çocuk için hiç uygun değil ve iç tasarımıından nefret ediyorum."

Hemen karşıdaki kanepeye oturdum. "Tadilat falan yapmıyoruz. Raven evimizin dört bir yanını sevgiyle dayayıp döşedi ve her şey tam da istediği gibi."

Hannah'nın kaşları havaya kalktı. "Evin onun için güvenli olmazsa kızımızı görmene izin vermem. Onu Raven'la bırakmak konusundaki şüphelerim dinmiş değil zaten. Ya kaza süsü verip yavrumuza bir şey yaparsa?"

Göbeğine bir bakış attım. Karnı çıkmaya başlamış olsa da neredeyse altıncı ayına gelmesine rağmen güç bela fark ediliyordu.

"Yavrumuz. Bebek benden mi? Bunu daha önce de sordüğümün farkındayım ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum, Hannah."

Bir an tereddüt etse de dudaklarına saniyeler içinde kocaman bir gülümseme gelip yerleşti. "Elbette senden. Raven yine aklını mı bulandırdı? Son zamanlarda onunla mı konuştun?"

Arkama yaslanıp ona baktım. "Karımın adını o pis ağzına alma," dedim gülümseyerek. "Ve bana bunu açıkla."

Yanımda getirdiğim dosyayı ona uzattım ve içindekileri incelerken pürdikkat onu izledim. "Elindeki şey bir babalık testi. Birkaç gün önce yatak istirahatin biter bitmez doktorun yaptığı kan testlerini hatırlıyor musun? Hiçbiri rutin kontroller için değildi. Fetal hücre analizi yaptırarak ve kanındaki fetal hücrelerin DNA profilini benimkilerle karşılaştırdık. Eşleşme bulunamadı. Bebeğin babası ben değilim." Elimi saçlarımdan arasından geçirdi. "Gerçi bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım, kalbim Raven için sızlıyordu. Ona bunca şeyi bir hiç uğruna mı yaşatmıştım? Hannah'nın kusurlarını başından beri görmezden gelse de ben aynısını yapmamalıydım. Onu yüzüstü bırakmıştım.

"Raven'dan bütün samimiyetinle özür dile ve o da bunu isterse –ki *isteyeceğini* biliyorsun çünkü her şeye rağmen seni seviyor– her şeyin yanına kâr kalmasına göz yumayım."

Hannah güldü. "Nedenmiş o? Ona bir şey mi yaptım? Medyanın baskısına dayanamayıp evi terk eden oydu. Ben sana bunu asla yapmazdım. Bütün zorluklara seninle birlikte göğüs gerirdim."

Başımı iki yana salladım. “Onun bile olmayan bir çocuğu büyütmemeye yardım etmeyi kabul etmişti, Hannah. Evden kaçmasının benimle hiçbir ilgisi yoktu. *Senin* yüzündendi. Karımdan asla hak ettiğinden daha azıyla yetinmesini istemem ama konu hiçbir zaman zorluklara benimle birlikte göğüs germek istememesi olmadı. Yalnızca hayatının geri kalanı boyunca öz ablasının elindeki avucundaki her şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddetti. Sadece üzerinde sahip olduğunu sandığın gücü elinden almak ve sınırlarını netleştirmek için yalnız kalmak istedi. Şahsen ben kendinde çoğumuzun yapmayacağı şeyi yapacak gücü bulduğu için ona saygı duyuyorum. Sırf içimde bu gücü bulamadığımdan, sırf yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğümünden yıllarımı *seninle* heba ettim.”

Bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. “Seni gerçekten seviyorum, Ares.”

Bir kahkaha attım. Elimde değildi. “Kendinden başka kimseyi sevmiyorsun, Hannah. Peki ya ben? Bana kalırsa ben de seni hiçbir zaman gerçekten sevmedim.”

Bir an duraksayıp ona baktım ve sadece Raven’in iyiliği için bile olsa her şeyin farklı olmasını diledim. “Raven’dan özür dilemezsem olacıklardan sorumlu değilim.”

Kollarını göğsünde kavuşturup sırtıttı. “Dilemeyeceğim,” dedi bir kaşını kaldırarak. Gerçekten de üstünlüğün kendisinde olduğunu sanıyordu. Yıllar içinde kiminle konuştuğunu unutmuştu herhâlde. Gerçi bunun sorumlusu bendim. Ona hiçbir zaman gerçek benliğimi göstermemiştim.

“Öyle olsun,” dedim ve telefonumu çıkarıp hazırladığımız materyalleri yayınlamaları için adamlarıma onay verdim. Telefonundan bildirim sesleri yükselmeye başladığında sırtıttım. Saniyeler içinde bütün büyük haber sayfaları, kariyerindeki yükselişini ve zirveye uzanan yolda attığı her adımını nasıl düşüp kalktığı adamlara borçlu olduğunu anlatan makaleleri yayınlan-

maya başlamıştı. Her şeyi toparlamak birkaç günümü almıştı ama buna değirdi.

“Gizli kapaklı ilişkilerini bilmediğimi mi sanıyordun? Ya da sette düşüp kalktığın adamları?” Kıkırdadım. “Hepsinden haberim vardı. Sadece sikimde değildin.”

Başımla telefonunu işaret ettim. “Umarım kardeşine yaşattığın deneyim hoşuna gider. Belki bir kez olsun senin yüzünden neler çektiğini anlarsın.”

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. “Ah, az kalsın unutuyordum. Bundan böyle eğlence sektöründen tek kuruş daha kazanamayacaksın. Sana iş vermeye cüret eden herkes bunun bedelini ödeyecek. Karımın gözüne bile görünmeyeceksin. Ne bir reklam ne bir yan rol hiçbir şey. Senin için yatırım yaptığım bütün filmleri yayınladıkları platformlardan kaldırıyorum. Raven’ın ona yaşattıklarını hatırlatacak tek bir şeyle bile karşılaşmasını istemiyorum. Ya sessiz sedasız ortadan kaybolursun ya da bunu zorla yaparım. Karnındaki çocuğun iyiliği için kararını iyi düşünmeni öneririm.”

“Ares!” diye bağırdı ama sözlerini duymazdan gelerek onu son kez arkamda bırakıp gittim.

Altmış Dokuz

RAVEN

Ares'le birlikte dayayıp döşediğimiz evin içinde gezinirken kalbim sızlıyordu. Temizlikçilerimiz sayesinde etrafta Hannah'dan geriye tek bir iz kalmamış olsa da onu hâlâ hissedebiliyordum. Dört bir yana sinmiş varlığının günün birinde silinip silinmeyeceğini merak ediyordum.

Kanepeye otururken vücudum titriyordu, haberlerin etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım. Bütün dünya gizli kapaklı ilişkilerini ve karnındaki çocuğun Ares'ten olmadığına dair reddedilemez kanıtları öğrenmişti. Zirveye giden basamakları böyle tırmanmak... bunu ondan hiç beklemezdim. Bir türlü aklım almıyordu. Sanki onu hiç tanımamıştım ve uğruna onca fedakârlık yaptığım için kendimi berbat hissediyordum.

Aptallığıma yanyor, ona bu kadar boyun eğdiğim için utanıyordum. Kendimi bildim bileli ona yaranmaya çalışmış, hiçbir şeyden eksik kalmadığı gün gibi ortada olsa bile hep hayalini kurduğu çocukluğu yaşadığım için kendimi suçlu hissetmiştim.

Ama o, ne yapıp edip ondan aşağıymışım gibi hissetmemi sağlamayı başarmıştı. Ares olmasaydı pençelerinden asla kurtulamazdım. Düğünden önce nişanı atmasaydı olacakları düşünmeye bile cesaret edemiyordum. Ares de ben de mutsuz hayatlarımızı yaşamaya, gizli gizli birbirimizi arzulamaya devam edecektik.

İkimizi de yıllardır parmağında oynattığı için pişmanlık duyması gereken Hannah'yken Ares'i istediğim için vicdan azabı çeken ben olmuşum.

“Bayan Windsor.”

Başımı kaldırdığımda kapının önünde bekleyen korumayla karşılaştım ve başımı hafifçe yana eğdim.

“Anneniz sizi görmek istiyor. Bay Windsor ailenizin hiçbir ferdini izniniz olmadan içeri almamamız konusunda bize talimat verdi. Ne yapmamı istersiniz?”

Kısa bir tereddüdün ardından başımı evet anlamında salladım. “Gelsin.”

Annemin gelmesini beklerken arkama yaslandım. Kalbim şimdiden sızlamaya başlamıştı. Silas ve Alanna'yla geçirdiğim hafta boyunca onu çok düşünmüştüm. Tavırlarına bahaneler ürettiğim tek kişi Hannah değildi.

“Raven,” dedi annem belli belirsiz bir panikle. Onu incelerken kaşlarım çatıldı. Kıyafetleri kırıışık, saçları dağınıktı. Onu bir kez bile böyle özensiz gördüğümü hatırlamıyordum.

“Ne istiyorsun, anne?”

Gözlerinde alev alev yanan öfkeyle bana doğru yürüdü. “Bütün dünya ablan hakkındaki söylentilerle çalkalanırken evinde nasıl sakın sakın oturabiliyorsun? Böyle bir krizi bile yönetemiyorsan Dreamessence'ı sana bırakmam mümkün değil.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona gülümsedim. “Peki sen iki hafta önce benim başıma açtığı krizi yönetmek için ne yaptın? İyi olup olmadığımı sormak için bana bir telefon bile açmadın. Babamın bana ulaşamayınca beni bulup koruması için Silas Sinclair'i tutmaya kalkıştığından haberin var mı? Sen ne yaptın?”

Annem donakaldı, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçip gitti. “Sen ona kriz mi diyorsun? Ares'in sana göz kulak olacağını biliyordum.”

Boş bir kahkaha attım. “Ölüm tehditleri alıyordum. İnsanlar tasarımımları sokaklarda yakıyor, bana yuva yıkan kadın diyor, benim gibi birini desteklemeyeceklerini ilan ediyordu. Bütün bunlara rağmen nasıl olduğumu sormak aklına gelmedi mi?”

Başını ağır ağır sallayarak sözlerimi onayladı. “Hepsi geçti gitti, değil mi ama? Kendini kurtardığına göre aynı şeyi ablan için de yapabilirsin.”

Ona gülümsedim. “Her şeyin fitilini bizzat kocam ateşlemişken bunu neden yapayım?”

“Ne?”

“Sadece Hannah için geldiysen gitmeni isteyeceğim. Ona yardım falan etmiyorum.” Duraksadım. “Ve hayatımda olmak istiyorsan buna saygı göstermen gerek. Zaman zaman aklına bir kızın daha olduğu gelse de bana neredeyse hiç annelik yapmadın. Gözün Hannah’dan başkasını görmedi ve ben bundan bıktım artık. Senden dünyanın merkezine beni koymanı istemiyorum. Ama sırf onun iyiliği için beni ezip geçmeye bir son vermek gerek. Beni sürekli onunla kıyaslamayı, iğneleyici sözleri bırakman gerek. Bir ilişkimiz olacaksa koyduğum bu şartlara göre olacak.”

Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. “İçine ne kaçtı senin, Raven? Ablanı daima kıskandığını biliyordum ama saçmalıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Sözlerimi duyuyorsun ama anlamıyorsun. Belki günün birinde aklın başına gelecek ama benim seninle kaybedecek bir saniyem daha yok.”

Köşede duran Ben’e başımla işaret verdim. “Lütfen anneme kapıya kadar eşlik et. Bundan böyle eve adımını atmasını istemiyorum.”

“Raven!” diye bağırdı annem. “Aklını mı kaçırdın sen? Aklını başına toplamazsan Dreamessense’daki hisselerimi rüyanda görürsün.”

Ona gülümseyerek arkama yaslandım. “Hepsi senin olsun. Şirket hiç umurumda olmadı, anne. Hem birbirimizi hiç kandırmayalım. Hisselerini bana bırakmaya hiç niyetin yoktu zaten. Şirketi Hannah’ya devretmek için yeni bir bahanen oldu sadece.” Omuzlarımı silktim. “Ares muhtemelen birleşme anlaşmasını feshedecek ama öyle olsun. Biricik kızın her şeye değer nasıl olsa, değil mi? İkinize de bol şans.”

Ben’e başımla bir işaret daha verdiğimde yanıma doğru ilerledi. Annemin endişesi yüzünden okunsa da onu umursayacak gücüm kalmamıştı. Ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Bir yanım eninde sonunda bana yaptıklarını göreceğini umsa da diğer yanım akıllanmayacağını biliyordu.

“Seninle gurur duyuyorum, Kapkek.”

Ares’in sesini duymamla hafifçe irkildim ve arkamı döndüğümde onu duvara yaslanmış beni izlerken buldum. Doğruldu ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle yanıma geldi.

Gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi tuttu. “Bugün seni bir yere götürmek istiyorum. Müsaaden var mı?”

Sırıttım. “Seninle ölüme bile gideceğimi hâlâ anlamadın mı?”

Çenemi tutup üzerime eğildi. “Ben de öyle umuyordum,” diye fısıldadı, dudaklarını benimkilere bastırarak.

Yetmiş

ARES

Peşimde Raven’la bizi bekleyen helikoptere doğru ilerlerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sayamayacağım kadar çok kez milyon dolarlık anlaşmaların pazarlığını yapsam da hiç böylesi bir korku hissetmemiştim.

Kemerini takmasına yardım ederken Raven, “İyi misin?” diye sordu. “Çok sessizsin.”

Başımı evet anlamında salladım ve yanına yerleştim. Gerginliğimi bir türlü bastıramıyordum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu taktığı kulaklığa doğru.

Ona gülümsedim. “Göreceksin.”

Hikâyemizin başladığı kulübeye doğru uçarken elini sımsıkı tuttum. Geçmişi değiştiremeyeceğimi bilsem de son günlerde her şeyin farklı ilerlemesini dilemekten kendimi alamıyordum. Ya o gece zil zurna sarhoş olmasaydım da Raven’la geçirdiğim her ânı hatırlasaydım? Bu mutlu evliliğe yıllar önce kavuşmuş olur muydum? Birlikte bir sürü anı biriktirmiş, birbirimizi sayısız acıdan kurtarmış olurduk.

“Vay canına!” Altımızda uzanan araziye dolduran yüzlerce çiçeği görmesiyle yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. O kadar göz alıcıydı ki. Nihayet benim olduğuna hâlâ inanamıyordum.

İndiğimizde elimi ona uzatarak, “Gel hadi,” dedim. Bana olan bakışları... Tanrım, buna asla doyamayacaktım.

Onu etrafı yüzlerce çiçek aranjmanıya çevrili platforma götürürken kalbim son sürat çarpıyordu. Her şeyin olabildiğince romantik görünmesi için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen yeterli olmadığından endişeleniyordum.

Ona döndüğümde Raven kıkırdadı. “Ne bu, Ares?”

Cesaretimi toplamaya çalışırken dudağımı ısırdım. Tanrım. Avuç içlerim bile terden sıırıslam olmuştu. Bunlar alışık olmadığı hislerdi. Gerçi bana soğukkanlılığımı kaybettiren tek insanın o olduğu düşünülduğünde buna şaşmamalıydı.

“Raven,” dedim. “Seni her şeyin başladığı yere tekrar getirmek istedim. Sana sormam gereken bir şey var.”

Tahmin bile edemeyeceği kadar uzun süredir elimin altında tuttuğum yüzük kutusunu cebimden çıkarıp kapağını açtım. Önünde bir dizimin üzerine çökerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sen benim hayatımın aşkıydın, Raven Windsor. Bana sana ne zaman âşık olduğumu soracak olsan ne cevap verirdim bilmiyorum... çünkü seni sevmediğim tek bir an bile hatırlamıyorum. Sadece her geçen gün kalbimi daha da kazandığını söyleyebilirim. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Hayatımın ışığı, günümün en sevdiğim kısmısın. Ellerimden kayıp gittiğini sandığım hayallerimin kadınısın. Keşke zamanda geriye dönüp yaptığımız yanlışları düzeltebilsem ama bu mümkün değil, bir tanem. Ancak birlikte geçirdiğimiz her gün kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğime dair sana söz verebilirim. Sen de istersen yüzündeki gülümsemeyi soldurmamak, seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, Raven.”

Titrek bir nefes aldım, ellerim usul usul titriyordu.

“Evlendiğimizde hiçbir şeyi doya doya yaşayamadık. Bu mutluluğu yaşamak istediğini biliyorum ve en başından başlayalım istiyorum, bir tanem. Hak ettiğin her şeyi yaşamayı,

hiçbir şeyden eksik kalmamanı istiyorum. Bu yüzden de burada, ilk kez öpüştüğümüz yerde sana aynı şeyi tekrar sormak istiyorum... Raven, benimle evlenip beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın?"

İçimi dolduran tuhaf bir korkuyla ona baktım.

Raven'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı, gözleri yaşlarla doldu ve sözlerimi başıyla onayladı. "Evet, Ares. Seninle evlenirim. En başa dönsek bile yine seni seçerim. Her zaman seni seçerim."

Rahat bir nefes vererek sııttım ve aldığım nişan yüzüğünü parmağına, alyansının hemen üzerine taktım.

Ayağa kalkıp karıma sımsıkı sarıldım. "Seni çok seviyorum. Her şeye en baştan başlayacağız. Kendi seçtiğin gelinlikle, ikimizin de hoşuna giden bir mekânda, etrafımız gerçekten önemsedığımız insanlarla çevriliyken evlenelim istiyorum. Sorumluluklarımızı ya da ailelerimizi bir kenara bırakalım ve sadece kendimizi düşünelim istiyorum. *Seni* istiyorum."

Yaşlı gözleriyle bana bakıp sözlerimi başıyla onayladı. "Bütün hayallerimin vücut bulmuş hâlisin."

Bakışları yüzüğüne kaydı ve bir süre hayranlıkla inceledikten sonra tekrar bana döndü. "Nereden bildin?" diye sordu. "Hayallerimdeki yüzüğün bu olduğunu nerden bildin?"

Kısa bir tereddüdün ardından bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Benimle alışverişe gelmeni istediğim günü hatırlıyor musun? Bir mücevher dükkânına girmiştik? Bir ara vitrindeki yüzüklere bakmaya gitmiştin ve bakışların buna benzer bir yüzüğe takılmıştı." Beni başıyla onayladı. Muhtemelen o gün Hannah'ya alacağım hediye için ondan yardım istediğimi de hatırlıyordu. "Ertesi gün Laurier'i arayıp ondan bu yüzüğü yapmasını rica ettim. Hem dükkânda beğendiğine benzesin hem de dünyada başka kimsede olmayan bir şey olsun istiyordum. Aptallık ediyordum, sonuçta o sıralar bunu sana vermem

mümkün değildi. Ama kendimi tutamadım işte. Belki... bir yanım günün birinde birbirimizin olacağımızı biliyordu.”

“O gün,” diye fısıldadı, “bu yüzüğü gördüğümde senden başka biriyle evlendiğimi hayal bile edemediğimi düşünmüştüm.”

Alnımı onunkine dayadım, kalbim sızlıyordu. “O kadar çok vakit kaybettik ki,” diye mırıldandım. “Zamanda geriye dönüp her şeyi düzeltmeyi çok isterdim. O güne dönebilsem hiç kimsenin, hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermezdim.”

“Belki gerçekten çok zaman kaybettik,” dedi, “ama böylesi ikimiz için de en iyisiydi. İkimizin de büyüyecek, gençliğimizdekinden çok daha iyi insanlara dönüşecek vaktimiz oldu. Yaşadıklarımız bizi bugün olduğumuz insanlar yaptı. Seninle o anları yaşamak, sana dair anılarımın bazılarını *silip atmak* için her şeyi yapacak olsam da... bir yanım geçen yıllara, aldığım her derse, başımıza gelen her şeye minnettar. Çünkü hepsi beni bugüne, sana getirdi.”

Avucumu nazikçe yüzüne koyup başımla onayladım. Eğilip dudaklarımı onunkilere hafifçe bastırarak, “Haklısın,” diye fısıldadım. “Ve seni bir daha asla bırakmayacağım.”

Son Göz

ARES

Karımın giyinme odasına girdim ve duvara yaslanıp bir süre konu izledim. Makyözü son dokunuşlarını yaparken göz alıcı görünüyordu. Açık ve kabarık bırakmaya karar verdiği uzun saçları, üzerindeki krem rengi elbiseyi ortaya çıkarıyordu.

Hannah'nın doğum gününde çizmesini izlediğim elbiseyi tamamlamıştı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Yaratıcılığı sınır tanıımıyordu ve onunla gurur duyuyordum.

Onu izlediğimi fark ettiğinde gözleri parıldadı. Duvardan ayrılıp içerideki herkese dışarı çıkmalarını söylediğinde sııttım. Niyetimi anlamış olmalıydı.

"Ares," dedi gülümseyerek. Adımı hem bir dua hem de bir günahmış gibi söylemesinden asla bıkmayacaktım.

"Bebeğim," diye fısıldadım. "Büyüleyici görünüyorsun. Sana bakmaya bile dayanamıyorum. Fotoğraflar yayınlandığında o sapık heriflerin atacağı yorumları görür gibiyim."

Kıkırdadı. "Sık dişini, hayatım. Bu sonuncu olacak," dedi. "Bu akşam podyumda profesyonel bir manken olarak son kez yürüyeceğim. Bundan böyle canım isterse sadece kendi markam için modellik yapacağım."

"Son defilenin aynı zamanda kendi markanın ilk defilesi olması ne manidar. Bir kapı kapanırken diğeri açılıyor."

Sözlerimi başıyla onayladı. “Hoş bir sembolizm olacağını düşündüm.” Kravatımı kavrayıp parmaklarına doladı. “Gerçi söylemezsem içimde kalır... ravenindiziniyalamakistiyorum hesabının attığı yorumları çok özleyeceğim. Son defilem hakkında ne diyecek çok merak ediyorum.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgilere göre kafayı seninle bozmuş ve sapıkça mesajlarından vazgeçmeyecekmiş.”

“Öyle mi?” Güldü. “Belki ona özel bir gösteri ayarlamalıyım.”

“Bence çok hoşuna gider.” Kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. “Dürüst olabilir miyim? Podyuma çıktığında insanların sana olan bakışlarından hep nefret ettim.” Dudaklarımı birleştirerek öpücüğümle rujunu dağıttım. “Sana büyük saygı duyduğum için ağzımı açıp hiçbir şey söylemedim ama içten içe herkesin benim olduğunu bilmesini istedim.”

Avucunu yanağıma koydu. “Alyansımın en arka sıralarda oturanların bile gözlerini kamaştıracağından eminim.”

Sırıttım ve elbisesini beline dek sıyırdım. “Bununla yetmemem, Kapkek.” Onu makyaj masasının üzerine oturtup bacaklarını araladım. “İçerideki her erkek seni gözleriyle yerken aklının benden başka kimseye kaymayacağından emin olmak istiyorum.”

Parmağımı uyluklarında gezdirdiğimde bana sıırıttı.

“Yine iç çamaşırı giymemişsin,” diye homurdandım.

Raven kıkırdayarak elini saçlarımın arasına geçirdi. “Ares,” dedi boğuk bir sesle. “Sen yanımdayken diğer herkes kaybolup gidiyor. Gözüm hiçbir zaman senden başkasını görmedi.”

Her geçen saniye daha da ıslandığını fark ettiğimde sıırıttım. Tek dokunuşumla aletimi arzulamaya başlıyordu. İki parmağımı içine kaydırdım. Dudaklarından dökülen iniltiyle kulaklarım bayram ediyordu. Kemerimi çözerken, “Seni her şeyden çok seviyorum,” diye inledim.

Aletimi özgür bırakmamla Raven keskin bir nefes verdi. “Ares,” dedi temkinli bir sesle. “Yirmi dakika içinde podyumda olmam gerek.”

“Biliyorum,” dedim sertleşen aletimin başını girişine yerleştirirken. “Seni öyle sert becereceğim ki yürürken beni içinde hissedeceksin. Bütün dünya ağzının suları aka aka seni izlerken attığın her adımda kime ait olduğunu hatırlayacaksın.”

Kendimi içine ittiğimde gözleri zevkle kapandı. “Şu hâline bak. Soyunma odanın ortasında aletimi içine alırken mutlu mutlu gülümsüyorsun. İçeri her an birinin girebilecek olması umurunda bile değil.”

Başını iki yana salladı. Aletimi daha da derinlerine iterken gözleri karardı. “Sakın durma,” dedi yalvarırcasına.

Kıkırdayarak G noktasını uyardığımdan emin olmak için kalçasını hafifçe yukarı kaldırdım. Bunun hoşuna gittiğini biliyordum.

“Ares,” diye inledi. “Kahretsin, *Ares*.”

Ona doymam mümkün değildi. Bütün gün adımı inlemesini dinleyebilirdim ve yakında dinleyecektim de. Şu aptal defile sona erdiğinde onu doğruca evimize götürecek ve bir hafta boyunca yatağımızdan on dakikadan fazla uzak kalmasına izin vermeyecektim.

“Tanrım,” diye inledi. “*Daha sert*.”

Pis pis sırtarak isteğini yerine getirdim. “Daha sonra bacaklarımın arası sızlıyor diye söylenme sakın. Bunu kendi ağzınla istediğini sakın unutma.”

Aralanmış dudakları ve arzuyla dolup taşan gözleriyle bana baktı. “Daha sert,” diye tekrarladı.

Bütün gücümle karımı becerirken etrafımızdaki sayısız şişe ve fırça yeri boyladı. Nefes alıp verişleri giderek hızlandı ve en sonunda adım bir dua gibi dudaklarından döküldü.

“Dayanamıyorum...” diye inledi ve aletimin etrafında sımsıkı kasılarak beni de peşinden doruğa ulaştırdı. En derinlerine boşalırken gülümsemeden edemedim.

“Siktir,” diye inleyerek içinden çıktım. Dışarı taşan zevk sularımı sırtarak içine geri ittim. “O podyumda benim bacaklarından aka aka yürüyeceksin,” dedim. “Kime ait olduğun bir saniye bile aklından çıkmayacak.”

Aşk ve şehvet dolu gözlerini benimkilere kilitleyerek sözlerimi başıyla onayladı. Bu güzeller güzeli kadını karım yaptığıma inanamıyordum. Beni dünyanın en şanslı adamıymışım gibi hissettiriyordu. Dudaklarına bir öpücük kondururken aptal aptal sırtıtmaya devam ettim.

“Artık hazırlanman için seni yalnız bırakayım, Kapkek,” diye fısıldadım dudaklarına. “Ön sıraya oturup sana tezahürat yapacağım.” Bir adım geri çekildim ama Raven elimi tutup beni gerisin geri kendine çekti. Dudaklarıma son bir öpücük kondurduktan sonra göğsümü iterek beni kış kışladığında güldüm. Tanrım, ciddi ciddi bağımlısı olmuştum. Onu birkaç dakika yalnız bırakmak bile zor geliyordu.

Bize ayrılmış koltuklara geldiğimde, “Neden öyle sırtıyorsun?” diye sordu Sierra. Ona manidar bir bakış attığımda öğürüyormuş gibi yaptı. “İkiniz de *iğrençsiniz*.”

Büyükannemin yanında Raven’in babasıyla doğruca yanımıza geldiğini fark ettiğimde onu dirsekleyerek çenesini kapatmasını söyledim. Arthur’a gülümsedim ve el sıkıştık. Raven annesi ve ablasıyla artık konuşmasa da babası ona destek olmak için elinden geleni yapıyordu. İçtenlikle ona, “Geldiğin için minnettarım,” dedim.

Belli belirsiz bir hüznle başını onaylarcasına salladı. Muhtemelen ailesinin tamamının burada olmasını diliyordu ama böylesi çok daha iyiydi. Hannah da annesi de aynı boktu ve Raven onların yokluğunda çok daha mutluydu.

Bakışlarımı karımın son –kendi markasının ilk– defilesine gelen yakınlarımızın üzerinde gezdirdim. Büyükanmem, Zane, Lex, Sierra hatta Silas ve Alanna bile yerlerini almıştı. Dion sırf bunun için eve dönüyordu ve muhtemelen eli kulağındaydı. Dört bir yanı onu seven insanlarla çevriliydi ve başka kimseye ihtiyacı yoktu. Artık Raven’in ailesi bizdik.

Luca salona girdi ve hemen arkasından gelen Valentina’nın elini tuttuğunu fark ettiğimizde hepimiz donakaldık. Kardeşim bize gülümsese de Val bakışlarını yere dikmişti.

“Büyükanne,” dedi yanına yerleşip Valentina’yı Dion için ayrılmış koltuğu oturturken. “Valentina’yla evlendik,” dedi sırıtarak. “Nişanı iptal etmen gerekecek.”

Büyükanmemin bakışları gözlerine inanamıyormuş gibi ikisi arasında gidip geldi. Başını podyuma çevirerek, “Göreceğiz,” dedi.

Şaşırmadım desem yalan olurdu. Büyükanmemin Valentina’ya bir çırpıda kucak açacağından adım gibi emindim. Bu tepki de neyin nesiydi? Luca bana tuhaf bir bakış attığında başımı iki yana salladım. Benim kafam da allak bullak olmuştu. Ona sataştığımızda Val’in yanına koşacağını ve birdenbire onunla evleneceğini tahmin etmemiştik. Nihai hedefimiz bu olsa da Luca hiç vakit kaybetmemişti.

Işıkların kararmasıyla defile başladı. Karım podyuma adım atar atmaz dünyanın geri kalanı kaybolup gitti. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, benim olduğuna inanamıyordum.

Ona lâıyk olmadığımın farkındaydım ama hayatımın geri kalanı boyunca bunu fark etmemesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Onu öyle mutlu edecektim ki yakamızı bırakmayan geçmişimiz daima bizi bekleyen geleceğin gölgesinde kalacaktı. Her gün ona birinin önceliği olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecektim. Çünkü ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Raven benim her şeyimdi.